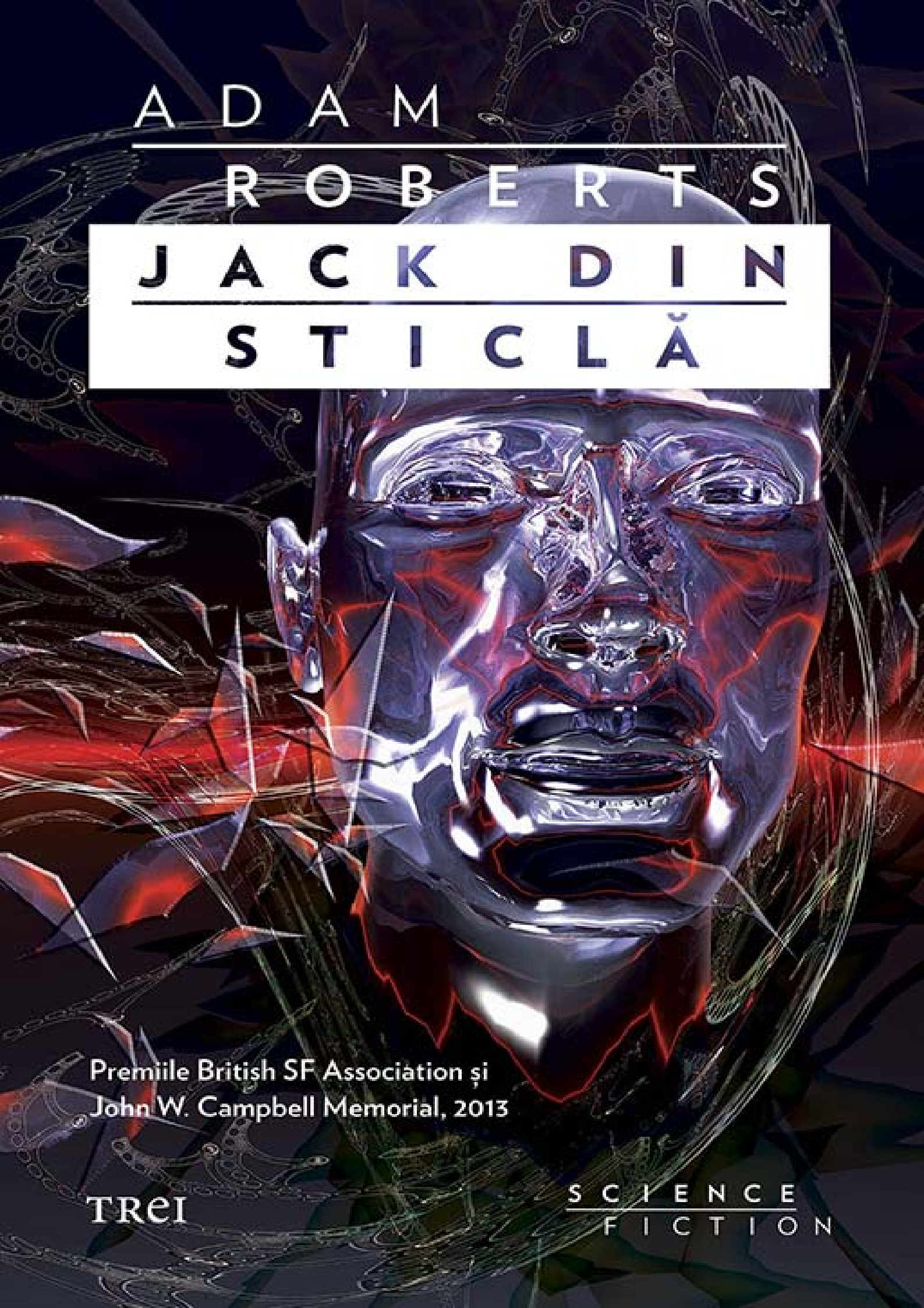
ADAM
ROBERTS
JACK DIN
STICLĂ
Premiile British SF Association și
John W. Campbell Memorial, 2013
TREI
SCIENCE
FICTION

Adam Roberts

Jack-din-Sticlă

Traducere din engleză de
Bogdan Perdivară

TREI
2013

EPSILON
SCIENCE
FICTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Mihai-Dan Pavelescu

TREI

JACK GLASS
Adam Roberts

Copyright © 2012 by Adam Roberts

© Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

ISBN ePUB: 978-973-707-977-0
ISBN PDF: 978-973-707-978-7
ISBN Print: 978-973-707-868-1

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Design: Faber Studio
Ilustrații copertă: Ion Bănuță
Director producție: Cristian Claudiu Coban
Redactor: Florin Pitea
Dtp: Corina Rezai
Corectură: Elena Bițu, Roxana Samoilescu

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru Merryl Wynne Roberts

Istoria ce urmează, pe care-o voi relata spre folosul tău, o, cititorule, are de-a face cu cel mai mare mister al timpurilor noastre. Vorbesc despre așa-zisa „descoperire” a lui McAuley, o metodă de a călători mai iute decât lumina, și despre crimele, trădările și violențele ocazionate de această descoperire. Fiindcă, până la urmă — mai iute ca lumina! Știm cu toții că-i imposibil, știm cu toții, până la unul, că legile fizicii n-o permit. Și, iarăși, istoria de față are de-a face cu una dintre cele mai grandioase minți pe care le-am cunoscut — îndrăgitul, dacă nu infamul Jack-din-Sticlă. Jack-din-Sticlă, nici mai mult nici mai puțin: detectiv, profesor, protector și ucigaș, un individ dăruit cu extraordinare puteri explicative când vine vorba despre omoruri, *fiindcă* era atât de familiarizat cu crima. O anumită cantitate de sânge este vărsată în această poveste, îmi pare rău s-o spun, și mor o mulțime de oameni de treabă; mai este și ceva politică pe ici, pe colo. Avem primejdie și frică. Am relatat, așadar, povestea sub forma unui mister polițist; sau, ca să fiu mai precis (și *precizia* e necesară, cu orice preț) sub forma a trei mistere polițiste legate între ele.

Însă, cititorule, vreau să fiu cinstit cu tine încă de la început, altfel ce povestitor aș mai fi? Așa că dă-mi voie să-ți spun totul acum, la început, înainte să încep cu povestea.

Unul dintre aceste mistere e o poveste de închisoare. Altul respectă regula obișnuită a lui „cine-i făptașul?”. Al treilea e o enigmă cu o cameră încuiată. Nu-ți pot promite că vor fi prezentate în ordinea asta musai, dar ar trebui să-ți dai cu ușurință seama care-i care și să le potrivești la locul lor. Asta dacă nu descoperi cumva că

fiecare dintre ele e *toate trei deodată*, caz în care nu sunt sigur că te pot ajuta.

În fiecare caz, ucigașul e același individ — sigur că da, Jack-din-Sticlă însuși. Cum altfel? A existat vreodată un ucigaș mai sărbătorit?

E destul de cinstit, sper, da?

Sarcina ta este să citești relatarea, să rezolvi enigmele și să identifici criminalul. Chiar dacă ți-am spus soluția deja, soluția te va surprinde. Dacă revelația, în fiecare caz, e *mai puțin* decât o surpriză, înseamnă că am eșuat.

Nu-mi place să eșuez.

PARTEA I

LA CUTIE

„Hei, Liz! Ce-i în cutie?”
„E glăsciorul nesiguranței mele.”
Liz Phair, „Fum”

Vasul-închisoare era numit *Ciocolatiul*. Numele n-avea nimic de-a face cu modul în care arăta.

Era la a șasea cursă și, cum făcuse și în cele cinci rânduri de dinainte, începu prin a-și descărca echipamentele. Cei șapte prizonieri rămași așteptau, încuiați. Tusea lor stârnea ecouri, la fel și izbiturile cu călcâiul în zidul de plasmetal. Era totuși greu de crezut că, atunci când părăsiseră 8Flora, în spațiul respectiv se îmbulzeau mai bine de patruzeci de ființe umane. Nu era, evident, atât de încăpător pentru un asemenea număr de corpuri.

Și *iată*-l — hârâitul. Zguduitura.

— Zgâlțâitul ăla, zise Gordius, e de la descărcatul celulei de fuziune. Am auzit că o poți scurtcircuita, că poți să arunci în aer asteroidul întreg, un fel de-a zice care vrea să spună că l-ar transforma într-un nor de praf cu extindere rapidă și…

— Taci din gură, făcu Lwon.

Dar Gordius nu se putea opri din vorbit. Văzuse cum toți prizonierii erau scoși din cală fără ceremonie: fiecare la închisoarea lui. Știa acum, în fine, că-i venea rândul și lui, iar nervii începeau să-i cedeze.

— Știți ce-i spațiul? E-un șanț de apărare. Un șanț de netrecut, are milioane de kilometri. N-o să ne mai vedem *în veci* casele. Unșpe ani? N-avem cum să rezistăm atât. Și dacă, printr-o minune, rezistăm totuși, o să înnebunim și n-o să mai vrem să ne întoarcem.

Lwon, accentuând ceva mai feroce cuvintele, își repetă îndemnul.

— Uitați! zise Gordius.

Vasul își scuipa în scobitură încărcăturile: un filtru cilindric de aer; un stâlp de iluminat, o

legăturică cu spori. Și, la sfârșit, lucrul cel mai important — trei excavatoare, legate împreună. Accelerația încărcăturii și forța newtoniană de acțiune-reacțiune făceau structura de plasmetal a *Ciocolatiului* să se cutremure și să vibreze. Bum, bum, zbang! Afară, unde fiecare pachet zbura prin trapă și se izbea de zidul de piatră, ori nimerea printr-un ungher, nu se auzea, desigur, niciun sunet. Însă cei șapte prizonieri erau înăuntrul vasului, ascultând zarva activităților. Era a șasea oară când o auzeau: știau cu toții ce avea să se întâmple după aceea și nu se puteau abține să nu fie alerți. Vocile stivuitorilor se puteau auzi, ceva din strigătele lor înfundate se deslușea dincolo de pereții despărțitori ai navei, reduse doar la un soi de mormăit ritmic, muzical.

— Munca ar fi destul de grea, zise Gordius, tot săpatul ăla, și nu *doar* săpatul, ci și toată faza *arhitecturală,* de concepție a… când faci mare parte din… cea mai mare parte… dar muncă *și mai grea* o să fie să găsim o cale de a trăi împreună fără să ne ucidem unii pe alții.

— Te omor eu acuma, zise Davide, dacă nu-ți tace fleanca.

Iar zidul de care erau legați cu toții făcu *grrrr*; alte zgomote, mai slabe, se puteau sesiza pe fundal.

Sentința cerea ca să fie depuși cei șapte în scobitura centrală a asteroidului cunoscut drept Lamy306 — 200 de metri în diametru, în parodia asta de lume, în acest micuț principat. Scobitura era o vale în formă de semilună, săpată în rocă, rămasă de la un impact produs cu multă vreme în urmă (evident), unul care deformase materialul constituent al asteroidului, îl contorsionase, îl rupsese și-l îndoise, lăsând o crevasă lungă, îngustă, ca un buzunar: se întindea cam cincisprezece metri pe suprafața lui Lamy și avea cam zece metri adâncime maximă. Nicăieri nu era mai lată de un metru. În cavitatea asta cu pereți

inegali depozitase *Ciocolatiul* tot echipamentul relevant; mai avea doar două sarcini. Scoase furtunul cu spumă și aplică o peliculă adezivă, ca un sigiliu, peste gura alungită a depresiunii. De la un capăt la altul. Pecetea se coagulă instantaneu, expusă vidului de afară.

Cei șapte știau ce-i așteaptă.

Lwon vorbi.

— Auziți, lătră el, sunt șanse mai mari să supraviețuim dacă lucrăm *împreună*. Fără încăierări, fără panică. Mai întâi să montăm lumina, apoi filtrul…

Accelerația expulzării îi tăie vorba. Containerul se zgudui și se cutremură, iar cei șapte oameni dinăuntru tresăriră, cu gândul la ce avea să urmeze. Șapte inimi începură să bată mai tare. Unii se oțeliră, alții erau prea febrili ca s-o facă, însă totul se întâmplă oricum, fie că erau gata sau nu.

O trapă se deschise în container, iar barele de care erau legați toți șapte se desprinseră de perete. Porniră în ordinea următoare: Gordius, de trei ori mai corpolent decât oricare dintre ceilalți, un bărbat aproape sferic; Mo, cu gura strânsă și pleoapele bine închise; Davide răcnind; Lwon, calm, sau părând să fie; Marit, cu o expresie surprinsă; E-de-C fluturându-și pumnii grei, ca și cum s-ar fi războit cu aerul însuși; și, la sfârșitul șirului, cel mai slăbănog dintre toți, Jac, fără picioare, cu o expresie placidă de idiot pe figură. De parcă nu prea înțelegea ce i se întâmplă!

Fură apoi absorbiți afară și în jos, izbiți în față și-n spate de materialul rece și flexibil al parașutelor de debarcare și împinși în negura învârtejită a microgravitației.

Era un întuneric absolut și un frig pătrunzător. Jac, într-un mod destul de rațional, își cuprinse capul cu brațele de îndată ce se închise parașuta, însă le întinse în față imediat ce-și dădu seama că ajunsese în grotă. O coliziune dureroasă, zdruncinătoare. Ricoșă dintr-o suprafață stâncoasă

și izbuti să-și mai reducă viteza. Pielea goală atingea goliciunea asteroidului, într-un moment de contact mistic, ca de pe tavanul Capelei Sixtine: prima persoană care pusese mâna pe el de când globul acesta aspru se formase din praf și gheață. Nu era niciun mâner pe acolo, evident, așa că, deși bâjbâi pipăind roca, Jac nu izbuti să se prindă de ceva. Îi era mai greu, fără picioare, decât celorlalți. Aerul din interior zvâcnea în învolburări trecătoare, azvârlindu-l când într-o parte, când într-alta. Se dezorientase, se dezorientase monstruos: densitatea neagră a acestui loc lipsit de lumină, urechile umplute cu zgomot alb și durere. Fu proiectat în spate, se izbi în treacăt de o suprafață neiertător de tare, apoi se trezi îmbrâncit înainte, săltând.

Iată ce se petrecea: *Ciocolatiul*, după ce pompase în cavitate aer la o presiune corespunzătoare unei altitudini peste nivelul mării, pecetluia acum ultima spărtură în sigiliu. Jac fusese în cala vasului la ultimele șase repetări ale procedurii, așa că știa cum se simțea în acel moment în interior nava — legată de materia lipicioasă de la capătul furtunului și zgâlțâită de gazele ce ieșeau prin gaura (tot mai îngustă) a cavității ce primise atmosferă. Toți șapte stătuseră înlănțuiți în același container, gemând de prizonieri, în vreme ce *Ciocolatiul* sălta și se zgâlțâia până ce-i treceau năbădăile, până ce vasul se desprindea, își corecta poziția și accelera, îndepărtându-se. Zăcuseră acolo cu alți treizeci și cinci și văzuseră cum se întâmpla totul; rămăseseră apoi cu douăzeci și opt de oameni, apoi cu paisprezece. Acum rămâneau numai ei. Acum cala *Ciocolatiului* era goală, și atunci când avea să se oprească din zgâlțâieli și tremurături, șalupa spațială avea să întoarcă și să stabilească un curs către 8Flora.

Nicio navă nu avea să mai treacă pe aici vreme de unsprezece ani.

Dar când, în cele din urmă, avea să revină un vas spațial, era de așteptat să descopere una din două: ori avea să-i găsească vii, cu treaba făcută, ori morți și cu munca neterminată. Poate că cei șapte prizonieri (sau câți dintre ei supraviețuiau) aveau să excaveze spațiile lăuntrice ale asteroidului sub forma unor încăperi de locuit; ar fi putut însă și să scobească o sală mare și să adapteze motorul cu fuziune să lucească în mijlocul ei ca un soare; mai puteau și să dăltuiască un ansamblu de celule și zone, ca într-un stup, ori un șir întortocheat de tunele.

Dacă mai erau vii — măcar o parte dintre ei — atunci Gongsi avea să-i recupereze. De obicei, când se întâmpla asta, supraviețuitorii erau jenant de recunoscători, abia așteptând să se suie la bordul navei-închisoare. Doar uneori se întâmpla ca supraviețuitorii să opună rezistență, deja simțindu-se acasă la ei pe asteroidul de piatră, și să se sustragă încercărilor de recuperare ale ofițerilor, încercând să se ascundă ori să se lupte. Însă, în acea eventualitate prea puțin probabilă, nu li se permitea să rămână. Rocile erau mult mai valoroase pentru Gongsi ca proprietăți vacante. Trimiteau un echipaj pentru retușuri, să mai pună câteva ferestre, trăgeau asteroidul pe o orbită mai avantajoasă și-l vindeau. Imobiliare. Iar prizonierii? Erau eliberați și trimiși înapoi în libertatea cavernoasă a Sistemului Ulanov.

Liberi.

Dar mai întâi trebuia să supraviețuiești sentinței. Și asta însemna că trebuia să faci dintr-un balonaș cu aer, ce umplea un șanț nu mai încăpător decât o cameră, un mediu care să permită supraviețuirea a șapte oameni pentru mai bine de un deceniu. Trebuia s-o faci *chiar tu*, fără ajutor sau îndrumare externă, și să folosești cât de bine puteai cele câteva utilaje pe care izbutea cu chiu cu vai să ți le furnizeze Gongsi, mereu grijuliu în privința profitului. Era un model de afaceri simplu și de-a

dreptul (cum nu conteneau să se exprime, în felul lor corporatist) *elegant*. Gongsi era unul dintre cei patru operatori ce activau în domeniu; numele — care întâmplător era Diyiren — prezenta prea puțină importanță. Obținuse contractul de detenție pentru infractori solicitând niște sume infime pentru întreținerea deținuților. Pornind de aici, încercau să stoarcă maximum de profit.

Așa merg lucrurile pe lume. Mereu a fost așa.

Sigur, nimic din toate astea nu le trecea prin minte celor șapte prizonieri. Își simțeau din plin existența mizerabilă, lipită de ei la fel ca jugularele din gâtlejuri. Totul era copleșit de nevoia presantă a supraviețuirii imediate. Se auzi un huruit puternic, se simți un miros acru de praf de pușcă și câteva fire de nisip le fură aruncate în față. Jac tuși o dată, apoi încă o dată. Totul era negru. Dar, în toată bulibășeala, cugeta: *Cât de vast e spațiul ăsta?* Nu tocmai vast. *Cu șapte oameni respirând aici, cam cât o să dureze aerul?* Nu prea mult.

Vocea cuiva, atenuată de huruiturile navei, în întuneric:

— *Lumina*, repede, lumina sau *murim!*

Jac ricoșă iarăși din perete, se izbi dureros în tâmplă și se strecură înainte. Întinse mâinile, se apucă de bolovani și împinse cu toată puterea din umeri. Se ținu nemișcat și, preț de o secundă sau două, nu reuși decât să clipească și să tușească în mod repetat. Întunecimea era absolută; simțea pe piele răceala mortală a pietrei.

— Găsiți *lumina!* mugi iarăși cineva, cu voce distorsio-nată. Că dacă nu…

Și se făcu lumină. O panglică de lumină gălbui-albicioasă ce aduse în încăperea îngustă un halo tulbure. Jac simți că-l înțeapă în ochi; ori poate era praful, ce se învârtejea încă.

Jac clipea fără oprire. Putea să deslușească siluetele celorlalți prizonieri; unii stăteau pe loc, ceilalți se foiau încă. Davide fusese cel ce apucase stâlpul de iluminat și-l aprinsese — da, Jac văzu

felul ingenios în care îl folosise ca pe un punct de sprijin, izbutind să se țină drept în aerul învolburat după ce-l potrivise între doi pereți înguști. Nu era prea mult spațiu. O muchie groasă de rocă neagră-cenușie deasupra, plină de adâncituri mici, altă lespede groasă în loc de podea, sfârșind amândouă într-o fundătură pătrățoasă. Iar peste fosta deschizătură a cavernei, ușor înfiorată de aerul zbuciumat, o peliculă arămie de permasigiliu. Jack se gândi exact la ce se gândeau toți ceilalți: *Trebuie să supraviețuim unsprezece ani aici. Trebuie să luăm un stâlp de iluminat și-o mână de utilaje pe care le poți lua cu două mii de credite de la orice Mart, iar cu astea să ținem cumva în viață șapte oameni, timp de unsprezece ani.* Părea de-a dreptul imposibil. Jac știa, desigur, cum știau toți, că o sumedenie de prizonieri reușeau în cele din urmă — modelul de afaceri Gongsi depindea, până la urmă, de asta. Dar modelul de dezvoltare Gongsi presupunea, totodată, și moartea unui procent dintre deținuți. În aproape toate cazurile, își recuperau și echipamentele furnizate, și, chiar și în caz de deces, sumele pe care le obțineau de la departamentul administrativ-polițienesc Ulanov acopereau din plin costurile de transport și alte cheltuieli mărunte. Dacă totuși supraviețuiau și transformau asteroidul într-o proprietate imobiliară bună de scos la vânzare, Gongsi obținea și mai *mulți* bani, evident. Întrebarea, pentru Jac, era: dacă izbuteau să reziste, în ce stare mentală aveau să ajungă? Pe de altă parte, asemenea întrebări păreau ceva mai puțin îngrijorătoare decât perspectiva morții iminente.

Separat pentru prima dată în viață de bId-ul său, Jac nu izbutea să-și reprezinte numerele — câți prizonieri, în total, mureau executându-și pedeapsa? Și, dintre aceștia, de câte ori murea întregul grup de șapte? Și, dintre aceste decese, câte se produceau în primele ore de după transfer?

Se gândeau la asta cu toții. Unsprezece ani în mediul cel mai ostil cu putință, dependenți întru totul de resursele proprii, fără vreo speranță de ajutor. O închisoare de piatră, izolată de restul umanității de un vid ce se întindea, în toate direcțiile, pe milioane de kilometri. Unsprezece ani! Singura lor speranță era să suporte integral termenul, rugându-se ca Gongsi să nu uite cumva de ei până atunci, să facă mai departe comerț și să aibă motive pentru a veni să recupereze globul scobit pe dinăuntru.

Jac se temea mai mult de ce avea să-i aducă finalul pedepsei decât de sentința de unsprezece ani însăși, dar, desigur, nu le spuse și celorlalți asta.

— Acum! Repede! țipa Davide, înfundat, cu gura plină de praf. Localizați filtrul!

Acum, că stâlpul de iluminat era aprins, cei care fuseseră dezechilibrați de suflarea aerului se puteau orienta ceva mai bine și-și puteau stăvili viteza apucându-se de pereți ori intrând în fundătura joasă unde se întâlneau tavanul și podeaua. Nu peste mult, singurele lucruri în mișcare rămâneau obiectele de echipament pe care le descărcase în cavitate *Ciocolatiul*. Chiar și în mișcare, dându-se de-a rostogolul, stârnind praful de pe pereți la fiecare ricoșeu, era ușor să deslușești care și cum: cel mai mare obiect era celula de fuziune, care se izbea greoaie când de un perete, când de altul; doar o idee mai mic, dar conținând trei mașinării prinse laolaltă, era pachetul cu excavatoare — forma neregulată a containerului, împreu-nă cu mărimea sa, însemnau că se blocase între lespezile de piatră. Însă restul echipamentului, filtrul ca un trunchi triplu, recipientul cu spori, o cutie sigilată de biscuiți (marca Lembas), așa de mică încât și un copil ar fi putut s-o ascundă sub tunică — lucrurile astea continuau să se smucească și să zăngăne în spațiul claustrant.

Jac își șterse fața cu o mână prăfuită, fără s-o facă mai curată decât era. În stânga lui, forma globulară a lui Gordius era înghesuită între pereți, brațele îi fluturau, iar stratul de grăsime i se vălurea. Era drăcesc de frig.

În dreapta îi văzu și pe ceilalți cinci. Marit se aruncă asupra filtrului, care tocmai plutea pe lângă el, îl apucă cu o mână și-l ținu așa în aer. Dar, până să-l apuce de-a binelea, Lwon se împinse cu amândouă picioarele, străbătu ca o săgeată spațiul, din cealaltă parte a cavernei, și cuprinse cu amândouă brațele purificatorul de aer.

— Ascultați-mă! strigă. Fiți atenți! Orele care vin sunt *cele mai periculoase.* Un pas greșit și ne-am curățat *toți*. Nu ne permitem să ne luptăm între noi.

— Pornește naibii filtrul, zise Marit posomorât. Și gata cu predicile!

— Asta nu-i predică, bubui E-d-C. Candidează la președinție!

Altcineva huidui, ori mârâi, sau poate tuși.

Lwon ridică vocea prin aerul plin de pulbere:

— Nu zic c-ar trebui să conduc eu, zise, deși exact asta insinua. Nu spun nimănui ce să facă. Dar, dacă ne apucăm să ne luăm la harță între noi, la fel de bine am putea face bucățele filtrul — și să ne sufocăm în câteva ore, în loc să prelungim ani întregi agonia.

— Îți rup capul, grohăi Davide, dar fără să fie prea beligerant.

Avea, până la urmă, stâlpul de iluminat.

— Pornește filtrul! făcu Mo. Pornește-l *odată.*

— Stați, zise Lwon ridicând mâna. Nici măcar nu știm ce model e.

— Ce-i de știut? zise Marit, lovindu-și picioarele cu palma ca să le încălzească. Un filtru-i un filtru…

— Nu ne putem permite să greșim, zise Lwon răsucind în brațe, iar și iar, dispozitivul masiv. O singură greșeală ne-ar putea ucide pe toți.

Însă pe mașinărie nu erau imprimate instrucțiuni; nu putea lungi prea mult scena.

Așa că porni filtrul. Fără vreun sunet, însă praful din apropierea uneia dintre deschizăturile sale circulare începu să se miște și să se tragă înăuntru alene.

— Ce-ar fi să ne ocupăm fiecare de câte un lucru? zise Gordius. Ca să avem toți un scop, da?

Toate fețele se întoarseră spre celălalt capăt. Lumina era puternică și lăsa umbre negre, severe, întinzându-se ciudat peste suprafețele înclinate ale pereților.

— Ce zici tu acolo, grăsunel? vru să știe Marit.

— Zic numai, rosti Gordius cu o voce tremurată, șovăitoare acum, că uite… suntem șapte. Celula de fuziune, filtrul, lumina, ăăă, recipientul cu spori și… și biscuiții — sunt cinci obiecte. Împărțite egal între…

— Aa, vrei *biscuiții*, nu? bubui E-d-C, iar efortul depus îl făcu să tușească amarnic. Biscuiții trebuie să ne ajungă până ce iese *crăpelnița* din sporii ăia. Dacă-i dai gata pe toți, ce-o să mai mâncăm?

— L-am putea mânca pe *el*, zise Mo arătându-și cei treizeci și doi de dinți. Ar ține un timp. Iar jumătatea de om de colo, arătă el spre Jac, auzi, presupun că nu mănânci cât un om normal?

— Ei, nu mă-nțelege greșit. Nu vreau biscuiții, insistă Gordius, care, și în frigul tăios al spațiului, transpira de zor. N-am zis asta! Adică… sigur, mi-ar plăcea un biscuite, dar na, mâncarea trebuie împărțită egal, până ce… Sigur. Dar uitați, *nu* mă supăr, și cred că nici domnul Fără-Picioare de acolo nu se supără. Ce-ar fi să împărțiți voi cinci cele cinci obiecte? Și-ați putea… ați putea…

Lwon îl întrerupse, vorbind tare, pe un ton sever, dar aproape binevoitor:

— Cel mai bine-ar fi, Fleșcăitule, să-ți ții părerile pentru *tine*. Avem o groază de făcut numai ca să nu murim îndată, pe loc.

Îi privi, pe rând, pe ceilalți patru: Davide, Mo, Marit și E-d-C.

— Te știu, Ennemi-du-Concorde, și mă știi și tu. Știu că ești puternic și că ai voință. Știi și tu asta despre mine, așa cred. N-o s-o fac pe șeful cu tine — n-o s-o fac pe șeful cu *niciunul*.

Filtrul, în brațele lui, edifica o coloană dorică, spectrală, provenită din praful plutitor de lângă umărul său.

— Știți ce? zise.

— Ce? se răsti Marit, cu accent sarcastic.

— Eu aș spune că, *atunci* când am rezolvat treaba, când am scos-o la capăt cu proviziile de aer, apă și mâncare, după ce am terminat cu toate astea deci, să escavăm șapte camere complet separate și să luăm fiecare câte una. Ca să nu stăm unii pe capul celorlalți. Și după aia să așteptăm, cât de bine vom putea, să treacă timpul. Dar până atunci…

Davide, evident, avea o minte practică.

— Rupe tu stâlpul de iluminat în șapte și să mor dac-o să avem destulă lumină ca să *crească* măcar sporii.

— Cresc ei, rosti Marit. Dar încet-încetișor, câte-un pic. Dar ai dreptate, mai bine ținem stâlpul într-o singură bucată. Sau poate în două.

— Și-o să avem timp berechet pentru discuțiile astea, zise Lwon. Dar nu acum! Acum avem alte griji!

Jac examină spațiul din jur. Nu-i luă mult.

— Am putea face o fereastră, zise.

Era prima oară când ceilalți îl auzeau vorbind, fiindcă tăcuse de-a lungul călătoriei. Sunetul vocii sale îi făcu pe toți să-și întoarcă spre el privirile.

— *Ce* zici tu acolo, Picioruș?

— Să facem o fereastră, repetă Jac, să intre soarele. Știu că suntem departe de soare, dar asta totuși ar asigura un grad de…

Mo începu să râdă: un zgomot brutal, lătrător, agresiv, care se transformă aproape instantaneu în

tuse.

Lwon rosti, disprețuitor:

— Sigur, jumate-de-om. Fă *tu* asta. Invocă-ți fereastra magică și potrivește-o în stâncă.

Din vreun motiv oarecare, Jac insista:

— Trebuie să fie silicați în roca asta. N-ar fi greu să tragem un fir de la celula de fuziune, să topim…

— Că veni vorba, bubui E-d-C, mi-au înghețat oasele de frig.

Începu să se târască alandala pe suprafața unui perete, până la locul unde se afla celula de fuziune. Lwon îl urmări cu privirea, dar nu făcu nimic ca să-l oprească. Avea, totuși, filtrul de aer.

Mâinile mari ale lui E-d-C apucară celula, răsuciră cu ușurință, în microgravitație, obiectul voluminos și dădură drumul la ceva căldură. Îndată, ceilalți începură să se foiască, dând să se apropie. Aerul era teribil, îngrozitor de rece, și cu toate că celula emana doar un pic de căldură, era mai bine, totuși, decât nimic.

Toți, în afară de Lwon.

— Nu vă faceți prea comozi, țipă el. Trebuie să găsim *apă* înainte să ne întindem la căldură ca pisica după sobă. Trebuie să dăm de niște gheață, altfel o mierlim în câteva zile.

Ceilalți patru masculi alfa îl ignorară. Gordius scânci încercând să-și extragă trupul cărnos de unde se ghemui-se. Jac se porni, în mâini, spre flăcăul cel barosan.

— Te-ai înțepenit ca lumea, observă proptindu-și cioturile picioarelor în perete și trăgându-l de o mână.

— M-am rostogolit în întuneric, zise Gordius zbătându-se, și pac. M-am trezit aruncat aici, ca un… ca un… *uuf*.

Se eliberă și se depărtă, plutind.

Își strânseră feluritele angarale și le înghesuiră în despicătura îngustă, ca să nu mai umble peste tot. David așează pieziș stâlpul de iluminat, de la un

perete la altul, undeva pe mijloc. Apoi se apucară cu toții de despachetat cele trei excavatoare care li se furnizaseră. Filtrul avea să țină aerul proaspăt, dar n-aveau cum să reziste mult fără apă. Asta însemna că trebuiau să sfredelească până găseau gheață.

— Și dacă nu găsim? întrebă Gordius.

Știa, ca și ceilalți, răspunsul, însă nu se putea opri să nu întrebe cu voce tare.

— Murim, îi zise Jac.

— Dar dacă găsim un pic, doar că nu suficientă cât să ne ajungă unsprezece ani, insistă Gordius. Dacă nu-i destulă gheață în stâncă pentru șapte oameni, timp de unsprezece ani? Ce facem atunci?

N-avea rost să i se răspundă.

E-d-C scosese primul excavator la iveală și examina dispozitivul.

— A lucrat vreunul ca miner? întrebă.

Filtrul curățase ceva din praful care împânzea aerul, iar suflarea răcoroasă se stabilizase către filtru de-a lungul unui perete și dinspre filtru pe peretele celălalt. Jac descoperi că putea să tușească și să-și umezească gura suficient cât să scape de colbul din ea.

— Am ieșit odată cu o tipă, miner pe Lună. Era dură ca un bot-de-asalt.

— Și ți-a împărtășit din tainele meseriei? vru să știe E-d-C.

— Nu.

— Atunci gura *mică*, idiotule, se stropși E-d-C.

Mo îl țintui cu privirea. Lwon luă cuvântul, ca să împrăștie ostilitatea:

— Când ne-om termina anii aici, declară el, o să fim cu toții *experți* în minerit.

Al doilea dispozitiv de excavare era la el. Îl examina.

— Avem o serie de probleme, anunță.

Chiar și cu căldura furnizată de celula de fuziune, spațiul dimprejurul lor era nespus de rece.

La fiecare cuvânt scos de Lwon ieșeau fuioare de aburi.

— Atâta tot. Dacă luăm fiecare problemă și-o rezolvăm, lucrând împreună, atunci o s-o scoatem la capăt. E o serie de probleme de rezolvat — nu ne-a mai rămas, în afară de asta, decât voința de a suporta perioada petrecută aici.

Și, în afară de asta, nu mai avem decât voința, gândi Jac.

— Eu, unul, nu-s expert, E-d-C, dar astea par utilaje universale. Vechi de decenii. La mâna a doua. Îmi dau seama.

— Mă uimești, zise Davide pe un ton lipsit cu totul de uimire.

— Unsprezece ani, zise Gordius ca din senin.

— Trebuie să fie vreun cap de evacuare pe-aici, zise Marit. Un căpețel. Un căpșor, zise scormonind prin echipament. Ăsta?

Era un vălătuc de furtun negru, gros cât încheietura unui bărbat. Erau de fapt trei, încolăcite împreună: câte una pentru fiecare excavator.

Desfăcură un furtun și-i descoperiră capătul, ce avea forma unei penițe de stilou.

— Toate trei împreună, zise Lwon. E-d-C și Davide fac prima tură. Săpăm până ce dăm de apă.

Davide, ținând al treilea excavator, își abătu atenția de la tabloul de comandă pentru a-și înclina fața către Lwon.

— A sunat foarte asemănător, zise, cu un ordin.

Tonul pe care o spuse, ca și vorbele însele, făcură să se lase în cavernă o tăcere înghețată. Toată lumea se uita la Lwon.

— Dacă preferi să n-o faci, Davide, zise Lwon cu voce scăzută, cumpănită, e-n regulă. Numai că, dacă nu găsim apă, o să murim.

— Încerc *eeu!* zise voios Gordius, întinzând mâna după excavatorul lui Davide.

Fără o vorbă, Davide își desfăcu propriul furtun și-l băgă în lăcașul de la spatele excavatorului.

E-d-C și-l potrivise pe al lui deja.

— Bun, deci încotro săpăm? Prin stâncă sau prin chestia cu care au dat ca să sigileze peștera?

Marit, aflat lângă tavan, întinse brațul și lovi cu pumnul substanța artificială. Apoi și-l trase lângă genunchi și se chirci, cuprinzându-se cu brațele. Jac, din cealaltă parte, văzu cât de tare tremura. În microgravitație, ușoarele spasme musculare îl făceau să se zgâlțâie ușor, de parcă l-ar fi zguduit ceva din afară, ca pe o particulă aflată în mișcare browniană.

— Chestia cu pecetea, zise E-d-C, e că știm, măcar, că nu-i foarte groasă.

Trase piciorul, târând excavatorul după el. Ajunse la tavan și apăsă capătul ascuțit în materialul tavanului, apoi porni utilajul. Jac se aștepta… nici nu știa la ce: să audă scrâșnete, să vadă lasere, ceva. Dar ascuțișul se cufundă, pur și simplu, în textura materialului. Trase după el cam un metru de cablu, apoi se opri.

— Pe ăsta o să-l încerc pe piatră, zise Lwon cățărându-se de cealaltă parte a cavității și apăsând capătul de evacuare în perete.

De data asta se auzi mai mult zgomot, ca al unei mașini de râșnit cafea. Capătul de evacuare se înfundă mai lent în rocă și trase după el unu, doi, trei metri de furtun. Apoi se opri.

Davide alesese și el un loc, iar perforatorul său trase mai puțin de doi metri de furtun. Cei trei își duseră utilajele către diferite locuri din pereți și porniră să sfredelească stânca.

— N-am putea cumva să… cum îi zice… spuse Marit, vizibil nemulțumit că n-avea și el o unealtă de săpat… să prospectăm?

— Să prospectăm? repetă Lwon.

— Păi, o să sapi așa, la nimereală? Dacă nu-i deloc gheață în direcția pe care o alegi?

— Atunci încercăm altundeva. Săpăm până găsim, zise Lwon și-și porni mașinăria.

Sunetul nu era excesiv de tare, dar nici odihnitor pentru ureche, și n-aveai unde să te ascunzi. Lwon, E-d-C și Davide săpau cu mișcări circulare. Primii doi țineau contră apăsându-și tălpile de celălalt perete, iar Davide își vârâse călcâiele în muchia tavanului. Dar treaba nu mergea cu spor, iar ceilalți patru prizonieri n-aveau ce face decât să privească.

Celula de fuziune slobozea doar un pic de căldură și, cu toate că în general nu prea izbutea să încălzească aerul, Mo, Marit și Jac se adunară în jurul ei, în vreme ce Gordius se dădea pe cât de aproape îi permitea trupul mătăhălos.

— De ce nu-i mai fierbinte celula? vru Mo să știe. Are suficient potențial energetic cât să facă praf și pulbere tot asteroidul. Dacă ai ambala-o la maximum, adică. Atunci de ce au setat căldura atât de *jos?*

— De ce crezi? mârâi Marit. Sunt sadici. Niște birocrați mărunți și sadici.

— Cred, se băgă Jac accentuând pe primul cuvânt și continuând cu voce cântată, că avem un motiv mai practic. Acum e frig și o să mai fie un timp așa. Dar o să *vină* o vreme când principala noastră problemă are să fie cum să scăpăm de căldura în exces.

— Tacă-ți fleanca, Picioruș, zise Marit.

Jac își feri privirea, zâmbind.

Grr, grr, grr, făceau perforatoarele.

— Mi-e sete, zise într-un târziu Gordius. Plesneau ăia de la Gongsi dacă ne cadoriseau și cu câteva sute de litri de apă dulce? Ha? Cu cât le-ar fi crescut prețioasele lor cheltuieli?

Continua să pălăvrăgească. Era genul, băgă de seamă Jac, care nu reușea să-și vadă singur de-ale lui.

Pereții cenușii formau un „V” întors. Aerul era plin cu particule de praf și bucățele de rocă. Jac simțea, în nări, mirosul de cordită. Puturos, puturos.

— N-ar face decât să întârzie inevitabilul. Nu prea ar fi avut cum să ne dea cât ne trebuie pentru unsprezece ani. E *nevoie* să ne trudim singuri. Și am face bine să-ncepem.

— Dar… porni să zică Gordius, apăsându-și imensul stomac cu pumnii, însă se opri și nu mai spuse nimic.

— Parcă ai fi de partea *lor*, observă Mo. E o atitudine provocatoare.

— Odată-ți mai zic, Picioruș, spuse Marit, și gata cu avertismentele. Ține-ți gura închisă!

Jac îl privi pieziș, dar nu mai scoase o vorbă.

— Unsprezece ani, zise Gordius. N-o să rezistăm nici măcar *unul*. O să murim în prima săptămână, de sete. Nu-i gheață în piatra asta. Ar trebui să se dea o lege. Gongsi ar trebui obligat de Lex Ulanova să-și supravegheze asteroizii-pușcărie, să se asigure că…

Vocea i se pierdu.

Căzură într-o tăcere nefericită. Jac îi urmări pe cei trei săpători. Cel mai agresiv era Davide: își încorda mușchii ca să apese cât mai tare sfredelul în stâncă. Jac se întrebă dacă rezolva ceva așa; mașina procesa, probabil, cât de multă materie putea, indiferent că era apăsată sau doar lipită de piatră. Însă Davide era nerăbdător de fel. Toată atitudinea lui dezvăluia asta. Trebuia să învețe să-și stăvilească nerăbdarea. Lwon era mai metodic, mișca perforatorul într-un cerc strâns, săpând, încet-încet, o gaură circulară cu diametrul de un metru. E-d-C era mai dramatic, făcea gesturi largi în dreapta și-n stânga cu unealta lui, scobind o adâncitură. Excavatoarele necesitau un efort muscular considerabil — nu aveau greutate, însă erau masive totuși — era deci greu să faci asemenea mișcări. Jac se întrebă cât avea să mai dureze până ce ostenea. Când și când, Lwon și E-d-C se mai opreau, cercetând aria săpată și verificându-și mașinăriile. Davide nu se oprea.

Timpul trecea. Nimeni nu putea să-l măsoare fără conexiune bId. Jac își purtă mintea, fără țintă, către anii de școală. Cum procedaseră vechii oameni ca să măsoare trecerea timpului? (Cât pe ce să gândească: cum o scoteau la capăt *oamenii peșterilor?* Însă, în situația prezentă, așa ceva părea o glumă cam prea de tot.) Clepsidre. Penduluri. Ambele având nevoie de gravitație. Ce fel de ceas să construiască în mediul ăsta fără gravitație? Ceasuri solare. Dar nici soare nu era.

Nu conta. Timpul nu conta. Doar voința conta.

Davide, în ciuda frigului necruțător, asudase.

Jac privi cum particulele de praf alunecau alene, în traiectorii încântător coordonate, lent, către fanta de absorbție a filtrului. Gordius îl văzu.

— Știu la ce te gândești, zise.

— Da?

— Te gândești așa: dar dacă cipul de alimentare din filtru se strică?

Jac nu se gândise de fapt la asta, dar n-o spuse.

— Bun, continuă Gordius, m-am gândit și eu la asta. Fără filtru, ne-am asfixia în scurt timp. Dar vezi, *dacă* se întâmplă asta, putem să-l legăm la celula de fuziune, zise de parcă ar fi născocit ceva teribil de iscusit și folositor.

Jac își văzu mai departe de urmăritul modelelor prin praf.

Timpul trecea. Apoi Davide se opri din săpat.

— Să mai treacă și altcineva la aparat, gâfâi el, trebuie să mă odihnesc.

— Te forțezi, observă Lwon peste zgomotul scos de propriul săpător. Trebuie s-o lași mai moale.

— Două ore și jumate pe zi, se răsti Davide. Minimum… *minimum*. Mai puțin de-atât și mușchii ți se fac terci. O să ajungi să arăți ca Picioruș, spuse indicându-l cu bărbia pe Jac.

Apoi se trase de-acolo și pluti către locul unde fuseseră puși biscuiții. Lwon văzu îndată ce-avea de gând.

— Stai! răcni și se opri din săpat.

— Ori o să mănânc un biscuite, anunță Davide, ori te mănânc pe tine, Lwon.

— O să mâncăm *toți odată* și o să mâncăm la fel, anunță plin de forță Lwon. Așa o să evităm să ne luăm la harță. Dacă începem să ne certăm, am putea la fel de bine să ne tăiem gâturile singuri. Și biscuiții, oricum, n-o să țină mult. Ar trebui să-i păstrăm până ce chiar ne e foame de-a binelea.

— Dar mie îmi *este* foame de-a binelea. Ai văzut câtă muncă am băgat?

Jac privi expresia feței lui Lwon, cântărind situația, încercând să-și dea seama dacă acel tip masiv avea sau nu să dea înapoi. Lwon decisese, evident, în favoarea ultimei variante.

— În cazul acesta, o să luăm fiecare câte un Lembas. Fiecare câte unul.

Davide mormăi, dar nu obiectă. E-d-C își opri și el perforatorul și tussșapte se adunară în jurul mâncării. Davide își rezervă dreptul de a împărți proviziile: un biscuite de persoană.

— Lui Picioruș nu-i trebuie unul întreg, zise, făcându-l pe Marit să râdă.

— Mă mulțumesc și cu jumătate, zise cu blândețe Jac.

Însă Lwon ridică vocea:

— Dă-i și lui ca și celorlalți, Davide.

Dar n-o prea scoteau la capăt cu biscuiții. Fără apă erau prea uscați, nu fuseseră concepuți să mulțumească guri uscate. Jac mâncă vreo câteva firimituri și puse restul deoparte. Davide se împinse în capătul celălalt al cavernei, se întoarse cu fața la piatră, se cuibări acolo și se puse să doarmă. Ori poate că nu: tremura destul de violent și era greu de închipuit că se odihnea prea grozav. Dar se apucase să joace scena dormitului, cea cu „nu deranjați”, iar ceilalți îl lăsară în pace.

— Hai, zise Lwon. Ne trebuie *apă*.

Gordius se oferi iarăși să preia locul vacant, dar Marit îl ignoră și preluă el utilajul. Drrr, grrr, grr.

Trudiră așa vreme îndelungată. Presiunea relativ ridicată a aerului din balonul lor cu atmosferă însemna că aerul era uscat, iar acest fapt, combinat cu praful, însemna că tuturor le era o sete teribilă.

— Nu puteau și ei să ne lase un butoiaș cu *apă* măcar? gemu Davide.

— Filtrul o să producă nițică, așa cred, zise Jac. Reacția ia carbonul din ce-o-doi și…

— O să taci tu, se rățoi Marit, când o să-ți smulg limba.

Jac zâmbi, dar tăcu.

Era mai frig decât se putea spune, mai frig decât suportase vreunul dintre ei vreodată. Cum zisese și Davide, repetat, cu incredulitate morocănoasă, era uimitor că niște ființe umane puteau rezista, totuși, atâta vreme într-un asemenea ger năprasnic fără să dea în primire. Purtau ce purtaseră la arestare — tunici, nădragi, pantofi sport. Nimeni nu avea haine groase. Răsuflau nori grei, ca de ectoplasmă; li se tot lipeau pleoapele, a căror umezeală îngheța. Munca ajuta un pic, iar vreo doi imitară exercițiile lui Davide: împinsul furios într-un perete, apoi coborâtul în fugă pe celălalt. Ba se și înghesuiră, unii în alții, posaci, pentru un pic de căldură.

Frigul era greu de îndurat, însă mai rea era setea. Aerul uscat și efortul de a perfora stânca le uscaseră gurile; își simțeau limbile uscate ca tălpile bocancilor, cerul gurii li se umflase și se umpluse cu praf întărit. Îi dureau mușchii de la utilaje, ori de la tremuratul continuu. Cei șapte se provocau fără încetare, ba chiar se lăsau uneori pradă și câte unei izbucniri temperamentale mai violente, dar nimeni n-avea destulă energie pentru așa ceva. Roca se fărâmița greu sub mușcătura perforatoarelor. Se opreau una-două, examinau excavația și căutau gheață. Însă era doar piatră, nimic altceva decât piatră.

— Zile, zise Lwon, atât o să rezistăm fără apă. Poate nici atât, la cât de *ger* e.

Însă Jac avusese dreptate: unul dintre efectele secundare ale filtrului, ce elimina dioxidul de carbon din aer, erau picurii de apă ce se prelingeau printr-o țevușcă aflată într-o parte a cilindrului. Abia dacă era îndeajuns să umezească o singură gură, darmite să potolească setea a șapte oameni truditori. Și, așa stând lucrurile, avea potențialul de a stârni vrajba dintre cei șapte și de a o înălța pe cote periculoase.

Lwon anunță că or să facă cu schimbul ca să soarbă picăturile și, deși Marit îi contestă în gura mare dreptul de a face anunțul, se arătară de acord cu toții. Nu era altă cale. Davide fu primul, apoi Lwon. Dar dura multe ore până ce țeava să picure din nou și cu fiecare persoană al cărui rând venea la umezit gura, dispoziția grupului, per ansamblu, se înăcrea tot mai tare.

Lucrurile se inflamară mai repede decât s-ar fi așteptat Jac. Ennemi-du-Concorde lăsă baltă săpatul și porni plutind spre micuța vană picurătoare. Dar, pe când se apropia, Marit zise:

— Eu urmez. Rândul tău e după mine.

Fără să se uite la el măcar, E-d-C mârâi:

— Încearcă tu să mă oprești și-ți mut fălcile.

E-d-C apucă cu ambele mâini filtrul masiv, dar lipsit de greutate, aducându-și țeava spre gură. Și, îndată, Marit izbi. Se proiectă, împingând zidul cu amândouă picioarele, și se lovi tare de E-d-C. Cei doi săltară într-un arc, răsucindu-se pe lângă filtrul ce luneca prin aer. Spațiul însă era atât de redus că n-aveau loc să se încaiere. Spinarea lui E-d-C se izbi cu zgomot de perete. Marit începu să-i care la lovituri, ca un boxer băgat pe sub gardă, la coaste și stomac. Jac văzu că în pumnul drept avea o piatră.

Însă Lwon reacționă cu o viteză impresionantă. Cât ai clipi, ajunse în spatele lui Marit, strigând la Davide să-l ajute, și îndată îl traseră deoparte pe Marit, care se zbătea. Pe parcurs, Davide se alese și cu un pumn — cu piatră — în tâmplă, lucru care

nu-i îmbunătăți dispoziția. Apoi veni și E-d-C, plutind, ca să-l ajute, și cei trei începură să-l burdușească pe Marit.

Dar pedeapsa nu dură mult. Marit, singur, rămase să se rotească în mijloc, făcut ghem, tușind și tremurând. Era ca un titirez uman, și împroșca împrejur un șirag de picături mici, roșii. Șiragul provenea din gura lui. E-d-C sorbi picul de apă de pe țeavă și, văzându-l, Jac își simți și mai acut uscăciunea din gură.

Continuară să sape. Marit stătu un timp într-un ungher, posomorât, dar, când Lwon îl zgâlțâi ușor și-i zise să treacă la săpat, făcu așa cum i se spusese.

Săpară, înghețați de frig și însetați, cu orele.

— Nu m-am simțit în viața mea așa de mizerabil fizic, anunță Mo la capătul unui schimb cu perforatorul, cuprinzându-și corpul cu brațele, dându-se mai aproape de celula de fuziune. E literalmente imposibil să dorm. Somnul este, pur și simplu, o imposibilitate.

Însă se prăbuși pe loc în inconștiență, iar Lwon îl mișcă mai încolo.

— O să murim, făcu Gordius.

— Durerea mea de cap e destul cât să mă facă să-mi găuresc singur capul cu un burghiu, grohăi E-d-C.

Nu puteau decât să continue. Cele înconjurătoare căpătau un aspect din ce în ce mai halucinant. Zidurile cenușiu-închis. Felul în care lucirea continuă a stâlpului de iluminat trasa linii drepte, ca niște zăbrele, prin aerul închis, prăfuit din spațiul lor. La un moment dat, lui Jac i se păru că pereții transpirau și își lipi fața, dar nu descoperi decât uscăciune înghețată și praf amar la gust. Simțea, pe gâtlej, cenușă. În țesătura spațiu-timpului ceva zvâcni. Cutia nu era închisă suficient de bine. Vocea se pierdea în depărtare. Jac ascultă vocea, o ignoră, în fine. Nu prea mai conta. Mai

avea doar câteva ore până la moarte. Atât mai aveau cu toții.

Perforatorul huruia. Jac îl simțea de parcă i-ar fi sfredelit un dinte. În dintele lui erau prinși oameni microscopici, care săpau cu perforatoare minuscule. Nervii îi vibrau.

Venea rândul lui. Lipi mașinăria de stâncă și o mișcă cu dureroasă încetineală.

Buzele tuturor aveau culoarea pereților.

— Stai, țipă Lwon, stai așa.

Întindea mâna către săpătorul lui, cu pielea de pe gât cutremurată de frisoane minuscule. Lui Jac îi trecu prin minte: „Dacă mă aplec și dau drumul mașinii lui, o să-i devoreze palma și brațul și-o să moară.” Se abținu, desigur. Se simțea amețit, îngrețoșat, doborât. Terminat, stors. Bolnav, uscat, uscat, uscat.

Lwon îi trecu ceva pe dinaintea ochilor. Arăta ca o bucată de cărbune.

— Gheață, zise.

Lwon dăduse peste o vână de gheață: vreo cometă izbită de rocă cu miliarde de ani în urmă, atrasă de gravitație sau sosită în urma unei coliziuni accidentale. Apă străveche, mai bătrână decât oceanele Pământului despre care povesteau Strămoșii în Cartea Genezei. Apoteoza înghețată a originii lucrurilor.

Scrijeliseră destulă gheață pentru toată lumea. Era dureros s-o ții în gură și avea gust infect de la pulberea cu care era amestecată, însă — dacă rezistai răcelii sale și ignorai tremurăturile — era apă, iar apa le ajunse în cele din urmă în stomacuri. Odată cu apa veni și o profundă conștientizare a stării lor de înfometare, așa că cei șapte dădură iama în cutia cu biscuiți. Jac decise că cel mai bine era să amestece firimituri cu gheață și să le bage împreună în gură.

Mâncară și băură, tremurând necontenit. Nimeni nu mai săpă vreme de câteva ore. În schimb, se înghesuiră în jurul celulei de fuziune și picotiră,

ori stătură, pur și simplu, așa. Erau prea obosiți ca să mai sărbătorească.

Lwon îi trezi curând din amorțeală.

— Biscuiții se termină acuși, zise silindu-și buzele fremătătoare să rostească cuvintele. Avem gheață, acum trebuie să creștem sporii, iar asta n-o să se întâmple peste noapte.

Adunară, mișcându-se ca melcii, niște gheață și încercară s-o aranjeze pe lângă stâlpul de iluminat. Microgravitația le îngreuna munca, până ce Davide sugeră să sape un șanț în rocă și să-l umple cu gheață.

Asta dură câteva ore, iar după ce isprăviră nu aveau destulă gheață ca să-l umple, așa că Lwon mai săpă ceva, ca să-i sporească volumul. Reușiră, într-un târziu, să umple cu bucăți de gheață șanțul. Degetele tuturor erau vinete de frig. E-d-C rupse ambalajul unei pungi cu spori — primiseră doar trei — și aruncă peste gheață conținutul unsuros.

— Acum așteptăm, zise încercând din nou să-și încălzească palmele adăpostindu-le la subsuori.

— Nu, făcu Lwon, acum *săpăm.*

Nu exista zi ori noapte. Stâlpul lumina continuu. E-d-C începu să scrijelească un răboj pe tavan — n-avea rost să-l scrijelească în zidul de stâncă, observă, de vreme ce în anii următori aveau să sape și să îndepărteze toată stânca aceea. Începu să țină răbojul după propriile perioade de somn, socotind că de la o trezire la alta s-ar fi scurs o zi mondială. Jac îl suspecta că-i plăcea să tragă la aghioase, că putea să doarmă de zece ori în două zile, dar perioade scurte, trezindu-se la cea mai mică mișcare. Însă nu scoase o vorbă, fiindcă nu conta defel. Iar somnul prelungit era dur pentru toți, fiindcă era atât de frig. Îi cuprindea epuizarea și adormeau buștean, dar numai spre a fi treziți de propriile tremurături.

Nu peste mult timp, E-d-C încetă să-și mai bată capul cu răbojul. Biscuiții se terminau, însă pasta aceea de spori încă nu se făcuse din neagră verde.

Davide încercă să mănânce niște substanță neagră, dar sfârși prin a o vărsa.

— Deci n-are gust de caviar? întrebă sarcastic Lwon. Răbdare, băieți! Noi chestia *verde* o vrem, *verdele* e cu toți nutrienții necesari. Nu mai durează mult!

Flămânzeau. Dar măcar aveau apă; gheața din vâna pe care-o descoperiseră, la care se adăugau picăturile de pe țeava filtrului de aer.

Davide se lăsă de exerciții. Nu mai avea, pur și simplu, energie.

Era, încă, ger de crăpau pietrele. Ținură mereu deschisă celula de fuziune, la maximum; însă maximul fusese intenționat limitat de către cei de la Gongsi, așa că, deși aparatul emana un pic de căldură, roca dimprejur făcea aerul ca de congelator.

— N-o să reușim să creștem temperatura din balonul nostru cu aer până ce n-o să creștem temperatura *stâncii* ăsteia afurisite, bolborosi Mo.

Gordius se apucă să le spună că, de vreme ce piatra era un prost conductor, nu era nevoie să încălzească întreaga chestie, ci suficient din zona înconjurătoare cât să le permită să se izoleze de frigul mai cuprinzător de dincolo. Însă ceilalți țipară la el, iar Marit azvârli, cu forța și acuratețea unui aruncător la baseball, o țandără de piatră cu care-l nimeri drept în cap. Îi lăsă o adâncitură în formă de romb pe frunte, iar sângele țâșni. Asta-l înfurie pe Jac.

— Ce faceți? răcni. Hei!

Ceilalți nu-l mai văzuseră enervat pe omul fără picioare și deciseră să se amuze copios. Gordius se făcuse palid și tăcut. Jac îi îngriji muntelui de om rana, apăsându-i fruntea cu colțul tunicii până ce hemoragia se opri.

— Cred că te supără pe *tine* mai mult decât îl supără pe el, îl ațâță Marit. Îl iubești pe grasul ăla, sau cum?

— Explica problema încălzirii spațiului, replică Jac. Nu-i nevoie să-i faci pielea să plesnească.

Ceilalți mai râseră, apoi o lăsară baltă.

Nu înțelegeau, oricum, situația, cugetă Jac. Acțiunea înceată a celulei de fuziune încălzea acea parte înghețată a stâncii ce *era* expusă la aer. Însă zi după zi, tăiau exact porțiunile acelea și aruncau în spațiu molozul. Făceau în așa fel încât, fără să vrea, își menținеau habitatul rece. Dar nu se putea face nimic, trebuiau să îndure cu toții.

Foamea ținu cu zilele, iar asta nu le îmbunătățea dispoziția. Însă, într-o bună zi, o porțiune de pastă unsuroasă se făcu verde.

Prima masă fu specială. Mâncând-o, membrii grupului atinseră, aproape, un soi de camaraderie. Prima recoltă era suficientă pentru ca toată lumea să se înfrupte din belșug, și avea gust de… ei bine, avea gustul pe care-l simți când ai alungat din nou foamea. Stomacurile, strânse de înfometare, se umpleau; după aceea, toți rămaseră la mijloc ori se lipiră de pereți, cuprinzându-și trupurile cu brațele ca să se mai încălzească. Când și când, cineva se ducea la țeava picurătoare a filtrului și recolta câteva picături de apă.

— Am putea modifica sporii? întrebă Davide după o vreme? Să-i alterăm cumva? Să-i încurajăm să producă alcool?

Nu răspunse nimeni, așa că Gordius, cercetându-le cu timiditate figurile, de parcă s-ar fi așteptat la o săpuneală, zise:

— Teoretic, ar trebui să fie posibil. Dar pun pariu pe ce-am mai scump că tulpina pe care ne-au dat-o a fost limitată genetic ca să blocheze asemenea variațiuni.

— Ar fi în *stare*, își exprimă acordul, placid, E-d-C. Și nu i-ar costa nimic. Ce le pasă *lor* cum ne trecem noi timpul aici? Unșpe ani de beție — sau de trezie cu sila — le-ar fi cam totuna. Au ales ultima variantă fiindcă e mai crudă. Atâta tot.

— Cruzimea nu-i în regulă, cred, sugeră Jac. E doar o afacere, nu sadism.

Marit se hlizi, de parcă ar fi zis: „Vezi vreo diferență?”, iar E-d-C mârâi:

— O iei de la capăt, le ții partea.

Însă Jac continuă:

— Nimic nu-i la voia întâmplării, nimic nu-i neplanificat. Au făcut așa cu mii de prizonieri. Cu zeci de mii poate. O fac de decenii întregi. Au adus-o la nivelul de artă. *Așa* extrag maximul de productivitate din… din noi. Așa se asigură că asteroidul a fost cioplit și lucrat cumsecade.

— Noi muncim ca robii, iar după aia vin și ni-l iau, îl vând și bagă în buzunar banii noștri. Îți vine să faci *zob* tot asteroidul, zise Mo, așa, de-al dracului.

— Jac are dreptate, zise Gordius, încurajat de succesul replicii de dinainte (succes măsurat, desigur, prin absența vreunei agresiuni fizice). Dacă le facem pietroiul vraiște, ne facem vraiște habitatul nostru, ne facem rău singuri. N-avem încotro. Ne-au prins la strâmtoare.

— Cu toate astea, spuse Mo întinzându-și oasele și căpătând un ton expansiv, trebuie să fie o cale ca să putem, să zicem spre sfârșitul sentinței, să săpăm niște tuneluri care să compromită integritatea pietroiului cumva. Nu cât să fie periculos, dar suficient ca Gongsi să nu-l poată vinde nicicum.

Cum nimeni nu răspunse, adăugă:

— Multe *șanțuri* aproape de suprafață, gen… sau… spuse, dar râse și completă: N-o să meargă în veci! *Chiar* n-avem ce face. Ne-au pus pe sfori și trebuie să jucăm cum ne cântă! Sunt niște nenorociți, dar trebuie să le admiri istețimea!

— Nu-mi place să mă gândesc că nu putem face nimic, zise întunecat Davide.

— Hai… făcu Mo, îndeajuns de aproape de Davide ca să se întindă și să-l împungă prietenește în coaste. Nu te-mpotrivi! O să te faci fărâme.

Unsprezece ani nu-s așa *mulți!* Avem de mâncare, putem să ne ocupăm cu săpatul. Și nici nu-ți dai seama când ajungi iarăși liber.

Însă Davide clătină din cap.

— Vrei să te transformi în roboțel, n-ai decât. Eu refuz să accept că m-au pus la colț. Trebuie să fie o scăpare din celula asta.

— Ca de pildă? întrebă Lwon.

Toți îl priveau pe Davide. Acesta se îmbujoră, iar pielea oacheșă îi căpătă culoarea granitului roșu.

— Sunteți razna, zise întorcându-și spre perete privirile. Toți.

— Fă o gaură până afară, zise rânjind E-d-C, trage o gură bună de aer și sari, ce zici?

Nu era așa de amuzant, dar le stârni râsete lui Marit și Mo, urmați îndată de Gordius.

— Da' să tragi *bine* aer, insistă E-d-C, ca să sari tocmai pe Pământ.

— Un pic de căldură la intrarea în atmosferă, se băgă și Marit. Ne-ar mai dezmorți oasele.

Tremurau *toți*.

Davide, în cele din urmă, se simți îndemnat să răspundă.

— Fără o navă nu-i cale de ieșire, sigur. Dar cine zice că prima navă care apare trebuie musai să fie de la Gongsi?

— O să transmiți deci semnale unei nave? întrebă Lwon pe un ton serios. Ai și vreun transmițător pus bine pe undeva, așa-i?

Davide se holbă la el cu furie.

— Sau și dacă prima navă care apare *este* patrula de recuperare Gongsi, zise repezit, chiar dacă *trebuie* să așteptăm unsprezece ani, de ce ne-am urca frumușel în ea și ne-am întoarce pe 8Flora? De ce să nu *preluăm* nava?

— S-o preluăm… cum? făcu Lwon, dând impresia că voia cu adevărat să afle.

— În stâncă e metal, zise Davide întorcându-și din nou privirea spre perete. Trebuie să fie. De ce

nu l-am extrage și nu ne-am face arme? Și-apoi, când echipa Gongsi coboară să ne recupereze… bang! Îi capturăm și pe ei și nava lor.

Nu vorbi nimeni un timp, dar în cele din urmă o făcu Lwon.

— Un plan, recunoscu el. Dar are cel puțin trei mici probleme. Cum transformăm minereul în metal? Îl topim?

— Îl topim, repetă Davide, poate în acord cu Lwon, ori poate opunându-se, prin repetare, vorbelor care arătau îndoială.

— Ne întrebam de ce are celula de fuziune un prag termic atât de jos, da? N-ar fi drăguț să putem încălzi ceva mai bine pe-aici? Ei, poate de aceea Gongsi a și reglat-o în felul ăsta. Dacă ne-ar da temperatură nelimitată, exact asta am face, am topi minereu, am forja niște ditamai săbiile, am da de lucru patrulei de recuperare.

Clătină din cap. Din barbă i se ridică un fuior de praf care se învârteji, moale, în jurul feței sale.

— Ne-au luat-o înainte cu asta.

— Trebuie să putem face *ceva*, insistă Davide.

Jac luă cuvântul.

— Metalul ar putea să nu ne stea în puteri? Dar ce ziceți de sticlă?

— Ha! făcu E-d-C. Iarăși tu? Încă mai vrei *ferestre*, Picioruș?

— Atâta doar că am observat, când mi-a venit rândul la săpat, că scormoneam printre silicați — am observat că apar bobițe de sticlă. Sunt create de fricțiune, presupun. Ei, și n-ar putea exista o cale să…

— Știi diferența dintre *ingenios* și *iscusit*, Picioruș? se băgă Davide. Oi fi tu din prima categorie, dar sigur nu ești dintr-a doua. Gândește-te *un pic*. La ce-s bune mărgelele de sticlă? Dacă nu putem genera căldură ca să topim metal, cum o să putem genera căldură ca să topim sticlă? Și dacă am face un geam… cum să-l potrivim în latura asteroidului? Cum, mai exact, să cioplim un cadru

de fereastră fără să ne pierdem tot aerul? Și chiar dac-am putea, ce? Să zicem că vorbim de-o bucată de geam lată de-un metru — ar fi atât de plină de impurități că s-ar face țăndări la cea mai mică atingere. Ar fi un portal spre sinucidere.

Jac nu zise nimic. Toată lumea tăcea.

— Știți ce? spuse deodată Mo.

Barba sa creștea în șuvițe cârlionțate, rebele, dar mai ales pe la favoriți și, se părea, defel pe bărbie. Își petrecu degetele prăfuite prin părul facial și trase.

— N-am vorbit niciodată despre motivul pentru care am ajuns aici.

— Într-un sens existențial, vrei să zici? făcu E-d-C.

— Nu, zise Mo. Ce-a *făcut* fiecare din noi ca să capete o sentință de unșpe ani. Și mă gândesc că omor nu, altfel n-ați fi scăpat atât de — își roti ochii prin camera frigorifică ce le era reședință — ușor. Deci, ce?

— Cred că pot ghici, zise Davide.

Toată lumea îl privi.

— Hai, zi, îl îndemnă Lwon, ghicește.

— Așa, așa, zise Davide întinzându-și articulațiile. Deci: tu și cu E-d-C vă cunoașteți. Ai zis asta în prima zi. Presupun că faceți parte din același mediu criminal. Care sugerează organizare, care sugerează, la rândul ei, ceva tranzit ilicit prin Sistem. Ori încălcare de teritoriu. Contrabandă, trafic, încărcături mascate, abordaje ilegale. Care din astea?

E-d-C încuviință din cap.

— Cam pe-acolo, zise pe un ton ciudat, greu de deslușit. E-adevărat că-l știu *într-adevăr* un pic pe domnul Lwon, deși numai în calitate de om de afaceri.

— Și-l mai avem pe Picioruș, zise răsucindu-se ca să se uite la Jac. Poți afla multe despre cineva observând la ce le umblă mintea. Tu, de pildă, ai rămas fixat pe ideea de *fereastră*. Nu? Da. Vrei să

te poți uita *afară*. E ca o obsesie. Ce-mi zice mie asta? Păi combinat cu faptul că nu ești făcut pentru violență — și, zicând acestea, Davide arătă spre locul de mai în josul pelvisului lui Jac, pe unde ar fi trebuit să fie picioarele — mă duce la concluzia că ești deținut *politic*. Un visător, un idealist, cineva care nu s-a împăcat cu ideea că acum clanul Ulanov conduce. Am dreptate?

— Nu-s făcut pentru violență, repetă meditativ Jac. Asta nu depinde de ce anume numești violență?

— Sigur, sigur, zise Davide, neconvins. Statul opresiv e violent în sine, suntem de acord toți cu asta. Sunt sigur că ești capabil de tot *soiul* de acțiuni revoluționare — să plantezi programe periculoase care fac lucruri teribil de violente unor sisteme de contabilitate ori accesului la bId, de pildă. Cum să nu. Numai că mă pot uita la Marit, totuși, și să-mi dau seama că-i capabil să reteze gâtul cuiva cu cuțitul, iar când mă uit la tine îmi dau seama că *nu ești*.

Îi aruncă un rânjet lung, lupesc lui Jac, ca să-i indice că și *el* era capabil de agresiuni dintre cele mai fizice.

— Nu-i nicio rușine să fii deținut politic. Atâta timp cât îți știi locul în ierarhie, zise și-și îndreptă atenția către Marit și Mo.

— Voi doi, zise, să mă iertați, dar nu mi se pare c-ați fi infractori la vârf. Bătăuși plătiți, gorile, ceva de genul ăsta.

— Du-te-n spațiu învârtindu-te, se stropși Mo.

— Așa că rămânem cu prietenul nostru cel grăsun. Nu te prea potrivești în peisaj, este, Gordius? Nu te potrivești *deloc.* Ia zi, ce-ai făcut *tu*, amice, de ai ajuns într-o asemenea companie nedemnă?

Pe grumazul uriaș al lui Gordius și pe obraji începu să se răspândească o roșeață precum bulionul. Cicatricea romboidală de pe frunte se vindeca și căpătase o nuanță mai rozalie decât

țesuturile din jur. I se albi în vreme ce restul feței roșea.

— Nu vreți să știți, bolborosi.

— Ba cum să nu, surâse iar Davide, vrem.

— Am fost încarcerat pe nedrept, zise. Nu făceam decât ce-mi cere religia.

— Oho! bubui Mo. Ești un maniac *religios?* Ce-ai făcut, măi, dolofanule?

Însă mintea lui Gordius fusese cuprinsă cu totul într-o membrană impermeabilă. Deși cei patru alfa (cu excepția lui Lwon) continuară încă mult timp să-l provoace și să-l tachineze, nu-i ascultă și nimic nu-l putu convinge să vorbească. Își strânse membrele pe lângă trupul mătăhălos și se așeză cu fața la perete. Jac îl privi. Recunoștea asta: era o retragere într-un profund mister, închisoarea melancoliei, cu amintiri scrijelite pe ușă. Nu peste mult timp, celorlalți li se făcu lehamite să-l necăjească și, cu burțile pline, își mișcară cât de bine putură corpurile, se apropiară, plutind, unii de alții pentru un pic de căldură corporală și adormiră.

Jac stătu multă vreme treaz, gândindu-se la sticlă.

Le trebuiră mai multe zile — sau ce trecea drept zile în spațiul acela fără ceas — ca să obțină un ritm de creștere pentru cleiul comestibil. Mai întâi, culturile individuale creșteau fără sincronizare. Se trezeau cu zile în care terciul era prea mult și zile în care nu se găsea nimic verde și se culcau lihniți. Dar prin încercare și eroare izbutiră să atingă un echilibru, cu mâncare în fiecare zi, chiar dacă nu neapărat suficientă cât să potolească pe deplin apetitul tuturor. Obișnuința nu-i făcu să-și trateze hrana cu mai mult entuziasm. Textura, ca și gustul, era de vină. Terci.

Deciseră să-și extindă spațiul dedicat culturilor. Jac și Gordius săpară un șanț în două ore și ajustară un pic poziția stâlpului de iluminat, ca să cadă o rază și-acolo. Introduseră în gaură o cârpă

muiată în apă, o fixară pe fund cu bucăți de bolovan și-o presărară cu spori scurmați de sub verdele comestibil, iar mediul de cultură un pic mai protejat duse la o creștere a masei vegetale nu doar mai rapidă, ci și, li se păru tuturor, ceva mai suportabilă la gust. Dar cu greu îi puteai zice mâncare. Nu te săturai *defel*. Zăcea gelatinoasă în stomac și ieșea, profund nesatisfăcătoare, pe la celălalt capăt al traiectului digestiv. Și asta, în spațiul acela închis, era o altă problemă. Dezbătură ce era de făcut cu resturile digestive. Urina, îmbibată în cârpe, făcu pasta gelatinoasă să crească și mai repede încă, dar pentru fecale nu descoperiră nicio funcție utilă. Deși cu toții presupuneau că aveau să fie folositoare cumva la creșterea hranei, gelatina se dovedi absolut indiferentă la prezența reziduurilor: îi era la fel de bine să crească pe piatră goală, cât îi era și pe un rahat înghețat. Așa că, în două zile, E-d-C și Jac săpară o adâncitură în care să se depoziteze asemenea reziduuri.

Dar, în principiu, activitatea obișnuită a unei zile era săpatul. Pe măsură ce cavitatea se extindea, folosiră celulele de fuziune ca să extragă oxigen din gheață — de aceea, de fapt, și nu pentru încălzire, le-o furnizaseră cei de la Gongsi. Filtrul se descurca la împrospătat aerul, dar noul spațiu avea nevoie de o atmosferă nouă care să-l umple. Celula lucra destul de bine, iar vâna de gheață părea suficientă ca să îi aprovizioneze și cu aer nou, și cu apă de băut. Vocile le căpătară registre mai înalte, cu un semiton sau un ton. Unii chițăiau mai amuzant decât alții — din cauza hidrogenului, evident. Lwon începu să se arate preocupat de foc: dacă stârneau cu perforatoarele vreo scânteie, apăsând pe vreo rocă de fier meteoritic sau altceva? Îngrijorarea sa era contagioasă, dar trecură câteva zile și nivelul de hidrogen din aer se stabiliză. Părea că filtrul, deși un model vechi, era la fel de pregătit să proceseze și hidrogenul din aer

și să-l transforme în carbon. Discutau, când și când, despre cum făcea asta dispozitivul. Metanul era o posibilitate — la fel de inflamabilă. Nimeni n-avea impresia că aerul pute mai rău decât înainte.

— Deja miroase nasol de tot, era părerea lui Davide. Mai rău de-atât nu se poate.

Poate gazul era procesat într-un lanț mai complex de hidrocarburi. Filtrele mai aveau când și când nevoie de curățat. Îi curățau pe rând tubul de reziduuri, de pulberea înnegrită, asigurându-se că făceau asta lângă vreun săpător, pentru ca să fie absorbit colbul acela de furtunurile de evacuare.

— Viața noastră depinde de mașinăria asta, zise Gordius, pe un ton neobișnuit de sumbru.

Cicatricea de pe frunte arăta ca un rubin neșlefuit ce-i fusese încrustat în carne.

Viața, înăuntrul lui Lamy306, devenise o rutină. Era o amorțeală generală: disconfort fizic (mai ales frigul) și monotonie. Dar era suportabil. Aveau mâncare și apă, plus ceva de muncit cu care să-și ocupe o parte din timp. Erau încă vii. Se produsese iute și o ierarhizare în relațiile dintre ei. La vârf erau masculii alfa: Lwon, Davide și E-d-C, ultimul necedându-i pe față lui Lwon statutul de „lider”, dar nici provocându-l fățiș. Erau apoi Mo și Marit. În fine, cei mai de jos, Gordius și Jac Cel Fără Picioare. Ierarhia era cel mai vizibilă în aranjamentele sexuale ale grupului. Gordius avu parte de ce era mai rău, din păcate pentru el, și toată lumea, în afară de Jac, se folosea de trupul lui în feluri umilitoare. La început plânse în hohote, implorându-i să-i dea pace. Dar, după un timp, păru că se obișnuiește, într-un fel plin de resemnare posomorâtă. Ceilalți bărbați discutau adesea despre el ca despre un obiect sexual, combinând multele atacuri la adresa obezității sale cu observații mai admirative despre felul cum greutatea în plus îl făcea să arate mai feminin, cel puțin din anumite unghiuri. În privința lui Jac,

comentariile erau mai scurte: diformitatea sa, erau cu toții de acord, însemna ceva respingător. Asta însemna că-i lăsau în pace partea de jos a corpului, deși toți cinci dădeau asaltul asupra altor părți care să-i satisfacă. Jac părea să primească aceste abuzuri nedemne cu un stoicism tăcut, dar era greu de spus la ce se gândea cu adevărat. Își ținea gândurile pentru sine.

Mo și Marit aveau, într-un fel, mai mult de furcă. Uneori erau tratați ca alfa *de facto*, și cei cinci glumeau și râdeau împreună. Alteori însă, fără vreun avertisment, cei trei aflați în vârful ierarhiei îi tratau pe Marit și Mo ca pe inferiori, aproape în rând cu Gordius și Jac. Era mai ales o chestiune de sex cu penetrare, care, în afară de faptul că le cauza disconfort fizic, producea o rană psihologică și mai dureroasă. Mo suferea din această cauză mai mult decât Marit. Când deveni clar că Mo considera tratamentul la care era supus unul deosebit de opresiv, Davide se apucă, cu delicii, să-l prefere întru atențiile sale sexuale. După asemenea momente, Mo se posomora și se putea lua de Jac, dar mai ales de Gordius, în chipuri imprevizibile.

Interacțiunile sexuale din grup nu erau însă nici frecvente și nici de durată. Locul era prea în ochii tuturor, prea te sleia de puteri, prea *rece* pentru vreun apetit erotic prelungit. Sexul, când se întâmpla, avea tendința să fie un proces rapid și mai mult sau mai puțin brutal de descărcare masculină.

Pentru Jac era doar o neplăcere în plus, alături de frigul continuu, mâncarea nesatisfăcătoare și monotonia generală. Nu le purta pică celorlalți. Însă observa că pe Gordius asta părea să-l chinuie, să-i fărâmițeze pacea minții.

— Gândește-te la altceva, îl sfătui pe dolofan. Nu lăsa asta să-ți bălțească în gânduri.

Gordius îl privi posac, iar Jac se gândi c-o să-i întoarcă amărât spatele, dar în loc de asta izbucni

în lacrimi.

— Nu mai suport! La ce altceva să mă gândesc? Mi-e frig mereu, sunt tot timpul flămând! Ceilalți n-au pic de milă! La ce să mă mai gândesc?

Marit, Mo și Davide erau la săpat; zgomotul de perforare a rocii le era de-acum absolut familiar celor șapte, la fel ca sângele pulsându-le în urechi, zumzăind pe fundal.

Jac nu știa ce să mai zică.

— Mută-ți mintea în afara asteroidului, sugeră.

— Cum? Dacă mă uit în viitor, pare doar o perioadă imposibil de lungă! Și dacă mă uit la trecut… ooh, trecutul!

— Știi unde se intersectează trecutul și viitorul?

— Unde?

— În mintea ta și-atât. E singurul loc. Altfel, trecutul e mai departe decât cea mai îndepărtată galaxie. O știm, intuitiv, fiindcă pricepem că acțiunile trecute au caracter irevocabil, și asta ne face, uneori, triști.

Privi fața lui Gordius, încercând să-i citească expresia, dar flăcăul nu voia să se uite în ochii lui.

— Dar n-ar trebui să ne întristăm. Un alt nume pentru prăpastia de netrecut între trecut și prezent este… libertatea. Doar mintea te ține aici.

— Libertate, zise Gordius. A, faci bășcălie! Uite unde suntem! Nu-i niciun grăunte de libertate pe-aici.

— A, dar întotdeauna există o cale de scăpare, zise Jac.

Și, cum spuse asta, subit inima începu să i se zbată tare în piept. Fibrilații, și sudoarea curgându-i tremurătoare pe obraji. Spusese prea mult? Însă Gordius era prea cuprins de nefericirea proprie ca să bage în seamă vorbele acelea.

— L-am omorât pe tata, spuse.

Jac stătu, o clipă, ca să-și calmeze bubuitul inimii, apoi zise:

— Așa ai ajuns aici?

Gordius părea cuprins de cea mai adâncă melancolie. Încuviință din cap, făcându-și bărbiile să se scuture.

— Unsprezece ani pentru omor? spuse Jac. Pare destul de… milostivă sentința.

— Au fost circumstanțe atenuante, mormăi Gordius.

— Pentru *omor?*

Gordius păru că sughița, sau tușea, și un fior îi străbătu trupul. Apoi deșertă tot:

— Sunt de fel dintr-o așezare stelară, zise. O mie de oameni într-o capsulă lângă Venus, toți cu aceeași credință religioasă. Și, mă crezi ori nu, dacă te uiți la degradarea la care am fost redus în prezent, sunt… ăă… o persoană foarte importantă în comunitatea mea. Am fost un copil-zeu, o ființă-glob.

Începu să suspine, cu spasme musculare mărunte care-i făcură corpul să se zgâlțâie și să înceapă să se învârtă prin spațiu.

— Eu sunt soarele! zise cu amărăciune, sau poate „Eu sunt fiul[1]!," Jac nu-și dădu seama.

Apoi îi veni în cap că tocmai asta era problema.

— M-au îndopat și răsfățat de când mă știu. Prin tot cosmosul Dumnezeu-Atotprezentul și-a dăltuit voința sub forma unor globuri: sori, planete și planetoizi ca ăsta, chiar și lumea asta strâmtă unde suntem încarcerați. Și-l venerăm printr-un…, dădu să zică, dar fu copleșit de lacrimi și de suspine slabe, la intervale egale.

După un timp, Jac zise:

— Ți-ai omorât tatăl printr-un… ritual religios?

— Sacrificiu, hohoti Gordius cu fața în palme.

— Tatăl tău a fost de acord să fie victimă?

— Sigur! E cea mai *mare* onoare… una mai mare nu se poate imagina. Când o să-mi vină *vremea* și mie, o să-mi accept destinul cu…, zise și se înecă iar în hohote de plâns. Dar n-o să mai vină niciodată vremea mea, niciodată!

— Gardienii Ulanov n-au văzut așa lucrurile, presupun, spuse Jac. Bietul băiat. Nu! Bietul… zeu, presupun. Și cum se descurcă poporul tău cât le e zeul la închisoare?

— Congregația o are pe sora mea, zise Gordius, care-i mult mai puțin globulară ca mine, dar măcar *este* de sânge divin.

— Nu s-ar putea, spuse Jac cu voce devenită calculată, ca oamenii tăi să te caute? Poate să-i mituiască pe Gongsi și să afle unde ne-au vârât? Poate să trimită o navă să te salveze?

Se gândea: „Ce n-ar *face* lumea ca să-și salveze zeul? Poate că, dacă mă împrietenesc cu omul acesta, ar fi și un gest *politic*, pe lângă unul uman — unui prieten i-ar da voie, poate, să-l însoțească după ce e salvat”.

Gordius însă răspunse:

— Nu mai sunt zeu. Am *fost*, dar nu mai sunt. Nu mai însemn nimic pentru Credincioșii Sferelor. E ca și cum aș fi mort deja. Nu m-ar putea localiza în veci, și nici n-ar încerca, de fapt. Ce, să-i supere pe Ulanovi? Ar risca distrugerea așezării. Un Crucișător Avansat ar putea să le ciuruiască suprafața bulei de la o sută de mii de kilometri distanță.

Scutură din capul său mare.

— Vezi deci care-i problema mea: vorbești de trecut, dar ce am să-mi amintesc în afară de exil? Și la ce mă pot aștepta în viitor, chiar dacă am presupune că o să supraviețuiesc în locul ăsta infernal. Nu m-aș mai putea întoarce acasă. N-am casă. Am fost zeu cândva, iar de-zeificarea lasă în urmă nu un om, ci un… nimic, zise și se apucă iarăși să plângă.

Jac se simți surprins de câtă dezamăgire încerca aflând că erau șanse mici de salvare. Poate că voința sa nu mai era atât de concentrată ca altădată. Își scărpină o mâncărime la un ciot. Apoi își dădu seama de ceva și zâmbi cu toată gura.

— Zâmbești, observă Gordius pe o voce fără intonație, dezabuzată.

Dar măcar se oprise din plâns.

— Scuze, nu mă pot abține. Ceilalți au făcut diverse infracțiuni și te cred moale ca un pisoi. Dar tu ești un ucigaș! Tu ai comis violențe reale în trecut! Ei habar n-au de nimic.

— Să nu le spui, se rugă Gordius, panicat.

— Sigur că nu, zise Jac. Noi doi suntem în asta împreună, da? Dar mi se pare amuzant. Mă amuză în general chestiile pe care nu le știu oamenii, mai ales dacă-s pur și simplu prea încuiați ca să vadă ce le stă în fața ochilor.

Era demn de milă să vezi cât de îmbărbătat se simți deodată Gordius de afirmarea aceea simplă a nefericirii comune, *suntem în asta împreună, da?* Își duse la ochi încheieturile mâinilor, surâse și încuviință din cap.

— Dar *tu* ce-ai făcut, întrebă apoi cu voce înfundată, conspirativă. Ca să ajungi aici, adică?

— Ce-am făcut, zâmbi Jac. Vrei să zici, pentru ce m-au condamnat? Ei bine, n-am fost condamnat pentru ce trebuie.

— Știam eu, gâfâi Gordius. Ca mine… un nevinovat osândit pe nedrept!

— Nu, zise Jac cu voce neutră. Nu asta vreau să spun. Merit să fiu aici, fără îndoială. Doar că nu-s vinovat de chestia anume pentru care am fost condamnat.

Și adăugă, hotărând că era totuși cazul, dată fiind situația, să și-l facă pe dolofan confident:

— Asta mi-e dilema. Unsprezece ani. Cu mult înainte ca sentința să ajungă la final, Ulanovii o să descopere ce-am făcut *cu adevărat*. Iar pentru asta pedeapsa e… ceva mai severă decât unsprezece ani într-un asteroid.

Gordius îl privea, acum, cu ochi mari.

— Mă aflu deci într-o situație de-a dreptul dificilă, zise Jac. Nu pot zice că mă bucur de starea prezentă de fapt, dar, oricât de oribilă ar fi, e mai

bună decât ce-o să mi se întâmple când o să reapară în cele din urmă Gongsi, ca să ne recupereze. Nu pot să aștept cu nerăbdare *așa ceva*.

— Și ce-o să faci? șopti Gordius.

— Eu, unul, zise Jac uitându-se peste umăr și încercând să cântărească dacă-i spusese prea multe lui Gordius, sau doar suficient cât să lege o prietenie ca între victime, o să fac sticlă.

Gordius clipi, clipi și apoi rânji. Îl trase brusc la pieptul său pe Jac, într-o îmbrățișare unduitoare.

— Tu și fereastra ta! țipă, înveselit. Nu te opri din visat fereastra, Jac! Păstrează visul!

Dezbărându-se de el, Jac zise:

— Mm, da. O fereastră ar fi de folos. Chiar și una mică. Dacă ai o fereastră poți să… vezi lumea de-afară.

Grupul își dezbătea situația, învârtindu-se necontenit pe lângă subiect, dar nu era, de fapt, nimic de discutat. Singurul lucru pe care-l voiau era spațiul privat. Așa că singura acțiune rezonabilă era excavarea unor încăperi separate, legate între ele prin tuneluri. Era țelul cel mai presant.

— Șapte camere mai întâi, zise Lwon. Una de fiecare. Și, când o să putem încălzi aerul în fiecare, iar aerul o să încălzească la rândul lui piatra, pereții o să fie ca o izolație și o să ne simțim, poate, ceva mai confortabil.

— Îmi place ce-aud, zise Davide.

Jac își dădu seama că cei trei din vârful ierarhiei aveau să-și sape camere, ba chiar aveau să-i lase pe Mo și pe Marit să și le sape și ei pe ale lor, dar că vreun alt plan urma să intre în acțiune înainte ca el și Gordius să apuce să-și scobească încăperile proprii. Totuși unsprezece ani înseamnă mult timp. Își imagina că, la un moment dat, ar fi reușit și el să-și sape vreo cămăruță.

Însă între timp aduna sticlă. Când săpa prin zone bogate în silicați, bucățele și mărgeluțe din acest

material erau împrăștiate de perforator. Închidea aspiratorul de deșeuri și le culegea dintre celelalte rămășițe. Nu erau niciodată prea mari — zece încăpeau pe-o unghie — dar erau reale, sticlă adevărată.

Și încercă un experiment: săpă o cavitate nu prea adâncă, strânse biluțe până reuși să o umple, apoi așeză deasupra perforatorul. Încercă de câteva ori, dar obținu în cele din urmă o bucată mai mare de sticlă cu formă neregulată, topită din bucățile mai mici. Îi stătea frumos în palmă.

Davide îl luă în râs.

— Ce mai fereastră! Abia ajunge de-un monoclu!

— Un sticlar trebuie să înceapă de undeva, zise cu blândețe Jac.

— Lasă sticlăria, se stropși Davide, care nu aprecia-se răspunsul, și ține-te de săpat. Vreau camera mea, ai priceput?

— Sapă-ți-o singur, zise Jac strecurând boțul de sticlă înăuntrul tunicii.

— Ce? mugi Davide.

— Ți-o *sap* eu singur, lămuri Jac. Asta am spus. *Acum* mă apuc.

Dădu drumul la furtunul de evacuare și începu iarăși să răscolească stânca.

După ce i se termină schimbul, după ce mâncă niște gelatină verde și sorbi o gură de apă de pe țeava filtrului, Jac scoase bucata de sticlă și-o examină. Era opacă pe dinafară, cu protuberanțe și umflături ca o amibă. Luă o bucată zgrunțuroasă de rocă și începu să o șlefuiască. Prinse ritm în mișcări și se mai încălzi un pic. Dar ceilalți continuau să-l ia în balon.

— Hei, ce faci acolo?

— Ce tot freci, Picioruș?

Jac zâmbi și clătină din cap.

— Ce-i aia? vru să știe E-d-C.

— O bucată de sticlă, zise Gordius dornic să placă. Hei, *șlefuiești* sticla?

— Aia ți-e fereastra, schilodule? zise Marit râzând neprietenos. O fereastră numai bună pentru un gândac, poate?

— Eu cred c-o să facă un microscop, zise Mo. Și după aia? Cu miscroscopul o să… ce? Te uiți după picioare?

Toată lumea râse, iar Jac continuă cu frecatul sticlei. După un timp Davide zise:

— Cum ți-ai *pierdut* picioarele, până la urmă, prietene Jac?

— E-o poveste lungă.

— A, spuse Marit, te gândești poate că n-o să avem *timp* s-o ascultăm?

Hohoti sec.

— Spune povestea, schilodule!

Jac se opri din frecat. Toți ochii erau pe el.

— Ei bine, Marit, rosti, s-a întâmplat așa: o satisfăceam pe mă-ta și s-a excitat așa de tare că mi le-a retezat cu coapsele ei musculoase.

Urmă o scurtă pauză, în care păru că Marit s-ar putea năpusti drept spre el ca să-l strângă de gât, însă apoi râseră toți și furia se retrase mai adânc în privirea lui Marit.

Mai încolo, când Mo, Marit și Lwon erau la săpat, Gordius se apropie și întrebă:

— Dar *cum* ți-ai pierdut picioarele totuși, prietene?

— Povestea nu-i nici lungă și nici plictisitoare, zise Jac, dar aș prefera să nu mă apuc de ea.

— Oh, făcu dezamăgit Gordius. Mi s-a părut curajos din partea ta să-i răspunzi așa lui Marit. E un suflet violent. Tata obișnuia să zică: una dintre chestii, când ești zeu, e că poți vedea în sufletele femeilor și bărbaților. Vezi gravitația care le ține laolaltă spiritul și-l percepi cum e, bun sau rău. El, Marit, are, cred, un suflet violent.

— Crezi? întrebă scurt Jac.

— O, da! zise ingenuu Gordius. Davide, spuse și-și coborî vocea, uitându-se peste umăr, e și el furios, dar are o furie *normală*. Marit e altfel. E

crud. Îi place să-și treacă timpul aruncând în mine cu aschii de piatră, cât de tare poate. Îi place să-mi țintească fața, când nu mă aștept. Cred că vrea să-mi scoată musai un ochi. Dacă mi l-ar putea scoate, ce-ar mai râde! se cutremură Gordius.

Nu-și păstrase masivitatea inițială, din cauza dietei sărăcăcioase formată din gelatină și din pricina muncii grele la săpat; se subțiase și pielea îi atârna în falduri pe lângă trup, ca o draperie.

— Am face bine să stăm cu ochii pe el, zise Jac.

— Noi amândoi, prietene! zise Gordius cu emoție în voce.

Și trecu, astfel, o zi și apoi altele. Jac îi ținea pe toți sub ochi. Marit, nici vorbă, avea o parte crudă, însă impresia lui Jac era că, pe termen scurt, cel mai periculos era Davide, a cărui frustrare îi cataliza furia. Cu toate că deocamdată truda și extenuarea de după ea îi diminuau mânia, nu se știa cât avea să o mai țină așa. Lwon și E-d-C erau prea concentrați asupra manevrelor care să le asigure supremația în grup ca să-și consume energia persecutându-i pe Gordius sau Jac. Nu, amenințarea iminentă era formată din Mo și Marit. Jac vedea, deja, că nici chiar intensitatea sarcinilor necesare pentru supraviețuire nu era îndeajuns ca să-i abată de la propria nemulțumire. Erau plictisiți, plini de ranchiune și, cu toate că privirile lor sumbre se abăteau cel mai adesea asupra celor trei alfa, Jac știa că era doar o chestiune de timp până să se uite și-n spate, la ei. Mai devreme sau mai târziu, aveau să-și reverse amărăciunea asupra lui Gordius sau asupra lui. Avea să fie cel puțin dureros și cel mult fatal.

Unsprezece ani: n-avea cum să reziste atât. Și nici Gordius. Trebuia ca ei doi să scape de-acolo. Sau, cel puțin, el trebuia.

În momentul acela, totuși, cei trei alfa și cei doi alfa-beta își petreceau o groază de vreme cu jocuri de dominare.

— Am fost cuiul din coasta clanului Ulanov, pretindea Davide. Știți cine m-a arestat? Bar-le-duc însuși!

Atenția lui Jac fu atrasă de asta.

— Așa ești de *important*, zise mohorât Marit, că cel mai bun agent a venit special pentru tine?

— Bar-le-duc! repetă Davide.

— Nu cred o iotă, zise E-d-C. Cred că te-a înhățat vreun polițai de rang inferior, ca și pe noi ceilalți.

— Asta demonstrează câte *știi*! zise Davide. Bar-le-duc, faimosul Bar-le-duc m-a luat *personal* în custodie. Ulanovii au pierdut miliarde de credite din cauza mea. Am fost inamicul numărul unu al Sistemului Solar.

— Pe vremuri, zise Marit, obișnuiau să-i interneze în spitale pe demenții deliranți, nu în închisori ca asta! Dar să vă spun eu ceva adevărat, nu invenții de lăudăroși ca ale lui Davide. S-a făcut un *film* după mine! Eu sunt modelul lui Jesse James. Sunt celebru într-o sută de comunități.

— Poate în capsule de periferie, zise Davide.

Lwon se abținu de la lăudăroșenii, însă ceilalți nu se dădură în lături defel. Și Jac văzu că Gordius, infantil, tânjea să se alăture lor. Într-o zi, incapabil să păstreze secretul, îi dezvălui lui Lwon, lăudându-se la rându-i, că fusese zeu al poporului său. Și asta se dovedi o greșeală. Lwon transmise informația tuturor, iar Gordius își trase genunchii la piept și se învârti prin aer, roșu de jenă, în vreme ce E-d-C, Marit și Mo îl batjocoreau cât îi ținea gura.

— Deci tu ești *Dumnezeul* de care mi-a zis predicatorul!

— Hei, Doamne, de ce nu faci o minune ca să ne scoți de-aici? Hai, dă-ne drumul, du-mă… undeva unde-i cald.

— Magia lui merge, zise Mo sarcastic, ca și cum ar fi explicat un important punct doctrinar, doar după ce-l crucificăm. După ce l-am torturat

până la moarte, abia *atunci* revine la viață și poate să-și facă magia.

— Nu înțelegi adevărul revelat al religiei cosmice, bolborosi Gordius, care fusese întărâtat dincolo de precauție. Nu sunt zeu *spiritual*. *Aceea* e Omni… eu sunt doar un zeu material, înglobat în carne. Sau mai degrabă, coborî el vocea, am fost. Dar acum… sunt un nimic.

Începu să plângă, iar lacrimile, prelinse pe coada ochiului, începură să plutească precum niște biluțe de argint.

— Un nimic, ba chiar mai puțin decât un nimic! se văită. Am pierdut totul! Ați putea la fel de bine să mă omorâți odată și să scăpați de mine!

— Gata cu gălăgia, izbucni furios E-d-C.

Era destul de aproape ca să-i dea un șut, și-l nimeri pe Gordius în mijlocul stomacului său pleoștit. Grăsunul mugi precum un vițel, făcându-se covrig și izbindu-se cu spatele, brutal, de peretele din cealaltă parte. Jac se uita atent. Râdeau toți. E-d-C avea pe față un rânjet sever; lovitura îl făcuse și pe el să ricoșeze; Lwon și Mo se hlizeau, dar Marit râdea cel mai tare. Poate el e cel mai aproape să cedeze nervos, își spuse Jac.

El sau Davide, era sigur.

— Bar-le-duc, bar-le-duc, fredonă, fals, E-d-C. Ne-a căptușit pe toți… în afară de băiatul-zeu, pe el l-a trădat Iuda.

Dar de munca trudnică n-aveau scăpare. Când celorlalți le venea rândul la săpat, Jac se ocupa cu lustruitul botului său de sticlă. Mergea greu, iar după câteva zile nu se alese nimic din toată munca: o apăsare prea tare, în încercarea de a elimina o mică protuberanță, făcu bucata să se spargă în trei. Jac trase mult aer în piept, apoi expiră. Adună laolaltă bucățile, mai strânse câteva mărgeluțe de sticlă, iar când îi veni din nou rândul la săpat, ținu iarăși perforatorul peste ele și-și făcu un boț de sticlă nou. Davide îl văzu, iar pentru un timp, întregul grup, inclusiv Gordius, se adună în jurul

lui și-și bătură joc de sarcina sisifică pe care și-o impusese singur. Jac însă se arătă calm și nedornic de confruntare, așa că, în cele din urmă, se plictisiră și-i dădură pace. Reuși, după îndelungate eforturi, să producă o bucată ceva mai mare și mai netedă.

Apoi, după ce-și făcu norma la săpat, se întoarse la șlefuit și lustruit.

— Faci asta numai ca să-ți omori timpul, i se adresă disprețuitor Davide.

— Chiar așa, încuviință Jac. Dar cred că trece oricum, indiferent ce-aș face.

Truda continua. Cele trei săpătoare fură folosite pentru a excava câte o cameră. Lwon, într-o zi, avu norocul să descopere un al doilea filon de gheață, mai mare ca primul. Opri aspirarea și făcu gheața bolovani. Ceilalți se opriră din ceea ce făceau și începură să apuce bucățile de gheață și să le dea din mână în mână.

— Acum o să putem crește mai multă pastă delicioasă de spori, țipă Davide. Oare e pe lume bucurie mai mare?

— Tare m-am săturat să-ți aud vocea, zise Marit, apoi, rotindu-și privirea pentru a lămuri că nu voia să se ia la harță cu Davide, completă: M-am săturat de *toate* vocile voastre.

— Păi, zise Lwon, avem unsprezece ani, așa c-ai face bine să te obișnuiești.

— Cum se poate să fie tot *unsprezece?* mormăi Marit. Trebuie să fi trecut măcar vreun an deja!

Asta, cum să nu, era ditamai problema. Cum aveau să măsoare curgerea timpului, pe un interval mai lung? Ar fi trebuit măcar să se obosească să încerce? Lwon termină de tras gheața din groapă, cel puțin cea la care putea ajunge. Rămase cu un țanc de stâncă ușor de fărâmat cu perforatorul. Părea o zi în care se obținuse ceva, o structură adăugată interiorului; toată lumea se opri din muncit ca să mănânce niște gelatină cleioasă și să

soarbă un pic de apă, apoi se așezară cu spatele la perete sau la tavan.

— Gheața e mai ușor de săpat decât piatra, zise Davide, de parcă ar fi scos la iveală un gând profund și original. Încă vreo câteva filoane ca ăsta și o să avem toți câte o cameră.

E-d-C se pârțâi, stârnind protestele glumețe ale celorlalți, care se apucară să vorbească fără perdea despre fundul lui.

— Știți ce? făcu Mo. Parcă-i un pic mai cald.

— Nu cine știe ce, zise tremurând Marit.

Dar era adevărat: în aer nu mai stăruia gerul acela arctic.

— O să trebuiască să păstrăm în amintire frigul ăsta, zise Lwon. Nu peste mult o să fie *năduşeală* aici, iar noi o să avem o problemă cu căldura în exces. Și-o să ne amintim de zilele astea cu afecțiune.

— Mai bine crăpi de cald decât să mori de frig, zise Mo din toată inima.

Gândul că într-o zi aveau să-și amintească de toate acestea — că exista, poate, un viitor și pentru ei — îi făcu să se mai domolească. Îi făcu meditativi.

— Trebuie să se poată evacua excesul de căldură, spuse E-d-C. Mii de prizonieri supraviețuiesc. Presupun că majoritatea. Găsesc ei o cale și-o să găsim și noi. Nicio problemă de pe pietroiul ăsta nu-i imposibil de rezolvat.

Jac își ținu cumpătul.

Mo începu să vorbească despre vremea petrecută pe Pământ, unde cărase bagajele unui chitarist bogat.

— Gravitația aia completă e obositoare, sigur, cum se zice. Te obosește fiindcă e acolo și când dormi, așa că nu dormi niciodată tocmai bine. Dar, pentru numele zeilor, ce-ți mai tonifiază musculatura! Nu făceam decât să car bagaje, și nici măcar grele, dar mi-am făcut niște mușchi cât

bolovanii, zise și-și expuse brațele. Acum nu mai sunt așa de mari, recunoscu întristat.

Gordius slobozi o băşină.

— Hei! obiectă cu voce tare Davide, apoi, pe măsură ce duhoarea străbătea și copleșea mirosul pestilențial în care trăiau de obicei, toți începură să mormăie și să rostească vorbe de amenințare.

Gordius începu să chicotească.

— Pardon, băieți, zise, dar continuă să chicotească.

Hlizeala făcea ca pliurile și faldurile cărnii sale să fâlfâie ca un drapel în bătaia vântului. Râsul îi ajunse isteric. Te zgâria pe timpan.

— Pardon, pardon!

Marit se ridică și porni plutind spre Gordius. Întinse brațul și-l plesni peste față, cu sunetul unei cârpe ude lovind un bolovan de pe râu. Capul lui Gordius se întoarse iute spre dreapta, dar râsul nu se opri. Marit își retrase brațul și-și strânse palma, făcând-o pumn. Apoi izbi în obrazul lui Gordius. Chicotelile se opriră. Sunetul unei bâte izbind o minge. Sunetul unui satâr lovind carnea. Brațul lui Marit se ridică și coborî iar: poc, poc, tot în față. Gordius scotea un soi de țiuit continuu, zbătându-se să se elibereze, cu brațele întinse, încercând să-l împingă pe Marit de lângă el. Încă un plesnet, de data asta o lovitură în ochi. Marit apucase părul lung al lui Gordius cu mâna dreaptă, și-l ținea strâns. Încă o lovitură, în nas, ce făcu ca o dâră de fluid întunecat, sinuos ca o viperă, să se împrăștie în aer. Pentru că Gordius se zbătea, cei doi se învârteau, picioarele ajungeau în locuri în care le fuseseră capetele cu o clipă înainte, însă Marit era atent doar să-și plaseze loviturile: în obraz, apoi iarăși în orbita oculară, în vreme ce Gordius țipa tot mai tare. Pumnul lui Marit se izbi în cele din urmă, cu zgomot, de osul frunții, iar Marit slăbi strânsoarea. Pluti înapoi, purtându-și cu grijă mâna dreaptă.

— Mi-ai rănit pumnul! se stropși. Mi-ai făcut ceva la degete, sac de osânză ce ești.

Gordius adoptase poziția fetală, chircit, iar corpul masiv i se răsucea încetișor. Urme lipicioase de sânge se întindeau și șerpuiau straniu în gravitația zero.

— Ești în regulă, băiete-zeu? întrebă Lwon, dar nu primi răspuns.

Marit se înapoie lângă noua grămăjoară de gheață, care plutea, și încercă să-și pună un pic pe monturile înroșite ale degetelor.

— Ați *mirosit* ce-a făcut? întrebă așa, în general. Și noi să respirăm treaba aia? Nici vorbă. Eu, unul, nu.

Jac se apropie de dolofan și încercă să-l aline. Dură mult până să-l convingă să-și ia mâinile de pe față și văzu ce distrusă era. Lațe de sânge închegat îi atârnau din nări, iar ochiul stâng îi era umflat și închis. Avea multe contuzii, iar vânătăile începeau să se arate deja, ca niște trepte de piatră albă în formă de degete profilându-se pe pielea albă. Jac aduse niște gheață, îl făcu pe Gordius să sugă o bucățică, ca să-și mai micșoreze umflătura dinăuntrul gurii, și-l curăță de sânge.

— Nu-i așa de rău, zise, dar ochiul o să-ți rămână închis vreo câteva zile, de la umflătură.

— De ce nu l-a oprit Lwon? bolborosi plângând Gordius, cu gura plină de gheață. Marit mi-a dat și mi-a tot dat. De ce n-a intervenit Lwon ca să-l oprească?

— De ce să riște să se pună rău cu Marit? Pentru tine? Nu merită. Dimpotrivă, zise Jac. Ar prefera ca Marit să se ușureze snopindu-te decât… știi tu. Să-l atace pe el.

Fața zdrobită a lui Gordius căpătă o uitătură posomorâtă.

— N-ar trebui să conducă? Ar trebui să se poarte ca atare.

— Nu cred că-ți dai seama ce-nseamnă să conduci în locul ăsta, cu oamenii ăștia, zise Jac. Și, oricum, nu cred că ți-a rupt nasul.

Din vreun motiv oarecare, aceste vești îl făcură pe Gordius să înceapă iar cu bocitul.

— Uite, zise șovăielnic Jac, mai ia niște gheață.

— N-o să supraviețuim aici, tu și cu mine! zise Gordins printre suspine. Azi se iau de mine, dar mâine o să-ți vină ție rândul. De fiecare dată când o să se enerveze un pic, o să se lege de noi. O să ne omoare în bătaie. Literalmente or să ne omoare. Și cel mai rău e că n-avem ce *face!*

— Trebuie să ieșim din pietroiul ăsta, zise Jac privind peste umăr.

Sunetul perforatoarelor începuse din nou în camere. Davide, E-d-C și Mo reluaseră sfredelitul; Lwon se uita la ei, Marit își îngrijea mâna.

— Nu se poate afară din pietroi, gemu Gordius, însă îl țintui pe Jac cu ochiul rămas deschis. Sau se poate?

— Spune-mi tu, băiete-zeu, replică Jac.

— Plănuiești ceva. Ce? Ce-o să faci?

— Pentru început, zise Jac ștergându-și mâinile însângerate de tunica lui Gordius, o să termin de făcut piesa mea de sticlă.

— Asta-i cheia? zise Gordius și-și pipăi fața umflată, delicat, cu buricele degetelor, scâncind. *Asta e?* Dar fereastra ta ar putea fi doar de-o palmă, mai mică poate… la ce-ar folosi?

— La nimic, încuviință Jac. La absolut nimic.

Era pe punctul să se împingă de-acolo, când Gordius îl prinse de cot.

— Ia-mă cu tine.

Jac îi aruncă o privire lui Marit, apoi se uită iarăși către grăsun.

— Îmi țin gura! zise Gordius. Promit! Nu le spun. Și, oricum, nu pot să dezvălui ce plănuiești fiindcă *nu știu* ce plănuiești. Știu doar că plănuiești *ceva.* Dar când o faci, orice-ar fi, când o fi să…, zise scuipând un cheag de sânge ce-i coborâse pe gâtlej din nas, ia-mă cu tine. Dacă nu, o să mor aici. Ceilalți n-au decât să-și execute pedeapsa. N-o să ne ducă dorul.

— O să se facă bucăți unii pe alții, zise Jac.

Gordius chicoti, dar chicotitul deveni rapid un icnet de tuse.

— Uite, zise când își recăpătă răsuflarea, e drept că nu mai sunt zeu, dar poporul meu e bogat — plătesc taxe de 22 la sută! Ulanovii îi socotesc o comunitate de contribuabili speciali. Ar fi spre avantajul tău să mă ajuți. Și… și oricum, să mă lași în urmă ar fi crimă, spuse și-și suci într-o parte și-ntr-alta capul vânăt și umflat. Dar ce-o să *faci*, totuși? Ce plănuiești? La ce-ți trebuie fereastra?

Jac se uită la el.

— Mi-ar plăcea, zise răspicat, cu voce scăzută, să pot vedea afară.

— O să chemi o navă, zise Gordius cu voce de băiețel surescitat.

Ridică mâna.

— E-n regulă, n-o să le spun! În numele Globului, *habar nu am* cum o să faci asta! Nu *sunt* nave prin zonă, iar un geam cât un nasture n-o să-ți dea voie să… lasă, nu contează. Nu trebuie să știu cum. Trebuie doar să știu că o să mă iei cu tine.

Jac îl țintui cu privirea.

— Jac, se rugă pe șoptite Gordius, uite ce mi-a făcut Marit! Fără niciun motiv! Ăștia-s oameni violenți, ucigași. Noi nu… eu sunt aici pe motive de pietate, tu ești politic. *Suntem* diferiți. Dar ăștia… parcă-s tigri. Nu mai putem sta mult, dacă vrem să rămânem în viață.

— Tigri, zise meditativ Jac, de parcă vorba aceea i-ar fi reamintit de ceva.

Zise apoi, revenit parcă de pe meleagurile îndepărtate ale cugetului:

— Ți-ar mai trebui niște gheață.

— E plină de praf, zise posac Gordius, apoi sâsâi: *Zi* că mă iei cu tine, te rog! Te rog! Poporul meu o să te facă bogat. Numai zi că mă iei cu tine! Promite!

Jac ridică degetul mare și atinse ușor buzele vinete ale lui Gordius.

— Promit, zise, să te iau cu mine.

În voce avea, parcă, un fel de tandrețe. Poate asta și era.

Jac lucră cât de bine putu la boțul de sticlă, când nu-l băga nimeni în seamă, dar era greu, fiindcă erau toți înghesuiți de-a valma. Șlefuia bucata mai cu grijă, cu mișcări atente, străduindu-se să nu o spargă. Și dură mult.

Prima cameră fiind terminată, se ajunse, de comun acord, la ideea că săpătorul rămas ar trebui folosit pentru săparea unui coridor în inima asteroidului, urmând ca noile camere să dea în această linie centrală. Și truda, interminabilă, continuă.

Jac își sfârși tura de săpat la excavarea noului tunel. Pluti, plin de sudoare, spre țeava robinetului.

— Rândul tău, gâfâi înspre Marit.

— Încă mă doare mâna unde m-a rănit băiatul-Budha de colo, zise Marit. Mai sapă o tură.

Jac era prea obosit ca să mai poată face și altceva decât să doarmă. Se deplasă către filtru, fără să zică nimic, nereușind decât să clatine trudit din cap. Însă, când se încovoie ca să-și lipească buzele de țeavă, simți o presiune, o apăsare ascuțită în ceafă. Gura i se izbi de robinet, iar dinții îi scoaseră un sunet precum butonul unui întrerupător. În cap, sângele îi vui tare, brusc, și Jac ridică creștetul. Privirea i se tulburase de furie pură. Se uită în jur. Simțea în gură cântecul teribil al durerii, la fel ca și în ceafă. Toată lumea râdea de el, deși iureșul cacofonic al sângelui ce-i alerga

prin vene și artere diminua celelalte zgomote. Marit îi aruncase în cap cu un bolovan, iar impactul îi făcuse dinții să se izbească de substanța dură a robinetului. Își duse o mână în locul unde craniul se prinde de șira spinării. Părul îi era ud și cleios. Îi măsură cu privirea pe toți. Stâlpul de iluminat iradia un roșu infernal, chipurile păreau demonice și roșii precum asfințitul. Răsuflă adânc. Acum?

Lăsă aerul să iasă. Nu, nu, nu.

Culoarea îi dispăru dinaintea ochilor, iar sunetul reveni la normal. Trase aer în piept, apoi îl expiră.

— Ce *mutră* ai făcut! râse Marit, părând mulțumit cu ce făcuse. Trebuia să te vezi.

Privind spre stânga, Jac își pipăi dintele din față, ce fusese deplasat la un unghi de mai bine de treizeci și cinci de grade. Gingia pulsa de durere furioasă. Privi și spre dreapta și văzu proiectilul, încă rotindu-se și depărtându-se ușor de locul din care ricoșase; era un bolovan aproape cât capul lui Jac de mare.

— E-n regulă, omuleț fără picioare, zise Marit. Știi ce? Mi-e cam frig. O să lucrez totuși, ca să te scutesc de treabă. Ba nu, ca să mă-ncălzesc *eu*.

Porni spre tunelul abia început și, încă râzând în barbă de unul singur, se apucă să sape.

Jac trecea cu privirea de la o figură la alta. Lwon, E-d-C și Mo erau plictisiți acum, iar atenția li se îndreptase spre alte lucruri. Davide totuși râdea, și — mai spre dreapta — la fel și Gordius, a cărui față învinețită se crispase într-un zâmbet, pe cât îi permiteau umflăturile: un surâs neomenesc. Surprinse privirea lui Jac și surâsul se vesteji.

Însă, acum, Jac avea nevoie, mai presus de orice, de ceva de băut. Simțea nevoia să-și clătească sângele din gură. Lăsă în pace țeava, luă o bucată de gheață și-o potrivi între buze, dincolo de dintele strâmbat, dureros. Îl înțepa teribil ceafa. Simțea cu degetele tăietura în scalp. Nu părea prea adâncă. Însă spațiul minuscul căpătase acum o

aură de irealitate, de parcă s-ar fi trezit într-o realitate virtuală dintre cele ieftine. Se apropie de perete și-și potrivi călcâiul într-o adâncitură, menită să-l ancoreze. Apoi se surprinse, iarăși, singur, adormind adânc și instantaneu.

De fiecare dată când se trezea, Jac analiza atent împrejurimile, căutând parcă ceva ce se schimbase. Dar desigur că nu se schimbase nimic: era aceeași rocă, neagră ca cerneala de sepie; același gust de cenușă din gură, aceeași licărire șovăitoare a stâlpului de iluminat, aceleași mușuroaie grețoase de gelatină.

Alte două camere erau gata de-acum, iar săpătorii trecură la prima excavare, a tunelului central. Scopul era să-l deschidă cât mai larg și să-l continue încă zece sau douăzeci de metri înainte să adauge alte camere. Lwon, Davide și E-d-C se stabiliseră, desigur, în cele trei încăperi care erau gata; și, în vreme ce Jac se bucura că e mai mult loc în cavitatea originală — ce miracol, absența lor făcea spațiul să pară de-a dreptul cavernos — ceilalți erau mai puțin mulțumiți.

— Douăzeci de metri de tunel? răcni Mo. Vreau o cameră acum! Cu cele trei săpătoare la un loc puteți să-mi scobiți o cameră cât ai zice pește.

— Sunt înaintea ta la coadă, făcu Marit izbindu-și pumnii unul de celălalt.

— Doamnelor, puteți să vă bateți mai târziu pentru ea, spuse Davide. Mai e de săpat la tunel înainte să facem și camerele voastre.

— Dar nu *douăzeci de metri*, totuși!

— Nu, zise Lwon, ci exact cât ne trebuie.

Noua sarcină consta, deci, în scobitul tunelului. Vânătăile de pe fața lui Gordius se micșorară, se făcură cafenii și apoi galbene, iar ochiul umflat își reveni încet la normal. Însă Marit continuă să-l persecute, supunându-l unui regim neregulat de palme, pișcături și lovituri de pumn. Într-o zi, anunță că e nevoie să fie sporită producția de gelatină și că tunica lui Gordius era numai bună ca

teren de creștere. Grasul crezu, la început, că-i o glumă, dar își dădu seama rapid că Marit vorbea serios.

— Sigur, își dădu acordul Davide, de ce nu?

— O să îngheț! se plânse Gordius.

— Ei, e mult mai cald decât era când am sosit, zise Marit.

Era adevărat, deși ușoara creștere a temperaturii nu schimba cu nimic faptul că încăperea principală încă era rece ca un congelator. Camerele individuale erau mai confortabile: fiecare dintre cei trei alfa luase pe rând celula de fuziune în încăperea lui, lăsând-o cât dormeau: spațiile, mai înguste, se încălziseră destul de bine, iar o parte din răceală dispăruse din pereți. Acum, celula revenise în cavitatea principală, dar numai fiindcă Mo și Marit se plânseseră cât îi ținuse gura.

— Hai, insistă Marit, cu o licărire sadică în ochi. Jos tunica! Îți fac un serviciu — ai pierdut în greutate, băiete. Dacă mai creștem ceva gelatină, o să poți mânca mai cu spor și-o să pui la loc un pic de grăsime.

Ceilalți zâmbeau, în vreme ce Gordius își plimba privirea de la unul la altul, tot mai panicat. Apoi făcu o greșeală.

— Lwon, zise adresându-i-se direct. Nu-i lăsa să facă asta…

— De ce-l rogi pe *el?* răcni Marit. Ar trebui să mă rogi pe *mine*, vierme ce ești!

Și se năpusti asupra lui, plesnindu-l — de data asta cu palma — peste față, începu să-l tragă de tunică și să țipe „dă-o jos” direct în fața lui Gordius. Scâncind, victima îi făcu pe plac, iar nu peste mult timp porni să-și strângă brațele pe lângă corp și să tremure vizibil.

— O să îngheț! se văită. Serios, o să mor de frig!

— Cu șuncile alea? zise Marit priponind cu câteva bucăți de piatră, lângă stâlpul de iluminat,

tunica. O să-ți fie mai cald în pielea goală decât ne e nouă îmbrăcați.

— Ești zeu, nu? făcu Mo. Fă o minune și produ niște căldură.

Mo și Davide îl ajutară pe Marit să picure apă pe pânză, după care aplicară niște spori negri. Marit păru, la sfârșit, satisfăcut cu ceea ce realizase.

Și iarăși săpat. E-d-C găsi un premiu, îngropat în inima pietrei: o bucată de metal. Era negru precum spațiul și semnificativ mai dens decât stâncărișul din jur.

— Fier de meteorit, zise mândru E-d-C. Metal adevărat! Ce-am vorbit noi, despre cum să obținem metal… nu-i nevoie! Avem o bucată din Sistemul Solar timpuriu încrustată în asteroidul ăsta!

— Dar tot trebuie să ne gândim la o cale să-l prelucrăm, zise Lwon. E mai dur decât piatra.

Așa că lăsară cu toții săpatul, un timp, și se strânseră ciorchine, propunând diverse variante pentru prelucrarea fierului. Davide puse perforatorul pe el, în speranța că frecarea ar fi putut să-l încălzească și să-l facă maleabil, dar nu reuși decât să spargă în două bucata. Țipară toți, de parcă boțul de fier ar fi fost o mașinărie complexă ce se stricase ireparabil. Apoi, la sugestia lui Mo, prinseră fierul de placa fierbinte a celulei de fuziune. Se încălzi un pic, dar fără să devină mai ușor de mânuit. Apoi porniră o dezbatere îndelungată, întrebându-se dacă puteau să-l bată ca să-l facă maleabil. Ideea lui Davide era să-l sprijine de perete și să folosească filtrul pe post de ciocan, dar tuturor li se păru o idee tare proastă.

— Dacă stricăm filtrul, o să murim cu toții în câteva ore, zise Lwon.

Aceleași obiecții apărură și în privința celulei de fuziu-ne. Se chinuiră pe rând cu cele mai dense bucăți de piatră pe care le găsiră, izbind cele două bucăți de metal, dar fără să schimbe nimic cu asta.

Dar fierul era, totuși, un premiu. E-d-C luă cea mai mare bucată, iar Lwon pe cealaltă.

În altă zi, când Mo, Marit și Lwon erau la săpat, iar E-d-C și Davide dormeau, Gordius se strecură lângă Jac.

— Mă gândeam la planul tău, șopti surescitat, iar când Jac dădu să zică ceva, adăugă: Știu! Știu! Dar n-o să le spun *lor*. Știu că are ceva de-a face cu geamul pe care-l șlefuiești, zise și arătă spre tunica lui Jac, unde băgase bucata de sticlă. Cred că m-am prins. Faci sticla *transparentă* și-o potrivești într-o latură a asteroidului. Mi-am zis după aia că nu se poate așa, că n-o să fie suficient de mare ca să poți vedea ceva prin ea. Dar apoi m-am gândit: bun, atunci, logic, n-o *faci* ca să vezi afară. Și în sfârșit m-am prins.

Gordius își frecă brațele, apoi își trecu palmele peste trunchiul masiv, cu piele lăsată, ca să se mai încălzească.

— Vezi, mi-am zis, dacă nu-i ca să vezi tu în afară, poate e pentru ca alții să vadă *înăuntru*. Am dreptate? Adică nu să pună ochiul la gaura cheii, evident. Dar, de pildă, să zicem că aș conduce o navă spațială, căutându-l printre bolovani pe camaradul meu Jac Fără Picioare. Știu că-i într-unul dintre asteroizi, da-s cu milioanele! Cum să știu în *care* e Jac? Nu cumva cel din care licărește o luminiță?

Zâmbetul de pe figura lui îl făcu pe Jac să se strâmbe cu milă.

— Nu-mi pare complet plauzibil, Gordius, replică apoi, cât de blând putu. Ar trebui să fii destul de aproape de asteroidul exact ca să *vezi* o luminiță așa de slabă ca a noastră, strălucind printr-o bucată de sticlă nici cât palma de mare. Și sunt o mulțime de luminițe alandala pe asteroizi nelocuiți, unii nu mai mari ca ăsta. Și, până la urmă, cum aș putea să fac o fereastră fără să pierdem tot aerul în spațiu?

— Încă nu mi-am dat seama de subtilități, încuviință bucuros Gordius. Dar sunt pe drumul cel bun, nu?

— Dar te-ai gândit, sugeră cu blândețe Jac, că fac sticla doar ca să am o ocupație, să fac ceva cu cele patru mii de zile în care-o să stăm blocați aici?

— A, e mai *mult* decât ceva să treacă timpul, rosti Gordius cu o siguranță ce izvora, și Jac o știa, din disperare. E parte din planul tău. Ești pirat? Ai echipaj?

— Nu, făcu Jac un pic întristat. Și nu. Sunt singur.

Asta îi mai potoli întru câtva avântul lui Gordius, însă acesta, totuși, zise:

— Ține minte ce-ai promis. O să mă iei cu tine.

— Stai liniștit, Gordius, n-o să te las *pe tine* în urmă.

Era înăuntrul unei cutii: cutia era făcută din piatră și se învârtea în jurul Soarelui la o distanță de sute de milioane de kilometri. Avea o orbită deviată. Era la cutie, fără posibilitatea de a fi ajutat, alături de oameni care aveau nu peste mult timp să-l ucidă — din pură plictiseală, dacă nu de altceva.

Și, pe măsură ce sfredelitul stâncii devenea tot mai mult un obicei banal, plictiseala devenea o tot mai arzătoare problemă.

— Aproape că prefer primele noastre zile aici. Aproape, zise într-o zi E-d-C.

— Ești nebun? făcu Davide îndreptându-și barba cu degetele, fir după fir.

După ce termina asta, urma să împletească firele în codițe, apoi să împletească între ele codițele.

— Nu mai știi ce ger era? Sper să nu mai am parte în viața mea de un frig ca ăla.

— Asta așa-i, domnule M-a-arestat-faimosul-Bar-le-duc, dar măcar eram *ocupați*, zise E-d-C. Aveam ce face. Era frig, da. Dar abia dacă-l observam, eram prea ocupat să rămân pur și simplu în viață.

— Prefer să mă plictisesc și să-mi fie cald, zise Davide, decât treabă și… *frig.*

Înăuntrul lui Lamy306 temperatura devenise simțitor mai ridicată. Nu era tocmai cald, totuși, iar încăperea principală era evident mai friguroasă decât cele trei camere noi ocupate de masculii alfa. Dar chiar și încăperea principală era ceva mai puțin înghețată decât înainte. Sigur că Gordius, gol de la brâu în sus, se plângea necontenit de frig. Și adevărul e că tremura precum un bolnav de Parkinson. Când și când Marit mai mugea câte un „Ți-e *frig?* Vin eu și te-ncing îndată, băiete-zeu!" și se lansa către Gordius cu palmele și pumnii. Când se întâmpla asta, adică frecvent, victima țipa și se ghemuia rotunjindu-se ca o minge, pe cât de bine putea. De obicei, Marit se plictisea rapid și pleca în altă parte, plutind.

Plictiseala nu era o problemă pentru Jac. Urmărea, privea. Era la cutie. *Era* cutia. Ce se afla înăuntrul *lui?* Știa, sigur, și știi și tu. Dar chiar și vocea slabă a îndoielii are unele momente de catastrofică certitudine.

O certitudine era că nu putea ieși din cutie. Cum să iasă? Asta constituia o reformulare practică a situației, dar care nu făcea decât să deschidă diverse traiectorii ale viitorului. *Dacă* ar ieși din cutie — la modul condițional. Dar limba condiționalului e posibilitatea, iar posibilitatea e un alt nume pentru nesiguranță. Asta era: îndoială. Punctul său de certitudine și îndoiala sa. Materialul din care era construită cutia lui personală.

— Chiar crezi că o să se întoarcă? întrebă într-o zi Mo.

Era un interval în care cei trei masculi alfa săpau, iar ceilalți patru pluteau cu toții, pasivi, prin încăperea principală.

— Sigur, răspunse Jac. Unsprezece ani nu reprezintă așa de mult, într-o perspectivă de ansamblu.

— Dar de ce să se obosească?

— Fiindcă, zise Marit, evident iritat de întrebare, trebuie să-și recupereze investiția. *Asta*-i chestia, pricepi? Nu-i vorba de pedeapsă. Nu le pasă de reabilitarea noastră. În spațiu, totul e scump. Profitul e subțire ca pânza de păianjen. Cheltuie bani să ne-aducă aici și bani pe mizeria de echipament cu care ne înzestrează — săpătoarele, filtrul, până și săculețul ăla de spori împuțiți. Totul costă credite. Credite, credite, *creditto*. Își scot banii cu profit. Noi le *facem* profitul transformând pietroiul ăsta într-o proprietate imobiliară ce se poate vinde. Asta-i tot. Asta-i toată povestea.

Devenea, cu fiecare propoziție spusă, tot mai furios.

— Sigur, zise Mo. O să dea o tură să-l colecteze pe Lamy306 la un moment dat, or să-i atașeze un jet și-o să-l așeze pe o orbită vandabilă. Sigur. Dar de ce s-o facă în al unșpelea an?

— Ăla ne e termenul, se bâlbâi Gordius, ale cărui tremurături îi afectau capacitatea de a articula cuvinte.

Îi ieșeau neclare și bâlbâite.

— *Trebuie* să se întoarcă — odată ce ne-am executat sentința și ne-am plătit datoria față de societatea solară.

— Dumnezeu a *vorbit*, zise Marit și aruncă cu o piatră în el.

— Totuși Gongsi nu se ocupă în special cu afacerile imobiliare, zise Jac. Profitul principal vine din procesarea prizonierilor pentru o taxă, potrivit sentințelor date de lege.

— Așa-i. Dar nicio companie nu rezistă mult pe o singură sursă de profit. Gongsi se diversifică. Iar profitul înseamnă reducerea pe cât posibil a tuturor cheltuielilor. *Sentința?* Păi dacă vin când am ispășit anii, o să trebuiască să aducă o navă mare, să ne țină într-o celulă presurizată, să ne hrănească și să ne adape, să ne ducă înapoi pe 8Flora, să ne treacă prin birocrație — astea toate-s costuri, zise

Mo. Hai să zicem că se întorc în *cincisprezece ani.* Sau într-o sută.

— Ar fi *cu adevărat* o investiție pe termen lung, spuse Jac.

— Gongsi ăștia gândesc pe termen lung! zise Mo. Asta vreau să spun. Dacă se întorc după un sfert de secol, or să ne găsească morți pe toți. Și mai ieftin înseamnă profit mai mare.

— Gândiți-vă ce-o să pută, spuse Gordius, făcând ochii mari. Ar fi oribil.

— N-ar face cine știe ce economii, spuse Jac. Nu prea ar merita. Și ar fi și costuri secundare. Presupun că ar costa mai mult.

— Cum presupui tu, mititelule? se arătă curios Mo.

— În principal, ar fi costul întârzierii. Cu fiecare an în care *nu* pun în vânzare cutia asta, se pierd niște bani. Aș paria că IA-ul lor contabil ar prefera să nu aștepte toți unsprezece ani — ăsta ar fi, adică, termenul din contractul semnat cu Ulanovii — dar sunt sigur că ar prefera să ne ia îndată ce am terminat de scobit pietroiul pe interior. Numai că, evident, nu pot s-o facă. Zic numai că ar prefera mai devreme decât mai târziu. Și, dacă ne-ar lăsa să murim, ar fi costuri de întreținere în plus. Dac-am fi morți și putrezi, ar trebui să facă curățenie generală. Cred că ar fi mai costisitor decât să ne ia cu nava înapoi pe 8Flora.

— Da, zise Gordius cu un zâmbet larg pe figura tremurătoare. Vedeți? E clar c-or să se întoarcă după noi.

— Crezi că, în frigul ăsta, cadavrele ar putrezi? spuse Mo, care nu dorea să cedeze. Eu zic că s-ar păstra destul de fragede. E frig ca-n frigider.

— Peste încă doi ani, zise Jac, cu celula de fuziune emanând căldură, plus căldura noastră corporală, și ținând seama de ce bun izolator este vidul cosmic, peste încă doi ani locul ăsta o să fie fierbinte ca o saună. Problema de căpătâi o să fie, atunci, cum să scăpăm de căldură. O să săpăm

numai ca să dăm de stâncă mai rece, ca să scadă temperatura. Și, când vom fi scobit peste tot, o să trebuiască să ne gândim cum să eliminăm căldura în exces.

— Ah, făcu Mo, care se afla destul de aproape de celula de fuziune ca să-i ardă o palmă. Asta dacă rabla asta o să mai dea căldură peste un an.

— Celulele de fuziune țin decenii, zise mohorât Marit, de parcă l-ar fi agasat rezistența tehnologiei în cauză. Stâlpul de iluminat de colo o să strălucească *decenii*. Și celula o să țină *la fel*.

— În general vorbind, da, o să funcționeze zeci de ani. Dar nu știm ce-i în cutia pe care-o avem noi, nu? Are temperatura limitată, nu? Sigur.

— Corect, zise Marit cu voce aspră.

Gordius se văita sincron cu tremuratul. Probabil nu-și dădea seama că scotea zgomote.

— Știi ce-aș face eu? zise Mo. Dacă aș fi la conducere, în Gongsi. Câteva luni, normal, fără căldură am fi murit. Dar dacă înăuntru e un ceas intern? Un termostat? Așteaptă ca temperatura să atingă un prag anume — zero, să zicem — și apoi se oprește.

Toată lumea chibzui asupra acestei posibilități.

— Ar fi sadic, zise Gordius, făcând s-ul să sune tremurat de la zgâlțâieli.

— Crezi că n-ar fi în stare? Păi, uite: nu-i destul de frig ca să murim, dar nici destul de cald ca să ne simțim confortabil. Și, chiar dacă vidul izolează, tot pierdem căldură prin radiație. Oricum, pietroiul ăsta-i mai rece ca gheața, iar noi îl scobim zi de zi. Asta face mai mult decât să compenseze pentru căldura noastră corporală. Dacă n-o să fie *niciodată* mai cald? Dacă, dimpotrivă, o să se facă din ce în ce mai frig? Muncim, fiindcă doar așa ne mai încălzim. Dar se face tot mai ger, iar nu peste mult timp înghețăm. *După aia*, Gongsi trimite un vas; IA-urile au calculat totul, la minut. Deschid cutia și dau peste corpurile noastre congelate. Poate nici n-or să elibereze spațiul. Poate le

mărunțesc și cu materia organică cresc roșii! Habar nu am. Dar zic așa… n-ar fi mai *economic*?

— Unsprezece ani, spuse Gordius ferindu-și privirile. Ce-a zis Mo… n-ar face așa ceva.

— Eu tot zic că ar fi mai costisitor, zise Jac. Dacă nu de alta, există mereu riscul să fie descoperiți și amendați. Iar Gongsi nu suportă să riște. Riscul e scump.

— Știi ce-am studiat la Gobi? spuse Mo deschizându-și expansiv brațele. Economie. Și știi ce-am învățat? Că în univers sunt doar trei lucruri. *Doar* trei. Materiile prime, energia și munca. Energia e scumpă, știm. Da, e mai ieftină decât era în era chimiei, dar în continuare costă. Și materiile prime sunt mai costisitoare ca niciodată. Abundă ele, dar numai în spațiu, iar spațiul e un mediu teribil de scump din care să le aduni. Energia e puțină, materia primă la fel, iar puținătatea înseamnă mai multe costuri. Ce se găsește din belșug? Munca. Oamenii aduc pe lume *alți oameni*. Cu cât mai săraci, cu atât mai mulți copii fac. E una dintre legile alea nebunești, contraintuitive, ale lumii naturale. De fapt, ar trebui să fie invers, iar cei mai bogați să aibă copii mai mulți. Dar nu așa stau lucrurile. Pământul e stors de materii prime, stă foarte prost în termeni de energie, fiindcă are pătura aia dintre el și Soare numită „atmosferă” și fiindcă gravitația degradează eficiența celulelor de fuziune până la punctul la care devin ridicole. Dar are din belșug oameni. E-o nebunie, cu înmulțitul ăsta, e ca o *fabrică de oameni*. Și-așa merge economia: puțin înseamnă scump, abundent înseamnă ieftin. Cerere și ofertă. În sistemul ăsta trăim, domnilor — și băieților-zei. E un sistem în care materia primă e scumpă, energia e scumpă, iar singurul lucru ieftin e viața umană. Cutia asta de piatră face mai mult pentru Gongsi ai noștri decât orice număr de vieți omenești.

Discursul fusese lung și-l făcu pe Mo să răgușească. Pluti până la țeava filtrului și luă o gură de apă.

— Asta-i o…, zise Jac precaut, nesigur de stabilitatea dispoziției lui Mo — o perspectivă cam *nihilistă*, poate?

— Crezi? zise întunecat Mo. Am crescut în Trickledown. Pe Pământ, nu în vreo capsulă puturoasă din plastic, pe care o vezi cum se degradează în timp real. Nu, am crescut într-un oraș închis din Africa de Vest. Băiatul-zeu de colo a avut viață ușoară, comparată cu a mea. *Funcționarea economiei* era mecanica newtoniană a lumii noastre. Tații mei studiau și *venerau* economia. Știți de ce?

— Fiindcă ei credeau că economia explică întregul cosmos, zise Marit pe tonul cuiva care știe despre ce vorbește.

— Asta clar, încuviință Mo. Dar știi ce, prietene? Mai era și altceva. Credeau că economia *menține locul special al umanității* în centrul universului. Credeam cândva că Pământul e centrul cosmosului, iar *asta* însemna că eram speciali, până ce știința ne-a arătat că suntem creaturi marginale. Am crezut, apoi, că centrul e Soarele, până ce știința ne-a zis că nici asta nu-i corect. Obișnuiam să credem că Dumnezeu ne-a făcut după chipul său, iar asta însemna că suntem deosebiți, dar a venit știința și a arătat că am evoluat în felul ăsta ca să ne potrivim într-un peisaj cu copaci și savană. Asta face știința: zice „Mai uită-te o dată și-o să vezi că nu *ești special*”. Dar economia? Economia e și ea o știință. Și ce spune? Întrebați-i pe tații mei și-or să vă spună. Zice așa: avem energie, avem materii prime și ăsta-i cosmosul. Dar, fără *noi*, energia e la întâmplare și materiile prime sunt inerte. Doar truda noastră face cosmosul să capete viață. Doar mulțumită nouă se-ntâmplă economia. Și *asta* ne face speciali.

— E ceva aici, zise diplomatic Lwon.

— Așa credeam și eu. Tinzi să crezi ce-ai fost învățat din copilărie, presupun. Apoi însă m-am dus la Gobi, la studii. Economie, cum altfel; n-aveam de gând să-nvăț *altceva* la universitate. Mi-am dat licența în Schimburi Haotice și în filosofia banilor. Dar am făcut și un curs de istoria economiei. Menirea *ăsteia* era, evident, să arate cât de ineficiente erau sistemele economice vechi, fiindcă nu înțelegeau fizica sistemelor pe care încercau să le utilizeze. Dar asupra mea n-a avut efectul respectiv, ci, din contră, mi-a deschis ochii, m-a făcut să-mi pierd credința — nu în economie, care e la fel de imuabilă precum entropia. Ci credința că economia ar pune umanitatea la loc de cinste. Am văzut totul deodată. Economia ține *valoarea* la loc de cinste, iar valoarea nu-i același lucru cu oamenii. O vreme, în perioada timpurie de dezvoltare a Pământului, cele două, întâmplător, au coincis. Dar gata cu asta, s-a terminat de când am epuizat materiile prime terestre. De când am pășit în spațiu. Ascultați aici: economiștii de pe Pământ ziceau că trimiterea în spațiu a unor ființe umane n-o să fie niciodată eficientă din punctul de vedere al costurilor. Închipuiți-vă! Timp de jumate de secol, guvernele terestre au cheltuit miliarde de credite ca să propulseze în spațiu *roboți*, cu explozii chimice. Oho, și ce *costisitor* mai era, nu? Roboții sunt scumpi acum, dar atunci erau *mult mai scumpi*. Oamenii însă sunt ieftini și se ieftinesc tot mai mult. Se înmulțesc, iar asta înseamnă că devin, relativ, *mai puțin* valoroși. Suntem *mereu* opțiunea cea mai ieftină. Ne pierdem din valoarea absolută de la o generație la alta. M-am lăsat deci de școală și m-am apucat de infracțiuni. Tații mei m-au dezmoștenit. Și știți ceva? Nu cred c-a fost cinstit. Nu făceam decât să le urmez preceptele, până la urmă. Am început să trag profit din unica resursă aflată la îndemână. Am intrat într-o bandă de traficanți de persoane.

Am făcut-o pentru profit și plăcere vreme de zece ani… până ce m-au prins Ulanovii.

Mo obosise vorbind; se întoarse cu fața la perete și se culcă.

— Face să sune chestia de parcă ar fi mare filosofie, mormăi Davide. Dar eu sunt cel pe care l-a arestat marele Bar-le-duc în persoană.

Nimeni nu mai avea energie să-l ia în râs pentru pretenția sa ridicolă. Se lăsă tăcerea.

Marit își petrecu timpul aruncând cu pietre într-o protuberanță a peretelui aflată de cealaltă parte a încăperii centrale. O nimeri exact în centru de nouăsprezece ori din douăzeci, dar continuă să arunce. Poc, poc, poc. Sunetul te înnebunea. Era necruțător precum picătura chinezească. Dar Jac n-avea cum să-i spună să se oprească fără să-și atragă asupra lui furia individului. Încercă să ignore zgomotul. Poc, poc, poc.

Gordius pluti până la Jac.

— Mi-e frig, zise. Dă-mi tunica ta.

— N-o să-ți vină, zise Jac.

Era o simplă afirmare a unui fapt.

— Mi-e *frig*. E mai bună decât nimic. Aș putea muri de frigul ăsta, e mai mult decât poate suporta un corp uman. Ești prietenul meu. *Haide,* Jac. Hai să *împărțim* tunica ta, asta zic. O port până mă-ncălzesc nițel, apoi ți-o dau înapoi.

— Nu, zise Jac.

Fața lată a lui Gordius se cutremură, apoi se schimonosi, ca a unui sugar pe cale să izbucnească în plâns. Dar nu plânse. Încruntă din sprâncene și se holbă cu o uitătură diabolică, dezlănțuind furia îndelung reținută a celui plin de obidă.

— Da! schelălăi. Da! Da! Da!

Și deodată mâinile îi căzură pe gâtul lui Jac, iar faldurile de piele de pe brațe se izbiră plescăind de umerii lui.

Rapiditatea și brutalitatea acestui act îl surprinseră pe Jac. Masa mult mai mare a lui Gordius îi propulsă pe amândoi, tare, în perete. Jac

simți că-l durea spatele. Pielea de pe gât îi era întinsă într-un mod foarte neplăcut.

Se retrase în sine, profund, ferindu-se de durere. Unde se ducea? Greu de spus. Poate în cutie. Însă, dacă era așa, cutia rămânea intactă, nedeschisă. Acolo — pe o orbită complet diferită, mult mai departe în întuneric decât Jupiter — se afla propria lui inimă, cu toate că bătea prea iute. Asta nu era bine. Pielea de pe gât îl ustura. S-ar fi putut rupe, ar fi putut să dea sângele. Nici asta nu era bine.

Își liniști gândurile. Creierul era aici. Asta se afla în cutia de oase numită cap. Sub mâna dreaptă era o piatră. O pipăi: desprinsă, cu muchii tăioase. O apucă. Buricele degetelor o scăpară la limită, făcând-o să se învârtă prin aer. Întinse mâna iar, reuși s-o tragă mai aproape și s-o apuce.

Era o situație delicată. Voia, desigur, să minimizeze impactul fizic, mai ales să evite tăieturi prea adânci, răni sau chiar zgârieturi prea puternice. Însă trebuia să acționeze.

N-avea să fie ușor.

Își liniști bătăile inimii.

Ochii îi erau aici și transmiteau izbiturile fotonilor pe retină, prin nervul optic, până la creier. Erau două găuri în cutia de os. Se strecură la loc în ochii săi și văzu fața lui Gordius, strâmbată și schimonosită de furie, aproape de a sa. Cicatricea romboidală din mijlocul frunții acestuia licărea roșie, ca un ochi mânios. Al treilea ochi este cel ce face legătura cu sufletul. Însă vederea lui Jac se distorsionase bizar, rămăsese din ea doar un oval central, înconjurat de întuneric. Își dădu seama că-i ieșeau ochii din cap și că nu trăsese aer în piept. N-avea rost să încerce, așa că nu-și bătu capul cu asta. Trebuia să vadă ce-i de făcut cu piatra din pumn.

Opțiunile îi apărură. Să izbească repetat la corp, la gât sau poate la față. Asta l-ar fi făcut cu siguranță pe Gordius să-și înceteze atacul, dar, la fel de sigur, i-ar fi deschis răni în piele. Să-l

pocnească în ceafă, unde părul lung și cleios ar fi atenuat lovitura, așa că pielea nu s-ar fi despicat, însă nu exista garanția că l-ar fi făcut pe Gordius să renunțe la atacul lui. Îi mai rămânea o singură variantă, cea de-a treia.

Vederea i se îngusta tot mai mult. Undeva, pe aproape, se auzea un horcăit ca de sufocare. El îl scotea.

Jac se gândi la traiectorie, pipăi muchia cea mai ascuțită a pietrei, o ridică.

Și o proiectă, cât de tare putu, în ochiul lui Gordius.

Traiectoria fusese oblică, piatra venise pieziș, iar fețele lor fuseseră atât de apropiate că Jac nu reuși să evite să se lovească și el în cap. Însă partea ascuțită nimeri în lumina ochiului.

Gordius urlă și-i dădu drumul. Era, cumva, momentul cel mai dificil; diafragma lui Jac coborî instinctiv, aerul îi intră șuierând în plămâni, inima porni să-i bată darabana, iar aspectul fizic al acestor lucruri aproape că-l scoase pe Jac din locul său liniștit din cutie. Dar nu-și permitea să piardă controlul. Nu și dacă voia să minimizeze impactul fizic.

Se străduí să-și recapete cumpătul. Roti mâna stângă și-o duse la ceafa lui Gordius, în vreme ce cu dreapta răsuci ascuțișul pietrei, cât de tare putu, în ochiul lui. Țipătul lui Gordius spori în înălțime cu exact un ton și jumătate. Își duse mâinile spre față, încercând să îndepărteze piatra.

Era suficient. Jac îi dădu drumul, alunecă pe lângă perete și reintră cu totul în propriul corp. Nu era prea plăcut: gâtlejul îl ustura oribil, o senzație amestecată de zdrobit și de jupuit. În țeastă simțea o altă durere, bubuind ritmic. Ochii îi lăcrimau, iar plămânii îi erau cuprinși de o tuse acidă, de necontrolat. Se încovoie și încercă să elimine durerea inițială. Pe când partea cea mai dureroasă începea să se diminueze, își dădu seama că săpatul încetase. Nu se mai auzea nici poc-poc-poc-ul lui

Marit. Singurul sunet rămăsese scâncetul ascuțit al lui Gordius. Ba nu, mai era ceva… un sunet ca de rafală de ploaie.

Deschise ochii. Ceilalți cinci îl aplaudau, plutind. Ăsta era zgomotul.

— Bravo, Picioruș, zise Marit cu fața numai zâmbet radios. Credeam că ești o victimă, dar ai dovedit — zise făcând un gest larg cu mâna dreaptă, rotind-o ca un curtean de pe vremuri — că ai resurse impresionante.

— *Chiar* a fost distractiv, încuviință Davide. Poate ar trebui să vă punem să vă luptați periodic. Să mai ieșim din amorțeală.

E-d-C chicoti.

— Ca anticii gladiatori greci!

— Romani, zise Lwon.

— În fine! Să treacă timpul.

Jac răsuflă adânc, de trei ori, ca să-și aline plămânii arși, și se apropie, pe lângă zid, de Gordius. Dolofanul se mai potolise din țipat și-și ținea fața ascunsă în palme. Când simți atingerea lui Jac pe umăr tresări puternic.

— Lasă-mă să-ți văd ochiul.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, scânci.

— Haide, Gord, zise Jac apucându-i palmele mari și dându-le cu blândețe deoparte. Să văd ce pagube am făcut.

— Nu știu ce m-a apucat! Îmi pare așa de rău… ești singurul meu prieten! Îmi pare rău!

— Gata, lasă, rosti Jac.

Gordius deschisese un pic ochiul sănătos, însă ochiul drept era dezastru.

— Vino la filtru, zise, trebuie să ți-l spăl un pic.

— Dar mi-era așa de frig — frig, de mult — zise Gordius lăsându-l pe Jac să-l ducă lângă filtru, tresărind doar un pic cât acesta din urmă îi frecă rana cu mărgelușele minuscule de apă.

Ceilalți continuau să caște gura.

— Dă-i un pupic, strigă Marit. Un pupic e numai bun.

Râse aspru.

Jac ridică privirea o clipă, apoi o coborî la loc. Se temea să nu fi făcut mai mult decât să-i fi crăpat globul ocular; ar fi putut să-i despice pielea dimprejur, să-i taie obrazul sau sprânceana. Nu tăieturile ca atare îl îngrijorau — o tăietură oarecare s-ar fi vindecat destul de iute. Însă mediul nu era tocmai sănătos; era foarte greu să menții igiena într-un asemenea loc, cu atâta rahat și împuțiciune, cu atâtea bucățele și particule plutind prin aer, iar tăietura ar fi putut cu ușurință să se infecteze. Și odată ce se instala infecția, cine știe ce s-ar fi putut întâmpla — putea să supureze, bucăți mari de piele puteau să se transforme în leziuni deschise. Gordius ar fi putut muri în chinuri, iar Jac nu voia asta. Tăietura de la frunte fusese destul de gravă, dar, din fericire, părea să se fi vindecat fără complicații. Putea să nu mai aibă norocul ăsta.

Desfăcutul pleoapelor îl făcu pe Gordius să scâncească, dar nimic altceva: pupila fusese împinsă înăuntrul globului ocular, iar prin gaura care se căscase se prelingea ceva tulbure, gelatinos. Jac însă socoti că era materie sterilă și că avea, nu știa cum, să se oprească din curs, să se cicatrizeze sau așa ceva. Închise la loc pleoapa și-o mai spălă un pic.

— Nu atinge, îl povățui pe Gordius. Lasă-l să se vindece. Într-o zi sau două n-o să te mai doară.

Emoțiile lui Gordius, ce trecuseră prin furie și remușcare, virau către indignare acum.

— Ochiul *meu!* țipă. Mi-ai scos ochiul!

— Lasă că mai ai unul, strigă la el E-d-C. Să zici mersi, balot de osânză.

Asta-i făcu pe toți cinci să râdă cu poftă, iar Mo se apucă să-l maimuțărească, pițigăindu-și vocea, pe un ton efeminat:

— Au, ochiul! Au, ochiul meeeu!

— Nu trebuia să mă *chiorăști*, se văită Gordius. Ce-ai făcut? De unde să capăt eu, *aici,* un ochi

artificial?

Ceilalți cinci râseră și mai tare.

— Credeam că-mi ești *prieten*! se văicări Gordius. De ce m-ai *orbit*?

— Fiindcă încercai să mă sugrumi, indică Jac cu glas scăzut.

Era prea mult pentru Gordius. Începu să plângă.

— Te-ai gândi că cineva rămas într-un ochi o să plângă pe jumate cât înainte, zise Marit. Dar *auziți-l*!

Voia să facă o altă observație comică, dar râsetele se mai diminuară. E-d-C, Lwon și Davide plutiră înapoi în tunelul central și se apucară din nou de săpat. Gordius se făcu ghem și continuă să suspine. Mo se duse înapoi la culcare, iar Marit reveni la poc-poc-poc-ul lui cu pietricele.

Jac se băgă într-un ungher și scoase la iveală bucata de sticlă. Îl calma s-o netezească, s-o lucreze, s-o șlefuiască cu mișcări circulare. Își contemplă propriul trup în timp ce lucra: beregata îl ustura, iar bronhiile scrâșneau și scârțâiau când își trăgea răsuflarea. Nu era plăcut, dar avea să se simtă mai bine. Vedea stele verzi. Asta, cumva, era un subiect de îngrijorare. Dacă violența atacului îi desprinsese vreo porțiune de retină, era rău de tot. Probabil era vorba doar de câteva vase de sânge sparte. Și spera că avea să treacă.

Își luă mintea de la durere și se concentră asupra șlefuitului sticlei.

Ceva mai încolo, cei trei alfa ieșiră din tunel, prăfuiți, gâfâind. Era tura lui Gordius acum, dar, cu toate că se simțea slăbit, plin de dureri și nu tocmai înclinat să muncească, Jac îi luă locul băiatului-zeu. Se temea ca de la munca la perforat de rocă să nu-i intre lui Gordius, în ochiul încă rană vie, granule de piatră. O infecție putea să fie fatală. Că doar n-aveau, pe-acolo, niciun spital.

Așa că Jack îi făcu tura. Tunelul avea acum cincisprezece metri lungime, se întindea până în inima asteroidului. Marit decisese, unilateral, că

era suficient; se pregătea să-și scobească o cameră proprie. Mo se luă după el, iar Jac se conformă la rându-i. După cum se prezentau lucrurile în grup la momentul acela, aveau mare nevoie măcar de iluzia unui timp petrecut departe de toți ceilalți, sau altfel ar fi explodat. Așa că sfredeleau, lent, săpând alte trei camere. Dacă erau șase, Gordius ar fi urmat să rămână în spațiul central.

Dar nu conta. Fiecare cameră era o cutie într-o altă cutie. Și ce era în cutie?

Vocea era în cutie. Încă acolo, înăuntru.

Mult mai târziu, după ce Jac își termină schimbul și se retrase într-un colțișor ca să doarmă, Gordius veni la el. Trebuia să lucreze la perforator. Deși se plânse și se văicări, n-avea cum să-și mai evite rândul; dar, înainte de a aluneca pe gura tunelului, își apropie capul de cel al lui Jac.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, zise cu voce amărâtă. A fost nebunie curată. Nu trebuia să fac așa ceva. Ai avut dreptate să-mi scoți ochiul.

— Hai, lasă, nu-i nimic, spuse Jac, stânjenit de slugărnicia lui Gordius. Dar sunt foarte, foarte ostenit și trebuie să dorm.

— Voiam doar să-ți zic ce rău îmi pare! Ai avut *dreptate* să-mi scoți ochiul! M-am purtat abominabil! O să mă ierți că te-am atacat? Ești singurul meu prieten în locul ăsta drăcesc! O să…

— Hai, băiete-zeu, strigă Lwon din tunel. E timpul să muncești. Vino *odată.*

— O să mă mai iei, zise coborând vocea și vorbind cu o febrilitate demnă de milă, o să mă mai iei cu tine? Când pleci?

— Doar am promis, nu?

— Doar că… n-ar fi trebuit să te strâng de gât. Regret profund. Nu te-ai… răzgândit?

— Când o să plec eu, zise Jac închizând ochii, n-o să te las în urmă, Gord.

Dolofanul bocea iarăși, dar cu lacrimi de bucurie de data asta, ce-i curgeau doar dintr-un ochi.

— Mulțumesc, prietene, n-o să uit asta. Suntem împreună, eu și cu tine. E-o nebunie să ne batem între noi.

— Hai, băiete-zeu, țipă E-d-C, sau îți scot și ochiul celălalt.

Gordius intră în tunel. Jac simți cum somnul îi cuprindea cugetul, ca apa caldă dintr-un bazin termal. Era pe cale să se cufunde în adormire când simți o palmă pe braț.

Deschise ochii cu un pocnet aproape audibil. Chiar în fața lui, cu un rânjet pe față, se afla Marit.

— Ce vrei, Marit? Sex, nu? Sunt cam obosit. Lasă-mă să dorm mai întâi și-o să pot face mai multe pentru tine.

— Am auzit ce-ai vorbit cu băiatul-zeu, spuse Marit.

Jac prelucră ce auzise, trecu prin diferite variante și selectă o replică:

— Ai atâta păr în urechi, încât mă mir că mai auzi ceva, cât de cât. Parcă ai niște periuțe de dinți acolo.

Zise însă toate acestea cu o tărăgănare aproape muzicală, ca în glumă.

— Ha, făcu amuzat Marit, te-am auzit destul de bine. Crede că știi o cale de scăpare de pe pietroi?

— Așa crede, da, rosti grijuliu Jac.

— Nu-i întreg la cap. Are voința slabă și nici prea deștept nu-i. Cum să putem scăpa de-aici vreunul?

— Nu-i chip, încuviință Jac.

— Decât dacă ar veni cineva după noi. Și doar cei de la Gongsi știu că suntem aici.

— Doar ei, aprobă Jac din cap, deoarece era destul de adevărat.

— Și n-or să apară mai repede de un deceniu, corect?

— Corect.

Marit se dădu mai aproape. Respirația îi duhnea a sulf și putreziciune.

— Atunci de ce are impresia asta băiatul-zeu? Ce i-ai spus?

— Nimic nu i-am spus, zise Jac măsurându-și cu grijă vorbele. Dar mintea lui se ține într-un fir de păr. Să zicem așa: dacă i-a intrat cumva în cap că știu o cale magică de scăpare din cutia asta… ei bine, cu siguranță că nu l-am contrazis direct. Lasă-l să spere.

— Speranța crește, observă Marit. Strivește-o de fragedă și-o să-l doară. Ucide-o mai târziu și-o să-l termine.

Apoi se depărtă, plutind.

Jac închise iarăși ochii. Nimic nu-l mai putea opri să nu adoarmă. Însă, în vreme ce conștiința i se dizolva încetișor, precum o bitPilulă din cele ieftine, auzi vocea aspră a lui Marit, ca de la o distanță uriașă:

— Sunt cu ochii pe tine, Picioruș. Nu te scap din priviri.

Vremea trecea. Săpară necontenit și, nu peste mult timp, alte trei camere erau gata. Apoi masculii alfa discutară între ei și deciseră că tunelul ar trebui extins încă cinci metri, și apoi săpată încă o încăpere-salon.

— Putem rupe în două stâlpul de iluminat și să avem două spații luminate separat. Să creștem de două ori mai multă gelatină! zicea Lwon.

Jac nu voi să-l contrazică înfățișându-i evidența: dacă aveau lumină pe jumătate, sporii aveau să crească de două ori mai încet. Făcutul încă unei încăperi părea o utilizare a timpului lor la fel de bună ca oricare.

Ochiul lui Gordius, cât de cât, se vindecă. Nu se infectase, deși genele ochiului aceluia erau, din câte spunea, „cusute împreună”. Jac ar fi vrut să testeze dacă chiar erau așa de lipite ori dacă nu cumva Gordius nu le deschidea fiindcă îi era neplăcut să clipească cu globul ocular deformat, înălbit și mort. Numai că nu-i trecu prin cap o cale s-o facă.

Așa că-și văzu de sticla lui. Piesa era aproape completă. Următoarea acțiune era să mai facă o piesă. Uneori, la săpat, capul perforator mai azvârlea bucățele noi de sticlă. Niciodată în cantități însemnate; nu se străduia să-și facă o bucată mai mare. Luă însă niște cioburi ce arătau aidoma: două semilune arătoase, verzi-maronii (după ce le curăță de mizerie și le lustrui), o bucată dreaptă, ca o sabie în miniatură sau pai pentru cocktail și niște frânturi micuțe în formă de D care ar fi fost deliciul unor oameni de Neanderthal.

Era aproape gata.

Apoi două probleme destul de serioase se înfățișară grupului, una după alta. Prima era ceva de care deveniseră conștienți doar treptat, dar care-i împinse la acțiune disperată. Devenea tot mai clar că presiunea aerului scădea, chiar dacă extrem de lent. Suficient motiv pentru îngrijorare, însă și mai alarmant era faptul că aerul se făcea tot mai puțin consistent. La cea mai mică mișcare rămâneau fără suflu. Verificară filtrul, dar mergea bine; sigur că nu putea, totuși, să recicleze decât ce se afla acolo, iar excavările lărgeau continuu spațiul interior. Era nevoie de mai multă gheață care să genereze mai mult oxigen. Iar provizia pentru băut nu era suficientă.

— Băgați ce-avem, zise Davide cu o furie care nu prea izbutea să-i ascundă neliniștea.

Gândul sufocării lente, își zise Jac, era o teroare mai mare decât cea de a muri de sete.

— Și ce-o să bem? se împotrivi Lwon. Pișatul nostru? Nu, trebuie să *săpăm după mai multă gheață*.

Practic, asta însemnă că se apucară de al doilea salon mai iute decât anticipaseră, și măriră aria săpând pe o suprafață mai largă în căutarea vreunui alt depozit de gheață.

Asta le aduse pe cap a doua problemă. Furtunurile de evacuare, prinse în spatele săpătoarelor, erau de ceva timp extinse la

maximum. Noua direcție de săpat le încremeni de tot. Era în regulă; când E-d-C scoase din mufă furtunul lui, pe care-l înfipsese în stratul de rocă, gaura rezultată se sigilă singură. Părea că așa fusese conceput vârful său ascuțit: să-și sigileze gaura cu moloz. Repoziționarea se dovedi ușoară. E-d-C îi înfipse vârful în piatră, în interiorul tunelului, și furtunul străbătu până afară în cam o oră și jumătate. Același lucru și cu furtunul de evacuare al celui de-al doilea perforator. Problema veni cu al treilea, cel al cărui furtun fusese împins prin sigiliul artificial cu care acoperise *Ciocolatiul* cavitatea, la începutul ședерii lor. Trecerea furtunului *prin* acest material părea acum, retrospectiv, o idee proastă. Când traseră furtunul gaura nu se sigilă, iar aerul, cu un șuierat teribil, începu să se reverse în spațiu.

Lwon, Davide și Marit icniră de groază. Mo începu să strige incoerent. Tot ce se afla în camera principală era absorbit spre spărtură.

Până și lui Jac i se păru destul de greu să se dezbare de răspunsurile somatice proprii (inimă bubuind, adrenalină în sânge) și să-și afle calmul. Totuși reuși. Alese o piatră ce se potrivea și-o puse peste gaură. Năvala aerului se mai domoli, dar nu se opri, fiindcă atmosfera încă se pierdea pe la margini. Aduse, așadar, o cantitate din materia abjectă aflată în cavitatea pe care o foloseau drept toaletă și, amestecând-o cu niște apă de pe țeava filtrului, făcu un chit cu care pecetlui piatra și chestia din care era făcut tavanul.

Spărtura fusese astupată.

— Nimeni, gâfâi Jac, să nu atingă piatra asta.

Dar, până la urmă, situația nu se îmbunătățise. Presiunea aerului scăzuse între timp și mai mult, și cu toții abia dacă mai respirau. Până și cea mai simplă acțiune devenise oribil de trudnică și de extenuantă. O oarecare consolare, pentru Jac și Gordius, se dovedi faptul că acum niciunul dintre masculii alfa și beta nu mai avea energie pentru

sex. Situația era însă dezastruoasă. Dacă nu găseau gheață, aveau să moară în curând și gata.

Așa că săpau, greoi și ineficient. Și se cufundau în perioade de somn narcoleptic chiar în timp ce foloseau mașinăriile.

Zi după zi.

Davide, furibund, îl învinuia pe E-d-C pentru neplăcuta turnură a evenimentelor.

— Ce te-a făcut să crezi că *sigiliul* ar fi un material bun să treci furtunul prin el, omule? zicea. Doar se vede că-i proiectat pentru stâncă.

— Gura, gâfâi E-d-C.

— Să ți-o ții *tu!* O să ne sufoce pe toți tâmpenia ta.

E-d-C mugi, apucă o piatră din aer, își lăsă în spate brațul. Davide tresări vizibil, dar nu dădu înapoi.

— Hai, dă-i drumul, se răți oi.

Sprâncenele lui E-d-C se înălțară. I se vedeau mușchii gâtului încordându-se, gata de confruntare.

— Hei! țipă Lwon.

Amândoi bărbații azvârliră priviri împrejur.

— Las-o moartă, Ennemi, zise cu voce răspicată Lwon.

Privirile tuturor se mutau de la Lwon la E-d-C.

— V-am *întrebat,* zise acesta din urmă. Am întrebat pe toată lumea, să-ncerc? Și toți au zis da. Așa ați zis.

— Nimeni n-a zis să *nu*, spuse Davide, dar nu-i același lucru.

E-d-C făcu ochii mari; se holba la Davide ca la un trădător.

— *Omulețul* ăsta n-o să mă certe pe *mine*, zise pregătit să arunce piatra.

— Las-o baltă, spuse Lwon enunțând cu claritate fiecare cuvânt.

E-d-C se întoarse spre Lwon. Îi căzuse fața. Nimeni nu putea trece cu vederea expresia rănită de pe figura lui.

Lwon îi răspunse și el cu o privire directă.

Jac privea cu interes.

— Las-o baltă, rosti iarăși Lwon.

E-d-C își desfăcu degetele de pe piatră și-o lăsă să atârne în aer.

— Marele ofițer de poliție Bar-le-duc nu s-a apropiat de tine nici la un an-lumină, spuse și, trudit, se împinse înapoi spre tunel.

Îndată se auzi huruitul perforatorului.

Jac reveni la lustruitul sticlei. Piesa era aproape gata. Cam neșlefuită pe la margini, dar nu conta. Ridică privirea. Marit purta o conversație animată cu Davide. Pe Jac îl izbi scena: Davide, întâmplător, avea aceeași direcție în spațiu ca și Jac. Corpul lui Marit era întors la o sută optzeci de grade, cu gura la urechea lui Davide. Ciudățenia poziției lui și murmurul aproape inaudibil făceau scena să arate diabolic. Poate lipsa de oxigen din aer contribuia la atmosfera lucioasă, parcă înghețată.

Timpul trecea. Pereții negri se întunecau și mai tare. Deveniră esența întunericului, un negru perfect, total. Ardeau, luceau, licăreau negru. Culoarea asta era adevărul despre univers. Cosmosul se aprinsese, timp de câteva sute de mii de ani, de la lumina Big Bang-ului, iar acum exista în carbonul pârjolit de după ardere.

Capacul cutiei se zgudui și se mișcă.

Nu aveau altceva de făcut decât să spere că vor găsi apă, fiindcă altfel aveau să moară. Jac chibzui: erau și lucruri mai rele decât moartea lui care se puteau întâmpla. Dar, sigur, erau și lucruri mult mai bune.

Ascunse bucata de sticlă sub tunică. Dacă nu găseau rapid gheață nu mai conta oricum, nimic nu mai conta și nici n-avea să mai conteze vreodată. Gândul era aproape odihnitor. Gândul abia dacă-l stingherea; îl stingherea totuși un pic, în Voința aflată în centrul ființei sale. Și ar fi vrut, cel puțin,

să-și termine fereastra. Fereastra lui minia-turală. Micuțul lui geam.

Oricare dintre ei ar fi putut să sfâșie sigiliul temporar din perete, lipitura cu fecale, și să-i ucidă pe toți. Ar fi fost treabă simplă.

Ațipi și visă un vis incoerent. Unii dintre ofițerii Ulanov visează lucid, iar în visele lor rezolvă probleme, deduc soluții la enigme, descoperă conspirații, află făptașii unor infracțiuni. Dar o asemenea claritate a visului era peste puterile lui Jac.

Mo îl zgâlțâi: îi venise rândul la săpat. Își simțea capul prea mic pentru lava încinsă în care i se transformase materia cerebrală. Durere de cap, migrenă. Era foarte neplăcută, și avea ceva morbid de fascinant, deoarece nu se putea decupla de la disconfort așa cum reușea cu durerea convențională. Își retrase mintea din carapacea de nervi și mușchi, însă extenuarea și durerea stăruiră. Chinurile îi pătaseră sufletul.

Nimic decât piatră seacă. Muncă lentă. Jac opri furtunul de aspirare, scociorî prin piatră cu vârful perforatorului și căută prin rămășițele plutitoare. Carbon negru, sfărâmicios, bucăți reci și dure de lavă topită, silicați, dar nici urmă de gheață. Jac porni iar furtunul și lucră în aceeași zonă, trăgând deoparte molozul și degajând zona de resturi.

Îl cuprinse un somn agitat, neliniștit, dar era tot la săpător, și se trezi în pumnii și palmele lui Lwon, care, ostenit și furios, urla:

— Picioruș! Picioruș, scoală!

Dăduse de gheață, însă furtunul o aspira și-o azvârlea în spațiu.

Următoarea oră trecu într-o pâclă agonizantă, delirantă. Aduseră toate trei perforatoarele ca să dea de filon — unul bogat, cu gheață neagră-albăstruie — și scoaseră la iveală bucăți mari, pe care le băgară în purificator. Gheață! În sfârșit! Celula de fuziune a dispozitivului funcționa; apa fu procesată și, încet-încet, nivelul oxigenului

porni să crească. Dar dură mult până ce simptomele fizice mai neplăcute ale lui Jac să cedeze.

Reîmprospătare.

Nimeni nu făcu nimic mult timp în afara suptului de gheață și mestecatului de gelatină. Erau cu toții teribil de ușurați de descoperire.

Masculii alfa bântuiau prin camerele lor, restul pluteau în spațiul central. Aveau și ei camere, în afară de Gordius, dar acestea erau reci și singuratice, așa că preferau să plutească împreună. Gordius, care se alesese cu buze permanent vinete și o uitătură lungă, și ale cărui tremurături respectau modele ciudate, cu replici stranii, bolborosea necontenit ceva.

Marit, ce băgase capul în camera lui Davide, șoptea — probabil despre rebeliune. Jac era prea sleit, prea făcut zob ca să-i mai pese.

Praful și resturile din aer, de peste tot, se transformau inevitabil în constelații și vârtejuri mici, de la rotația continuă a lui Lamy306. Lumea lor, închisoarea lor, se răsucea în spațiu ca un insomniac.

Jac moțăi, se trezi, moțăi, se trezi.

Cutia era pecetluită. Părea că încuietoarea sa nu poate fi deschisă de abilitățile niciunui muritor. Doar câteva zgomote dinăuntru, abia simțite, ar fi putut arăta că aici fusese ceva.

Bâz-bâz!

Scoase la iveală sticla și se apucă s-o lustruiască și s-o netezească. Era aproape gata. Însă lucra greu și fără vlagă. Se apropia de punctul eternei dezamăgiri existențiale.

Asta era geometria cosmică. Negru și cenușiu, albastru, vinețiu și…

— Picioruș! rosti Marit.

Plutise spre el, iar gura puturoasă i se apropiase de fața lui Jac. Doar extenuarea îl opri să nu tresară sau să țipe.

— Marit, reuși să hârâie.

— Gata cu fereastra, deci?

Se uită la celălalt. Aproape că-i venea să zică: *tu* ești o fereastră, atât de transparente îți sunt urzelile. Dar n-avea nimic de câștigat dacă Marit ar fi aflat cât de multe știa.

— Ce-i?

— Am tot vrut să te-ntreb, de mult, zise Marit ținându-și capul unde era, dar împingându-se mai aproape de Jac. Cum ți-ai *pierdut* picioarele? Sau așa te-ai născut?

Jac își puse degetul mare în mijlocul bărbiei și apăsă tare. Se retrase în sine și-și pregăti spiritul.

— Una din două trebuie să fi fost, replică.

Dar pe Marit, evident, nu-l prea interesa asta.

— E-d-C *te urmărește* cum lucrezi la sticla aia, să știi. Te urmărește! Mi-a zis că o să ți-o ia după ce o termini. Pentru ce? i-am zis. Dar nu contează. Nu-i trebuie *pentru* nimic. Doar o vrea. E un bătăuș.

Jac își lăsă capul pe-o parte.

— Plănuiești ceva?

Ochii lui Marit licăriră, umblând de la stânga la dreapta.

— Uite ce, lucrurile nu mai pot merge cum sunt acum. Aproape că ne-am sufocat! E-d-C *e în plus*, omule. Îți dai seama, nu? E o chestiune de autoconservare. Davide înțelege asta. Și, din câte văd, cred că și tu ești destul de priceput ca să-nțelegi asta.

— Deci e vorba de sprijinul și loialitatea mea pentru… tine, Marit? Și în schimb?

Marit reuși să zâmbească cu buzele sale vinete, de te treceau răcorile.

— Direct la subiect, nu, Picioruș? Bun, îmi place asta. În regulă, la subiect. Davide și Mo sunt de partea mea. Ai văzut ce părere are Lwon despre așa-zisul lui *adjunct*. E-d-C e izolat, se ține într-un fir. Ce obții în *schimbul* sprijinului? O situație mai bună în micuța noastră închisoare. Te *ridici* în

lumea asta, zise cu ochii umblându-i de la stânga la dreapta ca niște mărgele.

Jac aproape că dădu să râdă: știa doar, ca oricine, cum stăteau de fapt lucrurile. Dar nu conta oricum.

— Dar cum? întrebă Jac. E-d-C e ditamai omul, are forță. Dacă-i dai cu o piatră în cap s-ar putea să nu-l omori.

— Am ceva mai dens decât piatra, zise Marit cu încă un zâmbet neplăcut. Nu-ți fă tu griji despre *asta*. Nu-ți cer ție să… să-ți murdărești mâinile. Îți cer doar sprijin. Și… să vorbești cu el. Davide nu vrea, iar în mine și-n Mo n-are încredere. Vorbește cu el, distrage-i atenția.

Jac aproape că hohoti.

— Și?

— O să vezi.

— Dar Gordius?

Asta, clar, nu intrase în calculele lui Marit. Aruncă o privire spre grăsan și reveni.

— Ce-i cu el?

— Nu crezi că…, începu Jac, dar Marit îl întrerupse.

— Cu el sau fără el, tot aia e. El?

— O ia razna, zise Jac. Mintea… nu vezi cum stă și bolborosește acolo de unul singur?

Marit încreți din buze, sfidător.

— Așa, și?

— Nu se știe în ce parte poate să-ncline. A fost totuși condamnat fiindcă a ucis un om. A mai omorât. Dacă o face iar? Dacă înnebunește de la violență?

Marit dădu din cap cu încetineală.

— Crezi că ar putea să o ia razna de tot? Îl știi mai bine ca mine. Bine, bine. O să-i zic lui Davide să-l țină sub ochi. Bun! Vezi, când lucrăm împreună lucrurile se rezolvă. Nu? Zi și tu, nu?

— Sigur, făcu Jac.

Poate că era mai mult oxigen în aer. Începea să simtă că apăsarea și nefericirea de pe sufletul său

se mai estompaseră un pic.

Jac observa. Și se minuna că E-d-C nu-și dădea seama că Marit și Davide complotau, într-atât de evident și teatral le era comportamentul. Dar poate că tocmai din cauză că aerul era încă rarefiat, ori fiindcă se ajunsese la un punct de cotitură, iar E-d-C renunța, la nivel subconștient. Renunțarea era un motiv de îngrijorare pentru toți. Jac nu putea să stea în cutia aceea de piatră vreme de unsprezece ani. Nu mai putea zăbovi. Nu conta, doar că, de fapt, conta. Era important, era neimportant.

Până la urmă, nici nu mai trebui să-l provoace la discuții pe E-d-C, fiindcă veni E-d-C la *el*. Putea să simtă că era ceva în aer, chiar dacă n-ar fi putut spune cu precizie ce anume.

— Am vorbit cu Lwon, zise într-o zi, din senin. Și ne-am ciorovăit. El zice că, din cauză că ai mai puțin sânge în corp — fără picioare fiind — simți frigul *mai puternic*, fiindcă sângele din corp ne ține de cald. Dar eu am zis că ți-e mai *puțin* frig, fiindcă nu pierzi căldură pe la extremități, adică prin picioare, ca noi ceilalți. Cum e de fapt?

— N-am experiența altcuiva cu care să o compar pe-a mea, spuse Jac. N-aș ști să-ți spun.

E-d-C încuviință, de parcă ar fi auzit ceva înțelept. Dar atenția nu-i stătea la asta. Zise:

— Noul filon de gheață pare c-o să ne poată oferi apă și aer cu anii. Ani întregi! Vorbeam cu Mo, și i-am zis: tu chiar crezi că Gongsi ne-ar exila pe o rocă fără s-o *cerceteze* mai întâi? Evident că au verificat-o, ca să se asigure că are ce-i trebuie ca să susțină viața. El a zis că-i crede în stare de orice, dar nu-s psihopați! Cruzi sunt, da. Inumani, sigur. Dar nu *nebuni*. Acum, c-am dat de filonul ăsta, avem apă, aer și mâncare garantate cu anii. Ne putem concentra să facem locul ăsta un pic mai plăcut pentru toată lumea. Am dreptate? O cameră pentru toți! Bine încălzită!

— Sigur, făcu Jac, distrat.

— Nu-ncerc să trec cu vederea greutățile prin care am trecut. Le-am suferit și eu! A *fost* greu, așa-i?

— Trebuie să fiu de acord că da, zise Jac.

E-d-C își supse, pentru o vreme, măseaua.

— Avem o singură șansă, să știi.

În spatele lui, Jac îl vedea pe Marit cum bagă mâna înăuntrul tunicii.

— O singură șansă?

— Organizarea bună. E singura noastră șansă. Dacă ne mai abținem și noi de la scandal și ne organizăm, putem rezista perioada… cei unsprezece ani, iar la final să ieșim de-aici oameni liberi, cu demnitatea intactă. Dar dacă ne dedăm anarhiei, o să murim toți într-o săptămână. Murim ca animalele sau supraviețuim ca oamenii? Poate fi vorba, măcar, de vreo *alegere* aici?

— Murim ca animalele, repetă Jac. Sau?

Își tot ținea privirea asupra lui Marit, care plutea în cealaltă arte a spațiului comun. Scosese mâna din tunică, goală. De parcă și-ar fi scărpinat o mâncărime. Dar nici vorbă. Jac știa că avea acolo bucata de meteorit. Se pregătea, psihologic, s-o folosească. Verifica unde erau ceilalți. Davide era în tunel, la săpat, la fel ca Lwon și Mo. Să-și aducă aliatul? Să aștepte până la finalul schimbului? Era de parcă gândurile i se proiectau pe față, ca pe un ecran vizibil pentru toată lumea.

S-o facă acum?

Jac se sili să-și mute iarăși privirile spre E-d-C, să i se uite în ochi. Asculta ce spunea acesta, dar între timp cugeta: globii oculari sunt foarte fragili, craniul se poate foarte ușor crăpa. Sângele tânjește după eliberarea din trup.

— Sigur, zise.

— Să-ți spun cum am ajuns aici?

— În regulă.

— Am omorât un om.

— Chiar?

— A, știu ce crezi: oi fi avut circumstanțe atenuante, altfel mi-ar fi făcut mai rău decât să mă încuie într-o cutie timp de unsprezece ani. Și da, am avut. Circumstanțe. Dar… știi cu ce mă ocupam?

— Cu ce? zise Jac uitându-se iar, scurt, peste umărul lui E-d-C.

Marit avea iarăși mâna băgată în tunică și se uita pieziș. Jac își dădu seama că respirația i se precipita. Din celălalt capăt al tunelului venea zgomotul săpătoarelor ce perforau gheața, zumzăind și huruind.

Rece, rece, rece.

— Știi că zicea Lwon că mă știe de dinainte… dar *știi* de unde?

— Nu, făcu Jac.

— Eram în Forța Civilă. Și nu eram vreun răcan sau ceva. Eram *mareșal* în forța civil-militară. Când Ulanovii au luat puterea, cu ani în urmă, au păstrat structura Forțelor destul de apropiată de cum era. Comandanți noi, evident, și câteva reguli proaspete, dar propriu-zis același lucru. Și eram mareșal! Zic asta ca să poți înțelege. Îți dai seama că *mă pricep* la dinamica grupurilor mici. Am avut multă experiență să le conduc, să le mențin în acțiune, să păstrez ordinea. Știu că fără reguli n-avem nimic.

Jac încuviință. În spatele lui E-d-C, Marit scosese pe jumătate din tunică bucata de fier ca un falus negru. Dar se opri, speriat de vreun pericol real sau imaginar, și se grăbi să o bage la loc.

Își pierdeau cu toții mințile, își dădu Jac seama. Paranoia, mânie, auto-compătimire, suferință și proximitatea toxică a altor ființe umane.

— Una dintre îndatoririle mele, zise E-d-C, era să mă ocup de execuții. Nu-mi plăcea să fac asta, dar trebuia. Ascultă ordinul, asta-mi era lumea. Și a fost o chestie cu un cadet care a agresat un ofițer. Ofițerul făcuse sex cu fata lui, sau ceva de genul… ori îi făcuse avansuri, nu mai contează. Cadetul n-

avea de ce să-l atace. Oricare ar fi provocarea, un elev-ofițer nu poate să dea cu pumnul într-un superior! S-au dus la băut împreună. Cadetul l-a îmbătat pe ofițer și i-a rupt picioarele cu o bară de tungsten. Și după aia ofițerul era plin de remușcări, poți să crezi? Zicea că n-a fost bine să umble după fata altcuiva. Dar n-a contat. Cadetul trebuia pedepsit. Se aștepta, că doar știa regulile. Și la asta mă refer. Nu trebuie să ne *placem* unii pe alții, sau să ne placă situația. Dar trebuie s-o suportăm, iar asta-nseamnă că ne trebuie un cod. Lwon înțelege asta, Davide la fel, chiar dacă are un temperament cam aiurea. Dar pricepe măcar. Marit… cu el e ceva mai greu.

— Așa, zise Jac. N-ai mai zis cum ai ajuns aici.

E-d-C zâmbi subțire.

— L-am executat pe cadet, zise. Fiindcă a lovit un ofițer superior. I-a rupt picioarele! Regulile erau clare, am aprobat ordinul și a fost executat. Doar după aceea a ieșit la iveală că solicitase, *mai înainte*, să fie scos din rândurile Forței. Lăsarea la vatră îi fusese acordată, însă notificarea întârziase din cauza unei furtuni de spam. Și n-am știut asta! Dar cum aș fi putut? Oricum, asta nu m-a salvat. Participasem la uciderea lui, socotindu-l subiect al disciplinei civil-cazone. A reieșit însă că la vremea execuției nu mai era civil-militar, ci doar un civil oarecare. Am pledat necunoașterea situației. Curtea mi-a luat în considerare pledoaria, dar faptul rămânea. Am omorât un cetățean. Așa că uite-mă aici.

Săpătoarele își opriseră vuietul, unul după celălalt. Îndată aveau să apară Davide, Lwon și Mo. Atunci, gândi Jac, o să se-ntâmple.

— Jac, zicea între timp E-d-C. Cred c-ai auzit ce-am spus. N-am dreptate? Am vorbit cu Gordius mai demult și mi-a zis că ai fost condamnat pentru infracțiuni politice. Așa am crezut și noi, evident. Da? Așa că… voiam să-ți zic atât: înțeleg impulsul de a te opune Ulanovilor. Sigur că da! Respect

dorința de a te opune autorității. Zic numai: nu aici. Da? Și nu acum. Știu că Marit se joacă cu focul, dar trebuie să m-asculți. Supraviețuiește, întoarce-te în Sistemul extins și vezi-ți de, hm, agitația politică după pofta inimii, da?

— Înapoi în Sistemul extins, îngână Jac. Așa sper.

E-d-C era pe cale să zică ceva încurajator, când văzu, în cele din urmă, că Jac nu se uita la el, ci peste umărul lui. Se răsuci. Lwon ieșea din tunel. Davide era chiar în spatele lui. E-d-C îl privi țintă pe Marit, care-și ținea mâna în tunică. Marit încremeni.

Jac evaluă situația. Întinse amândouă mâinile, atinse pereții și se trase mai aproape, într-un colțișor.

Curgerea timpului se tulbură. Secunda rămase suspendată. Apoi se scurse.

Davide fu cel care acționă. Văzuse pe loc că Marit înghețase și că pe figura acestuia se citea, clar, panica. Chipul lui Davide se schimonosi de furie și frustrare. Răcni. Un vuiet zguduitor în spațiul strâmt, un muget ca de taur. Fiindcă era încă pe jumătate în tunel, Jac nu-l văzu pe Davide cum scoate la iveală a doua bucată de fier. Dar o avea în mână de-acum și-l izbi pe Lwon, cu zgomot, în moalele capului.

E-d-C strigă „Nu!” și se lansă într-acolo, încercând să intervină. Cât se năpustea E-d-C, Davide avu timp să mai ridice și să coboare iar, cu forță, bulgărele negru de fier. Niciun jucător profesionist de baseball nu și-ar fi putut coordona mai bine lovitura. Îl nimeri pe E-d-C în mijlocul frunții, îi azvârli pe spate capul și trimise prin aer o dâră de sânge, un șirag de mărgeluțe și viermișori roșii. Inerția lui E-d-C îi făcu trupul să avanseze și să se ciocnească de Davide, iar cei doi se loviră împreună de perete.

Cu un țipăt nefiresc, precum cel al unui cimpanzeu, Marit se aruncă asupra trupului

inconștient al lui Lwon. Își coborî măciuca de metal de două ori, în succesiune rapidă, nimerindu-l în tâmplă și în ceafă. Apoi, cu stângăcie, dar tot mai regulat, porni să lovească forma inertă a lui Lwon. Unele lovituri nu-i ieșiră, sau alunecară, altele însă îi crăpară craniul sau extraseră fărâmițe de carne din scalp. Nici una nici două, un norișor de bucățele de carne, de os și de picături de sânge începu să-i plutească împrejurul țestei.

— Marit! țipă Davide. Destul!

Atunci, la fel de brusc cum începuse, Marit își opri asaltul. Jac îi văzu chipul. Era presărat cu puzderie de punctulețe roșii. Trăsăturile îi căpătaseră expresia extazului pur.

Și așa se făcu transferul de putere. Nimeni nu scoase o vorbă câtva timp. Gordius nu mai bolborosea pentru sine, ci se holba, cu gura căscată, la dezastru: două cadavre plutitoare, din care sângele ieșea sub forma a nenumărate biluțe, punctulețe și cocoloașe. Și, pe măsură ce închisoarea lor se rotea alene în jurul axei, dârele de sânge căpătau o formă spiralată, circulară.

Apoi, la final, Davide și Marit ridicară triumfători bulgării de fier, iar Mo începu să-i ovaționeze și să-i aplaude, în vreme ce Gordius și Jac tăceau.

În cele din urmă, Davide ținu un discurs:

— Re-naștere, zise, apoi, mai tare, *re*naștere! De-acum lucrurile or să stea *mai bine*. Nimeni nu l-a ales șef pe Lwon! Nimeni nu l-a votat. A fost un tiran și un bătăuș. Suntem implicați cu toții în asta.

Dar nu erau. După ce adrenalina datorată atacului le scăzu în fluxul sangvin, cei doi asasini deveniră morocănoși și iritabili.

— Voi doi! le porunci Marit lui Gordius și lui Jac. Curățați mizeria!

Gordius nu reacționă la început, dar când Marit se făcu spre el agitând măciuca de fier, grasul

chiți și se retrase zorit într-o parte.

— Am zis să curățați *mizeria*! mugi Marit.

Iar Mo, deloc dornic să se situeze în partea neplăcută a noii diviziuni ierarhice, își dădu aportul la noua autoritate a lui Marit:

— Faceți ce v-a zis, ori vă rup oasele!

— Și cum propui să facem curat? întrebă Jac pe un ton mai degrabă potolit.

Mo apucă o piatră din aer și i-o aruncă în cap. Traiectoria îi fu încetinită de materia lipicioasă din drum și Jac reuși să se ferească.

— Dezbrăcați corpurile, zise cu voce gravă Davide. Folosiți pânza ca să strângeți chestia de prin aer și curățați ce-i pe pereți cu niște gheață zdrobită.

Jac și Gordius făcură așa cu li se spusese.

— O, minunată lume nouă, șopti Gordius în timp ce lucrau — primul lucru pe care-l auzise Jac spunându-l după multă vreme. Știi, noi o să fim următorii, îi spuse el lui Jac. De-acum, nu mai e mult.

Jac cugetă: „De-acum, nu mai e mult”.

Gordius îi scoase, mai întâi, tunica lui E-d-C; avea mai puțin sânge pe ea decât cealaltă și și-o petrecu peste spinare ca pe o mantie — trecuse mult de când nu mai avea acoperământ pentru partea de sus a corpului. Apoi, cu Jac, dădu jos nădragii lui E-d-C și haina și pantalonii lui Lwon. Gordius apucă trupul lui Lwon și Jac pe al lui E-d-C; le îndesară într-una dintre camerele aflate de-a lungul coridorului. Camera era pierdută astfel, dar era mai bine decât să stai în spațiu deschis cu două cadavre.

Erau, când reveniră în încăperea principală, plini de sânge; dar la fel erau și ceilalți trei — nu era cale să eviți așa ceva într-un spațiu atât de înghesuit.

Curățatul sângelui din aer se dovedi o chestie dificilă, iar curățatul pereților nu făcea decât să întindă și mai mult petele de sânge. După ce

trudiră din plin, reușind să strângă o parte dintre resturile din aer, reveniră pe coridor și aruncară peste cadavre cârpele muiate în sânge.

În încăperea principală, Davide și Marit păreau încă puțin buimăciți de victorie.

— Pietroiul ăsta o să susțină cinci oameni mai ușor decât ar fi susținut șapte, zise Mo. Nu-s sigur că șapte oameni puteau să trăiască așa unsprezece ani întregi.

Nu era adevărat, evident, dar nu-l contrazise nimeni.

— A fost o… o soluție pe termen lung pentru… ăăă… *problemă*.

— Cu siguranță n-o să mai fie așa îmbulzeală pe-aici, făcu Marit.

Totuși n-avea dreptate. Deși erau mai puțini acum, spațiul părea, paradoxal, mai aglomerat. Nu aveai cum să-ți scoți din minte că într-una dintre încăperi erau îndesate două cadavre umane, pe stânga, cum intrai în tunel. Trupurile erau inerte, mai lăbărțate decât fuseseră vii. Dar nu se putea face nimic în privința asta. Mai rău, spectrul violenței ucigașe fusese invocat, iar acesta-i o nălucă cu care coabitarea nu-i foarte confortabilă.

Pe parcursul următoarelor zile, Davide le puse în vedere lui Gordius și Jac că, de-acum, ei singuri or să sape — fiindcă, într-adevăr, el și ceilalți doi amici se săturaseră *până-n gât* de săpat. Dar nu dură mult. Adevărul era că săpatul, deși istovitor, era totuși o activitate. În nici două zile, toată lumea își reluă schimburile la săpat, ca înainte.

Davide luă pentru el și bucata de sticlă a lui Jac.

— Merit o decorație, zise, și-o să mă mulțumesc cu asta.

Jac o cedă fără să protesteze. Nu prea mai conta.

— Oricum n-aveai cum să-ți faci geam din ea, se stropși Marit. N-o să-i duci dorul. N-ai decât să-ți faci alta.

Jac nu răspunse. Nu mai avea boțuri de sticlă nelucrată, ci doar diferite cocoloașe și cioburi

strânse pe parcurs, pe care le ținea lipite de trup, prinse în pilozitatea corporală. Când nu era băgat în seamă se mai întâmpla să scoată câte-o bucățică și s-o lustruiască. Dar era mulțumit că nu trebuia să mai lucreze la bucata mai mare.

Schimbarea în relațiile de putere nu părea, totuși, să-i satisfacă pe cei trei. Conversațiile erau rare. Gheața fusese excavată, sporii creșteau. Începu lucrul la mărirea camerelor celor trei alfa. Se aflau în *așteptare* și nimic mai mult. Nu mai aveau, propriu-zis, nimic de făcut. Davide, în special, părea să se cufunde în ceva ce aducea foarte mult cu depresia.

— Ce-o să-i zicem echipei de recuperare, când o să vină, într-un deceniu? îl întrebă Jac pe Davide într-o zi.

— O să le zicem că *tu* i-ai omorât! croncăni Marit, care trăsese cu urechea. Tu și cu umflatul! Sau… o să zicem că s-au omorât unul pe altul! Cine-o să zică altfel?

— Nimeni, acceptă Jac.

Singurul rezultat pozitiv, dacă se putea numi așa, era că evenimentele recente îl scoseseră pe Gordius din delirul său. Nu mai bolborosea în barbă și, pe măsură ce temperatura continua să crească încetișor, începea să tremure mai puțin. Rupsese, din nou-căpătata tunică, o fâșie pe care și-o legase, ca un pirat, la ochiul vătămat. Dar începea să-și recapete, deși doar intermitent, felul cicălitor de-a fi.

— S-au liniștit, îi zise lui Jac pe un ton scăzut. Și știi de ce? Și-au dat frâu liber frustrării. Dar o să se adune din nou, iar data viitoare victimele o să fim… tu și cu mine.

— Foarte probabil, încuviință Jac.

— Păi atunci… planul de evadare? sâsâi Gordius. Poți să-l pui în aplicare?

— Dacă vrei, spuse Jac cu voce ostenită.

Gordius îl privi printre gene, încercând să-și dea seama dacă glumea sau nu.

— Serios? Fiindcă, să știi, *e musai* să ieșim de-aici. Ceilalți au întrecut măsura! Noi urmăm! Nu-ți trebuie, totuși, geamul? Bucata ta de sticlă?

Jac clătină din cap.

— Nu.

Nu mai simțea, acum, decât tristețe. Și tristețea, ca și groaznicele chinuri cauzate de scăderea dramatică a nivelului de oxigen, nu era ceva din care sufletul său să se poată retrage.

— A fost praf în ochi tot lustruitul ăla de sticlă? insistă Gordius. Ca să abați atenția? Isteț! Să-i pui pe o pistă falsă. Deci, care-i planul? Dacă a fost vreodată un moment potrivit ca să-mi spui, ăsta e, acum!

— Totu-i praf în ochi, Gord, îi zise Jac. Nu există plan de evadare. N-am avut niciodată vreunul. Cum să scapi din pușcăria asta? Am încercat doar să-mi trec timpul până ce Gongsi își trimit nava, în zece ani sau când s-or hotărî să apară.

Gordius se holbă la el și decise să nu-l creadă.

— Cum să nu! exclamă. Cum să nu!

— Nu-s aici pentru delicte politice, îi zise Jac. Știu că așa crezi, te-ai grăbit cu concluzia asta. N-am zis vreodată că aș fi. Nu-i cazul, am ajuns aici fiindcă autoritățile mi-au încurcat identitatea. Probabil că și-au dat seama, între timp, de greșeală, iar dacă nu, o să-și dea seama în curând. Mă vor pentru ceva mult mai rău decât delictele politice normale. Mult mai rău. Când or să se întoarcă după voi, mie or să-mi șteargă mintea.

— Ești nevinovat? gâfâi Gordius făcând ochii mari.

— Sub nicio formă, spuse Jac. Sunt, de fapt, vinovat de lucruri cu mult mai rele decât știu oamenii legii. O să-și dea seama unde mă aflu. Și, când se-ntâmplă asta, cred că o să trimită imediat o navă ca să mă recupereze — nu mă laud, afirm doar un fapt. Nu știu ce-o să însemne asta pentru voi — poate o să vă sigileze la loc și-o să vă lase

să vă terminați pedeapsa. Poate o să vă aducă înapoi, poate o să vă dea drumul. Mă tem că nu-mi prea pasă, fiindcă de îndată ce se întorc după mine, fie că în viitorul apropiat ori la capătul termenului, lucrurile or să fie pentru mine cu mult mai rele decât acum. Și, în plus… ei bine, mai sunt și *alte motive* pentru care autoritățile nu trebuie să pună în veci mâna pe mine. Când m-au băgat aici, n-au știut cine sunt. Și uite-mă. Dar n-o să mai am norocul ăsta. Nu pot permite să se întâmple asta.

Gordius, acum, părea foarte serios.

— Ce prost am fost, zise cu voce joasă, hârâită. Tu ai *zis,* tot acest timp, că trebuie să scapi. Dar nu voiai *literalmente* să scapi, nu? Voiai să… te eliberezi. Prin… sinucidere. Să te omori!

Jac îi privi chipul lat, fleșcăit.

— După tine, zise, niciunul dintre noi n-ar trebui să-și bată capul cu sinuciderea. Zici că ăia trei or să ne omoare oricum.

Gordius dădu să râdă, se opri și căpătă, apoi, o expresie teribil de tristă.

— Mă simt prost grămadă că n-am înțeles la ce te refereai, zise cu voce îndurerată. Eram așa de plin de speranță, că eram gata să cred orice.

Jac zâmbi.

— Suportă-ți pedeapsa, zise, și Gongsi o să te ducă de-aici pentru totdeauna. Măcar *tu* ai ceva la care să speri!

În cea mai mare parte, Lamy306 era destul de friguros pentru ca sângele vărsat să nu se altereze; însă lângă celula de fuziune și pe lângă lumină materia organică se împuțea. Se strica și începea să duhnească. Marit le ordonă lui Gordius și lui Jac să scape de materia puturoasă, însă de miros nu puteau scăpa.

Era aproape timpul, și din nou era aproape timpul, iar Jac se obișnuise să trăiască într-o stare mentală de provizorat. Aproape. Ciudat cum cuvântul includea *ținta*, implica și *depărtarea* de

ea, dar fără să însemne de fapt vreuna dintre cele două.

Apoi însă, natural și în firea lucrurilor, timpul *se făcu*. Momentul veni firesc, fără grabă, ca o piesă dintr-o mașinărie introdusă în lăcașul potrivit. Ca un puzzle pus laolaltă, arătându-și soluția într-un moment glorios de coerență.

Toate la timpul lor.

Davide și Marit săpau, la celălalt capăt al coridorului. Mo era în camera lui, iar Jac și Gordius în spațiul principal. Când apăru Mo, Jac își dădu seama, după expresie, că voia sex.

— Vino-ncoace, Picioruș, comandă el. În camera mea. Nu vreau să se uite la noi băiatul-zeu.

Ceva în spiritul lui Jac se frânse, sau plesni; avea o senzație de „ultima picătură". Dar nu se rupsese nimic de fapt. Era doar piesa care-și găsea locul. Așteptase, totuși, vreme lungă. Nu unsprezece ani, ce-i drept, dar multișor. În vreme ce plutea după Mo, către cămăruța cioplită în piatră a acestuia, își desprinse din păr un ciob de sticlă. Își simți părul, sub degete, îmbâcsit și încâlcit, uleios și respingător precum tentaculele.

Ce-i în cutie?

Îndoială.

Care-i celălalt nume al îndoielii?

Celălalt nume al îndoielii e moartea. Moartea conferă lipsă de certitudine universalei certitudini a lumii.

Când ajunseră în spațiul îngust al încăperii, Mo zise:

— O să închid ochii și-o să mă prefac că ești nevastă-mea. Nu zi nimic, să nu-mi strici cheful, și ai grijă cu afurisiții de *dinți*, bine*?*

— Bine, zise Jac.

Capacul cutiei săltă. Cutia nu mai era cutie. Cutia dispăruse, dizolvată în căldură și lumină. Totul, pentru Jac, se clarifică. Lumina e o formă de căldură. Tot ce se află în mișcare e o formă de căldură. Până și goana lipsită de masă a protonilor.

Sângele lui Jac curgea iute, fără șovăială, după luni întregi de lentoare.

Apucă membrul lui Mo în mâna stângă. Se înălță apoi pe lângă trupul celuilalt și-și apropie fața de a lui.

— Dragostea mea, șopti și-l sărută.

Mo reacționă prost.

— Ce dracu *faci*?

Dar Jac săruta bine, săruta cu putere, așa că-și lipi gura de a celuilalt și-i astupă cuvintele, așteptând până ce strigătul sugrumat se sfârși. Atunci, desprinzându-se în sfârșit din sărut, Jac împinse membrul retezat în gura deschisă a lui Mo, îl îndesă cu forță acolo. Al doilea strigăt nu se mai auzi, deși Mo se zvârcolea și se zbătea. Însă în încăpere nu era prea mult loc, așa că n-avea cum să-și azvârle de pe el atacatorul.

Jac îl ținu până ce tot sângele i se scurse. Îi simți trupul moleșindu-i-se în strânsoare și, în cele din urmă, înțepenind. Întreaga încăpere era plină de sânge. Jac era și el mânjit complet. Își tăie o fâșie din tunica lui Mo și și-o prinse peste gură, ca să filtreze sângele, să nu-l sufoce. Îi era cald acum, iar în interiorul craniului simțea lumină. Își ascultă inima. Aceeași bătaie în patru timpi, nu mai iute ca înainte. Își ținu cumpătul. Putea să se mențină astfel. Fără panică și fără încântare. Calm. Calm.

Jac pătrunse în tunel și alunecă pe lângă pereți până spre celălalt capăt, unde cei doi bărbați săpau. Marit era ceva mai încolo, la capătul extrem al tunelului, excavând. Davide, cu spatele la Jac, lărgea trecătoarea. Sfredelurile vibrau cu zgomot, o vibrație dublă. Jac o simți în masivitatea pietrei. Licărirea de lumină din camera principală era mult în spatele lor, și doar beculețele individuale ale perforatoarelor mai făceau o geană de lumină. Era un vălmășag de praf, pietricele mărunte și umbre. Jac își făcu loc prin harababură cu ușurință, de parcă ar fi fost mediul său natural. Apăru, ca din senin, cu pielea roșie și lucioasă, și-i băgă lui

Davide, cu putere, pe la spate, două cioburi de sticlă în gât, din două părți. Bucățile de sticlă ascuțită pătrunseră destul de ușor, deși din cauza apăsării îl tăiară și pe Jac pe palme. Când împinse deoparte trupul cutremurat de fiori al lui Davide, avea mâinile ude, și cu mâinile ude apucă manetele perforatorului. Marit își dădu seama că se întâmplă ceva doar la sfârșit, când gura niciodată sătulă a săpătorului se abătu asupra sa.

Placuit.

După aceea, Jac pluti prin tunel, asigurându-se că era calm. Se cercetă lăuntric. Inima îi era acolo, bătând regulat. Era bine. Trebuia să-și șteargă apărătoarea, cârpa aceea, de sângele adunat. Dar se putea încă respira. Și atunci, dinspre luminița din capăt, unde se afla încăperea principală, auzi vocea lui Gordius, mieroasă și neliniștită:

— Băieți? Băieți! Ce se-ntâmplă? Am auzit țipete.

— E-n regulă, Gordius, îi strigă înapoi, cu voce puternică și clară. Sunt gata pentru tine acum.

O porni spre licărirea de lumină.

Aduse, după aceea, excavatoarele din tunel în sala mare. Pregăti cele necesare.

Partea cea mai grea se dovedi ținutul cioburilor de sticlă în mâinile însângerate. Fără mâner erau prea alunecoase și, firește, aveau tendința să-i taie palmele. Însă totul era doar o problemă de rezolvat, așa că-și puse la lucru pragmatismul și-o rezolvă. Osul era numai bun pentru mânere, iar victimele sale aveau oase din belșug.

Nu era nicio grabă.

Lucră atent, metodic, spintecând corpul lui Gordius cu cât de puține incizii reuși. Scoase o cantitate însemnată de măruntaie. Țeasta se desprinse după ce reteză șira spinării și nervii optici; pipăi spațiul gol cu degetele alunecoase și cu unghiile lungi.

— Ce să-ți mai spun? i se adresă țestei în timp ce lucra. Ăsta-i adevărul pe care e fondată orice

așezare spațială. Energia e valoroasă, materia primă e scumpă, însă ființele umane sunt doar o resursă de exploatat.

Învățase o lecție prețioasă în închisoare.

Păstră coastele, împreună cu membranele lor dure și pelicula de grăsime subcutanată. Însă coloana vertebrală o scoase, oasele și mușchii brațelor, tibia și fibula, galbene și roșii în strălucirea necontenită a stâlpului de iluminat. Pelvisul se dovedi mai greu de extras, dar în cele din urmă izbuti.

Dormea dacă era obosit și mânca gelatină cât de multă putea; își îndreptă apoi atenția asupra picioarelor. Cioburile, desigur, se toceau și trebuia să le ascută mereu. Era însă grijuliu, răbdător și obișnuit să lucreze cu sticla.

Nu peste mult timp, isprăvise.

Își derulă următoarea mișcare prin minte. Știa, desigur, că frigul excesiv putea să fie o problemă un timp, după care surplusul de *căldură* avea să constituie următoarea problemă. N-avea posibilitatea să construiască un dispozitiv de transfer sau de eliminare a radiației; n-avea decât să îndure și să plece unde voia să plece înainte de a deveni fatală. Gheața avea să-i fie de ajutor.

Se concentră deci asupra problemelor practice. Își făcu un ac de cusut din os și cusu spărtura largă de la ceafa lui Gordius cu fire făcute din tendoane. Cu oasele scoase, din Gordius nu mai rămăsese decât un soi de prelată, pleoștită în gravitația zero precum un cort doborât de vânt.

Apoi, Jac umplu cu gheață unul dintre brațele scobite pe dinăuntru ale lui Gordius. Făcu la fel și cu unul dintre picioare — îndesându-l până ce, din afară, ajunse să arate ca un membru suferind de elefantiazis. Umplu cu gheață și partea inferioară a celuilalt picior, apoi introduse, cu grijă, filtrul, ca într-o teacă de piele. Pielea se întinse să-l cuprindă, ca un șarpe boa ce-și înghițea prada.

Era, aproape, vremea de plecare.

Cusu celula de fuziune de omoplați, ca pe un rucsac. Gura emițătoare de căldură era în partea de jos, ușor de ajuns cu mâna lipsită de oase a lui Gordius, dacă mâna aceea ar mai fi putut schița gestul de a se întinde.

Încă trei lucruri.

Luă hainele de pe diversele cadavre și le legă, alcătuind un sac mare din ele. Acolo așeză restul de gheață. Nu era nevoie să mai sape. Sacul, când isprăvi, era plin. Jac îl prinse grosolan, în două locuri, de pielea burții lui Gordius.

Se duse la cadavrul lui Davide și-și recuperă piesa de sticlă. Davide, mort, i-o cedă fără obiecții. Acum începea cea mai dificilă și importantă parte a acțiunii sale. Pleoapa de peste ochiul betegit al lui Gordius era lipită bine, dar scoase globul ocular și umplu orbita cu un amestec de grăsime, apă și moloz. Îl scoase și pe celălalt, desigur. Jac se credea în stare (lucrând doar pe pipăite, cu unelte nu tocmai precise) să potrivească ochiul de geam în așa fel încât să izoleze interiorul de spațiul dinafară. Se chinui ceva, dar în sfârșit termină și-l curăță cât de bine putu.

Aproape gata. Lipi un perforator, cu gura înainte, de sigiliul membranei artificiale, care-i izolase, cândva, înăun-tru. Părea să fi trecut o veșnicie de-atunci.

Scoase, în cele din urmă, cadavrele lui Lwon și E-d-C din mausoleul lor temporar și le lăsă în încăperea mare. Când avea să străbată membrana și să golească spațiul de atmosferă, urmau să se alăture, în adâncul spațiului, celorlalți foști tovarăși. Autoritățile, întorcându-se, aveau să găsească închisoarea goală. N-avea cum să scape de toate urmele, evident; era o groază de sânge pe-acolo, pe pereți și-n tunel și o simplă analiză a ADN-ului, de către Poliție, urma să stabilească și cui îi aparținuse. Dar atâta era și Jac în stare să facă pentru a-i încurca.

Era mânjit, plin de sânge; părul îi prinsese o crustă unsuroasă de la rămășițele umane. Se gândi să și-l taie, însă bisturiele sale de sticlă — în afară de unul — erau acum tocite și sparte, iar după altele noi nu mai avea timp să sape. Își păstrase un ciob ascuțit și unul dintre bulgării de fier, pe care le îndesă în noul său costum. Apoi se pregăti. Chiar și la microgravitație era treabă complicată să se vâre în el, iar ultimele cusături, la care folosi membrană pleurală pentru izolație și trăinicie, durară vreme lungă. Apoi altă izolație, cu chitul improvizat.

Înăuntru era frig: temperatura ambientală, la care se adăuga gheața din picior și din braț. Dar putea, totuși, să suporte.

Era, însă, gata. Își băgă brațul drept prin mâneca cea nouă și porni perforatorul. Urmă un moment de nimic — nu se auzeau sunete în exterior — și o perioadă de obișnuință cu vizorul de sticlă. Simți că era împins și absorbit, iar încăperea se umplu cu rămășițe sclipitoare. Perforatorul țâșni prin gaura pe care-o deschisese, iar Jac la fel.

Era afară.

Îndată, noul costum al lui Jac se umflă, devenind uriaș, ca un balon umflat mult peste capacitatate. Se așteptase la asta, dar și la posibilitatea ca să se rupă cusăturile și ca totul să se sfârșească înainte de a începe. Dar nu se întîmplă așa. Costumul deveni, poate, de două ori mai spațios, lucru bun. Un lucru rău era că, după ce-și băgase brațul în mâneca dreaptă, nu-și mai putea folosi degetele, ba nici măcar să-și coboare brațul pe lângă corp. Era o problemă adevărată, presantă, fiindcă, dacă nu-și putea mișca brațul, era condamnat să rătăcească prin spațiu până ce murea. Dar descoperi că, dacă se răsucea și-și băga ambele brațe în mâneca dreaptă, căpăta suficientă putere musculară ca să învingă înțepeneala dată de presiunea ridicată, destul cât să miște brațul și să strângă pumn degetele umflate.

Se răsucea în jurul axei proprii și se ducea de-a rostogolul. Jac simți, dincolo de răceala costumului umplut cu gheață, gerul de afară: un lucru intens, primitiv, înfricoșător — un ger absolut. Numele său era Moartea. Moartea poate avea multe nume. Era un mediu ce nu îngăduia oameni. Era opus implacabil, monstruos, scânteii vieții ce anima trupul viu. Dar mai era și Soarele, un bănuț lucitor de lumină ce se mișca alene de la stânga la dreapta vizorului său de sticlă. Cu ceva strădanie, și după ce dădu greș de câteva ori, Jac umplu cu gheață fanta de căldură a celulei de fuziune, folosindu-se de impulsul rezultat pentru a-și mai îndulci tumbele spațiale.

Ceva se auzea fâsâind, semn că scăpa aer. Însă Jac descoperi fisura și-o lipi cu clei, după ce frământă materialul cu degetele ca să-l înmoaie.

Lamy306 trecu prin raza lui vizuală și dispăru. Părea bizar de micuț, ca și cum o zână l-ar fi micșorat ca prin minune. Îi reveni în vedere, undeva în sus, apoi coborî din nou și dispăru în josul câmpului său vizual. Cu alte câteva ajustări ale celulei de fuziune și niște aplicații cu gheață la gura de încălzire, reuși să obțină o rotație mai puțin alandala. După care, luptând eroic cu scorțoșenia costumului, izbuti să emită destul gaz ca să o facă să se oprească de tot.

Atârna în mijlocul spațiului. Soarele și stelele erau ale lui. Începu să aștepte. Tremura, dar era fericit. Aștepta, privea; era bun la amândouă. Filtrul zumzăia la picior, deci avea aer. Inspira și expira.

Dură câteva ore, dar răbdarea îi fu răsplătită. Văzu o clipire de lumină, un alt asteroid, la cine știe câte milioane de kilometri distanță. Trebuia să ajungă. Băgă gheață în gura de încălzire a celulei de fuziune și începu, ușor ușor, să ia viteză prin spațiu. Lent mai întâi, dar natura accelerației este că, treptat, devine mai puțin lentă. Cu geana de lumină la mijlocul vizorului, trudind precum un

fochist ca să genereze gaz, porni, pentru început, cătinel. Însă nu era nimic care să-l oprească, iar el introducea cu regularitate câte-o porție mică de gaz. Avea să dureze un pic, însă timp avea din belșug. Nu chiar tot timpul din lume, dar suficient. Suficient. Ori poate prea mult!

1 „Sun”, soare, se pronunță la fel ca „son”, fiu. (N.tr.)

PARTEA A DOUA

CRIMELE PVL

DRAMATIS PERSONAE

Diana Argent
Eva Argent
Eroinele noastre
Iago
Tutorele lor
Berthezene
Dominico Deño
Jong-il
Gărzile de corp
Carna
D'Arch
Faber
Leron
Mantolini
Oldorando
Poon-si
Sapho
Sun-kil
Tapanat
Tigris *și alți nouă*
Servitori personali ai domnișoarei Diana și ai domnișoarei Eva
Inspector de poliție Halkiopoulou
Subinspector Zarian
Poliția locală, anchetatori ai crimei
Madam Joad
Agent personal al familiei Ulanov
Jack-din-Sticlă
Cunoscutul criminal

1. MISTERUL SERVITORULUI ZDROBIT

Cu o lună înainte să împlinească șaisprezece ani, Diana se trezi implicată într-o poveste polițistă reală. Era *atât* de încântător.

Ea, așadar, împreună cu Eva, venise la Korkura pentru o ședere de gravitație — să stea aici, cum ar veni, o lună înainte de petrecerea-i aniversară, ca să se obișnuiască din nou cu Pământul. Și după aceea, gândindu-se la excursia în cauză, avea să-și asocieze mereu în minte majoratul cu misterul și cu moartea unui servitor. O problemă ce trebuia rezolvată! Și cine, dacă nu ea, se pricepea cel mai bine la rezolvarea unor asemenea probleme? (Nimeni! *Capacitatea ei* de a rezolva probleme este inegalabilă: intuitiv, uman, haosologic — pentru *asta* fusese născută și crescută). Eva îi spunea să aibă grijă, putea să fie periculos, mai bine să lăsăm totul în seama autorităților, povești din astea. Eva însă era panicoasă din fire; iar Dia își puse gărzile de corp să se ocupe de tot, și pe Iago să o ajute. Și oricum, era ziua ei de naștere. *Aproape* ziua ei de naștere.

Drumul în jos se dovedi o altă țâșnire de plasmă, cu aceeași greață în măruntaie, la care, pentru numele Domnului, se adăuga și groaza *densității* sporite. Decise ca, după ce se făcea mare, să călătorească peste tot într-o *șalupă*, să urmărească reatmosferizarea, în scânteiuțe ce se aprind colorate și sar în geamul hubloului. Șalupele țâșnesc în sus, iar când vor să se întoarcă nu fac decât să cadă drept în jos; ceva o ducea cu gândul la *cădere liberă* prin aerul fierbinte, gol. Dar avea să se aleagă până la urmă, din nou, cu habitaclul de

plasmaser și cu lenta coborâre a ascensorului și nici măcar cu satisfacția de a vedea cum se înălța contracabina, fiindcă în momentul de întâlnire geamul era opacizat de un strat gros de nori.

În fine: ajunseră pe undeva prin Turque, după care urmă un drum plictisitor, la altitudine mică, cu naveta până pe insulă. MAHmele aveau în stăpânire Korkura, mai mult sau mai puțin, de dinainte să se fi născut fetele; Diana și Eva își petreceau adesea timp acolo. Ca întotdeauna, era vremea de vacanță și relaxare, și de plănuire a celei de-a șaisprezecea aniversări a Dianei, dar, *totodată*, MAHma punea un accent obositor pe beneficiile unui pic de gravitație și toate cele. Ambele MaHme erau de fapt foc de supărate fiindcă niciuna dintre fete nu-și făcea exercițiile. „Trei ore la centrifugă pe zi e minimum", ziceau de câteva miliarde de ori pe *oră*. „Cinci ore ar fi și mai bine. Dar, oricât v-am mustra, nu vreți nici *trei* să faceți. Or să vi se vestejească oasele! O să vă faceți extere permanente! Schiloade!" Atâta *cicăleală.* Nu v-ar veni să credeți. Și, oricum, urma o lună întreagă de gravitație egală cu cea a Pământului. Coborau, în plasmaser. În cabină: Diana și Suriorissima Evissima, însoțite de cele treisprezece persoane a căror treabă era să aibă grijă de ele.

Cei pe care-i cunoștea de fapt Diana erau, desigur, paznicii de corp. Era nevoie să fii în relații apropiate cu gardienii personali: Domenico Deño, Jong-il (evident) și cel nou, Berthezene. *El* părea în regulă. Îl mai știa și pe Iago, desigur — cu manierele sale din lumea veche și cu veșmintele imaculate. Dia îi pronunța numele a*i-a-go*, iar Eva *ii-go*, iar el zâmbea și refuza să le dezvăluie care pronunție era cea corectă. Poate că niciuna. Mai erau apoi ceilalți, ale căror nume îi erau aduse în minte de bId-ul său: Faber, Mantolini, Oldorando și Poon-si, Sapho, Sun-kil, Tapanat și Tigris. Opt slujitori, și toți aghezmuiți cu atâta FEC că n-

aveau ce face decât să le iubească pe Dia și Eva mai mult decât orice din Sistemul bătut de vânturi solare și scăldat în ploi de asteroizi.

Ceilalți servitori veneau cu o a doua cabină, iar printre ei se număra și viitoarea victimă a omorului. Asta însemna (Diana, gândindu-se după aceea la asta, se cutremură de o delicioasă groază) că Leron — așa-l chema — *stătuse* acolo, însoțit de ceilalți unsprezece servitori, așteptând răbdător să ajungă la sol. Ce gând ciudat! Stătuse acolo prins cu centura în scaun, în vreme ce mașina se prăvălea și stomacul îi înregistra saltul în gol, dar se grăbise, de fapt, spre propria-i moarte. Spre ultima gură de aer. Spre ultimele ore de viață. Dar nu știa!

Nu va ști *niciunul* dintre noi, desigur. Asta-i gramatica bizară a morții. Tu mori, el sau ea moare, ei mor, dar nu există nicio formă adevărată pentru „eu”. Știe toată lumea că moare, doar că nu știe *când*.

În fine, mașina se opri la sol, iar apăsarea deplină a gravitației se lăsă strivitoare peste membrele, stomacul și pieptul Dianei, îi strâmbă capul și-i întinse gâtul. Regreta *acum* că nu-și făcuse orele de exerciți, ohoho; trebuise să fie cărată, fizic (și u-mi-li-tor!) spre naveta-țopăitoare, și băgată acolo, cu capul pe tetiera înaltă. Eva, pe de altă parte, nu arăta nicio remușcare.

— Puteam să stăm noi și cinci ore, zise ea gâfâind și trăgându-și sufletul. Centrifuga nu-i același lucru ca, rosti întretăiat și șuierător, gravitația propriu-zisă.

Icnet. Pauză.

Naveta-țopăitoare zumzăi și-și execută saltul ca de somon în aer, rămase fixată în atmosferă și porni în zbor.

Nu-i nimic de *făcut* cu neplăcerile gravitației, nimic decât să le înduri, să te obișnuiești și, *treptat*, să le depășești. Însă Eva avu parte de un moment de furie în timp ce naveta zbura și

gravitația *se făcea și mai aiurea decât 1 g* vreme de câteva secunde. Ce greu era! Apoi însă vehiculul se așternu pe zburat; fata își răsuci capul puțin și văzu cum peisajul aluneca pe lângă vizorul ei. Era un peisaj răpitor, chiar era, mai răpitor decât perspectivele orbitale, fiind *mult* mai variat și bine luminat. Cerul, pe aici, nu avea o singură culoare, ca spațiul: mai degrabă o nuanță ce trecea de la albastru translucid precum fumul, în dom, la un purpuriu de floare ce se zărea pe lângă marginea ca de foaie netăiată a orizontului. Dealuri și piscuri de culoarea mustarului, tufișuri și ierburi verzi-gălbui, forme poligonale de așezări umane. Aparatul de zbor înainta spre vest, pe linia coastei, pământul se mișca înapoi așa cum îl vezi pe calea ferată și nu mai rămase decât marea, care lăsa o impresie dură, de fațetă solidă, cu toate că ea știe bine că era vorba de mii de miliarde de tone de *apă*, ohoho, plescăind și zăcând într-un imens bazin geografic, în ciuda oricărui impuls rațional.

Depășiră, curând, o altă linie de coastă și, aproape imediat, aterizară înaintea casei. Fetele fură date jos și cărate în casă, și adormiră pe loc, fiindcă gravitația era atât de extenuantă. Dar somnul nu era ușor, iar Diana se tot trezea îndurerată de efortul de a-și ridica pieptul ca să respire, sau de la chinul istovitor de a se întoarce de pe o parte pe cealaltă. Făcură o baie lungă, la ivirea serii. Slujitorii așezară lumânări adevărate împrejurul bazinului, în vreme ce ele se bălăceau și înotau — lumânări! De parcă ar fi coborât nu doar prin puțul apăsării gravitaționale, ci și printr-un puț temporal, până în Grecia *antică* sau ceva de genul.

Mai erau pe-acolo și alte chestii, evident, însă Dia nu-și mai aminti nimic după. Totul avea să fie umbrit, retrospectiv, de evenimentele zilei următoare. Omorul, enormitatea sa, acoperind amintirile recente — asta, sigur, nu-i o surpriză. *Se poate presupune* că fetele au vorbit cu MAHmele

lor, după care au dormit. Trebuie să fi răsărit și soarele, cum face întotdeauna. Probabil că n-au avut prea mult energie pentru jocuri și distracție. Explozia solară a amintirii ilumineză doar acea după-amiază. Crimă… și poate *revoluție!* Peste viteza luminii.

Iată cum s-a întâmplat:

Diana și Eva se aflau în clădirea principală, desigur, și nu făceau decât să zacă, epuizate. Majoritatea servitorilor, la fel de sleiți, erau în clădirea servitorilor. Eva dormea, însă Diana nu reușise să ațipească, sau să rămână așa, din cauza felului al naibii de astmatic în care-și simțea plămânii *contractându-se* dintr-o simplă *respirație*, fir-ar să fie. Dezopacizase pereții și privea fără țintă în lungul proprietății. O zi fierbinte și strălucitoare, mediteraneeană. Cugeta la lucruri. De pildă: se gândea la rostul aducerii cu ea a servitorilor, când ar fi putut să-i angajeze pe Pământ pe unii deja obișnuiți cu gravitația. Sigur că *erau* o groază de servitori băștinași pe-aici care întrețineau domeniul când nu locuia nimeni și *așa mai departe*. Dar să vii aici implica să-ți iei cu tine oamenii aduși de la gravitație zero, lucru, pentru Diana, strigător la cer.

Peluza era verde-măslinie și încălzită de soare. Iarba era țepoasă precum o barbă. Copaci plați se înclinau indulgenți către ele. Cerul avea culoarea și grosimea unei coji de ou de sturz. În dreapta ei, în depărtare, apărea o livadă de măslini, ale căror coroane albastru-hiacint se profilau în aerul alb. Dia oftă. Soarele strălucea cu putere, alb, aruncând umbre vineții pe lângă orice obiect în poziție verticală. Părea aiurea că soarele era mai strălucitor văzut de pe suprafața Pământului decât în spațiu, unde, pentru numele Domnului, erau mai aproape de el. Locuința servitorilor era o structură cu un singur cat, așezată înspre stânga, cu compost convertor solar negru pe acoperiș, unde își deschideau petalele flori roșii și galbene. Dar cea

mai frumoasă privelişte era pe unde se termina grădina şi privirea aluneca înspre mare. Ce culoare! Te uiţi la Mediterană de pe orbită şi pare să aibă un albastru banal, ca oricare; dar când te întinzi pe divan, chiar pe ţărm, arată *cu totul* altfel. Un lucru invizibil de sus e felul în care *învolburarea* suprafeţei o face să capete zeci de nuanţe azurii. Superb.

Dincolo de golf era oraşul — Koloura, deţinut în procent de 55 la sută de MAHmele lui Dia şi dedicat, propriu-zis, în totalitate lor. Populaţia de-acolo le venera pe MAHme, cu adevărat. Sute de case zugrăvite în alb, ca nişte dinţi înfipţi în curbura ca un maxilar a golfului. Dia îşi schimbă poziţia, cu o răsuflare chinuită. Deño tuşi încetişor. Era la datorie într-un colţ, pe un scaun, cu arma în poală. BId-ul Diei îi arătă că mai avea o oră din tura lui, după care urma ca Jong-il să-i ia locul.

Privea, iar până în momentul în care se schimbă totul lucrurile păreau la fel de banale şi de obişnuite ca întotdeauna. Privea, iar în timp ce privea, totul se schimba. Viaţa ei n-avea să mai fie la fel.

Văzu un lucru ciudat. Servitori ieşind în fugă din locuinţa servitorilor. Erau la fel de afectaţi de gravitaţie ca şi ea, desigur, ba chiar şi mai mult, de vreme ce obligaţiile de serviciu nu le ofereau acces la timpul şi facilităţile necesare pentru a-şi face exerciţiile. Însă ceva îi *înfricoşase* de-a binelea, fiindcă ieşeau pe la intrarea principală cu toţii, cu membre moi ca de cauciuc, târşâindu-şi picioarele, clătinându-se şi poticnindu-se precum viţeii nou-fătaţi. Cu braţele întinse înainte, cu picioare ce refuzau să le ducă greutatea, împiedicându-se şi ridicându-se unii pe alţii de pe jos. Era destul de comic, până ce înţelese de ce. Dia chiar începu să râdă, dar asta îi spori apăsarea pe piept, făcând-o să se oprească.

Însă îşi dădu seama, curând, că ceva nu era în regulă. Ţipete şi văicăreli ascuţite ajunseră la

urechile sale, venind de dincolo de peluză. Unii servitori se trăgeau de păr, cu fețele transformate în măști tragice (bId-ul îi prezentă vreo zece exemple, ca să înțeleagă cât de potrivită era comparația). Urletele se auzeau *clar* prin perete.

— Ce-i acolo? întrebă Dia.

Își verifică bId-ul, dar sistemul personal nu făcea decât să raporteze că totul era în regulă. Nu era de la casă deci. Dacă nu casa însăși, atunci… ceva din casă?

Îi comandă divanului s-o ridice în șezut.

— Dominico, a zis, ce se petrece acolo?

Însă Deño se ridicase deja, un pic șovăielnic, în picioare.

— Berthezene verifică, zise el.

Și era adevărat: printre pereții de sticlă, Berthezene putea fi văzut cum umbla ca un bărzoi pe iarba uscată, îndreptându-se cu pași mari spre locuința servitorilor. El, cu Jong-il și cu Deño, având un interes profesional în a-și face exercițiile gravitaționale, petreceau cu ele cinci sau șase ore pe zi. Și, cu toate acestea, în primele zile, apăsarea gravitației li se părea împovărătoare (dintre toți membrii anturajului său, doar Iago părea să nu fie afectat). Acum însă era o chestiune serioasă.

Dia se conectă la canalul de securitate prin bId-ul ei, ceea ce însemna că auzea noutățile la fel de iute ca ceilalți — la fel ca MAHmele de sus, din spațiu. Vestea era că unul dintre servitori murise. Și, aproape instantaneu, veștile se împrospătară: nume — Leron, ucis, omorât cu adevărat.

— Asta, icni fata, *trebuie* să văd!

În câteva clipe își și potrivea pantofii-târâtori, ieșea pe ușă și o apuca greoi peste peluză. Mireasma de lavandă și sare. Lumina soarelui izbind precum bagheta lui Apollo, strălucitoare și fierbinte. Acoperișul scund și înflorit al locuinței servitorilor se apropia câte puțin cu fiecare pas, legănându-se precum o barcă pe valuri în timp ce suportul de deplasare o ducea într-acolo, iar în cele

din urmă ajunse la intrare. Un servitor (bId-ul îi afișă numele: Tigris) zăcea pe spate, chinuindu-se să respire; alta (nume: Sapho) stătea pe vine, ghemuită, bocind. Dia n-avea timp de *ei!* Trebuia să intre! Voia să vadă corpul.

Deño era lângă ea.

— Domnișoară, zise el punându-i o mână pe umăr, ești sigură că vrei să intri acolo? Ești sigură că vrei să vezi…?

— Glumești, Dominico? răspunse fata.

Misterele polițiste cu crime erau *pasiunea* ei! Și avea, aici, unul care se petrecea în *realitate!* Cum să pierzi așa ceva?

Sub. Nici. O. Formă.

Se strecură înăuntru: un moment ca să-și obișnuiască ochii cu afișajul bId-ului, ce licărea deranjant de tare. Își trase sufletul. Holul, coridorul central, camerele individuale pe stânga și pe dreapta. Tavanul era reglat pe luminozitate slabă. Simți izul mâncării gătite acolo, ieftină și condimentată. Mai era și un alt miros, metalic, ori de frică, ori de surescitare, sau de…

Deño o atinse iarăși pe umăr.

— Dă-mi voie să mă duc eu primul, domnișoară.

Se gândi să-i facă vânt din calea ei și să se năpustească pe coridor. Dar asta *ar fi fost* necugetat. Era nerăbdătoare, dar nu și proastă. Sprâncenele lui Deño închipuiau un /-\, o figură ce i se întindea în jos, pe obraji. Avea expresia aceea numai când se concentra cu adevărat. Însemna, probabil, că era ceva foarte în neregulă pe-acolo.

El întinse arma în față, pășind încetișor pe hol, iar ea se furișă după el. Se uită pe toate ușile deschise, una după alta, și toate cămărușele erau goale. Dia își tot verifica bId-ul, dar toată clădirea ieșea Normală la scanare. Ajunseră la celălalt capăt; mai era doar magazia, iar Diana era cam sleită de puteri, dă-mi voie să-ți spun, după toată agitația și umbletul, iar asta *în ciuda* pantofilor-

târâtori. Însă Deño îi ordonă ușii să se deschidă și aceasta se făcu nevăzută lăsând la iveală… scena crimei.

Numele victimei era Leron. Un mascul adult a cărui origine se afla într-o capsulă-ghetou mare, pe nume Smirr. Recrutat ca servitor, împreună cu alți șapte, de mai puțin de o lună. Și acum era mort!

Stătea lățit pe jos, lipit de chestia de pe dușumea de necruțătoarea gravitație terestră. Pieptul nu i se ridica și nu cobora. Capul îi fusese despicat, oasele craniului sparte, iar o cantitate însemnată de sânge cursese — cam cât să faci din el o minge mare de jucat pe plajă. Partea cea mai bizară era felul în care sângele era aplatizat și răspândit împrejur, bine lipit de podeaua de ciment. Rana mortală era aproape în creștet, și-i strâmba expresia feței într-o mască bizară. Avea amândoi ochii deschiși, deși unul căpătase culoarea tușului negru.

Beah!

Diana întoarse capul și-i văzu pe Jong-il și pe Berthezene înaintând ca niște matahale greoaie pe coridor.

— Domnișoară! Ai grijă!

Și-n spatele lor apăru Iago, pășind netulburat, fără să pară că făcea vreun efort, ca întotdeauna. Cel mai delicat dintre delicați.

— Domnișoară! Domnișoară!

— Sunt bine, îi răspunse iritată de întrerupere.

O iubeau, știa asta, dar uneori erau așa o plictiseală-plictiseală!

— Hai înapoi în casă, domnișoară, zise Jong-il.

Berthezene îndreptă pistolul, pe rând, asupra tuturor cămărușelor, proțăpindu-se în pragul fiecăreia cu arma ținută vertical pe lângă piept, și coborând apoi țeava, de fiecare dată, pentru a surprinde eventuali atacatori. Țeava armei: vertical-orizontal. Vertical-orizontal.

— Slujitorii sunt afară toți, strigă Dia uitându-se la cadavru. Nu-i nimeni *înăuntru*! Sunteți fricoși ca niște babe!

— Moartea nu-i niciodată un mediu sigur, zise Iago.

— *Te rog* să ai grijă, domnișoară! țipă Jong-il. Poliția a fost înștiințată!

Ignoră dădăcelile fără sens și se apucă să cerceteze victima. Dacă ar fi trebuit să-și descrie prima reacție înaintea acestui trup uman mort — primul pe care-l văzuse vreodată — ar fi zis atât: dezamăgire. Nu doar fiindcă arăta deranjant de asemănător cu un corp viu odihnindu-se (cu toate că așa era, dacă nu țineai cont de crăpătura din craniu). Ci mai ales fiindcă era lipsit cu totul de alte calități. Se așteptase, cum altfel, la ceva profund, care să-i zguduie existența: ceva care să aibă direct de-a face cu moartea însăși. Extincția personală, finalul de negândit al existenței. Poate că *tânjise* după un asemenea șoc conceptual. De murit n-ar fi vrut, desigur, să moară, dar se așteptase să fie ceva mai vibrant, mai cutremurător, mai *incitant*. Numai că, oricum ar fi fost, nu era așa. Își reglă pantofii-târâtori, se ghemui lângă cadavru și întinse mâna dreaptă ca să atingă mâna neînsuflețită, precum Dumnezeu pe tavanul Capelei Sixtine. Nimic.

Iar Iago o ridică din nou pe picioare.

— Mai bine-i dați pace, domnișoară Diana.

Dintre toți servitorii, doar el îi spunea pe numele mic.

— Tocmai voiam să…, începu Diana să zică, dar nu știa ce anume *tocmai* voia.

Cu IQ îmbunătățit și cei mai buni algoritmi de acces la date din întregul protectorat Ulanov, ar fi *trebuit* să o poată scoate la capăt. „Tocmai” avea ceva de-a face cu iminența a… ceva. Suntem cu toții la doar câteva clipe distanță de moarte. Va veni un moment care va fi ultimul pe care-l vom simți, ultimul de dinainte să pierdem totul. Asta ar trebui să-ți împrăștie prin suflet un fior sumbru și delicios. Însă Dia nu simțea așa ceva.

Rămase așadar acolo, lângă tutorele său, aruncând priviri lungi corpului de pe podea, în vreme ce paznicii de corp, tustrei, luau poziție în juru-i și-și ațintеau armele asupra unor vrăjmași imaginari. Până ce nu se hotăra să plece de-acolo, nu le mai rămânea nimic altceva de făcut.

— Are un ten neobișnuit de deschis, emise Iago o scurtă observație.

Era adevărat: culoarea lui Leron cel mort, sub lumina venită din tavan, era undeva între argilă cafenie și ambră. Sângele vărsat era mult mai închis la culoare decât el. Își întrebă bId-ul, dar mașina avea prea puține de spus despre subiect, lipsa datelor reflectând, probabil, faptul că victima dusese o *viață* ștearsă. Nume: Leron, unul dintre sărăntocii Centurii Verzi, crescut cu gelatină nerafinată și apă reciclată în proporție de 80 la sută. Exista o înregistrare a angajării sale de către familia Argent, dar era absolut, deprimant, plictisitor de neexcepțională. Fusese luat de pe globul său de un agent, pe baza aspectului fizic mai-arătos-ca-media și pe baza IQ-ului mai ridicat decât media, și trecut apoi de la un agent la altul, iar de acolo pe lunga cărare a bunelor servicii până la o gamă largă de posturi, până ce intrase în vizorul unuia dintre mijlocitorii familiei Argent. O familie atât de importantă ca a lor se afla mereu în căutare de servitori destoinici. Din punctul său de vedere, reflectă Dia, probabil că a câștigat premiul cel mare la loterie. BId-ul o informa că Iago însuși fusese implicat în procesul de examinare a candidatului, aceasta fiind una dintre îndatoririle sale în serviciul familiei. Și ce se mai întâmplase cu Leron? Fusese inițiat în treburile familiei, antrenat pentru serviciu sub influența gravitației, tratat cu FEC și toate cele. Dar abia dacă începuse lucrul! Nici *măcar* nu-l începuse! Era prima dată când Diana îl atingea, și era deja un cadavru! Să treci prin atâtea, să obții în cele din urmă slujba vieții, să ajungi pe Pământ… și astea doar ca să fii

asasinat pe loc! Ar fi putut să pută ceva în toată istoria, dacă n-ar fi fost atât de banală, plictisitoare și obișnuită. Măcar, cugetă Dia, a apucat să pună piciorul pe Pământ înainte să moară — câți dintre miliardele de amărâți din capsulele-ghetou puteau spune asta? Măcar păși pe planeta-mamă. Apoi însă se gândi la ea însăși: nu ajunseseră decât de o zi. Erau șanse mari să nu se fi aclimatizat încă suficient ca să poată păși. Gândul o întristă puțin.

//De ce are pielea lui nuanța asta?// întrebă.

//Ființele umane născute în habitate spațiale trebuie să se confrunte cu radiații mai mari decât cele standard terestre. Pielea cu pigment închis este atât o adaptare comună, cât și o puternică dovadă a evoluției.// grăi bId-ul.

Țț! Măi să fie, întrebi ceva *particular* și Biolegătura de InterDate îți oferă un răspuns *general*. Nefolositoare, nefolositoare.

— Cea de colo e arma crimei, aș presupune, zise Iago înclinând bărbia.

Și iată-l, o Măciucă a lui Heracle modernă, un baros de plasmetal; plasmetal sau ceva ce arăta a metal solid. Stătea aruncat pe lângă victimă.

— Doar cineva foarte puternic ar putea să ridice așa ceva, opină Deño. Chiar dacă am presupune că era obișnuit cu gravitația.

Acest lucru sărea în ochi ca adevărat. Dar știți ce se gândi Diana? Se gândi așa: de vreme ce arma crimei sugerează că făptuitorul are o mare putere fizică, *de fapt* criminalul se va dovedi o persoană foarte firavă! Fu *primul* ei gând. Diana știa, vedeți voi, cum merge treaba cu enigmele polițiste. Jucase de vreo mie de ori misiunile criminalistice din Palatul Ideal. Cel puțin de-o mie! Și nu era neghioabă. Știa că de data asta era altfel, că era vorba despre viață. Nu despre povești închipuite. Dar își petrecuse la fel de mult timp rezolvând crime istorice pe cât stătuse să descâlcească misterele fictive. Iar neașteptatul era cheia și pentru crimele reale, și pentru cele inventate!

Aruncă privirea de jur împrejur, ca să-și facă o idee despre mediul imediat al crimei. Camera era plină de *lucruri*. Ciocanul pe jos, cu sânge pe ciocul de metal, era doar una dintre uneltele de lovit, de săpat și ce alte activități de neînțeles mai erau necesare pentru întreținerea grădinilor. Într-un ungher se afla un robot, nemișcat. Pe peretele din fund atârna o funie făcută din cearșafuri, iar lângă zid se afla o adunătură de butoiașe și cutii de plastic. Din perete se iteau un soi de aripioare ciudate, precum paletele radiatorului de căldură de la o casă din spațiu, deși, nu se știe de ce, apăreau *pe dinăuntrul* clădirii. Ce rost aveau? Înspre stânga se aflau puzderie de cutii cu vopsea și lacuri de plasmetal, un fel de tuburi lungi și câte și mai câte.

— Multe arme posibile, remarcă ea.

— Și totuși ucigașul alege un baros, zise Iago.

— Sau a făcut *să pară* așa, spuse Diana.

— Domnișoară Argent, te rog, o îndemnă Deño, aflat alături. Hai să plecăm de-aici. Nu mă simt bine. Spațiul ăsta nu-mi permite să maximizez protecția.

— Sigur, răspunse absentă, trecând-și privirea printre feluritele obiecte depozitate.

Nu mai era nimic de văzut. Și *era* obosită din nou. Gravitația era zdrobitoare, era ceva necruțător. Așa că ieșiră.

Drumul peste pajiștea uscată fu greu și lung.

Ajunse în casă, unde Eva nu mișcase nici măcar un centimetru. Diana își scoase pantofii-târâtori și izbuti să se întoarcă pe canapea, sprijinită pe parcurs de brațul de gentleman al lui Iago. Văzu că sora ei era conectată la Palatul Ideal.

— Eva! se stropși. Evissima!

Dar n-avea energie nici cât să dea din mână, și nici pe departe suficient avânt cât să se ducă până la ea. O lăsă deci pe Eva cufundată în virtulume și se cufundă și ea într-o moțăială agitată.

2. POLIȚIA

O trezi Iago.

— Poliția vrea să vorbiți, domnișoară Diana.

Se holbă la chipul lui bătrân, plin de riduri ca al unui druid, la părul tuns scurt, la pieptul musculos, la picioarele lungi. Se aplecase asupra ei, dar părea, chiar și acum, că făcea o plecăciune.

— Mă iubești, așa-i, Ai-a-go? rosti fata.

— Sigur că da, domnișoară Diana.

— Vreau să spun: nu-i doar fiindcă ți se administrează FEC?

— Toți servitorii familiei sunt tratați astfel, domnișoară.

— Dar nu-i *doar* din cauza asta?

— Nu e doar din cauza asta.

— M-ai iubi și dacă n-ai avea deloc FEC în sânge?

— Sigur, domnișoară.

Dia zâmbi.

— *Vrei* să ai cu mine o relație sexuală cu penetrare, zise ea.

Reacția lui fu de milioane!

— Nu! Cu siguranță nu, domnișoară Diana, zise făcând ochii cât cepele, de la sperietură și de la mândrie rănită. Ideea însăși! Dragostea mea pentru tine e pură precum Platon.

La care ea râse în hohote.

— Te necăjesc doar, zise făcând divanul să se mai înalțe nițel.

De parcă era nevoie s-o mai spună! Iago era destul de bătrân ca să-i fie *mamă*. Era bătrân ca un druid. Străvechi precum haosul și negura nopții.

— Bun, atunci să-i primim pe polițiștii ăștia. O să le răspund la întrebări.

— Să rămân? întrebă Iago, însă întrebarea o agasă.

— Crezi că nu pot răspunde la întrebările poliției fără tutela ta? Pleacă de-aci, *hodorog* zbârcit și hidos.

— MAHmele m-au rugat să asist cât vorbești cu poliția, domnișoară, murmură el, dar îndreptându-se spre ușă deja.

— Am șaisprezece ani, răspunse fata, și pot să am grijă de *mine*.

— *Vei avea* șaisprezece, zise Iago. În trei săptămâni.

— Suficient ca să mă apuc de muncă guvernamentală. Și, oricum, Deño e aici dacă o să fie vreo problemă cu zmeii de *polițai*, așa că poți să… uș, uș de-aici.

Tutorele său se înclină și ieși. Asta-i treaba cu Iago: făcea lucrurile să pară ușoare. Cele trei gărzi de corp se străduiau încontinuu, se antrenau să-și țină mușchii tonifiați. Nu-i venea a crede că Iago se supunea unui asemenea regim draconic de exerciții, fiindcă era tutore și nu gardian. Și se vedea, din felul în care i se aduna sudoarea pe buza de sus, că deplasarea la gravitația asta era pentru el o strădanie dureroasă, chinuitoare. Dar nu se plângea niciodată, nu făcea nicio *aluzie* că nu s-ar simți confortabil. Iago mersese pe jos încă de la sosire, *fără* pantofi-târâtori: își purtase picioarele, își ținuse spatele drept și brațele pe lângă corp. Făcea plecăciuni. Insista să stea în picioare în vreme ce alții se așezau. Era, de fapt, ceva eroic. Ea știa *ce* făcea el, evident. Încerca să o impresioneze. Nici vorbă de FEC, o adora cum adorau cavalerii de prin romane fecioarele neprihănite. Să admită că-l dureau picioarele, sau că-l usturau plămânii, ar fi însemnat s-o dezamăgească.

Diana se pregăti deci, iar doi polițiști intrară, un bărbat și o femeie. Ambii aveau soliditatea aceea masivă, ca de căpcăun, a celor crescuți în

gravitația asta oribilă. Amândoi înclinară capul când ajunseră alături de ea.

— Bună ziua, domnișoară Argent, rosti femeia.

BId-ul Dianei îi furniză cele necesare: era inspector Halkiopoulou, însoțită de subinspectorul Zarian, ambii angajați la o agenție de sprijin legal acreditată de Ulanovi. Alungă informația cu un gest.

— Sora mea s-a rătăcit prin Palatul Ideal în momentul de față, le spuse.

Ușoara întârziere în apariția zâmbetelor pe fețele lor sugera că ori pricepeau greu, ori foloseau amândoi module de traducere. *Asta* era cam neconform, totuși. Că doar Dia vorbea engleză, nu Combinată, Tidariană sau Jargonmarțiană. Și insula asta era *deținută majoritar* de familia Argent, până la urmă!

— Uau, nu că-i groaznic? zise. Un cadavru! Un servitor mort!

— E clar că individul a fost *ucis*, și că moartea a fost cauzată de o lovitură puternică în zona craniului, zise polițistul accentuând pe unele silabe, citind, probabil, traducerea fonetică ce-i circula pe lentile.

Nu suporta asta. Prea era de tot.

— Am văzut, zise fata, a fost *super*-bleah.

— Este neclar cine a comis omorul, zise polițista. Cu siguranță a fost un alt servitor, prezent în clădire. Am verificat IA-ul Casei, și nimeni altcineva n-a intrat în locuința servitorilor, nici n-a ieșit în perioada premergătoare crimei. Când s-a descoperit cadavrul, cei nouăsprezece slujitori cazați acolo au ieșit cu toții înfricoșați, dar au fost numărați, nu mai era altcineva înăuntru. Deci criminalul trebuie să fie unul dintre cei nouăsprezece…

— Asta-i exact cum te-ai aștepta, ce plictiseală maximă! o întrerupse Diana. Am rezolvat, literalmente, *sute* de mistere în Palatul Ideal, și știu

cât de important este să-ți ții mintea deschisă. Poate că nu-i defel unul dintre cei nouăsprezece!

Cei doi polițai se uitară unul la celălalt, apoi coborâră ochii spre podea. Stânjeneala lor, vizibilă, o înfurie pe Diana.

— IA-ul Casei, zise femeia, a înregistrat cum victima, în viață, a intrat în clădire. Apoi nimeni n-a mai intrat și nici ieșit până la crimă. Potrivit cu…

— Of, știu, izbucni ea, sigur că știu că viața reală e altfel decât misterele PI. Cum să nu știu! Dar m-am specia-lizat și în enigme polițiste *reale*. Serios, am deslușit sute și *sute*.

Se opri ca să-și recapete suflul. Cum să-i convingă pe polițiștii ăștia de meserie de ardoarea pasiunii sale?

— Vă trimit scorurile pe bId-uri dacă vreți… mai e o fată pe Marte care are rezultate ceva mai bune, nu în alegerea criminalului corect, dar la identificarea indiciilor corecte în anumite intervale de timp. Dar chestia e că ea e mai bună la crime inventate, iar alea-s *mai ușoare*. Sunt, adică mai *complicate* decât crimele reale, istorice — Diana gâfâi, trase un pic de aer în plămâni și continuă — dar sunt complicate într-un mod previzibil *cumva.* Pricepeți ce zic? O crimă misterioasă inventată are aceeași legătură cu viața cât are o tablă de șah cu șahul însuși. Uitați-vă numai la clasici: Poe! Femeia aia din familia lui Christos, cum o cheamă, ori Dickson-Carr, Queen Ellery, ori Jay Creek sau Rajah Nimmi. Ca să rezolvi asemenea enigme trebuie musai să începi cu *oare care ar fi soluția cea mai ingenioasă?* Lasă deoparte evidența, caută inventivitate imposibilă și aproape ai dat de capăt. Evident că viața reală nu-i așa!

Se istovea de puteri, de la gravitație și toate cele, însă impulsul entuziasmului o purta mai departe.

— Am jucat sute de cazuri reale, din istorie. Am rezolvat crime și răpiri. Am rezolvat cu *patru* Spintecători diferiți. Tonks — așa-i spune fetei de

pe Marte, Anna Tonks Yu, oare există nume mai idiot? — se ocupă și ea de cazuri istorice, dar e mai bună ca mine doar la cele inventate. Ați priceput?

— Face parte, zise șovăielnică polițista, din *faimoasa* familie Yu?

— Da, ditai familionul, dar să lăsăm asta, zise cu asprime Diana. Nu cu ea aveți de-a face voi, ci cu mine. S-a întâmplat la *mine* în casă! Aveți nevoie de ajutorul *meu* ca să rezolvați cazul! Ea nu v-ar fi oricum de folos. Pot să v-ajut eu!

Discursurile așa de lungi o oboseau, așa că se cufundă la loc în fotoliu. Se așteptase ca polițiștii să scoată sunete politicoase de descurajare, ori poate promisiuni vagi și refuzuri. Dar nici vorbă, păreau cu adevărat încântați.

— Am aprecia foarte mult ajutorul, Tânără Stăpână, zise bărbatul — Zarian, îi amintea bId-ul că se numește — ar fi pentru noi un sprijin *de neprețuit* la anchetă.

Diana era prea surprinsă și ostenită ca să mai replice. Dar făcu ochii mari.

Fiindcă tăcerea începea să devină stânjenitoare, polițista, inspectoarea Halkiopoulou, luă cuvântul:

— Sunt sigură că vă dați seama, domnișoară Argent, că suntem cât se poate de conștienți de *delicatețea* desfășurării unei anchete polițienești care pătrunde în afacerile private ale unei familii cu atâta… cu atâta greutate în afacerile întregului Sistem.

Bărbatul adăugă:

— Suntem absolut conștienți de faptul că cei doi părinți MAH ai voștri au… legături personale cu Ulanovii.

— Clanul Argent e foarte… iubit pe insulă, zise femeia, accentuând cu multă șovăială „iubit”. Fără vreo legătură cu faptul că dețineți mai mult de 50 la sută din oraș.

— MAHmele mele îl dețin, zise Diana, ceea ce înseamnă cam același lucru.

Se simțea un pic agasată, că veni vorba, chiar dacă asta se putea datora oboselii sau bulibășelii generale. Dar voia ca poliția să o dorească din cauza experienței în Palatul Ideal!… nu fiindcă era odrasla unor prieteni bine situați de-ai *familiei* Ulanov. Ce voia *de fapt* era să o lase să arunce o privire doar pe scorurile ei, și să priceapă că, dacă le interpretai cum trebuie — adică în modul cel mai relevant pentru delictul criminal despre care vorbim — *nu exista literalmente nimeni în Sistemul Solar* care s-o bată la rezolvat cazuri criminalistice! Sau mai degrabă nimeni de vârsta ei. Dintre cele câteva zeci de adolescenți ce-și treceau vremea pe (în regulă, recunoștea) cele mai costisitoare tărâmuri virtuale, doar Anna Tonky-wonks Yu se *apropia* cât de cât de performanțele ei.

Ar fi fost o minciună totală să zici că avea o slăbiciune pentru Ana. Era mai absurd ca absurdul. S-ar fi luat la harță cu oricine spunea asta.

Însă, în loc de asta, polițaii îi ofereau obișnuitele atitudini slugarnice, din cauză că MAHmele ei erau *barosani*. Asta, desigur, era adevărat. Și, pe lângă asta, victima era un servitor Argent, și probabil că și criminalul era la fel. Oamenii ăștia erau *ai ei*, nu ai poliției.

— Părinții voștri ne-au vorbit, evident, zise bărbatul.

Femeia îi aruncă o privire, apoi lăsă iarăși privirea spre podea.

— Sigur că da, zise cu acreală Diana.

— Înțelegeți că avem anumite proceduri legale de desfășurat, pentru a rămâne în limitele contractului comercial, de poliție aprobată de Ulanovi, începu să toarcă femeia. Dar am vrea să… recurgem la ajutorul vostru pentru a determina cine… a comis omorul.

— Sunt foarte obosită, le spuse Diana, simțindu-se copleșită de o adâncă tristețe. O să vă ajut să rezolvați misterul. Mâine voi interoga toți

servitorii, ajutată de gardienii și de tutorele meu. Vă vom înștiința în privința rezultatului.

Polițaii se înclinară și ieșiră. Diana coborî divanul și se suci greoaie pe-o parte, ca să-și mai relaxeze spinarea strivită. Și, mișcându-se, surprinse privirea lui Deño. Avea o lucire în ochi. O făcea să zâmbească. O simțea și el. Propria ei enigmă polițistă! *Prea,* prea tare.

3. FOLOSUL UNUI VIS

În aceeași zi, ceva mai târziu, fetele vorbiră cu MAHmele lor. Legătura era recirculată prin relee de vreo sută de ori, în caz că cineva ar fi încercat să se strecoare la sursă (și nimeni nu trebuia să știe unde-s fetele — pericol! pericol!), așa că semnalul n-avea cine știe ce calitate. Părinții lor erau însă ușor de recunoscut: braț la braț, plutind prin spațiu într-unul dintre marile lor globuri verzi.

— MAHmelor, dragelor, n-o să ghiciți în veci! izbucni Dia îndată după ce conexiunea fusese securizată.

Însă MAHmele zâmbiră cu zâmbete identice, iar MAHma Yin zise:

— Avem *o idee*, draga mea — ne-a informat Iago, și am primit comunicat de la poliție, pe canalele oficiale.

— O enigmă polițistă reală! Un servitor mort… ucis, și nimeni nu știe cine-i făptașul!

— Am auzit asta. I-am instruit pe polițiști să îți accepte ajutorul.

Zâmbetele, pe fețe separate, arătau atât de identice încât aduceau cu exercițiile acelea de suprapunere dimensională pe care le faci în grădiniță.

— O scot eu la capăt, zise cu mândrie Dia. O să dezvălui misterul într-o… păi cred că într-o zi, îmi imaginez. Sau o zi jumate, dacă *imaginaționez*.

— Nu ne-ndoim, spuse Yin. O s-o ajuți, Eva?

Eva părea morocănoasă.

— Dar *știți* că acum am de terminat doctoratul. Mă apropii de o soluție pentru problema supernovei. O soluție reală! Și, MAHmelor-dragelor, dacă-mi *permiteți*, există probleme banale și probleme profunde. Când ne-ați conceput

ca rezolvatoare de probleme, trebuie să le fi avut în minte pe *cele din a doua categorie*, nu?

— A, dar care-i una și care-i alta? zise MAHma Yin întorcându-se ca să se uite către MAHma Yang. Stelele care explodează sunt profunde fiindcă-s mari și foarte îndepărtate? Sau tocmai asta le face *banale*?

Diana se prinse îndată ce sugera.

— O ființă umană e moartă, spuse ea. Importantul și banalul sunt măsuri ce se aplică doar lumii umane. Și în lumea umană tocmai moartea e un lucru profund.

— Vorbești prostii, surioară, zise Eva supărată că MAHmele păreau să-i țină partea Dianei. Nu-ți pasă de ființa aia umană nici cât negru sub unghie, fie moartă sau nu! Te lasă rece persoana în cauză. Păi, cum altfel, dacă nici nu l-ai cunoscut? Nu-i decât un servitor și gata. Doar o problemă de rezolvat, exact ca Supernova Șampanie pentru mine.

— Viața e mai însemnată decât informația, replică Dia cu pioșenie.

— Când ai văzut cadavrul… ai plâns?

Diana îi aruncă o uitătură mohorâtă.

— Nu fi obtuză, replică sfidătoare.

Zâmbetele radioase ale părinților apăreau în redare tridimensională proastă înaintea fetelor.

— Dar e ceva, MAHmelor, spuse Eva. Ceva ce mă nedumerește. Când mă gândesc la câtă osteneală vă dați ca să ne țineți *în siguranță*…

— Sigur că da, zise MAHma Yang. Nimic nu-i mai de preț ca voi, fetelor. Viitorul Clanului *depinde* de voi.

Chipul Evei se încordă un pic, dar ea continuă:

— Bine, bine, dar… într-un *asemenea* caz, nu vă alarmează puțin că cineva a fost ucis în mod violent la… la câțiva metri de noi, literalmente? N-ar trebui să… nu știu… să ne luați de-aici?

MAHma Yang vorbi pentru întâia oară:

— Să vă luăm? Nu, nu, aveți nevoie de *gravitație,* fete dragi.

— Nu vă amenință nimic pe *voi*, dragelor, încuviință și MAHma Yin. Servitorilor li se administrează FEC. Tratați *și* condiționați *berechet*.

— La sânge, încuviință MAHma Yang.

— Nu v-ar face rău, mai degrabă și-ar reteza singuri picioarele! *Asta* nu-i o problemă. Și, în ce privește crima asta — ei bine, e-o problemă de rezolvat. Și cine știe mai bine decât voi să rezolve probleme, dragelor?

— Mai e și Anna Tonks Yu pe undeva, zise printre dinți Eva, în timp ce apelul se termina.

Diana o auzi, dar decise s-o ignore. Ignoră datele, întoarce-i spatele. Clanul Yu le-ar fi decapitat (la propriu, fără nicio îndoială) dacă ar fi avut o ocazie cât de mică. Era de fapt destul de jignitor că soră-sa o menționase pe idioata aia pricăjită, cu față lată. Mai să trădeze Clanul, de fapt. Era cel puțin *dureros* să zici că Anna Tonks Yu ar fi putut s-o depășească pe Diana la rezolvarea de probleme. Pe de altă parte, dacă Diana o provoca pe ea, dacă o trata de sus ori reacționa în vreun fel, Eva îi răspundea cu asupra de măsură și, nici una, nici două, ajungea la „o *iubești*", la „vrei să te *măriți* cu ea" și așa mai departe. Să se mărite! Nici măcar n-o *întâlnise* în carne și oase. De parcă Eva ar fi avut vreo idee despre iubire, măcar atâtica! Era rece ca o cometă, numai gândire rațională și rumegat de date. Ar fi putut să fie, la fel de bine, și o IA.

De data asta nu se ciondăniră prea tare. Cele două fete își spuseră împreună rugăciunile, se pupară și se băgă fiecare în patul ei.

Eva adormi îndată. Amândouă dormeau din plin: *adormitul* nu era o problemă. Diana mai rămase trează un timp, reflectând la evenimentele zilei ce trecuse, și nu făcu asta fiindcă era prea surescitată ca să adoarmă. Era ceva mai pragmatic.

Voia să proceseze datele zile înainte ca visele să se iveaască.

Vise! Orice IA învechită putea mesteca date, emite ipoteze și detecta modele. Însă nu IA-urile, ci prețioasele minți *umane* puteau intui soluții pentru sisteme ce interacționau haotic. Asta le făcea speciale pe Eva și Diana, iar calitatea lor — ce apărea și la MAHmele lor, desigur, și la alți frați și rubedenii, dar într-o măsură mult mai mică — era baza succesului lor de Clan. Îi serveau pe Ulanovi direct, și ce bogați îi făcuse asta! În ceea ce privește visele… ei bine, visele erau generate de oscilații neuronale întâmplătoare, produse în timpul fazelor de odihnă a creierului. Visele nu făceau decât să ruleze și să recicleze imagini și stări, raționalizări și temeri. Nu era nimic special în asta. Nu *visele* contau (reziduuri, turbulențe mentale, mașini de măcinat ce mărunțeau necontenit terciul metaforic), ci ceea ce izbuteau să *facă* din vise circuitele care rezolvau probleme. Visele evocau și testau structuri mentale, le lepădau pe cele nepotrivite înapoi în terci, spre a fi distruse. Visele erau o pregătire emoțională pentru rezolvarea de probleme — de asta și evoluaserăm cu abilitatea asta, deoarece abilitatea de a rezolva probleme era *profund* adaptativă și, așadar, selectată de evoluție. Visele îl făceau pe individ să nu se mai bazeze pe rațiune ori prejudecăți și-l atrăgeau în sfera logicii particulare. Visele erau utile.

Visarea era un punct central în activitatea fetelor, nu datorită conținutului viselor, ci datorită scânteilor de interpretare ce licăreau prin ele.

Dianei îi plăcea să-și ordoneze gândurile înainte de a coborî pe panta personală a visului. Își sortă mental evenimentele zilei. Repetă tot ce văzuse și auzise; se gândi o vreme la răspunsul emoțional legat de ceea ce văzuse. Ciudat, câtă insatisfacție se afla acolo! Cadavrul însuși. Se așteptase ca moartea să aibă un soi de profunzime existențială

și fusese dezamăgită. Dar poate că *exista* un adevăr mai profund. Poate că profunzimea *nu era decât* un soi de dezamăgire. Ritmul punctului culminant — bucurie și deznădejde, sex și durere — era, cum altfel, moneda de schimb a *vieții*. Moartea nu putea fi decât un soi de întunecare anticlimactică.

Nu prea conta: mâine avea să înceapă ancheta la propria-i enigmă polițistă. Fără îndoială că o putea rezolva. Era atât, *atât* de incitant.

Își limpezi gândurile, apoi adormi pe loc. Și visă, cum să nu. Întotdeauna visa.

Văzu întregul Sistem Solar: răsfirarea lui de neînțeles. Planete gemând de oameni, și miliardul de globuri și case orbitând în spațiul gol — o spumă de capsule ce dădeau Soarelui o nuanță verde și ocru dacă se adunau laolaltă. Mult plastic, extras din silicat și ulei de alge, în fabrici nesfârșite. Unele dintre casele aflate la zero gravitație erau reședințe impunătoare, slab populate și costisitoare; ceva mai multe erau locuințe săpate în piatră, asteroizi scobiți și sateliți artificiali. Cele mai multe, de departe, erau capsulele-ghetou: baloane ieftine, cu pereții subțiri, înțesate cu cei mai săraci dintre săraci, supraviețuind cu gelatină din spori, la care se adăuga bruma de plante pe care reușeau să le cultive. Se preumbla prin puzderia de locuințe aglomerate, vedea gelatina scăldată în soare și sute de fețe lipite de pereții transparenți, urmărind-o. Multe erau murdare, cenușii, albastre sau înnegrite, pline de furuncule și cu pielea plesnită de anii lungi de expunere la radiația solară nemiloasă. Ori…

Stop. Era ceva ciudat.

Aflată în interiorul visului, Diana își dădu seama că visa arareori asemenea vastități. Era mai degrabă ceva ce-ar fi visat Eva: întinderea uriașă a spațiului, mecanica orbitală și stelele depărtate. Diana, de obicei, visa mai intim și mai uman. Și

totuși, iat-o cuprinzând întregul Sistem. Se uita la ea însăși, întrebându-se cum putea atârna așa în spațiu și să vadă asemenea priveliște fără să moară. Dar văzu că i se dăruise corpul unei nave spațiale; o chilă de șalupă, vopsită în alb (*de ce* în alb?) și cu o inscripție pe latură: VSL. Ciudat era însă că fuselajul era plin de aripi, aripioare direcționale, palete rotative și pistoane de compresie. Aripi, în spațiu? Aripioarele direcționale n-aveau niciun sens în gravitație zero. Și totuși erau prezente, în fel și chip, ițindu-se pe întregul corp al navei. De ce?

„Încotro mă îndrept?" se întrebă, iar răspunsul se întoarse înspre ea ca un ecou: „Către Soare". Dincolo de spuma de case și capsule, dincolo de miliardele de ființe umane, vedea soarele. Avea față de om și, cu toate că n-aducea cu Leron, servitorul ucis, Diana știa, cumva, că *era* el. „Corpul meu de navă e greu și dur. Dacă aș zbura drept în soare, i-aș zdrobi craniul și l-aș omorî. Contează?"

Contează?

Vocea îi răspunse: „Bucățile răspândite o să omoare întreaga omenire. *Asta* contează?"

Contează?

Se trezi brusc, respirând greu. Însă inima nu-i galopa în piept, iar camera era liniștită. Doar gravitația o făcea să gâfâie. *Înțesată de aripi, aripioare, palete și pistoane*. Ce ciudat. Se gândi o vreme la vis, apoi se cufundă iarăși în somn.

4. MISTERUL SUPERNOVEI ȘAMPANIE

Eva Argent, mai mare cu cinci ani decât sora ei, fusese concepută într-un mod ușor diferit. Nu *prea* diferit, evident, altfel ar fi fost în zadar conceptul de „familia Argent”. Diferențele *fizice* dintre fete erau minore, însă mental erau precum laptele și cafeaua. Amândouă, desigur, trăiau pentru informații — erau *mișcate* de date, le socoteau delicioase, se cufundau în ele. Pentru asta *erau pe lume*. Familia Argent își clădise averea și-și căpătase poziția de frunte în Sistem pe seama unor asemenea abilități legate de informații, astfel că și tânăra generație — Eva și Diana — fuseseră înzestrate cu aceeași pasiune pentru rezolvarea problemelor. Însă mintea Dianei funcționa mai bine dacă putea să *personalizeze* informațiile. Rezolva problemele intuitiv și creativ. Eva era altceva. Problemele umane n-o interesau. Datele îi păreau a fi o entitate mai vastă, mai pură, mai transcendentă decât calitatea de *Homo Sapiens*. Acțiunile interumane nu erau altceva, propriu-zis, decât politică, iar politica o plictisea. Asta nu însemna, neapărat, că *nu-i plăceau* oamenii. De pildă, ironia sorții făcea ca ea să se fi implicat în mult mai multe experimente sexuale decât sora sa încă virgină; atât cu egali de-ai săi, cât și cu servitori dintre cei cu fizic atractiv. Era însă în stare de asta *tocmai* fiindcă nu risca să se complice emoțional. Nu: mintea îi era stimulată de probleme desprinse, în sens literal, de lumea oamenilor.

Acum lucra la cel de-al șaptelea doctorat. De aceea petrecea atât timp în virtulume în loc să se confrunte cu realitatea (nu că ar fi avut vreun sens

să *încerce* asta până nu se obișnuia un pic cu apăsarea oribilă a gravitației). Era a treia lucrare despre supernove — a cincea în domeniul mai extins al astrofizicii — și se pregătea de final. Și ce interesant! Punerea la punct a unor IA-uri specializate permitea accesul la o cantitate mai mare de date brute despre supernove, de neimaginat cu câteva decenii în urmă. Artiștii datelor aveau o sumedenie de căi noi de a rezolva cele câteva zeci de mistere astrofizice încă nerezolvate.

Lucrarea actuală a Evei avea de-a face cu un anume fel de supernovă, cea de tip 2. Asemenea lucruri li se întâmplau de obicei unor stele ce aveau cel puțin de nouă ori masa soarelui, fiindcă un prag minim al masei era absolut necesar pentru ca reacția de transformare în supernovă să se producă. Adică (evident) este posibil ca stele mai puțin uriașe să se transforme în supernove, însă profilul lor de date era altul, în termenii echilibrului dintre hidrogen și heliu, față de cele din tipul 2. Într-un doctorat mai timpuriu, Eva se ocupase de problema stelelor ce deveneau supernove în ciuda masei insuficiente. Cerceta acum un alt tip de stele, care obțineau luminozitate de supernove tip 2 fără a genera o carcasă de resturi împrăștiate și în ciuda faptului că erau *mult* prea mici, mai mici decât orice alte exemple observate. Doar patru asemenea cazuri fuseseră identificate — primul, pe la începutul secolului douăzeci și unu, fusese botezat drept „Supernova Șampanie”. După un cântec, din câte se părea (fusese era de glorie a *cântecului*, toată lumea fusese nebună după *cântec*). De atunci, fuseseră găsite doar încă trei alte „șampanii”, printre miliardele de stele observate. Extrapolarea proporțională cu parametrii capacității de observare (un algoritm simplu) ducea la ideea că era vorba despre un fenomen ce se petrecuse poate de vreo douăzeci și ceva de ori *în întreaga istorie*

a universului, ceea ce făcea problema acestei „anomalii superluminoase” una dintre cele mai rare și mai speciale probleme cu putință. *Ceva* făcea stelele astea miniaturale să *imite* explozii de supernove! Și Eva era hotărâtă să stabilească ce anume. Datele erau abundente, însă nu atât de abundente pentru a propune o explicație de nouăzeci de procente probabilitate. Avea totuși trei ipoteze de lucru, dintre care două cu o probabilitate de cincizeci la sută, suficient pentru un doctorat.

Nu fusese concepută pe post de copil-minune, și cu toate acestea Eva fusese răsplătită cu primul doctorat cu mult înainte să împlinească șaisprezece ani. Diana, pe de altă parte, era altfel: se apropia a șaisprezecea ei aniversare, era la doar câteva săptămâni, și n-avea cu ce să se laude în afară de banala diplomă de la Ciclul Școlar Terțiar. Adevărul, și Eva cunoștea asta, era că Diana avea o minte *ușor de distras*. Îi lipsea perseverența necesară muncii de nivel mai ridicat cu informațiile. Și, de vreme ce strălucirea familiei, folosul lor pentru Ulanovi, *depindea* de munca de cea mai bună calitate cu informațiile, asta s-ar fi putut dovedi o problemă pe termen lung.

Pe termen lung, Clanul avea nevoie, la conducere, de cineva cu o viziune mai clară.

Pentru Eva, toate ghicitorile polițiste pe care le iubea atât de mult sora ei nu erau altceva decât simptomele unei imaturități ce persista încă. „Cine-i ucigașul” nu era niciodată o problemă serioasă — nu la scară cosmică. Neplăcerile cele mai recente, de pildă: un servitor, dintr-un grup de nouăsprezece, ucisese un alt servitor cu un baros. Indubitabil *era* vorba despre unul dintre servitori — altcineva nu mai intrase și nici nu ieșise, în afara celor repartizați să locuiască acolo. Singura întrebare care rămânea era, deci, care dintre cei nouăsprezece era făptașul? De ce-o făcuse? Și constituia acest act vreo amenințare la adresa Evei

sau Dianei? De i-ar fi cerut părerea, Diana ar fi aflat de la Eva, pe loc, niște răspunsuri a căror marjă de eroare ar fi mulțumit orice explorator de date. Diana, însă, nu întreba niciodată, fiindcă tocmai romantismul dulceag din enigma polițistă îi plăcea. Romantism!

Lasă deoparte chestiile romanțioase și ia la rând cele trei întrebări. Prima: cine a comis crima? Deja reducerea grupului la doar nouăsprezece persoane situa soluția în zona lui 99,9 și ceva la sută. Chiar dacă te-ai fi limitat la populația de pe insulă (cu toate că întregul grup Argent abia aterizase și nu interacționase încă cu băștinași, astfel că era extrem de puțin probabil ca omorul să aibă de-a face cu cineva din afară — dar așa, de dragul discuției), s-ar fi putut vorbi de 19 din 102 530, adică 99,998 la sută Eva nu atinsese asemenea niveluri de aproape-certitudine în niciunul dintre doctoratele ei! Era ridicol să ceri mai mult. Erau miliarde de oameni pe lume și Diana voia să-și piardă timpul răscolind un grupuleț de nouăsprezece? Treaba ei. Dacă Eva s-ar fi ocupat de asta, i-ar fi socotit vinovați pe toți cei nouăsprezece și i-ar fi executat, ori poate ar fi socotit întreaga condamnare un fel de excepție tehnică și ar fi trimis tot grupul la sentințe îndelungate în închisoare.

A doua: *de ce* făcuse ce făcuse acel unu-din-nouăsprezece? Perspectivele nu erau atât de bune aici; dar chiar și zece minute de hoinărit pasiv prin Palatul Ideal îi oferiseră Evei destule date cât să ajungă la o probabilitate de 85 de procente, sau mai mult chiar. Motivele care explicau uciderile se împărțeau, istoric, în trei grupuri: folos material, răzbunare și sociopatie. De vreme ce era vorba despre servitori de familie, intimi, care fuseseră selectați cu toții, atent, de sistemele de control Argent (altfel n-ar fi fost sub nicio formă însărcinați să aibă grijă de fete), Eva putea să elimine ultima posibilitate. Prima variantă părea și

ea puțin probabilă. Erau servitori, nu cetățeni. Crescuseră în ghetouri-capsule, ori la marginea Puțului, se hrăniseră cu gelatină și trăiseră cu filtre de aer ieftine și celule de fuziu-ne. Nu vorbim de casele din rocă, mai durabile, excavate din asteroizi și alte cele — doar cei relativ înstăriți puteau să-și permită asemenea locuințe (și doar superbogații, precum familia Evei, își permiteau structurile masive din plasmetal în care locuiau *ele*). Nu, capsulele erau structuri concepute să nu dureze, ce rezistau câțiva ani abia, până ce radiația începea să degradeze integritatea plasticului. Când le cumpărai, garanția se dădea pe maximum trei ani. Apoi, ca să nu încalci Pravila Ulanov, ar fi trebuit să-ți cumperi una nouă. Însă SubMujicii, cei mai săraci dintre amărâți, evident că nu-și permiteau așa ceva. Continuau deci să trăiască în acele capcane mortale, cârpindu-le și lipindu-le, forțându-le rezistența cu locuitori mai numeroși decât permitea capacitatea. Ori, mai rău, le transformau în locuințe-ciorchine — orice garanție înceta pe loc și era posibilă o pedeapsă de până la doi ani de închisoare (dar cine se obosea să-i controleze?) — decupau ferestre și conectau capsulele unele cu altele, transformându-le în roiuri. Umanitate oribilă, vulgară și colcăitoare. Trupuri în proximitate continuă. Duhori, amenințări, mizerie. Până și consolele de date erau puse la comun de obicei, așa că nici măcar *acolo* nu aveai parte de intimitate. Adeseori, Bulele crăpau și toți cei dinăuntru erau uciși; ori poate supraviețuiau câțiva nefericiți, care reușeau să se aburce, precum șobolanii, pe vreo capsulă vecină. Dar nu se lăsau opriți. Se înmulțeau necontenit. Și în Sistemul Solar erau *miliarde* de capsule, ofilindu-se în lumina verzui-închis a Soarelui! Sărăcie fără de măsură.

Dar *acești* slujitori, servitorii personali ai fetelor Argent, fuseseră extrași din mlaștina cea puturoasă. Prin simpla intrare în serviciul familiei

Argent deveneau, automat, mai bogați decât orice persoană pe care-o cunoscuseră. Erau de fapt chestii *minore*, vai de ele. Dar pentru servitori însemna *o grămadă.* De ce-ar fi vrut mai mult? Oricum, deoarece contractele le erau permanente, n-ar fi avut destul timp liber ca să se bucure cheltuind credite în plus. Așadar, cu toate că Eva nu putea renunța complet la posibilitatea ca omorul să fi fost săvârșit din motive materiale, părea prea puțin probabil. Cea mai probabilă explicație, de departe, era vendeta personală. Se putea sonda mai profund, pentru stabilirea cauzelor vendetei, dar de ce să te obosești? Avea o explicație cu care s-ar fi mulțumit orice profesionist într-ale datelor. Ba chiar orice om de știință.

Mai rămânea întrebarea a treia: constituia crima o amenințare pentru fete, acum? La prima vedere, puteai zice că da. Cineva capabil de violență ucigașă se afla în apropierea fetelor. Însă fetele erau înconjurate de gărzi de corp experte; cei nouăsprezece suspecți fuseseră reținuți, în așteptarea anchetei și, mai ales, fetele însele n-ar fi putut niciodată să fie ținte. Toți servitorii Argent erau îmbibați cu cantități mari de FEC, conceput să genereze nu doar sentimene de loialitate, ci și de iubire capabilă de sacrificiu, adevărata iubire, pentru membrii de bază ai MAHfamiliei. Și-ar fi retezat mai degrabă mâinile, literalmente, decât să le ridice asupra Evei sau Dianei.

Elementul hotărâtor, în ce-o privea pe Eva, era felul în care reacționaseră MAHmele ei. Dacă s-ar fi temut câtuși de puțin că fetele li se află în primejdie, le-ar fi retras pe loc înapoi pe orbită. Însă nu numai că n-o făcuseră, dar o încurajau pe Diana să dea frâu liber pasiunii sale și să investigheze crima — la locul faptei. Era evident că *nu* reprezenta crima o amenințare directă pentru fete.

Dar cele două nu erau, e drept, niciodată *în siguranță*. Dimpotrivă, pericolul făcea mereu parte din viețile Dianei și Evei. Fuseseră alese fete-cheie ale Clanului Argent. Familia lor era una dintre cele cinci aflate, colectiv, sub autoritatea unică a Ulanovilor în ierarhia Sistemului Solar. Dedesubtul lor se aflau miile de corporații Gongsi, de variate mărimi și agresivități, luptându-se pentru poziție. Oricare dintre acestea sau, desigur, celelalte MAHfamilii ar fi avut motive temeinice să le facă rău. Însă nimic din toate astea n-avea a face cu servitorul căruia un alt servitor îi crăpase capul cu un ciocan! Mare parte dintre servitori aveau doar o idee vagă despre ierarhia superioară a puterii — asta în afară de a ști că Ulanovii câștigaseră toate războaiele, cu mulți ani în urmă, și dăruiseră apoi ordine și lege Sistemului. Familiile mari, sub ele Gongsi și apoi puzderia de bande, polițiii, civili-militari, familii genetic convenționale, cult și mafii, *sub* care se aflau Mujicii, sute de milioane de cetățeni obișnuiți — dispuși cu toții în cercuri concentrice în jurul Ulanovilor, precum speciile de îngeri medievali împrejurul tronului lui Dumnezeu. Și sub Mujici se mai aflau doar SubMujicii, pleava — cu miliardele. Unul mai puțin, răpus fie de cauze naturale ori de un ciocan în creștet, nu prea mai conta.

Deocamdată, din ce găsea în datele politice — și nu prea avea cum s-o evite, deși prefera perfecțiunea mai glacială a fizicii — rezulta că, la ora actuală, lucrurile erau stabile în Sistem. Trecuseră treizeci de ani de la ultima încercare de răsturnare a regimului, când MAHfamilia Palmer încercase să-i elimine pe Ulanovi și să le uzurpe locul. Se putea presupune că și alte familii, ca și Gongsi ori alte organizații situate mai jos ierarhic, *complotau.* Ba chiar și propriile ei MAHme. Să nu ai planuri și strategii pe termen lung ar fi însemnat sinuciderea. Și Ulanovii se așteptau la asta, oricât

ar fi interzis-o Pravila Ulanova. Însă Eva nu sesiza nimic ce-ar fi putut duce, în viitorul apropiat, la violențe și vărsare de sânge.

Cu toate acestea, era rațional să-și ia măsuri de precauție. Clanul Palmer fusese anihilat și nicio altă familie sau corporație n-ar fi fost atât de neghioabe ca să încerce iarăși un atac fățiș. Era însă posibil să se atace unii pe alții, iar o lovitură împotriva familiei Argent — breasla informatorilor, de o utilitate vitală pentru Ulanovi — putea însemna o realizare deosebită pentru o organizație situată la un nivel inferior. Șansele unei asemenea lovituri sporeau, devenind din posibile probabile. Dia și Eva nu erau încă în stare să-și ia pe umeri mantiile de conducătoare. Acum avea mai multă logică un atac, cât încă nu-și consolidaseră moștenirea.

Exista, desigur, o forfotă de iZvonuri, toate despre călătoria mai rapidă decât viteza luminii. Dacă-i credeai pe răspândaci, Ulanovii erau pe cale de a descoperi, sau redescoperi, ori dezvălui (sau ceva de genul) *o tehnologie care permitea PVL*. O idioțenie. Era, evident, imposibil. Legile fizicii nu permiteau asta. Însă niște simple zvonuri se dovedeau suficiente ca să dezechilibreze Piețele de Date. Era ca și cum cineva de pe piața olandeză de mărfuri din secolul al șaptesprezecelea ar fi anunțat: „Mâine voi avea o tehnologie funcțională de transformare a plumbului în aer!” Piețele înclinau s-o ia razna la simpla enunțare a *ideii,* iar piețele de date erau mai volatile decât alte piețe. Asta nu însemna, însă, că avea cu adevărat să se întâmple.

În ceea ce-o privea pe Eva, ei bine: avea șase doctorate în fizică și era pe cale să predea o a șaptea teză. Știa prea bine nu doar că PVL e imposibilă, ci și că imposibilitatea era una mai mult decât evidentă. Mc Nuștiucum ăla, tipul care se spunea că ar fi găsit calea de a sparge barie-ra vitezei luminii, dispăruse, evident. Eva se îndoia

că existase de fapt. Sau, dacă existase, era vorba de-o farsă. „Descoperirea” era ca și cum ai fi auzit pe cineva zicând *am creat un perpetuum mobile* sau *tocmai am inventat cercul pătrat*. Ea, însă, nu trebuia să creadă că tehnologia exista, ci doar să creadă că *lumea credea* în existența tehnologiei. Oamenii, proști de fel, credeau tot soiul de lucruri.

Dacă acel dispozitiv imposibil ar fi picat în mâinile Ulanovilor, el ar fi însemnat, cum altfel, putere și bogăție de neînchipuit. Le-ar fi consolidat puterea la modul absolut. Ar fi controlat migrația omenirii către stele. Sigur, oamenii ar fi fost în stare să ucidă pentru așa ceva. La scară mare. Și evident că familia Argent, clanul de informatori ai Ulanovilor, era presupusă a avea multe de-a face cu o asemenea descoperire. Toate acestea, simpla idee, îi puneau într-o situație de risc grav.

Eva și Diana erau, însă, bine protejate: locul unde se aflau constituia un secret, erau supravegheate de cei mai buni paznici ce se puteau găsi. Insula era plină, cruciș și curmeziș, cu sisteme defensive. O debarcare cu asalt ar fi avut șanse mici de succes. Da, o familie rivală sau Gongsi, presupunându-se că ar fi știut unde erau ascunse fetele, putea să bombardeze insula de pe orbită. Dar ar fi însemnat război, un pas nu tocmai ușor de făcut. O încercare de asasinat ar fi fost mai sigură și, cu toate că se putea produce oricând, nu era, totuși, foarte probabilă.

Și toate astea erau la *ani-lumină* distanță de servitorul care-l miruise pe celălalt cu un ciocan în cap. Doar un idiot ar fi putut crede că această crimă sordidă putea să constituie ceea ce un narator ar numi „Crimele PVL”.

Eva își scoase din cap toată povestea. Lucră la problema anomaliei supernovei și își crescu procentul de probabilitate a rezolvării de la 52 la 55 la sută. După aceea, făcu baie, mâncă și jucă șah vreme de jumătate de oră. Apoi se distră cu sora ei în PI și vorbiră amândouă cu MAHmele lor

— Dia, evident, trăncănind febrilă despre această *enigmă polițistă reală* și despre cum avea să afle ea care dintre cei nouăsprezece servitori era responsabil, la care părinții lor zâmbiră cu indulgență. Eva își dădu seama că era furioasă fără să știe de ce. Apoi însă dormi într-un compartiment cu gel și, a doua zi dimineață, se simțea mai bine cu gravitația. Își continuă cercetarea.

Crima era o chestiune vulgară. Și Eva continuă să gândească așa până în momentul în care apăru madam Joad.

5. MADAM JOAD

Madam Joad lucra direct pentru Ulanovi. Mai sus de-atât *nu se putea!* Faptul că venise pe insulă ca să vorbească cu fetele față în față *arunca la gunoi* tot ce crezuse Eva. Puf! Gata. Cum zisese Diana, *sub nicio formă* Ulanovii n-ar fi fost interesați de omorul ăsta dacă era vorba doar de un servitor care-l omorâse pe altul.

Madam Joad arăta precum cineva obișnuit cu spațiul: membre lungi și rășchirate, încheieturi subțiri, mâini mari. Avea ochii mari, dar nu ca fetițele din animații japoneze. Dimpotrivă, aceștia aveau o culoare neagră-vineție și erau capabili de priviri mai pătrunzătoare decât ochiul uman obișnuit. Trăsăturile sale nu indicau niciodată altceva în afară de seninătate și control și avea o figură ce-ar fi putut fi numită atrăgătoare. Însă avea ceva, un lucru anume, care-i făcea frumusețea să arate *terifiant.* Ori de câte ori își ațintea înspre ea privirea binevoitoare, Eva aproape că-și putea reprezenta ochii aceia umblându-i prin vălmășagul minții. Era violentă, dar nu genul care călca oameni în picioare. Era de-o violență ontologică. Era periculoasă ca un scorpion. Ce prostie, era cu mult mai periculoasă decât un scorpion!

Obișnuită să călătorească mereu cu afaceri de-ale Ulanovilor, era familiarizată cu gravitația; îi trebuiră doar două ore ca să se aclimatizeze — suficient pentru ca Eva, Diana și cele trei gărzi de corp să aibă timp să se adune în sala mare ca s-o întâmpine. O conducea Iago. El intră în încăpere primul și ea îl urmă, iar ușa schelălăi și se zgudui la trecerea sa, de parcă ar fi posedat-o câțiva draci.

— Pardon, am uitat! zise cu vocea ei întunecată.

Din expresia feței se citea clar că nu uita niciodată nimic, că să piardă ceva din vedere îi era un lucru cu totul străin. Fără ostentație, dar într-un fel care arăta clar c-o făcea pentru spectatori, scoase din jachetă o armă de foc. I-o întinse lui Berthezene, care-o strecură într-un buzunar ascuns. Apoi, schițând un zâmbet, ieși și intră iarăși pe ușă.

A doua oară, ușa nu se mai plânse.

Purta pantofi-târâtori, însă ajunse iute la locul ei și se așeză fără forfotă.

— Dragele mele, zise, patronii m-au trimis să mă asigur că sunteți *bine*.

Fetele, așezate, nu se ridicară (în gravitația asta? o nebunie).

— Suntem foarte bine amândouă, zise Diana.

Se uită spre Iago — care, cum îi era felul, se încăpățâna să *nu* se așeze în scaunul disponibil și se sprijinea, în schimb, de perete, ceva mai la stânga lui Jong-il. Iago nu-i întoarse privirea.

— Foarte bine amândouă, zise și Eva, ca un ecou.

Joad le cercetă cu privirea.

— A fost un omor, am auzit, pe proprietatea voastră. La câțiva metri de casă. Nu-i extraordinar?

— De asta ai venit, madam Joad? întrebă Eva. Te asigur că Ulanovii n-au de ce să-și bată capul cu ceva atât de banal.

— *Eu* trebuie să anchetez omorul, zise Diana. Deși legea Ulanov a fost respectată la literă, doi polițiști acreditați — o mișcare ușoară a pleoapelor la extragerea numelor de pe bId — inspectorul Halkiopoulous și subinspectorul Zarian au trecut pe-aici ieri. Totul e în ordine.

Joad clipi puternic, o dată, recepționând astfel informațiile necesare.

— Foarte bine. Patronii mei sunt, desigur, nerăbdători să fie asigurați că sunteți în deplină siguranță.

— Am pus imediat să se verifice nivelul de FEC al tuturor servitorilor, zise Diana, cu toate că nu era chiar necesar. Nu e nimic în neregulă.

Joad se uită la Diana, apoi la Eva, și zâmbi.

— Vrei deci să-ți încerci mâna la anchetarea unei crime, dragă? rosti ea.

Deși vorbise cu Diana, privirea îi era ațintită, prin geam, drept către grădina de-afară.

— Da, zise Diana, am experiență vastă în virtulume, la…

— Crede-mă, în viața reală e altceva, o întrerupse madam Joad. Știu ce înseamnă să anchetezi cu adevărat un omor.

— Omorul *este* o chestiune simplă, zise Eva, parcă prea precipitat. Un servitor l-a ucis pe altul, probabil din gelozie sexuală ori pe motive de răzbunare personală. Criminalul trebuie să fie în grupul de nouăsprezece. E un eveniment nefericit, dar controlabil. Este, de fapt, *controlat*. Sora mea caută servitorul cu pricina. Eu însămi am petrecut ceva timp, ieri, evaluând șansele ca omorul să aibă de-a face cu o amenințare mai mare la adresa familiei noastre, și nu-i.

— Iar tu, zise madam Joad pe un ton amabil, dar cu o voce ce-ar fi putut îngheța miezul stelelor, ai deja șase doctorate!

— Păi, a zis Eva prinsă pe picior greșit, da, am.

— *Dragele* mele, îmi pare rău să vă spun, dar chestiunea e mai periculoasă decât pare.

Inima Dianei bătu tare. Oare Joad avea de gând să *rămână?* O trimiseseră Ulanovii să le *monitorizeze*, să le spioneze, să le intimideze? Gândul că această individă i-ar putea contamina spațiul personal, casa ei, *era* intolerabil.

— Serios? spuse cu o voce cât mai ingenuă cu putință.

— Ai jucat multe partide de rezolvat enigme polițiste, în virtulume și așa mai departe, îi zise Joad Dianei, tot fără să se uite la ea, așa că spune-mi, ai *auzit* vreodată de Jack-din-Sticlă?

— Din-Sticlă! Cum să nu, spuse Diana.

Gura lui madam Joad se încreți într-un zâmbet.

— I-am umblat și eu pe urme, sigur că da, zise.

Nimic din ceea ce spunea madam Joad nu putea fi descris drept întâmplător, și cu toate acestea felul în care dezvăluise informația era destul de aproape de asta.

Iar biata prostuță de Diana era destul de împătimită de hobby-ul ei cât să muște momeala.

— Nu! Chiar? Serios și pe bune?

— O, *draga* mea, zise Joad pe un ton imperturbabil, uitându-se iarăși pe geam, habar nu ai. E chiar mai periculos decât îl arată reputația. Știai asta? L-am prins cândva!

— L-ați prins? repetă Eva.

— Adică… arestat? întrebă Dia.

— Arestat *și* încarcerat.

— Nici n-am știut! gâfâi Diana. Nu există date disponibile în locurile obișnuite.

— Și ți-aș fi recunoascătoare dacă lucrurile ar rămâne așa. Dacă răsuflă ceva, o să aflu de unde.

— Madam Joad! făcu Diana, cu adevărat afectată.

— Sigur, continuă Joad, fără pauză și fără să-și schimbe murmurul monoton, că sunteți fetițele MAHmelor voastre. Înțelegeți importanța igienei informației, secretul — aici ridică brațul drept, de parcă ar fi testat gravitația, apoi îl lăsă în jos — și toate cele.

Mâna îi coborî iar.

— Am încredere să vă spun toate astea fără frică. L-am *prins*. Acționa sub nume fals, evident, și l-am judecat și condamnat pentru o infracțiune minoră — apoi l-am trimis pe un asteroid numit Lamy306, foarte departe, pe o orbită la mare distanță. Ar fi trebuit să execute unsprezece ani. Ne-a luat șase luni ca să ne dăm seama de greșeală — o eroare lamentabilă, să fim drepți. Apoi ne-am dat seama că-l aveam — adică *pe cine* — pe *Jack-din-Sticlă* însuși. Am dat, așadar, fuga pe

Lamy306, cu patru nave, ca să-l săltăm. Știți ce-am găsit?

— Era mort? întrebă Eva. Sinucidere?

Joan își mișcă alene capul pe gâtul flexibil și o țintui pe sora ei cu privirea.

— Nici vorbă. Dar toți *ceilalți prizonieri* erau. Sau… ce mai rămăsese din ei. Mutilați. Scobiți pe dinăuntru, făcuți — și aici îi dădu următorului cuvânt o intonație ciudată, lubrică, de parcă ar fi rezonat cu ceva intim pentru ea — *chisăliță*.

Mai că-și lingea buzele.

— Cadavrele nu mai erau, dar pe toți pereții era sânge.

Se lăsă tăcerea. Lăcustele țârâiau pe câmpuri.

— Au avut ghinion, zise în cele din urmă Eva, încercând să nu tresară când Joad o pironi cu o privire aspră.

— Chiar așa.

— Măcar l-ați prins iarăși? întrebă Diana.

Joad își dădu capul pe spate.

— Nu, nu era acolo. A scăpat cumva. Vai și-amar.

Amândouă fetele rumegară cele spuse și, o clipă după aceea, izbucniră deodată:

— Cum e posibil?/Cum se poate așa ceva?

Se opriră apoi, iar Diana zise:

— Nu era acolo de la început, așa-i?

— E un adevărat mister al camerei încuiate, spuse Joad. Cum să scapi din una dintre cele mai bine zăvorâte încăperi din întreg Sistemul Solar!

— O fi avut ajutoare, zise Eva. Probabil vreun prieten a spart criptarea, a aflat unde-și execută termenul și a trimis o navă să-l ia.

Joad scutură din cap, o serie de zguduiri scurte mergând dinspre stânga spre dreapta.

— Respectiva Gongsi are IA care supraveghează toate închisorile-asteroizi principale. Se economisesc bani prin supravegherea de la distanță, cu IA-uri. Asta înseamnă că, *dacă* ar fi venit o navă să-l salveze,

n-ar fi putut neapărat să facă ceva ca s-o oprească. *Dar* ar fi avut măcar înregistrări ale salvării, le-ar fi putut folosi ca pe un punct de pornire pentru anchetă și recapturare. Imaginile înregistrate pe Lamy306 sunt neîntrerupte, complete, și nu arată absolut nimic. Neclare, cu rezoluție proastă, dar complete. Calitatea e suficientă ca, în caz că ar fi apărut vreo șalupă cosmică sau vreo urmă de combustibil consumat, acestea să fie sesizate. Dar n-a trecut nicio navă pe acolo, zise privindu-le fără grabă pe surori. Și, în afară de toate astea, de unde să fi știut contactele lui Jack ce asteroid să viziteze? Expertiza în informații a familiei voastre ar trebui să vă spună că datele criptate nu-s chiar așa de ușor de spart. Și sunt sute de mii de amplasamente posibile. Nu. Nu l-a salvat nimeni.

— Nici n-a fost acolo, spuse Diana. Asta-i soluția… adică șmecheria. Șmecheria cu *camerele sigilate*, oricum. Ar trebui să credem că ucigașul a pătruns sau a scăpat dintr-un spațiu unde-i imposibil-de-intrat-sau-de-ieșit. Dar nu asta se întâmplă, roși ea. Vreau să zic: dacă este imposibil ca Jack-din-Sticlă să fi scăpat de pe asteroid, atunci… păi atunci n-a scăpat. Asta, până la urmă, înseamnă imposibilul. Și *asta* înseamnă că n-a ajuns acolo deloc; autoritățile au fost, cumva, păcălite să creadă că a fost. Dar n-a fost, iar ceilalți prizonieri s-au măcelărit unii pe alții.

Joad încuviință din cap.

— Dar, dragă, ADN-ul lui a fost găsit înăuntrul asteroidului, alături de al celorlalți. Eh, a fost acolo. A stat un timp în încăperea-de-unde-nu-se-poate-ieși, după care, brusc, misterios, ai putea zice chiar *magic*, a dispărut. Puff! S-a teleportat de-acolo.

Joad izbucni în râs, slobozind un hohot ca un croncănit.

— *Trebuie* să fi avut o navă.

— N-a avut.

— Nu te poți, pur și simplu… teleporta, zise Diana. Nu există așa ceva. Asta-i magie, nu știință. Există o explicație rațională. Chiar dacă n-am dedus-o imediat, o să apară.

— N-are picioare, spuse pe neașteptate Eva.

— Întocmai! lătră, încântată, Joad. Ai aflat asta de pe bId, dragă?

Eva clătină din cap.

— Nu vreau să mă uit la logul lui de pe bId. Sunt sigură că-i plin de grozăvii… și mă cam scârbesc asemenea chestii. A, mi-am amintit. E unul din lucrurile pe care le știe toată lumea despre el, zise și își privi sora. Eu prefer neanimatul animatului. E mai… la îndemână. Chimie, fizică, iDinamică.

— În timp ce *tu,* drăguță, zise Joan înclinându-și o idee capul într-o parte și aruncându-i Dianei o uitătură de velociraptor, tu preferi chestiile umane, hmm? Din câte se-aude, printre Ulanovi, MAHmele voastre și-au pus mari speranțe în tine în ce privește *administrarea personalului*. Rezolvat probleme și investigație, cu un accent asupra *oamenilor*, da?

— Cred că prefer animatele neanimatelor, a zis Diana măsurându-și cuvintele. Cu Eva e exact invers.

— Deci de asta te fascinează atât misterele polițiste.

— Așa cred.

— Nu te neliniști, bombonica mea, zise madam Joad. Ulanovii, pe care-i reprezint, nu au vreo problemă ca familia Argent să-și instruiască următoarea generație de experți în informație. Dar nu poți să ne-nvinuiești că felul în care *progresează* pregătirea ne face curioși. Diferențierea e pe atât de clară pe cât ne va indica sculptarea MAH. Tu, Eva, rezolvi problemele corpurilor dure, iar tu, Diana, problemele corpurilor moi.

— Cum a rămas *fără* picioare? întrebă Eva, incapabilă să-și scoată din minte imaginea grotescă.

— Nimeni nu pare să știe precis. A, sunt diferite teorii, rosti cu voce moale Joad. Lăsați scârba deoparte, luați detaliile de pe bId și-o să vedeți.

— E ceva destul de obișnuit în extrateran, precizează Diana.

— Chiar așa, rezolvatoare de corpuri-moi! Păi de ce nu? Dacă n-ai vreodată de gând să cobori pe gura puțului gravitațional, nici n-o să ai nevoie de ele. Picioarele nu-s prea de folos la gravitație zero. Unii merg până la a și le amputa intenționat, or le vând. Oamenii își vând orice dacă-s îndeajuns de săraci.

— Faptul că n-are picioare, zise Eva, ar duce cu gândul mai degrabă la genul de tip căruia-i place spațiul.

— E o presupunere rezonabilă, spuse cu indulgență Joad. Deși unele dintre victimele sale au fost ucise la buza unor puțuri gravitaționale. Din-Sticlă, ca să știți, nu-i numele lui adevărat. I se spune Jack fiindcă… hmm, fiindcă-i nume de criminal în serie. Și cu prenumele… nu știm sigur ce prenume are. L-ar putea chema Prytherch. Nu știu cum ar trebui să sune numele ăsta. Știți cum a ajuns să i se spună *Sticlă?*

— Cum?

— A primit o poreclă legată de… hmm, *munca lui*. Așa omoară acest Jack Spintecătorul al spațiului. La fel a fost și cu victimele de pe Lamy306, i-a omorât pe toți și i-a făcut bucățele cu *cioburi ascuțite de sticlă*.

Madam Joad o țintuia cu privirea.

Ce ochi negri! Brr, clar îți dau fiori, îi trecu prin minte Dianei.

Apoi își spuse: o fi Eva mai ușor de-ngrețoșat decât mine, totuși… bleah!

— Se zice c-ar fi omorât mai bine de *o mie* de oameni, zise Diana, cu o nuanță de nețărmurit

respect în voce.

— Ori un milion, făcu Joad. În funcție de ce poveste crezi. E sigur însă că numărul de asasinate s-a redus în ultima vreme. De fapt, până la măcelul de pe Lamy306, nu mai omorâse de mult! Îi e și mai greu, normal. *Facem* noi să-i fie. După episodul de pe Lamy306, le-am împărțit tuturor polițiștilor, forței civil-militare și personalului de securitate din Sistem datele lui ADN. Cu astea, fără picioare și cu reputație proastă, o să *sară în ochi.* Fiecare crimă nouă e-un risc pentru el. Nu mai poate acționa, ăă, *gratuit*. Sunt sigură că acum, când omoară, o face doar pentru motive foarte întemeiate.

— Și-a *făcut-o*? întrebă Diana, trădându-și prin voce nerăbdarea. A omorât iar?

— Dragoste, altfel de ce crezi c-am venit aici?

Cele două fete o priviră.

— Nu vrei să spui că…? începu Eva.

— *Nu* este posibil, zise tare și Diana, concomitent.

Se lăsă un moment de tăcere.

— Și *unul* dintre lucrurile remarcabile la domnul din-Sticlă, rosti Joad cu o figură serioasă, e abilitatea de a *face să se întâmple imposibilul*. Păi, cum altfel! Să scapi de pe Lamy306! Ei bine, eu încă sunt pe urmele lui și am motive să cred că a pus ochii pe prețioasele voatre ființe, dragele mele.

— Nu, zise Dia.

N-ar fi trebuit să spună asta. Nu doar vorba, dar și tonul era greșit. Joad își aținti privirea asupra Dianei. Era neagră așa cum e neagră apa valului țsunami ce mușcă edificiile unui oraș în ruine, neagră fiindcă a absorbit în ea și cele vii, și cele moarte. Aveau culoarea speranței distruse de disperare.

— Pardon? rosti cu voce glacială.

— Scuză-mă, ăă, că te *contrazic*, zise Diana, simțind că i se aduna sudoare pe buza de sus, dar

să stăm un pic calme și să ne liniștim. Zici că servitorul nostru a fost ucis de *Jack-din-Sticlă*. Afirmi că *vestitul Jack-din-Sticlă* a venit aici și mi-a asasinat servitorul?

— Exact asta zic, punctă mohorâtă madam Joad.

— Și după aia ce? A plecat și gata?

— De vreme ce nu mai e aici, da, zise Joad. Oamenii voștri de pază au verificat, sunt sigură, întregul domeniu. Poliția a cercetat teritoriul din jur.

— Dar *de ce?* întrebă Diana. De ce să vină pân-aici, să se strecoare prin filtrele noastre de securitate, doar ca să omoare un *servitor*. De ce nu pe noi?

— Eu nu spun că ar fi terminat, observă Joan, al cărei zâmbet revenise.

Tăcere.

— Dar de ce *noi?*

— *O,* drăgălașo! M-aș fi așteptat să nu știe asta sora ta, concentrată cu totul asupra supernovelor-anomalii, dar tu? Sigur ai descifrat existența lucrului ascuns, despre care nu vorbește *nimeni*, despre care cetățenii nici nu știu că există, dar lucrul despre care discută *în secret* cei care *știu*.

— Ce? întrebă Diana, roșind de jenă. Despre ce-i vorba?

Joad, privind către paznici, replică:

— Păi PVL, ce altceva! Ceva pentru care merită să ucizi. Ceva ce ți-ar putea oferi, dacă o ai în posesie, putere și bogăție fără măsură. O tehnologie *peste-viteza-luminii* funcțională.

— Dar ce-are asta de-a face cu *noi?*

Chiar când întrebă, Diana își dădu seama și care era răspunsul la întrebare. Fiindcă reputația clanului Argent era bazată pe comoara lor de informație, pe abilitatea de a afla lucruri. Dacă era să știe cineva de vreo tehnologie misterioasă, ei ar fi trebuit să fie aceia.

— N-are a face *de ce*, zise Eva, cu o singură cută orizontală brăzdându-i rădăcina nasului.

Vreau să știu *cum* ar fi putut face una ca asta.

— Sigur, fata mea minune, spuse Joad. Te interesează mai degrabă *cum*-ul practic decât omenescul *de ce.*

— Vorbesc serios, zise Eva. Casa servitorilor e mereu sub supraveghere, iar toată proprietatea — la fel. În întreaga perioadă relevantă nu a intrat și nu a ieșit nimeni din casă. *Cum* a izbutit fiorosul Jack-din-Sticlă să pătrundă în magazia aceea și să-i stâlcească servitorului capul cu barosul?

— *Cum* chiar este o întrebare interesantă, nu? spuse Joad. La *cine* s-a răspuns, mai rămâne *cum?*

— Mai înainte de orice, cum a ajuns pe insulă? Sau pe Pământ, prin toate controalele? De unde putea să știe măcar că suntem aici?

— Toate sunt întrebări bune, zise Joad.

— Și cum a pătruns într-o casă zăvorâtă fără să fie observat de niciun sistem de supraveghere?

— Ați putea să vă întrebați: „Cum a scăpat de pe Lamy306?” replică Joad. Nu știu cum. Dar el a știut.

— Ce *probe* ai că el a fost ucigașul servitorului nostru?

— O să trebuiască să mă credeți pe cuvânt. Nu vă pot spune exact de unde știu, înțelegeți că sunt niveluri de confidențialitate peste niveluri de confidențialitate. Nici n-ar fi trebuit măcar să aduc vorba de cele trei litere.

— PVL? zise iarăși Diana. De ce? De ce să vină, să se strecoare în locuința servitorilor și să-i facă zob creierul unuia, pentru PVL? Nu înțeleg, *nu înțeleg și pace*.

Madam Joad se ridică, îndeajuns de vioaie, dar cu o ușoară sforțare a mușchilor picioarelor în pantofii-târâtori.

— E-un mister, sunt de acord, și admit că mă lasă și pe mine perplexă, la fel ca pe toți ceilalți. Dar voi o să rezolvați sigur totul! MAHmele voastre au, până la urmă, cea mai înaltă prețuire

pentru abilitățile voastre întru rezolvat probleme. Cea mai înaltă prețuire.

— Susții, insistă Eva, că Jack-din-Sticlă *s-a teleportat* în locuința servitorilor?

— Nu există teleportare, draga mea. Mi-ați putea da înapoi pistolul?

Berthezene i-l întinse.

— O să-mi pun servitorii să vă pregătească o casă, madam Joad, zise Eva amintindu-și cu întârziere de regulile ospitalității. Ai vreo preferință… pe țărm sau în interior?

— A, păi n-o să stau, dragele mele, spuse madam Joad fără să se uite la niciuna dintre ele.

— O! tresări Eva, ca și cum ar fi fost plesnită peste față. Te întorci chiar acum?

— Ulanovii nu sunt oameni care să aștepte, zise vizitatoarea și își trecu privirea, lent, peste cele două MAHsurori. Aveți un viitor strălucit, dragelor, ca artiști în informații, *nu mă îndoiesc*. Și-o să învățați: sunt lucruri care se pot afla situându-te în același spațiu fizic cu cineva, lucruri ce nu se pot afla virtual, indiferent cât de bună ar fi rezoluția.

— Și ce-ai aflat de la noi, madam Joad? întrebă Diana, căpătând curaj.

— Am aflat, zise în timp ce privirea i se oprea o clipă asupra Diei, care dintre cele două vestite surori merită *atenție.*

Diana se simți exaltată, scoasă din bula ei obișnuită de precauție.

— Oricum, madam Joad, trebuie să vă mulțumim că ne-ați spus că servitorul ne-a fost ucis de Jack-din-Sticlă, nici mai mult, nici mai puțin. Deși tot mă întreb cum a apărut, ca prin minune, în locuința servitorilor.

— Habar nu am. La revedere, dragelor, zise madam Joad.

Îndată după plecarea sa, și în vreme ce Deño superviza o nouă scotocire a zonei (nu era nimic de găsit; oamenii săi erau deosebit de *scrupuloși*),

Eva și Diana își apelară din nou MAHmele — și obținură o imagine șuie, neclară, ce-ți dădea amețeli, asta fiindcă ruterele de securitate o rulau printr-o mie de servere aleatorii înainte de a face legătura. Dar erau acolo, amândouă, la braț una cu cealaltă, plutind în spațiu, iar spațiul din jurul lor se lumina cum seva trasă din tulpini îmbujorează floarea[2]. Diana le spuse de vizita madamei Joad, deși (evident) știau deja. Și nici nu păreau prea îngrijorate.

— Puteți rezolva împreună misterul ăsta oribil, ziseră la unison.

— Multe *neghiobii* se spun despre flăcăul acela, spuse MAHma Yin. Dacă te iei după zvonuri, ar fi nouăzeci la sută căpcăun și doar zece la sută om. Dar refuz să cred că-i vreun supraom. E un individ ca oricare. Nu-i nici la călcâiul reputației sale.

— Nu văd *cum* să fi făcut asta, zise Eva. Nu înțeleg, practic, cum se poate face așa ceva.

— Ești deșteaptă, spuse MAHma Yang. O să-ți dai seama.

Înainte de finalul discuției, Diana zise:

— Madam Joad a zis că are ceva de-a face cu PVL.

Era greu de deslușit cu o conexiune atât de proastă, dar MAHmele, auzind cele trei litere, părură să se cutremure. Așa era, sau doar un defect al imaginii?

— Nu-mi dau seama ce ar putea ști o *servitoare* despre asemenea lucruri, zise MAHma Yang, sau ce legătură ar avea cu crima.

Însă tonul vocii îi era straniu. De ce se înfuriase? Diana simțea că o cuprindea aceeași intuiție, același al șaptelea simț pe care-l avusese când atinsese o chestiune de nemenționat; ca să fie și mai complicat, i se părea de nemenționat însuși faptul că această chestie era de nemenționat.

— PVL e-o himeră, zise MAHma Yin, cu un surâs neconvingător.

MAHma Yang completă:

— E un nonsens, un non-lucru. E imposibil, doar știi. Legile fizicii o interzic.

— Că tot veni vorba despre legi, zise MAHma Yang, v-am acreditat pe amândouă ca investigatori Ulanov. Polițiștii locali trebuie să vă raporteze vouă acum.

— A, deja făceau *asta*, spuse cu dispreț Diana.

— Rezolvați misterul! intonară la unison MAHmele. Să fim mândre de voi, fiicelor!

Și așa se încheie conversația.

Surorile, un timp, mai zăboviră împreună. Diana, mai mult sau mai puțin din inerție, căută pe bId ce date erau despre legendarul Jack-din-Sticlă. Trei sferturi mit și o fantezie improbabilă; restul, viața obișnuită a unui disident politic cu înclinații criminale și teroriste. Nu se menționa nimic în câmpurile de date mai accesibile despre capturarea și închiderea sa pe asteroid, iar apoi despre — imposibil, magic — evadare. Ulanovii țineau totul sub un control strict, din vreun motiv sau altul. Asta presupunând că madam Joad nu născocise totul, din motive proprii. Se uită la imaginea feței lui. Părea la fel de banală ca orice alt chip. De multe ori ucigașii arată așa.

— Tot nu văd de ce, zise Eva, care încă nu reușea să-și scoată din cap privirea întunecată a lui madam Joad, a trebuit să vină personal. Tocmai de la Ulanovi. La *noi*?

— Ceva e aiurea, spuse Diana. N-a venit doar ca să ne cunoască *personal*. Nu suntem noi așa de importante. Și nu poate fi niciun motiv pentru care s-o intereseze moartea unui servitor.

— A venit, atunci, ca să ne intimideze. O vizită personală *este* mai intimidantă decât o apariție în virtual, până la urmă. Asta înseamnă, ca atare, că a venit să le intimideze *pe MAHmele noastre* — suntem cu ochii pe fete, putem ajunge la ele, le avem la îndemână.

Și atunci, în clipa aceea, Diana avu unul dintre salturile ei intuitive, un moment de înțelegere,

genul de înțelegere instinctivă a naturii umane la care Eva nu avea acces (cu toate că avea cu cinci ani mai mult și pe deasupra cele șase doctorate).

— Le e frică.

— Ce?

Era aproape o infracțiune să rostești așa ceva, iar Dia nu se putu abține să nu arunce împrejur o privire neliniștită. Aproape sigur spațiul era izolat și ferit de supravegherea directă a Ulanovilor. Dar *aproape sigur* nu erau niște vorbe prea linștitoare când se refereau la puterea supremă din Sistem.

— Ulanovii se tem de noi, de clanul Argent.

— De ce?

— Trebuie să-ți spun pe litere, Eva? Cele trei vorbulițe, presupun. Crezi că eu *știu?* Am cincisprezece ani, iar politica, jocurile de putere și conspirațiile nu-s încă de nasul *meu*. Dar asta n-o să țină la nesfârșit. Și poți să pui rămășag pe ce-ai mai scump că Ulanovii au o sensibilitate sporită la orice iz de revoltă. Se tem ca nu cumva clanul Argent să… nu știu ce. Dar e *ceva*.

Eva făcuse ochii mari.

— Crezi că suntem pe cale să…? MAHmele noastre, adică?

— *Nu* știu, bine? Dar asta ar explica insistența ei neobișnuită pe partea cu Jack-din-Sticlă care l-a omorât pe bietul nostru Leron. De ce el?

— Explică.

Diana introduse niște date pe un terminal virtual al surorii sale.

— Vezi și singură. Nu-i nimic aici care să îngrețoșeze o surioară sensibilă, ar trebui să zic… cu toate că a *făcut* niște lucruri oribile unor ființe umane. Dar eticheta lui principală este de asociat îndeaproape cu mișcările revoluționare.

— Teroriștii, zise automat Eva, dintr-un reflex aproape superstițios.

— Da, teroriștii. Antinomiștii. Discipolii lui Mithra. Din ăștia. Jack-din-Sticlă e un soi de figură exemplară, sau inspirație, pentru grupurile de teapa

asta. Și-a dedicat viața, se pare, răsturnării Ulianovilor.

Eva fluieră, un do diez printre buzele țuguiate perfect.

— Asta voia să zică Joad? Era felul ei cifrat de a transmite că Ulanovii ne suspectează că am avea simpatii *antinomiste*? „Jack-din-Sticlă e ucigașul nostru”… *asta* înseamnă?

— Sau dacă nu noi, poate sunt asemenea simpatii printre servitorii noștri?

— Dar cum se poate? Sunt aleși cu grijă! Trec prin… zeiță, nici nu mai știu *prin câte* niveluri de preselecție și evaluare. Cum să se trecoare printre atâtea verificări?

— N-are logică, admise Diana. Sunt multe părți care n-au logică. Doar dacă…

— Dacă?

— Dacă MAHmele noastre n-au căpătat vreun avantaj proaspăt. Mijloace noi de a exercita presiune. Cele trei litere de care-a făcut atâta caz madam Joad.

— Nu fi ridicolă, zise Eva.

În acea seară fetele mâncară împreună, în iatac. Deño și Iago mâncară și ei, la altă masă. Pe geamul deschis intrau mirosuri de sare de mare și lavandă. Țârâitul lăcustelor se intensifica și se potolea pe rând, de parcă aerul însuși ar fi pulsat. Sau ar fi căscat. Se vedeau siluetele ca de stalagmite ale chiparoșilor, iar deasupra cerul albastru-întunecat al nopții, presărat cu luminițe. Erau mai multe în mișcare decât pe loc.

— Când am adus vorba de PVL cu MAHmele noastre, zise Diana, care-și rumega de mult gândul în minte, a fost de parcă aș fi zis o blasfemie.

Eva o privi.

— Crezi?

— De ce-ar fi secret? Dacă cineva a pus la punct tehnologia superluminică de călătorie… ei, e cazul ca umanitatea întreagă să sărbătorească! Ar însemna libertatea de a merge spre stele! De ce s-

ar ține secretă, de ce ar omorî cineva pentru asta, de ce-ar tresări MAHma Yang când aduc vorba?

— Poate doar s-a ondulat imaginea, zise Eva.

— Ar fi ca și când când frații Wright ar descoperi zborul cu aparate mai grele ca aerul și-ar înghesui datele într-un cip și *n-ar spune nimănui*. N-ar fi logic să… împărtășești cunoștințele? Să faci o copie pentru o virtulume publică.

— Nu-i nicio viteză superluminică, răspunse Eva. Nu există așa ceva. Și ar încălca legile fizicii. E un nonsens.

— Și n-ar fi și mai ironic? Oameni care se omoară pentru ceva ce *cred* ei că e tehnologie PVL, când o așa tehnologie nu există! Să omori lume doar pe bază de zvon.

— Oricine a umblat la grădiniță știe că viteza mai mare ca a luminii e o aberație, zise din nou Eva. Oricine care nu-i SubOm o știe.

— Tocmai SubOamenii ar fi mai probabil s-o creadă, totuși, spuse gânditoare Diana. Poate asta-i faza. Dacă ar exista tehnologia, oamenii ar putea să scape din Sistem… nu? Ar scăpa de Pravila Ulanova cu totul.

— Aha, și dac-am avea o tehnologie ca să ne facă atotputernici și nemuritori, am fi zei cu toții, zise Eva. Dar nu există așa ceva.

— N-ai înțeles. Tocmai, că *ideea* ar putea deveni un simbol, un steag. Un drapel. Un punct de coagulare a revoluției.

Eva se înfioră.

— Aș vrea să nu mai folosești cuvântul ăsta.

După masă se rugară împreună, apoi se pupară și fiecare se duse în camera ei.

2 „The force that through the green fuse drives the flower”, vers dintr-un poem al galezului Dylan Thomas.

6. POARTA DE CORN ȘI POARTA DE FILDEȘ

Diana avea capul plin de mișcare și electricitate. Toți le avem așa. Însă al ei avea un grad de sofisticare neobișnuit printre ființele umane. Cugeta așa: dar dacă ar exista o tehnologie care să încalce legile fizicii și să permită călători PVL, ar fi permis, cu această încălcare, ca utilizatorul să încalce și alte legi? Teleportarea, de pildă? Cum Deño făcea o ultimă verificare în camera ei, îl întrebă:

— Domenico, sunt în siguranță aici?

— Da, domnișoară, răspunse acesta, cât de în siguranță este posibil.

— Dar dacă un ucigaș s-ar teleporta direct *în* camera mea?

Pe fața lui Deño se citea perplexitatea.

— Dar, domnișoară, nimeni n-are cum să facă așa ceva.

— Ai dreptate, zise ea, cuibărindu-se în patul-gel.

Senzația era delicioasă, fiindcă gelul o ușura de osteneala cauzată de gravitație.

— Iago e pe hol?

— Sigur, domișoară.

— Trimite-l încoace, vreau să-i spun noapte bună.

Deño plecă și Iago intră în încăpere. Se opri, de parcă ar fi stat drepți, lângă pat.

— O, ia loc, Iago, îl mustră Diana. Stai în picioare numai ca să încerci să mă impresionezi… și nu-s impresionată.

— Prefer așa, domnișoară, replică el.

Însă pe frunte i se vedeau deslușit picăturile de sudoare, iar mușchii coapselor îi tremurau vizibil de la efortul depus pentru a-l ține drept. Mândrie, decise Diana, atâta tot. Bine atunci: n-avea de gând să insiste.

— Ai-*aaah*-goo, rosti ea tărăgănat, crezi că cel mai fioros ucigaș din tot Sistemul Solar o să se materializeze la mine în dormitor, din senin, și-o să mă omoare?

— Nu, răspuns el calm.

— Ei, haide, Iago, doar ai *auzit* ce-a zis madam Joad. Erai acolo.

— Oricum, nu prea înțeleg cum stă treaba cu acest domn. Am impresia că-i un mit.

Ea zâmbi.

— Ai dreptate, normal. Totu-i politică, păi cum? Toți aleargă pentru poziții în MAHfamilii și Gongsi, nu? Suntem *intimidatabili*, cred. Uciderea Evei și a mea ar face rău familiei Argent și le-ar folosi rivalilor noștri. Și, după același raționament, chiar și să ne *sperie* ar folosi la ceva. Dar, zeiță… dacă ne-ar vrea moarte, de ce n-ar arunca întreaga insulă în aer, de pe orbită?

— Așa ceva, zise Iago mutându-și pe nevăzute greutatea de pe un picior pe altul, ar fi o declarație de război.

— Dar poate că spre război se îndreaptă lucrurile, spuse ea cu voce lenevă, afundându-se și mai bine în patul-gel.

Grijile erau îndreptățite, presupunea. Doar că vine un moment în care un trup se lasă pradă somnului, iar îngrijorările cele mai acute își pierd tăria.

— Puterea și influența Clanului se bazează pe *influență*, zise Iago. Orice rival, oricine ar vrea să vă înlocuiască în ierarhie… ei bine, ar trebui să facă mai mult decât să vă căsăpească. Ar trebui să *vă ia locul*, iar asta înseamnă că au nevoie de *informațiile* voastre. Fără ele n-ar avea cum să-și consolideze puterea.

— Chiar așa, spuse Diana.

O lua somnul. Bună, somnule!

— Impresia mea, domnișoară, continuă el cu vocea sa scăzută, ca un zumzet adormitor, asta dacă ținem seama că nu știu detalii, în fine, impresia mea e că în casa asta sunt ascunzători ce conțin informații extrem de valoroase. Dac-ar fi distrusă, s-ar distruge și datele.

— Așadar, zise Diana neatentă, pe cale să se cufunde în adormire, *ar avea* sens să trimită un asasin ninja în casă, să-mi străpungă inima și să o decapiteze pe Eva?

Dar, de-acum, bolborosea fără șir. Înclinându-se cu greutate pe picioarele tremurătoare, Iago ieși din cameră și sigilă ușa.

Diana dormea.

Visa despre copaci. Un baobab umplea întregul Sistem Solar, care, potrivit logicii din vise, devenise un spațiu la scară umană, ca o catedrală medievală ori un spațiu sportiv pentru Jocurile Olimpice marțiene. Copacul era înalt cât orbita lui Saturn, iar detaliile miliardelor sale de frunze l-ar fi lăsat perplex pe gravorul ce-ar fi încercat să le ilustreze cu tuș și hârtie. În acest copac locuia toată umanitatea care conta; oamenii de seamă, MAHfamiliile, Gongsi și directorii lor, poliția, armata, inginerii. Îi vedeai ușor pe toți, printre ramuri, cocoțați ca niște păsări. Apoi însă, în vis, Diana privi din nou și văzu că fiecare frunzuliță era un bărbat sau o femeie, toți costumați în ceva de-un verde curios; purtau un sacou tubular, verde-închis, ce le cobora pe tors și picioare, și o mantie de-un verde mai diluat care-i înfășura cu totul. Erau miliarde de indivizi de felul ăsta, agățându-se disperați de codițe și rămurele. Și în momentul acela Diana băgă de seamă că printre ramuri bătea un vânt puternic, că totul se legăna și se zguduia, și că puzderia de SubCetățeni era în pericol de-a fi suflată de-acolo. De aceea se agățau cu atâta febrilitate. Diana, evident, știa că există un singur

vânt în Sistem, adică vântul solar. Așa că-și coborî privirea, pe trunchi, până spre baza acestuia. Copacul cel colosal avea rădăcinile înfipte în Soare, răsucite și pătrunzând adânc în materialul stelei arzânde. Desigur, își zise Diana, cum altfel? Soarele strălucea cu la fel de multă putere ca înainte, chiar dacă era acoperit și cuprins de rădăcini groase cât de-o sută de ori diametrul lui Jupiter. Vântul solar încă sufla către ea, însă, treptat, substanța solară suferea o schimbare. Luminozitatea-i pălea, căpăta culoarea sângelui, culoarea ardeiului iute roș, părea să se moaie și să se frământe. Era ceva acolo. Se uită iar, cu ochii mijiți de suflul vântului solar, și se tot uită, din nou și din nou. Era un bărbat, gigantic, de o imposibilă imensitate. Știa cine-i. Nimeni altul decât Jack-din-Sticlă însuși; ținea la piept, strânsă, o carte străveche. Se opri și se uită la ea cum se ascundea printre rămurele, apoi îi vorbi. Fără să strige, fără să urle, prin vid, și totuși îl auzea prea bine.

— Soarele a devenit o mare de sânge amestecată cu sticlă, rosti el. Rădăcinile sug viața Soarelui.

— Ce-i copacul ăsta? întrebă ea.

El însă nu răspunse, iar purpuriul Soarelui se întunecă și mai mult, devenind negru-cafeniu. Se solidifica și se răcea, căpătând culoarea lavei răcită de ocean și transformată într-un strat nou de granit.

— Când va sorbi viața Soarelui, bubui vocea lui Jack-din-Sticlă, deodată asurzitoare, Soarele va muri. Se întâmplă chiar acum!

— Arborele nu poate muri, zise ea. În ramuri are codificate informații vitale. În materia lui sunt ascunse date secrete.

— Prea târziu, spuse Jack-din-Sticlă.

Rădăcinile negre ale copacului aveau acum aceeași culoare ca substanța neagră a Soarelui, iar Diana știa că moartea străbătea vasele sale lemnoase și că în curând arborele întreg avea să se ofilească și să se transforme în pilitură de fier și gogoloaie de funingine. Jack-din-Sticlă era vizibil

încă, printre rădăcinile învălmășite, dar vizibil din spate, precum Dumnezeu în Grădina Edenului. Îi venea să-i strige: Cine ești? Și de ce vrei să mă ucizi? Voia, mai presus de orice, să-l întrebe: Ce-i în cartea ta? Știa însă că volumul conținea, pe paginile făcute din piei albite de animal, întregul și consistentul secret al *călătoriei cu viteze superluminice*. Și că acea carte mai conținea și răspunsurile la celelalte două întrebări. Așa că, în vreme ce frunzele începeau să se ofilească în pâlcuri mari pe ramurile din jurul său, strigă:

— Ce-i copacul ăsta?

Apoi se trezi. Când deschise ochii, un lucru aflat cu ea în cameră — invizibil, undeva la coada ochiului ei stâng, ori poate la cel drept, îi șopti: „*Tu* ești copacul."

Gemu, străduindu-se să se ridice în șezut și să se uite împrejur; gelul însă o încurca. Ceru să se aprindă luminile, după care se uită în dreapta și-n stânga.

În cameră nu era nimeni.

Și deodată panoul ușii se lumină, și o reprezentare a lui Deño (cu gluga pe cap, în semn de respect umil) o întrebă dacă era bine și dacă avea nevoie de asistență de vreun fel.

Inima îi tremura precum o frunză în bătaia vântului.

— E-n regulă, zise ea. Sunt în regulă. Dar îmi dau seama acum în ce fel se poate strecura Jack-din-Sticlă în camera mea, cu toată securitatea din lume, și fără să aibă nevoie de teleportare.

— Să stau înăuntru de veghe, domnișoară?

— Nu, zise Diana, poruncind luminilor să se stingă și întinzându-se la loc în pat. E un vis, un vis și atât.

Și Eva visă.

Nu se dusese îndată la culcare. După masă, rugăciuni și după ce Jong-il îi cercetase camera, descoperi că nu-i e cine știe ce somn. Ziua fusese plină de peripeții și poate că vizita lui madam Joad

o neliniștise. Sau simplul fapt al problemei nerezolvate, ca și lipsa de date suficiente pentru a o aborda, o deranjau. Faptul că o ființă umană murise n-o tulbura. Dacă ar fi fost cineva *cunoscut* i-ar fi părut rău; nu era un monstru. Dacă ar fi fost cineva de care îi păsa. Dar nu era cazul, și ar fi fost artificial să se prefacă a fi afectată emoțional de decesul cuiva necunoscut. Problema o deranja pe ea, lipsa soluției la dilemă. Care se adăuga și la faptul că cercetarea sa curentă nu era terminată.

Intră în virtulume cam preț de o oră și mai lucră ceva la chestiunea supernovelor-anomalii. Principala ipoteză avea de-a face cu principiul Pauli și cu ipoteza că, în circumstanțe fizice extrem de improbabile, și de aceea deosebit de rare (dar posibile), degenerarea în anumite stări ale materiei aflate în gravitație relativ scăzută putea produce o ruptură catastrofală. Se jucă un timp cu câteva ecuații creative, solicitând o bună parte din puterea de calcul a casei (fiind noapte, nu era prea folosită oricum) pentru a rezolva câteva milioane de ecuații obișnuite. În centrul de-densificării neutronilor, dacă lucrurile stăteau astfel, ar fi trebuit să apară o inechivalență guvernată de un set de criterii particulare; începea să creadă, însă, că teoria standard a inechivalenței nu era adecvată pentru problema pusă de ea. Parcurse atunci câteva noțiuni speculative, dar nu părea niciuna de folos. Și, ajunsă aici, descoperi — cu uimirea aceea ciudată ce caracterizează adesea stilul de viață al celor absorbiți de cercetări — că *era*, de fapt, obosită. Ieși din virtual și se băgă în pat, iar pentru o vreme nu făcu altceva decât să-și regleze respirația la gravitația care-o sugruma. Ceva nu se potrivea în peisaj, ceva lipsea, dar ce?

Ceva, în privința crimei ăsteia stupide, nu-i dădea pace. Nu trebuia să intre iar în virtulume, era suficient să ceară date pe bId. Verifică iute poziționările relative ale oamenilor. După ce fuseseră cazați, la sosire, nu mai intrase și nu mai

ieșise nimeni din casa lor. Gărzile, și Iago, erau conectați unii la ceilalți pentru a-și cere ajutor în caz de necesitate, iar înregistrările lor arătau că fuseseră în clădirea principală în tot acel timp. Nu trecuse nimeni granițele proprietății. Criminalul trebuia să fie (o banalitate logică) unul dintre servitorii din casa servitorilor. Altă explicație nu era. Nu levitase niciun Jack-din-Sticlă, nici nu se strecurase prin interstițiile materiei pentru a străbate acoperișul.

Joad le tulburase mințile. Atâta tot. Chiar dacă se referise la „Jack-din-Sticlă" nu ca la o ființă umană cu acest nume, ci, într-un sens general, ca la „orice criminal periculos", niciun individ n-ar fi putut face așa ceva.

Își scoase toate acestea din minte, pregătindu-se pentru somn. Acesta, la început, o ocoli cu timiditate, dar nu stătu deoparte mult timp.

Și Eva visa.

Neuronii din capul său aruncau descărcări șerpuitoare de electricitate prin materialul cerebral, cum ar șerpui vântul printre frunzele unui frasin.

Era acasă la MAHmele ei, în spațiu. Nu era însă singură, nici n-o însoțea Diana. Era cu un străin, bărbat. Nu știa cum îl chema.

— Am inventat o nouă cale de transport a oamenilor de pe suprafața planetei în spațiu! Îți dai seama, doar, că elevatorul plasmaser e stânjenitor și infrastructura greoaie, iar zborul liber, balistic, consumă resurse, e costisitor și periculos.

— Și care-i calea cea nouă? vru Eva să știe.

— Ce-ți pasă? zise străinul.

Eva încercă să-și dea seama dacă pielea îi era atât de închisă la culoare pe cât părea ori arăta astfel de la lumina verzui-închisă din locul acela. Îl *cunoștea?* Așa i se părea.

— Ce-mi pasă? Astrofizica e specialitatea mea, am șase doctorate, îi spuse străinului, care chicoti.

— Sigur că ai, dar au de-a face cu stelele depărtate. Stele care explodează, deși n-ar trebui!

Eu zic de o tehnologie mult mai cu picioarele pe pământ!

— Spune-mi, insistă ea.

— Oh, e-o chestie de origami spațiu-timp, atâta tot. Dacă locul ăsta e împăturit *peste* locul acela, atunci și locul acela e împăturit *peste* ăsta. Fiindcă Universul e infinit. Geometria normală nu se mai aplică la o asemenea scară.

— N-are sens ce spui, zise Eva.

Străinul schiță un gest, iar ea văzu că are mâinile roșii. Se uită iar și văzu că pielea fusese jupuită, cum ai trage o mănușă, și că jocul mușchilor și tendoanelor era vizibil, lucind de sânge.

— Intră pe ușa aceea și-o să îți dai seama ce spun.

Era o ușă făcută din lumină. Fără să-și ia vreo precauție, Eva se prinse de un cablu și, ținându-se de el, pătrunse fără greutate pe ușă. De cealaltă parte era întuneric și gravitație; păși pe o podea plată. Unde sunt? se întrebă, dar știa unde: întunericul din jur era plin cu scânduri, unelte și mașinării. Era debaraua în care fusese ucis servitorul. Cineva se afla acolo.

— Cine e? zise.

— Leron, replică vocea.

Instinctiv, Eva dădu să localizeze numele pe bId, însă nu avea bId în vis — nu fusese, ciudat lucru, înzestrată cu unul. Dar nu conta oricum: își amintea numele. Leron era servitorul care fusese ucis.

— Nu te văd, zise ea.

— Nimeni nu-i vede pe morți, replică el.

Însă, cu toate astea, un soi de lumină cețoasă i se forma în jurul capului. Îi vedea trăsăturile. Fața îi strălucea, ca a unui înger.

— De ce faci *asta?* îl întrebă.

— Tu ești experta în stele, nu eu.

Lucirea începea să arate vederii formele nedeslușite ale tuturor obiectelor de acolo: doi

roboți grădinari, tăcuți și nemișcați, o dominau cu înălțimea lor în partea dreaptă. Era plin de cufere, containere și globuri, de forme și geometrii bizare. Aripioare și adâncituri misterioase în perete. Clești și prăjini atârnând din tavan.

— Trebuie să te avertizez, rosti ea, devenind conștientă de un copleșitor simțământ al iminenței, de o nevoie de a-i comunica lui Leron în ce primejdie se afla. Cineva o să vină și o să te omoare! Trebuie să eliberezi acest loc. Nu știm de ce, sau cine, dar s-ar putea să fie notoriul criminal Jack-din-Sticlă.

Leron scutură din capul lucitor, care licărea din ce în ce mai puternic. Umbrele scăzură și se retraseră printre obiectele din jur. Era atât de strălucitor că te dureau ochii.

— Pleacă! strigă Eva.

— Nu se poate pleca, zise el.

Un cap de ciocan apăru în spațiul din spatele lui. Se deplasa pe o traiectorie, neghidat de nimeni, ce-l avea ca țintă pe el. Forma, rotindu-se și învârtindu-se, un arc de cerc. Apoi Eva văzu coliziunea dintre o bucată de fier romboidală (materia din care s-ar putea să fie făcute stelele pitice negre) și capul lucitor al lui Leron. Craniul se sparse sub impact, așchii de os pătrunseră înăuntru: apucă să vadă, o clipită, interiorul roșu precum magma, schimonosirea grotescă a feței. Însă presiunea — știa, ca orice persoană în viață, cum funcționează — își genera propria contra-forță subatomică. Într-o desăvârșită tăcere, capul explodă umplând totul cu o lumină de un alb orbitor. Nu mai vedea nimic. Stătea în furtuna de lumină care-i sufla părul pe spate și năvălea, cu un freamăt, pe lângă ea. Totul era alb.

Se trezi.

Și, cumva, simți că și sora ei era trează, la ea în cameră. Îi transmise un ciocănit pe bId și căpătă imediat un răspuns.

— Tocmai am visat, zise.

— Și eu la fel, spuse Diana. Că m-am întîlnit cu Jack-din-Sticlă. Tu?

— Stăteam de vorbă cu servitorul omorât, iar capul i s-a transformat într-o supernovă, chiar în fața mea! Aproape *niciodată* n-am mai visat așa, zise Eva. Dar am rămas cu o convingere.

— Ce anume?

— Că omorul ăsta, spuse Eva lent, uimită de propriile vorbe, *are* legătură cu cercetarea mea. Cele două *merg împreună*.

Diana așteptă un pic până să răspundă, apoi zise:

— Dragă surioară, e cam *greu* de văzut ce au în comun cele două. Unui servitor i se crapă capul pe Korkura. O stea, la un milion de ani lumină, explodează. Cum ar putea fi conectate?

— Am eu o intuiție. Intuițiile nu mă fac să mă simt în largul meu, evident. Nu așa *lucrez*. Dar, cu toate astea, așa e, o simt.

— Noapte bună, dragă surioară, zise Diana prin bId.

— Noapte bună, surioară, răspunse Eva.

Însă Diana n-avea de gînd să se culce. Simțea un glob de lumină în plex, de la surescitare. Așa că mai dădu un ultim tur prin virtulumea ei personală. Era construit ca să-i ofere acces la câmpuri de date, însă îi lipsea capacitatea de a trimite sau primi mesaje. Din motive de protecție, desigur. Teoretic, nimeni n-ar fi trebuit să știe pe unde se aflau ea sau Eva acum. De fapt, cum o dovedea apariția lui madam Joad, Ulanovii știau — dar era lesne de închipuit că Ulanovii știau tot. Era mai urgent să afle ce aveau de-a face cu povestea celelalte clanuri, organizațiile inferioare (Gongsi, milițiile și cultele) și toți ceilalți. *Ei* nu puteau ști sub nicio formă. Tentația de a-i lovi pe puternicii Argent unde-i durea mai tare ar fi fost prea mare.

BId-ul ei era un sistem complex, securizat. Însă Diana era mai mult decât isteață: fusese *concepută* ca să-și croiască drum prin sisteme complexe.

Putea face ce nu putea nicio IA, putea intui căi printre algoritmi haotici. Partea grea nu era să spargă blocajul comunicării, ci să-l spargă în asemenea fel încât nimeni să nu știe că fusese spart.

Îi luă douăzeci de minute ca s-o facă. Apoi aranjă un sistem de relee-scut ca să-și protejeze amplasamentul și transmise mesajul.

Anna Tomks Yu dormea, într-un Conac de pe orbita planetei Marte. Dar se trezi la zumzetul primirii mesajului. Anna Tonks Yu: rivala Dianei, inamicul. Marea iubire a vieții sale.

— Diana! strigă Anna. Tu ești? Fată prostovană și urâtă, m-ai trezit!

— Ce ți-ai făcut la *păr*? a ripostat Diana. Arată oribil. Mai bine ți-l tăiai de tot.

Umplea întârzierile în transmisie jucând Go cu IA-ul Casei. Timpii morți n-o supărau însă, dimpotrivă, i se părea că adaugă savoare conversației. Ce-ar fi dragostea fără anticipare?

— M-ai apelat deci numai ca să mă insulți! țipă Anna azvârlindu-și în sus brațele. E abuz emoțional… o să te dau în judecată la toate tribunalele de sub jurisdicția Ulanov…

— Când o să fim căsătorite, o să te bat, zise Diana. Ca pe-o soție de modă veche. O să te bat cu coada măturii.

Jocul îi obstrucționa partea din stânga-jos a ecranului. Diana îl închise și-i dădu din nou drumul sub formă tridimensională, pe o rețea totoidală.

— Dacă mă bați, o să te omor, replică Anna. O să fie un femicid justificabil.

— Și ultimul lucru pe care-o să-l văd o să fie fața ta lătăreață! strigă Diana în extaz, adăugând: O, te iubesc, te iubesc!

Explozia de intensitate emoțională se diminuă și pieri pe măsură ce Diana aștepta răspunsul, dar își reveni pe măsură ce numărătoarea inversă se apropia de zero.

— Și eu te iubesc, Diana-să-pici-moartă. De asta ai apelat, doar ca să-mi zici asta? Ce risc! N-ar fi trebuit să mă suni. Poate mi-aș da seama unde ești, și poate te-aș trăda inamicilor. Doar că eu n-aș face una ca asta, fiindcă dacă aș face-o te-ar omorî, și numai *eu* am dreptul să te omor.

Nu aveau să se căsătorească niciodată, desigur. MAHfamiliile lor n-ar fi permis-o. Dar chiar dacă *ele* ar fi putut să se lase convinse, Ulanovii ar fi considerat o alianță între domeniile Informație și Tranzit ale propriei structuri de putere drept o amenințare prea mare. Anna și Diana știau asta, iar Diana știa mai multe de-atât — nu era totuși sigură dacă Anna avea atâta intuiție în privința naturii umane — știa că intensitatea afecțiunii lor era *generată* de imposibilitate. Dacă toate obstacolele ar fi fost eliminate, dragostea lor s-ar fi ofilit cu siguranță. Dar nimic din toate *astea* nu conta.

Diana îi dădu veștile.

— Am de rezolvat un caz de crimă *real*, se umflă ea în pene.

Termină jocul și alungă tabla. Pe măsură ce numărătoarea inversă se scurgea, Diana se pregăti de reacția Annei. Aceasta n-o dezamăgi.

Gura celeilalte devenise un O perfect.

— N-are cum, *nicicum!* țipă Anna. Un caz real, unde? Încerci să-mi zdruncini *mințile*!

— La doi pași de noi! Unul dintre servitori; avea craniul stâlcit, cu oasele făcute zob, chisăliță, mort ca o stea fără combustibil.

Pauza păru să treacă în zbor.

— De necrezut. De necrezut. De necrezut *la maxim*. Și-ai rezolvat misterul? întrebă Anna. Ai nevoie de ajutor ca să-l rezolvi? Sunt numărul unu în Sistemul Solar la rezolvat mistere polițiste, știi doar.

— Ce închipuiri deșarte! zise Diana. Iubirea mea, viața mea, trebuie să plec. Când o să dau de capăt o să segmentez datele — soluția o să fie în

alt segment, normal — și-o să văd cum te descurci *tu*.

Pereții virtulumii sale vibrau, ceea ce însemna că rețeaua-scut era pe cale să se prăbușească. Se deconectă.

7. ÎNCEPE ANCHETA

În următoarea dimineață, Diana își începu propria anchetă: ea era Holmes, iar Iago fusese numit al său doctor Watson.

— E în regulă și se potrivește la fix, îi zise acestuia. Verifică-ți bId-ul și-o să vezi că Watson era *semnificativ* mai în vârstă decât Holmes.

Iago își încreți pielea de sub ochi și zâmbi. Dimineața era scăldată în lumină și, *măiculiță*, ce bătrân arăta!

— Iar Eva poate să fie Mycroft, dacă tot e așa de deșteaptă, adăugă Dia.

— De unde începem?

— De la autopsie, dar asta s-a făcut deja, iar datele-s pe rețea.Te-ai uitat prin ele?

— Presupun, zise Iago cercetând peisajul de-afară, umbrindu-și ochii cu palma.

Peste mare plutea o pâclă translucidă, însă verdele întunecat al copacilor și câmpiile de culoarea nisipului se zăreau cu acuitate hiperreală, la fel ca și casele albe ale orașului din zare.

— Presupun că autopsia confirmă că moartea s-a produs ca rezultat al unui traumatism cranian.

— Capul i-a fost zdrobit. A fost strivit, lovit până la moarte. Nu avem surprize aici.

O porniră spre locul crimei; ar fi trebuit să fie mai plăcut. Însă ceva îi râcâia bucuria. Mai multe lucruri, de fapt. Unul era Eva. Nu erau ele chiar ultimele surori de pe lume a căror dragoste reciprocă să scapete și să dispară; însă Diana nu se putea opri să nu-și spună că era ziua *ei* în trei săptămâni — că *ea* era cea pasionată de cazuri criminalistice — și-acum, că se întâmplase un omor adevărat chiar la ele în casă, te-ai fi gândit că Eva putea să fie mai mulțumită. Mai ales că seara

trecută fusese cât pe ce să i se confeseze; un pic de intimitate, visul său bizar.

Însă, de dimineață, se dovedise țâfnoasă, mâncase singură la ea în cameră și dispăruse apoi în PI ca să mai lucreze tâmpește la tâmpenia de doctorat. Încerca să nu-i pese; însă atitudinea asta rigidă a Evei era destul de *enervantă*.

Cel mai bun tratament pentru disconfortul mental era, desigur, munca. Dia cercetă încă o dată înregistrările de supraveghere ale casei servitorilor, asigurându-se că nimeni nu intrase sau ieșise cu până la șapte ore înainte de crimă. Fiindcă imediat după crimă, evident, oamenii o zbughiseră pe intrarea principală, executându-și bizarul și contorsionatul dans al durerii. Toate datele erau negative, la fel ca înregistrările IA-ului casei, care-i arătau că Deño, Jong-il, Berthezene și Iago se aflaseră cu toții în reședința principală pe tot parcursul de timp relevant. Nu-i suspecta, evident, dar trebuia, oficial (fraza suna splendid) ca ei să fie *eliminați din cadrul investigației*. Despre Eva, IA-ul nu avea date, normal — erau fetele Argent, mai presus de supraveghere. La atâta se puteau aștepta, măcar, la valoarea lor; deși existau și avantaje practice în a-și menține un profil de date redus. Protecția, până la urmă, era numele jocului; numele jocului era *protecție*.

Însă Diana știa că nu ea era ucigașul, și n-ar fi avut niciun sens să se gândească la Eva ca la făptaș.

Se mai punea problema, desigur, a celor care aveau să le *servească*, de vreme ce restul de nouăsprezece servitori rămâneau sub cheie. Îi mai aveau, totuși, pe Deño, Berthezene și Jong-il — ca să nu mai vorbim de bătrânul și credinciosul Iago — ca să le hrănească și să le dea ce le trebuia. Și, dacă n-aveau încotro, se puteau îmbrăca și singure. Alte chestii trebuiau amânate, sau lăsate în suspensie. Apoi, imediat ce Diana își dădea seama cine era *adevăratul* ucigaș, servitorii puteau fi

eliberați și lucrurile să revină la normal. Așadar! Așadar…

Următoarea chestie pe listă era să examineze locul crimei, apoi (își frecă ușurel palmele una de alta, încercând să stoarcă un pic de încântare) să interogheze suspecții. Să interogheze suspecții! Avea să-i ia la întrebări din plin, ca un Poirot. Aveau să fie poirot-izați *cum trebuie*.

Dia, care pregătise un mesaj pentru sora ei, îl trimise în virtulume. Mesajul zicea: „Fii, te rog, Mycroftul meu! Mă apuc să rezolv crimele astea PVL (mersi, madam Joad) și orice ajutor, dacă-i de la *tine*, e necesar. Știu că lucrezi fără contenire și că-ncerci, spre binele omenirii, să afli de ce-au explodat stelele alea micuțe, așa că n-o să-ți cer să te ocupi de ancheta la locul faptei. Dar, dacă vin cu teoriile mele, o să mă ajuți să potrivesc piesele laolaltă?”

Multă vreme, de la Eva nu veni niciun semn, iar când în sfârșit apăru ceva pe linkul ei, mesajul nu era nici măcar transmis de un Eva-avatar. Era o simplă enunțare, în trei puncte:

Unu.

Madam Joad a încercat să ne scoată din sărite, ori așa, de-a naibii, fiindcă Ulanovii au de câștigat din răspândirea confuziei și disensiunilor printre MAHclanuri, ori ca un punct minor într-o strategie anume, mai vastă. Nu contează. Ignor-o. Legendarul Jack-din-Sticlă probabil că nici n-a ajuns pe Pământ vreodată și cu siguranță nu-i implicat în toate astea. L-a menționat așa cum povestești despre Bau-bau copiilor mici, nu de altceva.

Doi.

Discuția asta despre „crimele PVL” e-o prostioară și atâta tot. Nimeni nu poate depăși viteza luminii. Să spui „crimele PVL” e un alt mod de a spune „crimele imposibile din basme.”

Trei.

Unul dintre servitorii ceilalți l-a ucis pe Leron, probabil din motive de ranchiună personală. Atâta tot cu povestea asta regretabilă.

Mesajul lovi ca un vânt înghețat în buna dispoziție a Dianei. Așa de formal! Și, deși mai degrabă morbid să vorbești despre moartea unei alte ființe umane — și tot așa etc. — putea să fie, de ce nu, *distractiv*. Gata, fata, te-am luat cu lopata. Diana încercă să nu-și strice cheful. Termină de mâncat, își făcu exercițiile de flexare a încheieturilor preț de zece minute și tocmai se acomoda cu pantofii-târâtori (gravitația era *ceva* mai puțin opresivă astăzi) când pe conexiune îi apăru un mesaj. Care, de data asta, măcar era transmis de un avatar:

Surioară, scuze că te-am trezit astă-noapte. Visul meu a fost o rămășiță mentală de peste zi, aruncată alandala. Ai avut dreptate. Cum se poate să fie *orice fel* de legătură între exploziile inexplicabile ale unor supernove, la milioane de ani lumină, și asasinarea sordidă a unui servitor de către altul, aici pe Pământ? Ignoră-mă și distracție plăcută. Cu drag, Eva.

Dar mesajul, ciudat lucru, o făcea pe Diana să se simtă și mai descurajată. Probabil că Eva *avea* dreptate. Aproape sigur *nu* era nimic. Iago, prezent când avatarul transmisese mesajul (ca și Jong-il), păruse la fel de șocat de el, își încruntase și mai mult sprâncenele și se pierduse în meditație.

— Ehei, tutore, îl întrebă cu falsă vioiciune, crezi c-o fi vreo legătură între crima asta și explozia vreunei supernove pe undeva?

El își recompuse expresia, recăpătându-și chipul de servitor impasibil.

— Ar fi greu de văzut vreo legătură, domnișoară.

Dar nu voia să-l lase în pace.

— Aveai o mutră, acum câteva clipe…

— Ce fel de mutră?

— De parcă ți-ai dat seama brusc de ceva.

— Mi-am dat seama?

— Exact, zise Diana. Aveai expresia cuiva care și-a dat seama de o chestie profundă și importantă.

— Foarte pătrunzător, domnișoară, zise el. E drept, am înțeles brusc secretul vieții, scopul universului și am căpătat cheia acestui mister.

Așa că-l pișcă de braț și-i zise că poate să n-o mai facă pe majordomul ironic ci, în loc de asta, să intre în pielea doctorului Watson. Numai că dispoziția Dianei nu se îmbunătățea, oricâte floricele i-ar fi adăugat.

Ieșiră la soare și porniră, cătinel, spre locuința servitorilor. Se făcuse deja foarte cald, aerul era albastru precum fumul de țigară, iar cerurile, deasupra, înțepenite. Un bolid cu reacție, foarte sus, lăsa pe cer o dâră albă. I se auzea și huruitul, departe. Restul, altminteri, era neclintit.

Străbătură iarba foșnitoare, mai întâi Diana, apoi Iago și Jong-il, cu ochii în patru după eventuali atacatori.

Imobilul servitorilor era gol (toți servitorii fuseseră încarcerați într-o clădire bine păzită aflată cam la un kilometru, dincoace de pădurea de măslini). Pășind în semiîntuneric, după strălucirea zilei, Diana simți în stomac un fior de nerăbdare, dar care dispăru iute. Nu era nimic aici. Porni să treacă prin fiecare cameră, minuțios, dar erau o apă și-un pământ: pat cu saltea normală, fără gel, desigur, că doar erau servitori, și o sferă, descuiată, ce conținea câteva banale obiecte personale. Câteva cipuri de date ușor de scanat de IA-ul casei, conținând, de obicei, doar texte religioase. Jucării ciudate, papițoi și zdrăngănele. Dar nu apucă să treacă prin toate cele douăzeci de camere, fiindcă, după cinci, era deja plictisită. Așa că reveniră în magazie.

Părea, în acel moment, că spațiul de depozitare era, totodată, mai larg și mai puțin înțesat cu lucruri decât la prima sa vizită. Era, desigur, ceva ce-avea a face cu gravitația: când revii sub

apăsarea ei, la început lucrurile par să se strângă în jurul tău. Nu, era și altceva, impresia că febrilitatea momentului adunase împrejurul ei spațiul, ca un șal. Acum, șalul se desfăcea. Știa de ce. Adevărul urma să fie banal, evident — cum zicea Eva, încă un servitor pocnit în cap cu ciocanul pe vreun motiv de gelozie sau răzbunare prostească. Crezuse, cu o zi înainte, că ar fi putut fi vorba de vreun mister crocant, tare ca o nucă, un mister la fel de adânc precum cele jucate în rețea. Dar, de fapt, nu era așa. Era ceea ce se numea „lumina crudă a zilei". Doar că lumina nu era crudă. Era fierbinte și strălucitoare.

Făcu inventarul: cufere și sfere de depozitare, saci, unelte de arat, tăiat, săpat și desțelenit. BId-ul îi indica numele fiecărui obiect și ocazia de a afla mai multe dacă o interesa. Dar n-o interesa. Ciocanul dispăruse.

//Unde este arma?//

//?? — O armă este un dispozitiv conceput să facă rău sau să apere via…//

Voise să întrebe cu voce tare. Se întoarse spre Iago. Iago își încrețise nasul, iar fața îi arăta precum cea a unei țestoase străvechi.

— Unde e arma?

— Poliția a luat-o, domnișoară. E probă și sunt cerințe legale de îndeplinit.

— Voiam să-mi dau seama cât e de grea.

— Era un ciocan pentru bătut cuie și piroane și alte asemenea. Mai avem unul pe-aici, e exact la fel, spuse el arătând cu degetul.

Fără etichetele puse de bId peste tot, spațiul de depozitare își recăpăta ceva din aerul bizar, straniu. Grilaje de neînțeles, atârnând la doi metri de sol, aripioare largi, ciudate, orizontale, încrustate în zidul însuși, un pendul ce atârna într-un chip curios din tavan. Localiză ciocanul și-l apucă de mâner. Coada de lemn se mișcă spre ea, ca și cum ar fi tras un levier, însă nu era chip să miște de la

podea capul dens de metal. Era, pur și simplu, prea greu.

— Nu pot să-l ridic.

— E metal masiv, încuviință Iago.

— Nu cred că vreunul dintre servitori, transferați de la un mediu cu gravitație zero într-unul cu gravitație completă, ar fi putut să ridice un asemena ciocan.

— Dar cineva a reușit, băgă de seamă Iago.

— A, dar am o *teorie*.

— Domnișoară?

Arătă spre robotul de grădinărit din colț.

— Mă gândeam așa: sigur, în mod normal un servitor n-ar avea aprobare să opereze ceva atât de scump ca un robot. Dar cel de-aici e făcut special pentru lucrat grădina, nu? Și mulți dintre servitori trebuie să fi venit *pour cultiver le jardin*[3]! Poate unul s-a folosit de avantajul că putea manipula agregatul ăsta masiv și și-a ucis victima așa.

Gura încreștită a lui Iago se strâmbă.

— Hai, nu fi *așa,* i-aa-*găău*, a zis ea. O teorie fainã, este?

— Mă gândeam doar, domnișoară, zise el fără să i se uite în ochi, ce rost avea să pui robotul *să apuce un ciocan* ca să lovească victima? De ce să nu folosești robotul ca să lovești victima direct?

— Te legi de detalii, cusurgiu ce ești. Roboții ăștia sunt… au ceva ce mi-a atras atenția. Data trecută adică. Au ceva.

Se apropiară de mașinăriile uriașe, ce-i dominau cu înălțimea.

— Asta, zise Diana, desenând cu degetul mare de la picior, în praful de pe jos, niște paranteze. Știi ce-i asta.

— Podeaua, domnișoară?

— Praf! Am citit despre el — particule minuscule de materie. De obicei, plutește suspendat în aer, însă sub influența gravitației, ca aici, *se adună*… se acumulează. Uite.

Era mândră că știa cum se poartă praful sub gravitație. Asemenea detalii puteau fi importante.

— Praful e pe podea, la fel și uneltele. Dar uite *aici*.

A arătat spre o porțiune de pe brațul inert al robotului, apoi spre altele, pe umăr și cap.

— Praful a fost mișcat! Mi-a atras atenția fără ca măcar *să-mi dau seama*. Auzi, Iago, am visat astă-noapte întregul Sistem Solar văzut de dinafară, de departe, cu toate milioanele de capsule-casă pe orbită. Și mi s-a părut, atunci, că arătau ca o spumă. Acum însă știu ce încerca să-mi transmită mintea mea în vis. Praf!

— A *fost* deranjat, admise Iago cercetând robotul. Dar nu cred că înțeleg ce-nseamnă. Sau dacă înseamnă neapărat ceva.

— Înseamnă că *robotul* a ridicat barosul și i-a făcut bietului Leron creierul terci. Asta înseamnă că ucigașul este persoana care *a controlat robotul*.

— Domnișoară, e ușor să verificăm registrul de activitate al mașinăriei.

Puteau, cum să nu.

— Mă aștept să mi se confirme teoria, zise Dia.

Ca să acceseze robotul au fost nevoiți să apeleze IA-ul Casei: nu fusese pornit deloc, de mai bine de șase luni.

— Șase luni? țipă Diana. Nu pot să cred!

— Mă tem că este de necontestat. Și aici se vede pelicula de praf neatinsă, pe picioarele utilajului și pe podea. Robotul ăsta nu s-a mai mișcat de mult.

— Ce mașinărie mare și proastă, să *stea* așa înțepenită în colț! izbucni Diana, furioasă că teoria ei fusese atât de ușor demontată. Ce rost are?

— Roboții sunt scumpi, domnișoară, sublinie Iago. Oamenii sunt mai ieftini. În afară de lucrări foarte aparte, cum ar fi construcții pe scară largă sau RACdroizii contractați, aproape niciodată nu e rentabil să se folosească roboți.

— Atunci ce caută aici bruta asta?

— E o anomalie, presupun. O piesă bună de dat la fier vechi. Probabil a fost cumpărat pentru o treabă anume, mai extinsă, și lăsat apoi să zacă aici prăfuită.

Diana răsuflă adânc. A naibii gravitație făcea tare greu *respiratul*.

— Deci nu despre asta-i vorba. În fine, zise ea. Dar *cineva* a ridicat ciocanul acela și l-a pocnit cu el pe Leron.

— Din punctul ăsta am pornit.

— Să lăsăm asta, Watson-baston, spuse ea furioasă. Vreau să le pun suspecților câteva întrebări, acum!

— O să cer o cabină, zise Iago.

Ieșiră din nou afară și fu nevoie să aștepte cam un minut până la ivirea bâzâitoare a mașinii.

— Jos capota, cred, anunță Dia așezându-se.

Jong-il se așeză lângă ea, cu arma scoasă, iar Iago pe bancheta din fața ei. Apoi platforma porni să se deplaseze, cu un zumzet — puțin șovăitoare pe deasupra ierbii mai întâi, apoi găsind un drum pe care să ia viteză.

Curând lăsară reședința mult în urmă. La dreapta Dianei, Mediterana foșnea albastră și albă de la lumină; soarele de dimineață încă nu urcase prea mult pe cer. Era și briză: curată, cu iz răcoritor de sare. Intrară apoi în interiorul insulei, trecând în viteză pe lângă un șir drept de chiparoși. Lumina soarelui se strecura printre copaci. Praful se ridica peste șosea în falduri dezordonate, de culoarea aramei. Diana urmărea mișcarea peisajului. Mintea îi rătăcea.

— Aici, domnișoară, anunță Iago.

Se aflau lângă o clădire pătrățoasă, cu laturi albe, fără ferestre. Jong-il ieși primul, apoi coborî și Diana, stângace, și rămase un moment așa, în picioare. Izul ierbos de ulei de măsline. Foșnetul chiparoșilor. Alături de clădire se afla o piscină, cu diametrul de zece metri, ce părea umplută cu ceai

verde. Umbra lăsată de clădire închipuia pe iarba uscată un trapez al cărui vârf se cufunda în apă.

Subinspectorul Zarian îi aștepta la ușa principală a clădirii, ferit de soare.

— Bună dimineața, domnișoară Argent, zise. Privitor la cei nouăsprezece suspecți… ați vrea să fiu prezent când îi interogați?

— Nu, răspunse Diana agasată.

O dureau picioarele, dar era plăcut să scapi de căldură intrând pe holul răcoros de la intrare. Doi funcționari în uniforme negre — polițiști și ei, din câte-i arăta bId-ul — luară poziție de drepți.

— E o secție de poliție, deci? îl întrebă pe Zarian, deși bId-ul cunoștea, desigur, răspunsul.

Însă voia să-i bage în cap polițistului cine anume se afla la conducere.

— Nu, domnișoară, replică Zarian. Imobilul îi aparține familiei Argent, familiei voastre.

— Aveți vreun suspect principal?

— Ancheta inițială sugerează că o femelă de douăzeci de ani, pe nume Sapho, ar putea fi responsabilă.

— A mărturisit?

— Nu. Dar avea ceva de-mpărțit cu decedatul.

Senzația neplăcută de strânsoare din pieptul Dianei era dezamăgire incipientă. Pericolul era ca nu cumva misterul să fie de doi bani, banal, să fi fost rezolvat deja.

— Nu-mi mai spune, zise ea. Vreau să vorbesc cu Sapho chiar eu.

Intrară cu toții într-o încăpere frumos mobilată, cu o ferestruică într-un perete. Altă lumină nu era. Dia se întrebă dacă penumbra era mai bună pentru interogatorii decât lumina, dar decise că strălucirea zilei avea să-i fie aliat în scoaterea la iveală a adevărului. Așa că vorbi cu peretele și lărgi geamul până ce lumina scăldă din belșug fiecare colțișor al încăperii.

Cu un oftat, Diana se lăsă pe o sofa umplută cu gel. Jong-il luă poziție lângă ea, iar Iago se aplecă

pentru a se sprijini de perete. Zarian puse un scaun în mijlocul camerei, iar unul dintre ceilalți funcționari (agent clasa întâi Avraam Kawa, zicea bId-ul) o aduse pe Sapho.

Era o fată tipică de capsulă-ghetou; membre lungi, tremurătoare, o anume dificultate de a-și ține capul drept, sudoare pe față de la chinul de a face orice. Trebui să fie ajutată de agent ca să ajungă la scaun și, în loc să stea, mai degrabă se cuibări în el. Avea părul tuns scurt și pielea pătată, de un cafeniu-închis. Părea foarte bătrână, dar nu era probabil mai vârstnică decât Diana însăși; gravitația însă îi schimonosea expresia, îmbătrânindu-i figura.

— Bună, Sapho, zise Diana. Știi cine sunt?

Sapho, oh, părea obosită *ca un cadavru*, chiar așa: piele fleșcăită, negricioasă și pungi mari sub ochii înroșiți. Și totuși, observa Diana, fata avea și ceva drăguț, în ciuda extenuării cauzate de gravitație. Avea ceva direct în privire, un nas lung și arătos, o bărbie puternică, ascuțită. O față atrăgătoare. Clipea. Era cotropită de panică sau de extenuare.

Repetă întrebarea.

— Știi cine-s eu, Sapho?

Sapho înclină din cap infinitezimal și se porni pe plâns.

— O, domnișoară, o, domnișoară.

Asta, Diana știa prea bine, se datora acțiunii FEC asupra emoțiilor. Era una dintre neplăcerile tratamentului aplicat servitorilor. Îi făcea loiali, desigur, și nu interfera cu cea mai mare parte a funcțiilor lor, însă îi făcea mult mai sensibili la emoții și, *pentru numele Domnului,* îi văduvea de inițiativă și capacitate de acțiune.

— Îl știai pe Leron, Sapho?

— Da, domnișoară.

— Cineva l-a omorât. Cineva i-a crăpat capul, ca pe o capsulă cu revoluționari!

Bocet, bocet, bocet.

— Cine l-a omorât, Sapho?

Alte hohote întretăiate.

— Nu, domnișoară. Nu știu, domnișoară. Mi-e frică. Sunt tânără și eu, mi-e frică și nu vreau… nu pot… o, domnișoară!

— Cam greu de văzut, murmură Iago cu brațele încrucișate la piept, cum a putut ea să ridice barosul ăla, în gravitația asta. Abia dacă-și poate ține capul să nu-i cadă în piept.

— Sapho, zise Diana, ei zic că tu l-ai omorât. De ce-ar zice așa ceva?

— Zic lucruri urâte, domnișoară, fiindcă eu iubesc familia Argent și familia Ulanov.

— Aud că îl urai pe el, pe Leron. Așa e?

— Leron era de pe capsula mea, domnișoară. Era un om rău. Și când eram pregătiți să venim aici și să vă servim, își băga… nu pot zice cuvântul, domnișoară, e prea urât, în… nu pot spune, e prea urât. O, domnișoară, începu iarăși să se vaite Sapho, te iubesc așa de tare, domnișoară! Te rog să nu fii dezamăgită!

Erau noutăți surprinzătoare, iar Diana își luă un moment ca să le digere.

— De pe ce capsulă ești, Sapho?

Fata conteni din plâns.

— Se cheamă Smirr, domnișoară.

— Și-l acuzi pe bărbatul ucis că ar fi fost un violator?

— Era un om rău, rău.

— Știi cine l-a ucis?

Dar Sapho nu făcea decât să plângă și să scuture din cap.

— Om rău, domnișoară! Te iubesc și-i iubesc pe Ulanovi! Dar *el*… el nu avea aceeași iubire în inima lui.

— Nu ne iubea? zise surprinsă Diana, speriind-o și pe Sapho cu reacția ei.

— Nu, domnișoară! Sigur că vă iubea pe *voi*. Doar avea la fel de mult FEC în el ca oricare dintre noi! Doar că FEC-ul, normal — și aici își smârcâi

nasul și tuși — înseamnă că ești credincios unui grup, nu la două. Și-i ura pe Ulanovi! Era un om groaznic, un om rău, un terorist, un anarhist și un antinomian… zicea că i-ar plăcea să facă bucățele Pravila Ulanova.

— De asta a fost ucis?

Sapho clipi, apoi clipi iarăși.

— Era o ființă îngrozitoare, domnișoară, zise ea cu voce joasă, după care se puse iarăși pe bocit.

Diana fu întreruptă de o alertă de mesaj ce-i apăruse pe bId. Când verifică, însă, nu găsi niciun mesaj. Ia stai. Ce? Își îndreptă atenția asupra lunii și auzi din nou bâzâitul semnalului. Îi luă doar o clipă ca să localizeze sursa. O *viespe!* O lighioană reală, vie, ce-și izbea capul de suprafața deschisă spre lumină a peretelui, ca și cum ar fi putut să-l spargă și să scape. Dia o privi fascinată. Nimic nu descuraja mica bestie: se întorcea iarăși și iarăși la geam. Diana se aplecă peste ea și-și folosi bId-ul ca să mărească imaginea creaturii. Era dungată ca un tigru din desene animate, avea un cap în formă de nicovală și niște semi-globulețe negre, ca un ambajal cu bule de aer, pe post de ochi. Aripile erau o învălmășeală de abur fumuriu. Chiar și cu setarea pe „lent” dată la maximum pe bId nu se vedeau ca niște organe în mișcare sesizabile. Mută focalizarea asupra capului viespii: antene curbate, ca niște coarne de berbec. Căpățână ca o nicovală. Un monstru.

— Înțeapă, domnișoară, zise Iago din cealaltă parte a încăperii. N-ar fi bine să te apropii prea mult.

Diana îi aruncă o uitătură nemulțumită.

— Sapho… Sapho, spune-mi: cine l-a omorât pe Leron?

— Cred că a fost dreptate, nu omor, domnișoară. Cred că era un om rău. Eu zic că și-a meritat-o.

— Polițiștii… ei zic că tu ai fost. L-ai *omorât*, Sapho?

Însă nu făcea decât să se vaite chinuitor și să icnească niște cuvinte de neînțeles. Pe Diana o plictisea să vadă așa ceva. Ceru să fie dusă de-acolo, iar agentul clasa întâi Avraam Kawa o însoți afară.

— *Ea* părea destul de mulțumită că s-a dus de pe lume, observă Diana. Ce crezi, Iago?

— Cred, domnișoară, zise tutorele-care-nu-era-tutore, că i-am pregătit personal pentru serviciu pe acești servitori. Am făcut-o prin intermediul unor consultații personale cu madam Argent și madam Argent. Ar fi trebuit să vă fie servitori personali, domnișoară, și la fel și Evei. N-am vrut să riscăm ceva în termeni de moralitate.

— Nu crezi că un revoluționar și un ucigaș se pot fofila printr-un asemenea proces de verificare?

Iago ridică o sprânceană, închipuind o săgeată pe frunte. Doar pe cea dreaptă! Cea stângă rămânea pe loc. Ce truc isteț! Îl făcea când și când, însă, oricât ar fi încercat Diana în fața oglinzii, nu-i ieșea deloc imitația.

— În regulă, cedă ea. Dar dacă nu-i revoluționar, de ce zice Sapho că ar fi? De ce să-i *mânjești* numele? Nu, nu te obosi să răspunzi. Adu-mi alt servitor să-l întreb și voi continua cu ancheta.

— Mai întâi să omor viespea? întrebă Jong-il.

Adevărul era, însă, că să anchetezi servitori era o *ditamai plictiseala*. O plictiseală pe cinste; o plictiseală cât casa; o plictiseală apăsătoare ca gravitația. Fură vărsate multe lacrimi, de către bărbați ca și de către femei, de către băieți și de către fete, și toți boceau de parcă urlatul ar fi ajuns *la modă*, binecuvântată fie zeița. Și se dădură mulțimi de asigurări de toată lehamitea referitoare la credința nețărmurită și iubirea pentru familia Argent, stârnite de agitație, de teamă și mai ales de FEC. Informațiile propriu-zise erau foarte puține.

Ce întrezări Diana, prin toată această frustrantă și plictisitoare bălmăjeală emoțională, intra la două

categorii. Pe de o parte, unii servitori — avea numele pe bId, detalii personale, abilități și capacități, semne din naștere și fișă medicală — considerau că Leron era un om rău. Când li se ceruseră detalii precise, spuseseră la fel cu toții: era terorist, anarhist, antinomian, îi ura pe Ulanovi și tot ce era legal, legitim și ordonat în Sistem. Alții (Mantolini, Tapanat și Faber) mai declaraseră și că era un agresor sexual care forța atât bărbați, cât și femei la comuniuni sexuale nedorite.

Dar, pe de altă parte, alți servitori — îndeosebi Poon-si, Tigris și Oldorando — zugrăviseră o cu totul altă versiune a evenimentelor. Potrivit lor, Leron era un om bun ca pâinea caldă, aproape un sfânt al spațiului. Departe de a fi vreun terorist sau de a complota, din poziția sa umilă, întru doborârea clanului Ulanov, era dedicat respectării legii în Sistem, ba chiar se străduia să demaște lipsa de loialitate a altora. Considerau că acest fapt explica de ce răposase.

— A fost omorât înainte să poată dezvălui că *ea* este o trădătoare și o revoluționară, zise o servitoare numită D'Arch.

— Ea?

— Sapho! Ați vorbit cu ea? E trădătoare până în măduva oaselor! Se vede, dacă i te uiți în ochi!

— Să trădeze familia Argent?

Iarăși, la simpla sugestie a unui asemenea lucru, servitoarea se arătă șocată de-a binelea.

— Nu, nu, nu. Cine ar putea să nu vă fie credincios, domnișoară? zise, iar lacrimile îi apărură în ochi. Niciodată, domnișoară! Doar gândul la asta îmi dă dureri de inimă, doar *gândul!*

— Atunci, poate… să-i trădeze chiar pe Ulanovi?

Dar avea să dureze multă vreme până ce vaietele să se diminueze până la nivelul la care să se poată purta o conversație cu sens.

— Da! Da! zise servitoatea într-un târziu. E șarpele din capsula Edenului, e păianjenul veninos.

Urăște legea, ce-i bine și corect, urăște tot ce face Sistemul Solar bun de locuit și eliberat de război. E o criminală!

— Și… Leron era pe cale s-o dea în vileag, așa-i?

— Da! Da! Așa că l-a omorât. A mai încercat o dată, dar acum a reușit.

— Dar, zise ea verificându-și din nou bId-ul pentru a-i afla numele, fiindcă altfel servitorii erau mai mult sau mai puțin o apă și-un pământ pentru ea, dar, D'Arch, de ce n-ar fi *dat-o deja în vileag?* A avut săptămâni să facă asta, înainte să coborâți aici cu toții.

Nedumerirea din ochii lui D'Arch era vizibilă.

— Dar a fost un om bun. Ucigașa e Sapho. Deja am spus la poliție!

Din locul său, lângă ușă, Iago interveni cu o întrebare:

— Ai auzit de Jack-din-Sticlă?

Efectul fu imediat. Ochii servitoarei se făcură mari, iar culoarea îi păli pe obrajii tuciurii. Se holbă la Iago de parcă ar fi fost diavolul întrupat.

— Jack-din-Sticlă? repetă ea. Păi el e… părintele fărădelegii.

— A fost vreodată pe capsula voastră, D'Arch?

— Nu, niciodată! Da, e peste tot! Dar *eu* nu l-am văzut niciodată. Se spune că poate ucide pe oricine din Sistem și că e decis să pună capăt domniei armonioase și ordinii Ulanovilor!

— Dacă poate ucide pe oricine, zise Diana, suficient de rezonabilă, atunci de ce nu-i omoară pe Ulanovi și cu asta basta?

Era, își dădu seama de îndată ce rosti cuvintele, un lucru cutremurător de spus cu voce tare. Dacă se arătase bulversată de numele lui Jack-din-Sticlă, acum era peste poate de uimită că cineva putea rosti așa ceva cu voce tare. *Omoară pe Ulanovi* — vorbele astea, împreună, erau probabil vreo infracțiune în sine.

— Niciodată! icni D'Arch. Nimeni n-ar putea să facă așa ceva.

Agentul clasa întâi Avraam Kawa o scoase de acolo și aduse înăuntru altă servitoare; pe acesta o chema Carna. BId-ul Dianei o înfățișa în date de bază, dar nu explica de ce părul uscat îi căpătase un asemenea aspect cărunt la vârsta de doar douăzeci și unu de ani, nici cum se alesese cu cicatricea în formă de V de sub ochiul drept, ce aducea cu epoletul unui caporal. În privința ei, Diana avu îndată impresia unei personalități combative, imperfect ascunsă de atitudinea, mai potrivită, de respect umil proprie servitorilor. Susținu fără să clipească privirea Dianei și, spre deosebire de majoritatea celorlalți anchetați, nu plângea. Însă avea și ea idei clare despre cine-l omorâse pe Leron.

— *Ea* a făcut-o.

— Cine? Sapho?

— Corect. A mai încercat o dată, în matahalele amețite, să știți.

— În ce?

— În matahalele *ameţite*, domnișoară, zise iarăși femeia, pronunțând mai răspicat de data asta.

Bid-ul Dianei îi înfățișă //*dispozitive mari tip centrifugă în care simularea gravitației e folosită pentru a dezvolta oasele și mușchii înainte de trimiterea unui servitor de la gravitaţie zero la gravitaţie sporită*//. Intrigată, căută date mai multe. Nu aduceau cu mașinăriile știute de Dia, cu excepția principiului de funcționare. Erau, de pildă, mult mai voluminoase și fără condiții atât de civilizate. Se părea că servitorii petreceau acolo *zile întregi*, în cuștile ce se învârteau cu iuțeală. Dispozitivul avea grilaj și supapă de evacuare, de vreme ce viteza era mare și continuă, nu precum mașinăriile cu care era învățată Dia. Ca atare, vomitatul era ceva obișnuit, atât la începutul, cât și (statistic) la sfârșitul procedurii. Mortalitatea era între 0,7 și 1,5, în funcție de fabricant. Fracturile

de stres se produceau în 3,4 până la 4,5 la sută din cazuri, dar cea mai mare parte erau ușor de reparat.

Dia întrebă:

— Dar *cum* a încercat să-l omoare?

— Domnișoară, ați văzut vreodată amețiții?

Dia râse.

— Nici n-am auzit de așa ceva până acum.

— O, domnișoară, sunt multe feluri de a face rău cuiva acolo. Acolo a fost omorât și Petero.

Avea un ten de un cafeniu opac, însă pielea de pe interiorul pleoapelor — micuța peliculă vizibilă între globul ocular însuși și pielea feței — era neagră, ca un rimel natural. Aproape că o făcea să pară că are suflet.

— Cine?

— Petero era cel mai bun amic al lui Leron. Erau *prieteni* la cataramă de ani întregi. Dar Petero și-a rupt gâtul în manechinii amețiți, în timp ce se obișnuia cu gravitația. E o lecție dură.

— Deci… prietenul cel mai bun al lui Leron a fost ucis încă dinainte să coboare aici?

— A murit, da.

Diana se uită în spate, spre Iago.

— E adevărat?

Iago își verifică propriul link, sau scoase din memorie informația, imposibil de spus după expresia-i impasibilă.

— Gât rupt, așa este.

— Accident?

— Accidentele se produc, da, în aceste dispozitive de aclimatizare, domnișoară, zise Iago. Și uneori asemenea accidente sunt fatale.

— Dar l-a *ucis*… hm, cineva?

— Petero Grenadine, din capsula-ghetou Smirr?

— El, da.

Iago strânse buzele, indecis.

— S-a cercetat cazul, desigur. Nimic nu indica faptul că ar fi fost vorba despre o crimă. Ai putea spune, cel mult, că n-a fost raportat cu destulă promptitudine. Dacă ei — mă refer la ceilalți

servitori din dispozitiv — dacă ar fi dat imediat alarma, poate că ar fi putut fi salvat. Dar, până să fie observat, decedase. Moarte cerebrală.

— De ce *nu au* sunat imediat alarma? vru să știe Diana. Pentru numele zeiței, se putea salva viața unui om!

— Poate nu era popular, sugeră vag Iago.

— Era foarte po-pu-lar! izbucni Carna luându-l la trei păzește pe Iago.

Apoi însă își întoarse privirea spre Diana și gemu, cu ochii umezi.

— Vreau să zic, domnișoară… n-aș vrea să contrazic pe nimeni, dar era un bărbat de calitate. La fel și Leron. Niciunul nu merita să moară.

— Ai avut, ăă, întrebă Diana simțind natura transgresivă a întrebării ca pe o căldură umflându-i-se în piept, odată cu un val de adrenalină — doar era anchetator! Putea întreba orice, indiferent cât de deocheat — ai avut relații sexuale cu Petero?

Carna păru oripilată, apoi vlăguită, și în cele din urmă și-a proptit privirea în dușumea.

— Of, domnișoară, zise cu rușine în voce, o asemenea întrebare de la o tânără domnișoară!

— Ai făcut-o?

— Domnișoară, trebuie să înțelegeți cum merge lumea, când crești într-o capsulă de la periferie — moralitatea, puritatea, bunătatea și ordinea din viața *voastră*, a binecuvântatului clan Argent, sunt greu de menținut într-un *asemenea* loc. Familia Argent strălucește ca argintul luminos al lui Ra-Allah însuși! Însă în capsule…

Vocea i se pierdu.

— O să iau asta ca pe un da, stabili Diana, nespus de încântată că atinsese (așa credea) un punct important. Nu doar important, dar și foarte de adulți! În fine, urma să facă și ea șaisprezece în două săptămâni. Și cu Leron la fel?

Carna nu scoase o vorbă.

— Am înțeles, zise pe un ton grav Diana, deși expresia ei de dezaprobare exterioară nu-i reflecta

jubilația interioară. Era ceva de căpătâi, nu?

Încercă iarăși să împungă orbește.

— Bun, și avea relații sexuale și cu Sapho, nu? Leron adică?

Carna o privea cu ochi mari. Expresia era ori de minunare înaintea unei presupuneri atât de eronate, ori de uimire la confruntarea cu perspicacitatea Dianei. Diana nu știa care era mai probabilă. Insistă:

— *Asta* a fost? Gelozie sexuală… l-ai *omorât* pe Leron fiindcă avea relații sexuale cu altă persoană?

— Nu, icni Carna încruntând din sprâncene.

Părea perplexă. Ori furioasă. Furie era? Și dacă da, se înfuriase fiindcă lucrurile ieșiseră la iveală? Sau fiindcă fusese acuzată pe nedrept?

— Leron și… — dar numele-i ieșise din minte; Diana căută rapid prin logul bId-ului — Leron și *Sapho* s-au dus în depozit să aibă relații sexuale. I-ai urmărit și l-ai ucis.

— Nu! izbucni Carna. Nu sunt criminală. Și presupuneți că aș fi făcut… făcut… — mi-e prea jenă să numesc activitatea — *așa ceva?* Pe gravitația *asta?*

În fine, Diana recunoștea expresia de pe chipul ei: nu-i venea să creadă ce auzea.

În cele din urmă, toți servitorii fură interogați, cu toate că Diana îi rezolvă rapid pe ultimii cinci. În informații erau multe zgomote de fond și redundanțe; aflându-le, în maniera marilor detectivi, Diana nu se simțea mai înțeleaptă acum. Cam jumătate dintre servitori credeau că Leron fusese un drac împielițat, trădător, bătăuș, violator, revoluționar și om cât se poate de ticălos, și că moartea-i era binemeritată. Cealaltă jumătate îl socoteau forța binelui în Univers, un sprijinitor bun la inimă al clanurilor Argent (evident) și Ulanov, întruchiparea în formă umană a dreptății. Cei din urmă se simțeau înclinați să creadă că servitoarea pe nume Sapho îl omorâse. Cum de fusese în stare să ridice barosul și să i-l trântească

în cap — și de ce nu se ferise, pur și simplu, Leron — nu putea spune nimeni.

— Ai interogat pe toată lumea, băgă Iago de seamă. Acum?

Cei doi erau singuri în camera de anchetă. Polițiștii se retrăseseră discret. Diana se cufundase într-un scaun cu gel și respira întretăiat.

— Nu pe toată lumea. Pe *tine* nu te-am interogat.

— Pe mine, domnișoară? replică tutorele, retrăgându-se în formalismul evaziv al vechii atitudini de majordom. Vă reamintesc faptul că alibiul meu a fost precis determinat și că asta mă scutește de orice suspiciune.

— Nu ca *suspect*, ii-a-go, tărăgănă ea. Ce prostuț *ești.*

— Răspund bucuros la orice întrebare, domnișoară, evident că da, rosti el cu un aer înghețat.

— Hai, nu te-nfoia așa cu mine, satir bătrân ce ești. Vreau să te-ntreb despre politică.

— Politică, repetă Iago. Cum adică?

— Știu că-ți place să-ți *ascunzi* adevărata importanță în cadrul familiei sub un văl de neștiință, zise ea. Dar, cu toate că-s tânără și uneori *mă ia valul*, proastă nu sunt. Cum să-ți spunem… consigliere?

Iago nu-și putu opri un zâmbet. Ba chiar pufni scurt pe nări, cel mai apropiat lucru de un hohot de râs.

— N-aș folosi un asemenea vocabular înaintea părinților tăi, domnișoară Diana, o povățui el.

— Ha?

— E un termen de-al mafiei.

— Și? Mafiile sunt organizații cu totul respectabile. Au locul lor în structură și în ierarhia puterii, sub umbrela Pravilei Ulanova.

— Chiar așa, zise Iago. Miliarde de ființe umane, majoritatea trăitoare în Periferie, care n-au nimic de pierdut — un vast potențial pentru haos,

anarhie și distrugere. Ordinea poate fi menținută doar prin recurs la un corp larg și variat de păstrători. Mafioții au și ei un loc în schema lărgită a puterii, cum spui. Dar e unul *cu câteva niveluri mai jos* de clanul Argent. S-ar putea să o scoți la capăt zicându-mi „director non-executiv", asta numai fiindcă jargonul Gongsi e mai puțin *subteran.* Însă lucrul la care țin foarte mult, madam Argent și madam Argent este…

— … Este locul nostru. Știu. Suntem subordonați doar Ulanovilor. Știu. Crezi că nu? O să fie familia mea cândva, *clanul* meu. Al meu și al Evei.

Iago se abținu să replice, dar se abținu într-un fel ce implica faptul că acea eventualitate nu era chiar atât e bătută în cuie pe cât sugera, încrezătoare, Diana. Fata îl privi prin aerul limpede și buimăceala gravitației.

— Ce-i?

Dar el clătină din cap, zâmbind încă.

— E un test, știu, spuse ea, simțindu-se ostenită deodată.

Ba chiar închise ochii. Dar nu era timp de somn acum.

— Totul e un test. Nu mă-ndoiesc că MAHmele noastre ne iubesc pe amândouă, dar totul *trebuie* să fie un test, nu? Ca să descopere dacă suntem vrednice sau dacă vom fi vreodată, sau, să mă ajute zeița, care dintre *noi* va fi vrednică. E așa o — aici trase lacomă aer, făcu ochii mari și slobozi apoi, cu un oftat, conținutul plămânilor — plictiseală! concluzionă. E plicti, plicti, plicti.

— M-ai întrebat despre politică, domnișoară Diana, zise Iago. Pot să-ți zic asta: pentru cineva ca tine, membru important al uneia dintre cele mai puternice familii din Sistem, totul *este* politică. La fel și pentru domnișoara Eva, oricât ar încerca să se refugieze în adâncurile spațiului cu cercetările ei astronomice abstracte. Prezența voastră pe *insulă* e politică.

— Te aștepți la un atac asupra familiei?

— Da.

— De unde?

— Dinspre vreo altă MAHfamilie.

Preț de o clipă, Diana a simțit o împunsătură de panică gândindu-se la conversația cu Anna Tonks Yu. Însă Anna nu ar fi trădat nicicând iubirea lor. Și, oricum, nu știa nimeni, nici familia ei, nici a Annei. Nici măcar Iago n-avea habar că ea trimisese mesajul acela; era deci improbabil că vreun dușman reușise să-l intercepteze.

— Care?

— Nu știm sigur. Poate clanul Aparaceido. Ori clanul Yu.

Inima Dianei zvâcni, precum zguduirea epileptică de care e cuprinsă o muscă între două momente de nemișcare absolută. Zvâcnetul trecu apoi, cum se întâmpla mereu. Așa neghioabă cum era (și asta o știa prea bine), iubirea dintre ea și Anna nu era pentru aici-și-acum, ci pentru posteritate. Era o iubire ce apărea printre oameni doar o dată la o sută de ani. Și nici măcar nu se întâlniseră în persoană!

— Pot pricepe de ce militarii ar…, zise uitându-se în podea ca să ascundă umezirea momentană a globilor oculari. Văd, adică, de ce clanul Aparaceido s-ar gândi să ne lovească. Au propriile sisteme de strângere de date, nu la fel de eficente ca ale noastre, desigur, sau la fel de bine integrate în populația Sistemului. Dar, cum or fi, le au. Însă familia Yu? (simpla menționare a numelui făcea să-i bată inima mai repede!) Ce-ar avea de câștigat clanul *transporturilor* dacă ar distruge structurile noastre de informații? Nu au nimic comparabil. Și Ulanovii ar permite oare asta? E o strategie care nu poate fi decât pierzătoare, așa-i?

— O analiză frumoasă, domnișoară, zise acid Iago. Dar cu deficiențe în anumite locuri. Mai întâi că e cam învechit să privești MAHfamiliile ca pe entități cu abilități unice. Noi înșine nu suntem

limitați doar la informații și rezolvare de probleme, așa cum nici clanul Apareceido nu execută doar operațiuni militare; sau clanul Kwong, care nu se ocupă exclusiv de taxare.

— Ai spus cumva *noi?* întrebă ea, o mică înțepătură ca plată pentru severitatea răspunsului.

La rândul ei, văzu, atunci, ceva ce nu mai văzuse încă. Îl văzu roșind pe Iago. Ori, mai degrabă, văzu două pete roșiatice, culoarea lui Jupiter, cum se profilau pe obrajii lui, cum rămâneau acolo câteva secunde și cum se dizolvau la loc. Iago o privi drept în ochi și vorbi cu voce calmă, dar ea își dădu seama că-l stârnise.

— Ai dreptate, domnișoară, rosti el scorțos. N-ar trebui să vorbesc ca și cum aș face parte din familie. Nu fac parte, nu sunt decât un servitor, un tutore. Cu toate acestea, îmi vei permite să adaug niște nuanțe analizei tale. Ulanovii prezidează asupra unui spațiu pentru care au dus lupte grele, unul pe care l-au păstrat prin aplicarea strictă a Pravilei Ulanova. Simpla impunere a legii își ia partea leului din energia lor. Nu au atașamente personale față de niciuna dintre cele cinci MAHfamilii, nu mai mult decât cu vreo Gongsi oarecare, cu vreo miliție, poliție, mafie, cult, bandă sau religie. Dacă entitățile acelea păstrează relații bune între ele ori se distrug una pe alta le e, până la urmă, indiferent Ulanovilor, așa cred, dacă nu cumva conflictul amenință Pravila și ca atare poziția lor. Conflictele mărunte, dacă nu se transformă cumva într-un război total, au prea puține șanse să facă asta. Istoric, de fapt, Ulanovii s-au temut de un singur lucru.

— Revolte populare, zise Diana, dornică să-l calmeze.

Se simțea o proastă că-l întărâtase, fiindcă, deși era arțăgos, bizar și nespus de bătrân și de ridat, ea avea o slăbiciune pentru el. Și nu-i putea pune la îndoială credința.

— Asta e. Cifrele implicate ar putea duce la o situație de neimaginat, zise Iago. Dar până de curând — Ulanovii înșiși, familiile de sub ei, Gongsi de sub familii și celelalte organizații — au *păstrat* pacea. Marginea geme de viață umană, e drept, dar e vorba de un roi dezorganizat, cu multe discontinuități interne. Iar viața, acolo, e precară; dacă vreo regiune de capsule-ghetou arată vreun semn de nemulțumire populară, e simplu să distrugi un eșantion reprezentativ de capsule și să ucizi un număr exemplar de nemulțumiți.

— Faci să sune asta așa de cinic!

— Situația, replică imperturbabil Iago, se prezintă astfel: pierderile de vieți în prezent puse în balanță cu pierderile de vieți la scară largă pe care le-ar aduce o revoluție. Dar situația se schimbă.

— Cum?

— Madam Joad însăși a adus ieri vorba de cele trei litere ce necesită atenție.

— PVL? zise Diana. PVL cea imposibilă?

Râse în hohote.

— Cred că asta ar explica de ce familia Yu ar putea fi interesată. Transport *plus viteză superluminică*, asta ar deschide pentru ei un nou bulevard al înavuțirii! Și clanul Aparaceido: militarii, *evident*, o să fie interesați să-și facă flota mai rapidă. Mai rapidă decât ar fi posibil, zise și-și dădu o palmă peste picior. Și ei cred că avem secretul! Cred că-l știm! Doar ne ocupăm cu informațiile. De aceea, brusc, vor să ne distrugă? Ah, știu c-au vrut s-o facă de mult timp, dar asta ar explica de ce amenințarea e atât de *imediată*.

— În eventualitatea că tehnologia ar deveni realitate, există numeroase necunoscute. Deși ai dreptate când spui că ar putea genera averi enorme.

— Suficientă bogăție cât să permită unei MAHfamilii să pună la îndoială supremația Ulanovilor, poate?

— Domnișoară! se răți Iago. Să vorbești așa înseamnă să comiți infracțiunea de trădare minoră, potrivit Pravilei Ulanov.

— În regulă, gata. *Nu* susțin revoluția. Dar ar fi una dintre griji, nu? Dacă ar exista o asemenea tehnologie și, hai, de dragul discuției, să zicem că ar fi rezonabil de ieftină… atunci întreg jocul s-ar schimba. Populația ar da năvală la stele depărtate, ca să scape de brațul lung al Ulanovilor. Departe de capacitățile de taxare ale clanului Kwong.

Iago o privi lung, preț de câteva secunde, apoi zise:

— Chiar așa.

— Iago… noi *avem* tehnologia asta PVL?

— Prin noi, domnișoară Argent, vrei să spui clanul Argent?

— Bine, tutore sensibil ce ești, cloncăni ea. N-am vrut să te simți *exclus*, să știi. *Ești* o parte vitală a clanului, cu toate diferențele genetice. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare: o avem?

— Nu, domnișoară.

— Tehnologia în sine? Sau informațiile care să ducă la ea?

— Nici una, nici alta, domnișoară.

— Sigur că nu! sări ea, triumfătoare. Fiindcă e imposibilă potrivit legilor fizicii. Dar lumea *crede* că o avem?

— Există, zise judicios Iago, *sugestii* că datele privitoare la construirea unui asemenea motor ar putea exista pe undeva.

— În Periferie, sigur. Începe să capete sens. Probabil despre asta trăncănea bătrâna Joady — dacă Jack-din-Sticlă (adică agitatorii revoluționari) ar pune mâna pe planurile unui motor PVL, rebeliunea ar deveni mult mai probabilă și cu mult mai multe șanse de succes. Când au aterizat pe insulă ăștia douăzeci de servitori personali, te-ai ocupat tu de ei?

— Să mă ocup, domnișoară?

— Da: să-i iei la întrebări, să-i verifici, ceva de genul ăsta?

— Cad în sarcina mea, da. În a mea și în a altor persoane. Mai avusesem de-a face cu ei și da… am vizitat locuința servitorilor în noaptea de dinaintea crimei.

— Și?

Iago o privi.

— Și ce, domnișoară?

— Poți să-mi spui ceva care să mă ajute să rezolv ma-marele-*mister*, dragul meu tutore? Au existat tensiuni? Ai dat peste vreo ceartă, ai auzit ca să amenințe cineva cu moartea pe altcineva, genul ăsta de lucruri?

Cum Iago clătină din cap, fata adăugă:

— Discutau cumva în șoaptă despre PVL?

Îi pândea reacțiile, însă — după ce roșise atât de surprinzător — se controla prea bine ca să dezvăluie ceva.

— Și Jack-din-Sticlă, au zis ceva de el? Pândește în umbră?

— Stilul ăsta de anchetă e destul de stângaci, nu, domnișoară? Pentru cineva cu… talentele tale?

Îl fixă cu o privire mohorâtă.

— O, cred c-am anchetat destul oamenii pe ziua de azi, mersi *frumos*.

3 „Pentru a cultiva grădina”, în lb. franceză.

8. OCEANUL ALBASTRU AL LUI „DE CE”

Diana ieși din clădire târându-și picioarele încălțate în pantofi-târâtori, drept pe lângă polițiștii aflați în așteptare. Nu răspunse slugarnicelor „La revedere, madam Argent” și „Să ne spuneți dacă vă putem ajuta cumva.”

Căldura și strălucirea orbitoare a soarelui necruțător. Un cor de lăcuste țârâind.

Ajunse la cabină un pic înaintea lui Iago.

— Vreau să înot, îi zise, știi unde.

Până pe coastă, drumul era scurt, apoi doar câteva hurducături, cât mașina își transformă roțile de gel în niște picioare butucănoase, coborându-i pe povârnișul pietros. Plaja însăși era netedă, lată și albă; absolut goală, desigur. Când Diana deschise portiera, aerul clocotit pătrunse înăuntru. „Nemaipomenit” zise ea, străduindu-se să iasă. După-amiaza era extraordinar, nespus de fierbinte. Cât urcară înapoi Berthezene și Jong-il, în căutarea unei ridicături de pe care să stea mai bine de pază, și lăsându-l pe Iago să aștepte cu hainele ei pe semiluna de nisip alb, se dezbrăcă și intră, nesigură pe picioare, în valurile mici. Apa era atât de răcoroasă că o făcu să țipe și să râdă.

Făcu pluta, bucurându-se că apa o ajuta să mai scape de gravitația nemiloasă. Diana își dădu seama (nu era, evident, sigură, rațional vorbind, însă intuitiv părea corect) că avea toate informațiile necesare pentru rezolvarea misterului. Însă existau mai multe căi de a le alătura, iar creierul său refuza să găsească coordonarea mozaicului conceptual. Verificarea servitorilor. Capul zdrobit al cuiva. PVL. Revoluție. Aripioare

de cârmă pe o navă spațială. Aripioare? Cine posedă *aripioare*? Peștii.

De ce îi tot veneau în cap *aripioarele* astea?

Se depărtă și mai mult de țărm. Lumina se curba și se ondula prin apă. O apă așa de limpede! Rece, albastră și de culoarea Perspex-ului până pe fundul nisipos, cu excepția locurilor unde bătea soarele, care erau ceva mai galbene și un pic neclare.

Dar nu îi luă mult să obosească, iar peste puțin timp reveni pe plajă și se întinse cât era de lungă pe prosopul-inteligent întins de Iago. Acesta stătea ferindu-și fața: un timp, fata rămase așa întinsă, lăsând soarele să-i intre în piele. Și nici una, nici două se și uscă.

Se auzeau triluri de păsări, un amestec necontenit de sunete ca de flaut, destul de plăcute urechii, de fapt. Briza mirosea a sare, a măslini, a rășină și a *căldură*. Dogorea! Și era chinuitor că auzea păsările atât de bine, fără să le poată vedea însă. Întinzându-și puțintel gâtul, văzu pâlcul de copaci din susul pantei stâncoase, înțesați de inflorescențe ca de zahăr. Poate că păsările erau acolo.

Întrebă, după un timp:

— Câți ani ai, Iago? Ești *foarte* bătrân, nu?

— Mai bătrân decât tine sigur, domnișoară, răspunse acesta fără să întoarcă fața.

— Dar cu *cât?* zise Diana ridicându-se în șezut și înfășurându-se cu prosopul. Întoarce-te spre mine, pentru numele zeiței. N-oi vrea să vorbesc cu spatele tău.

Iago se ridică pe picioare — direct în capul oaselor, ca și cum ar fi luat poziție de drepți — și întoarse capul, gata să îndure.

— Apare în bId, evident.

— Pe tine te întreb.

— Am 45 de ani, domnișoară Diana.

— O, ești bătrân *bine!* Dar să știi că arăți și mai bătrân de atât.

— Am stat mult în spațiu, iar timpul trece… altfel acolo.

— Eu mi-am petrecut *aproape* toată viața pe orbită! chiui Diana, și știu cum trece timpul pe acolo.

— Păi, când am zis spațiu, replică Iago cu o lucire stranie în privire, m-am referit, presupun, la un loc ceva mai departe.

Dar Diana nu era prea interesată.

— Ai deci patruzeci și cinci, standard, iar eu am șaisprezece. E o prăpastie. Nu ne-am putea niciodată căsători, la o diferență de vârstă ca asta, nu?

— Diferența de vârstă e cu siguranță o barieră, încuviință cu răceală Iago. La care se adaugă statutul, averea, influența politică și atâtea altele, ce ne fac spectaculos de puțin potriviți. Ești frumoasă, eu sunt urât. Mamele tale ar pune să fiu ucis dacă aș profita cumva de pe urma poziției mele. Și, mai ales, ești de sex feminin, iar eu de sex masculin. Cred că mamele tale au planuri mai de soi decât să te măriți… cu un bărbat.

Diana strânse din umeri, fiindcă în privința asta nu avea opinii puternice nici într-un sens, nici în celălalt. Era ceva la fel de depărtat de viața ei ca și radiațiile universale de fond.

— Știi că te necăjesc doar, Ii-aa-goi? Nu-s interesată nici cât un *atom* să fac sex ori să mă căsătoresc cu băieți sau fete în momentul ăsta, și cu siguranță nu cu o fosilă ca tine.

El zâmbi cu răceală.

— Întocmai, domnișoară Diana.

— Poate n-ar trebui să te tachinez, sunt nasoală la asta, știu, zise ea. Dar nu te superi, nu?

— Nu mă supăr.

— Îți place mult, de fapt.

— Păi…, începu el.

Dar, până s-o contrazică, fata adăugă:

— Mă iubești cât de cât?

— Evident că da, domnișoară, rosti el pe un ton formal.

— A, aia-i de la FEC! Dacă ai fi agent liber, m-ai urî. Și am, oricum, chestiuni mai urgente cu care să-mi bat capul decât asta. Trebuie să rezolv misterul! O enigmă polițistă reală!

Iago nu zise nimic, nu ridică nici măcar o sprânceană. Însă Diana îl cunoștea îndeajuns.

— Nu mă lua pe tonul ăsta, Iago, spuse ea.

— Ei bine, nu, zise el cu blândețe.

— MAHmele se bazează pe mine. *Știu* că pot rezolva asta. Sigur c-o iubesc pe Eva, dar eu sunt fata cea *isteață*. Sunt fata cea *pricepută la oameni*. Au nevoie să fiu asta. Viitorul familiei depinde de mine fiind așa. Am acum ocazia s-o dovedesc, s-o dovedesc cu adevărat!

— Dovadă, zise Iago pe un ton neutru.

— Așadar, rosti ea îndreptându-și spatele.

Gravitația era, azi, o oroare mai puțin chinuitoare. Încă vreo câteva zile și-avea să zburde ca un faun. Nu-i plăcea să fie de acord cu MAHmele ei, dar aveau dreptate. Câteva ore în centrifugă nu erau de ajuns pentru imersia totală în viața gravitațională a Pământului.

— Așadar… ce crezi *tu?*

— Ce *cred,* domnișoară?

— Hai, stai jos. Mereu stai în picioare! O faci pe interesantul. Noi, ceilalți, trebuie să stăm așezați. Și tu ar trebui.

— Să fiu de vină pentru că am picioare neobișnuit de puternice și de sănătoase? zise Iago cu o zvâcnire de pleoapă.

Dar se așeză totuși, cu picioarele încrucișate, pe nisip. Ajungea la nivelul ei, ceea ce era mai bine.

— Poliția crede că ucigașul e unul dintre servitori, zise Dia. La fel și tu.

— Așa cred?

— Sigur că da! E cea mai evidentă și plauzibilă deducție. Dar poate că *cine* e mai puțin interesant ca *de ce*. Și sunt mai mulți „de ce”. De pildă: de ce

ar fi criminalul o persoană care să sară în ochi? La fel de bine am putea zice că majordomul e de vină.

— Chiar așa, domnișoară.

— Nu, eu zic nu: e ceva mai neașteptat decât asta. Crede-mă, știu cum merg *lucrurile astea*. Cine le știe mai bine decât mine? Să nu spui că Anna Tonks Yu, din vestita familie Yu, rivala și dușmanca mea de moarte. Să n-aud că ea.

— Numele ei n-o să-mi apară nicicând pe buze, domnișoară. Am vrut doar să arăt că acum nu suntem în Palatul Ideal.

— Crezi că soluția e banală și evidentă, nu? întrebă ea.

— Cred doar că viața reală s-ar putea să nu fie atât de… *satisfăcătoare narativ* ca un mister conceput special pentru virtual. Prin eliminare, și de vreme ce nimeni n-a mai intrat în casă — dacă renunțăm la teoria că Jack-din-Sticlă s-ar fi teleportat magic în debara — criminalul trebuie să fi fost deja înăuntru. Erau douăzeci de servitori în casă și atât. Practic, trebuie să fi fost ușor. Unul dintre ei îl invită pe Leron în debaraua din spatele casei. Cu vreun pretext — să aducă, de pildă, o piesă.

— Sau să-i ofere relații *sexuale*, zise Diana.

Ce-i mai plăcea să-l facă pe Iago să tresară cu asemenea mici obrăznicii! Era atât de scorțos și de cuviincios!

— Posibil, zise Iago încruntându-se, apoi își drese glasul. Ni-l putem imagina, în fine, intrând în încăpere, la locul crimei. Dar apar imediat probleme. Lovitura de ciocan care l-a ucis a venit din față.

Iago își atinse un punct pe sprânceană, mai jos de linia părului.

— Capul de metal al ciocanului l-a izbit exact în mijloc. Cum știi probabil din autopsie, pe bId, o așchie de la mânerul de lemn i-a fost găsită în nas.

— Au, au, au, rosti ea tărăgănat, cu voce plictisită.

— Sigur, așchiile de lemn din nas, zise Iago, nu-l prea preocupau. După lovitură, de care vorbim aici… ei bine, în momentul acela nu mai avea o minte care să se preocupe. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Dacă încerci să mă șochezi cu detalii vio-*lente*, zise Diana, o să trebuiască să încerci mai mult de-atât.

— Eu zic așa: ciocanul e greu. Leron era față-n față cu ucigașul, îl privea *direct*. Și criminalul, în vremea asta, a ridicat *deasupra capului* un baros și l-a *coborât* strivindu-i fața. De ce: de ce nu s-a ferit? De ce n-a încercat să se lupte cu atacatorul? Sau să facă orice în afară de a sta acolo gură-cască.

— Există cuvântul ăsta? spuse Diana. În regulă — e o enigmă, garantat. Și mai avem o dificultate. De care, istețule Iago, ai mai adus vorba.

— Domnișoară?

— Toți cei nouăsprezece suspecți au coborât aici odată cu Eva și cu mine. Înainte de asta, cei mai mulți nu puseseră piciorul pe Pământ. Ai văzut în ce fel au ieșit din locuința servitorilor — se clătinau și se-mpiedicau, abia dacă puteau merge. Nici măcar nu *începuseră* să se obișnuiască cu gravitația. Cum ar fi putut, oricare dintre ei, să *ridice* ciocanul acela greu? Nu mai spun să-l trântească cu forță și precizie în țeasta lui Leroy.

— Leron. Crezi că faptul ăsta singur dovedește nevinovăția tuturor servitorilor?

— Le*ron*, așa-i. Da, cred. E vorba de incapacitatea fizică *și* de faptul că au fost cu toții atent triați, pentru numele lui Hristos! Erau servitori aleși pe sprânceană, mai verificați, analizați psihologic și cercetați decât oricine altcineva din întregul sistem. Cum ar fi putut un *ucigaș* să se strecoare? La modul cel mai propriu și sincer: cum să poată cineva cu antecedente violente, sau cu gândul la omor, să ajungă servitor personal al Evei sau al meu?

— Greu de înțeles cum, încuviință Iago.

— Nemaivorbind de drogul loialității, luat în doze atât de mari de servitorii noștri. Îi verificăm riguros fizic și psihologic. Mi-ai spus că te-ai implicat personal. MAHmele noastre i-au aprobat personal, nu? — adică pe servitorii desemnați mie și Evei.

— Cu siguranță, zise Iago. Eu personal am mijlocit între echipele de triere și părinții tăi, domnișoară.

— Tu *personal* — dar tot mai crezi că unul dintre ei e criminalul!

Iago o privi apoi lăsă ochii în jos.

Dia insistă:

— Niciunul dintre servitori nu putea ridica atâta greutate, Iago! Și ai văzut că robotul de grădinărit n-a mai fost activat de ani întregi. Însă un localnic de pe Pământ *ar fi putut* să ridice ciocanul. Cât despre motivul pentru care Le*ron* nu s-a luptat, ori n-a încercat să scape rușinos-dar-sănătos, poate că era prea strivit, nedumerit și dezorientat de gravitația atât de mare, nu? Că doar n-a mai coborât și altă dată pe Pământ.

— Din casă nu a ieșit niciun pământean, domnișoară, sublinie Iago. Iar casa a fost cercetată amănunțit după crimă: nu s-a găsit niciun localnic.

— Asta nu arată că ucigașul nostru are un ascunziș foarte bun? Poate a așteptat toată ziua acolo… până a găsit un moment ca să se furișeze afară?

— Cum, fără să alerteze IA-ul Casei?

— Nu știu.

Iago cugetă.

— Și de ce ar fi vrut un băștinaș să-i crape capul unui servitor care n-a mai pus piciorul pe-aici?

— A, zise Diana cu un aer știutor. Mobil! O să ajung și la asta. Dar uite, mai întâi, altceva: de ce-ai alege tocmai ciocanul? Gândește-te numai în câte feluri ar fi putut să-și omoare victima. De ce cu ciocanul?

— Eficiența sa e de necontestat, observă Iago. S-a dovedit mai mult decât capabil să pună capăt vieții lui Leron.

— N-ai sesizat forța observației mele. De ce-ai alege un *baros*, dacă nu pentru a lăsa impresia că ucigașul trebuie să fie cineva mare, solid? Cineva puternic, obișnuit cu gravitația? Nu poți nega că asta-i impresia pe care o lasă.

Iago nu zise nimic.

— Am visat ceva, în noaptea de după crimă, continuă Diana, meditativă. Am visat că eram o navă spațială, gata să cadă *ca un ciocan* în Soarele însuși — iar Soarele era țeasta lui Leron. Eu eram ciocanul. Ciudat e că eram acoperită cu aripioare. Aripi în spațiu. Găurele, aripioare și aripi.

— Curios lucru, rosti Iago, neutru.

— În fine, mi se zicea PVL, rosti absentă Diana. Aripioare, găurele și aripi, adăugă de parcă ar fi rostit un descântec. Aripioare. Și aripi. Trebuie să dorm, Iago.

— Aici, domnișoară?

— Nu, du-mă înapoi în casă. Mă omoară gravitația. Nu pot să dorm și să visez ca lumea decât într-un pat cu gel.

— Prea bine, domnișoară.

În vreme ce Jong-il și Berthezene coborau panta, fata îi zise lui Iago:

— Ar putea un servitor să ascundă crima în suflet și să treacă prin procesul nostru de selecție?

— Nu, domnișoară, n-ar putea.

— Ești sigur? Sufletul omului e un mister.

— Nu aveau cum. Avem cel mai riguros proces de selecție din tot sistemul. Crezi că MAHmele tale te-ar fi lăsat să riști ceva? Sigur că nu. Te asigur personal că-i așa.

— Bun, zise Dia lăsându-se pe banchetă, asta sugerează mai degrabă că teoria mea e corectă, nu crezi?

— Domnișoară, tu te ocupi cu rezolvarea problemelor privitoare la informații, zise cu voce

moale Iago, nu eu.

Fata privi spre cer. Albastru, albastru, albastru.

— Vreau acasă, zise.

Simțea că o lua somnul. Un vis ar fi ajutat-o să-și treacă în revistă teoriile și să ajungă la o concluzie.

Nu-și mai bătu capul cu pantofii-mișcători, așa că trebui să meargă sprijinită de umărul lui Iago până la cabină. Pentru un bătrân, mușchii de la brațele și umerii lui erau bine tonifiați.

După ce urcase toată lumea, mașina sui ușurel panta pietroasă și se încadră pe șosea. Diana simți accelerația, pe corpul tensionat de gravitație, ca și cum cineva ar fi aruncat pe ea o pătură. Își simțea pleoapele delicios de moi și de grele.

Trecură, în drum spre casă, pe lângă o procesiune: vreo duzină de oameni, poate mai mulți, cu o femeie în frunte ducând iCoana Fecioarei, zeița locală. Se cântau imnuri. Diana, desigur, nu auzea un sunet, datorită izolației perfecte a mașinii, dar le vedea gurile cum se mișcau. Și pășeau lent, solemn, de la sau către o biserică, slujbă, rugăciuni. iCoana Fecioarei era, desigur, făcută să arate ca MAHmele Dianei. Adică arătau precum Diana însăși. Era doar un pic bizar să-și vadă propria imagine. N-o venerau pe *ea,* evident. Venerau forma ei platonică, zeița întrupată, totuși…

Mașina trecu și luă viteză.

— Am impresia, zise cu blândețe Iago, că ai rezolvat deja enigma.

— Crezi că mă cunoști, replică încruntându-se Diana. Nu mă cunoști.

Auzea, în minte, mantra: aripioare, găurele și aripi.

— Sigur, rosti Iago.

— O groază de date contradictorii, spuse posomorâtă Diana. Și *știu* ce-o să zici. O să zici: asta ar trebui să mă facă specială, abilitatea de a vedea o cale prin tot felul de date care se contrazic

și prin iHaosul care blochează IA-urile. Dar IA-urile nu trebuie să *doarmă*.

— Modelele F au nevoie de somn, se băgă și Berthezene, irelevant.

— Un om e ucis, zise Diana cu ochii închizându-se și capul bălăngănindu-i-se ușor, în mișcările mașinii. Nu faptele sunt problema. Contextele *întrepătrunse* sunt problema.

— Contextele?

Diana era pe cale de a adormi, dar se menținea, la limită, trează.

— Contexte întrepătrunse și incompatibile. Situarea crimei în contextul, să zicem, vieții de servitor; în cel al atitudinilor și moravurilor existenței în capsulele de periferie; în cadrul mai larg al politicilor Sistemului, până la trădarea Ulanovilor înșiși, plănuirea de revoluții și așa mai departe… și madam Joad, totuși, n-a venit de pomană până aici.

În minte cuvintele i se înșiruiau ca într-un cântec pentru copii:

Aripioare și găurele și aripi
Aripioare și găurele și aripi
Aripioare și găurele și aripi

Probabil că Iago o credea deja adormită, așa că ea vorbi ca să-l surprindă.

— Mai sunt însă și alte *contexte* în dinamica MAHfamiliei Argent și în relația noastră cu Ulanovii. Plus contextele călătoriei peste viteza luminii, dintre cele mai *întâmplătoare*. La asta se mai adaugă, din câte știu, și supernovele *șampanii* ale Evei — greu de zis, totuși, dacă au ceva de-a face cu *asta*. Dam-diridam. Mai sunt, presupun, și contextele *fizice*. De Jack-din-Sticlă nici nu mai zic. Dar nu toate aceste contexte pot fi relevante pentru soluția misterului. Nu *fiecare* dintre ele. Provocarea e de a ști la care să renunți.

— Deci… ai un răspuns? zise Iago.

Diana deschise un ochi și-l privi.

— Păi sigur că am, rosti cu acreală. Altfel cum aș mai fi numărul unu în Sistemul Solar în domeniul enigmelor polițiste?

Iago ridică iar sprânceana, în felul său aparte.

— Și?

— Dragă Iago, informațiile sunt toate aici, ai văzut și tu toate indiciile. Și *tu* ar trebui să poți rezolva crima asta, cum am făcut și eu.

— Abilitățile mele, domnișoară Diana, rosti Iago redevenind scorțos ca un majordom, sunt în altă parte.

Poate că bătrânele și prostuțele lui sentimente erau rănite, așa că Diana se ridică mai bine pe banchetă și zise:

— Nu fi așa, ii-aa-oo, *te rog*! Ești un membru *de neprețuit* al echipei, cu adevărat. Când o să conduc familia o să te păstrez ca funcționar, grădinar, valet sau ceva. Dar pe mine m-au conceput MAHmele să rezolv mistere. Așa-i?

— Ai aflat și cum, *și* de ce?

— De ce, replică ea meditativă. Da, într-adevăr. Să ne scăldăm amândoi în marea albastră a lui *de ce.*

— Am ajuns, zise Jong-il.

Mașina trase în fața clădirii rezidențiale, iar Iago o ajută pe Diana să intre.

Pătrunse în casă prima, cu Berthezene și Jong-il după ea, făcând ușa mare să scheaune supărată, din cauza armelor de metal pe care le purtau. Jong-il rămase ca să rezolve chestiuni de acces și securitate cu bănuitoarea IA a casei, ca să le permită să intre cu armele. Berthezene se postă pe culoar, lângă camera Dianei, iar Iago o ajută să ajungă în cameră și să se întindă pe patul cu gel.

Clang, clang, clang. Ușă gălăgioasă.

— Un pic să ațipesc, de după-amiază, murmură ea. Puțintel somn.

Închise ochii, apoi îi deschise din nou.

— Când mă trezesc, aș vrea să încep să-mi plănuiesc *petrecerea*, zise. Înțelegi? O să fie

nevoie de-o groază de planificare.

— Da, domnișoară, spuse Iago.

— Ce vrea să zică *asta?*

— Doar că, după cum bine știi, nu putem invita pe nimeni, nici în persoană și nici sub formă virtuală, fără a compromite confidențialitatea prezenței voastre aici.

Asta o enervă suficient pe Diana cât s-o smulgă de sub puterea somnului, chiar dacă pentru o clipă doar.

— Prostii. Prostii, prostii, prostii. *Orice* agent de informații ar putea să scormonească după informația asta și s-o afle.

— Mă îndoiesc, domnișoară. Ne-am străduit din răsputeri să te ținem pe tine și pe MAHsora ta în siguranță.

Diana își încreți nasul.

— Dar ți-a trecut prin cap că n-am nevoie de ajutorul tău? Că eu vă țin în siguranță pe *voi?*

— În sensul că siguranța mea depinde de puterea familiei Argent și de proximitatea sa cu centrele de putere din sistem… asta este, desigur, adevărat. Cu toate acestea, nu vă putem compromite securitatea. Nimeni nu trebuie să afle unde sunteți exact.

— Scârboasa de madam Joad știa unde sunt, bolborosi Diana închizând iarăși ochii.

— Un agent personal al Ulanovilor e totuși altceva.

— Adorm, zise Diana.

— Prea bine, domnișoară.

— Serios. Pleacă de-aici, fosilă oribilă, cu piele crăpată ce ești.

— De vreme ce *ai* adormit…, zise Iago pășind spre ușă.

— Am adormit!

— … Atunci n-o să mă auzi zicând că am interceptat un mesaj de la Anna Tonks Yu.

Diana deschise un ochi.

— Destrăbălata aia, rosti. Ce zice acolo?

— Nu am accesat conținutul, desigur, în caz că ar fi avut un virus căutător ce ne-ar fi umblat prin relee și ne-ar fi dezvăluit amplasamentul.

Inima Dianei bătea, acum, ceva mai iute.

— Ați scanat? Ați găsit așa ceva?

— Nu asta-i ideea, zise cu blândețe Iago, de lângă ușă. Și o știi prea bine, domnișoară Diana. Ești isteață, mai isteață decât oricine de pe insula asta, poate cu excepția surorii tale. Nu e nevoie să *dovedești* nimănui asta.

Diana strânse din ochi.

— Nu înțeleg ce vrei să zici.

— Transmiterea ilegală a unui mesaj către un membru al unei familii rivale — un pericol *real*, un pericol potențial imens. Asta nu-i ca în Romeo și Julieta.

— Am adormit, repetă Diana, cu ochii strânși, acum, cu putere. Nici măcar *n-am de gând să verific* pe bId sensul referinței tale.

— Mă înțelegi foarte bine, domnișoară. Nu spun decât că… te rog, ia situația în serios. Pericolul ne înconjoară necontenit. Dacă vreo altă familie ar ajunge la tine, ori altă organizație de mai jos, Gongsi, mafia sau vreo miliție… ar fi…

— Am adormit! izbucni ea. Nu vezi? Nu-ți dai seama cum arată somnul?

— Ai adormit, zise Iago și ieși din încăpere.

9. EVA ACȚIONEAZĂ

Iago își croi drum — cam înțepenit, fiindcă gravitația era opresivă — către camera Evei. Lansă o cerere la intrarea PI-ului său și, un pic morocănoasă, fata reveni în lumea reală. Iago intră în camera ei. Așezată pe o canapea cu gel, Eva deschise ochii, care scăpărau de mânie.

— Ce-i? se răsti ea. N-ar trebui să te ții după soră-mea?

— Sunt tutorele amândurora, replică el cu blândețe.

— Tutore, pufni Eva. Ce nonsens, Iago!

Iago zâmbi.

— Ai prefera… valet?

— Da, cu frac, zise cu ciudă Eva. Evident că nu mă încântă tot ce fac MAHmele. Dar nici copil nu sunt, să fiu luată de sus, ca și cum…

Se opri brusc.

— Ce vrei, până la urmă? Am treabă. Am un doctorat de terminat.

— Diana o să împlinească șaisprezece ani în câteva săptămâni, zise Iago.

— Tot puștoaică *rămâne*. Și la șaizeci și unu de ani, tot copil. Are copilăreala în ea ca o vână de argint ce trece printr-un asteroid.

— Să sperăm, zise Iago sprijinindu-se cu spatele de perete ca să se mai ușureze de imensa presiune gravitațională ce se exercita asupra picioarelor lui, că o să supraviețuim toți ca să ne bucurăm de petrecerea ei aniversară.

— Am putea să murim în orice moment, sigur, izbucni Eva. Și de asta e cu atât mai imperativ să mă întorc la cercetările mele. Nu mi-ar plăcea deloc să las treaba neterminată.

Se opri, șovăind.

— Te referi la ceva anume, nu? Te referi la o amenințare concretă?

— MAHpărinții tăi au dovezi semnificative ce duc la asta.

— E cum spunea Joad? încercă Eva să glumească. Legendarul Jack-din-Sticlă a coborât aici ca să ne ucidă?

— Nu cred, personal, că legendarul Jack-din-Sticlă a coborât ca să ne ucidă, zise cu voce cumpănită Iago.

Eva oftă.

— Stai jos, Iago. Cred că mai bine te-ai așeza. E iminent atacul? Trebuie să ne mișcăm de-aici chiar acum?

Iago se lăsă, scârțâind din încheieturi, pe un scaun.

— Nu în clipa asta. Probabil săptămâna viitoare, poate în două săptămâni. Cu siguranță înainte de aniversarea surorii tale. Amândouă madamele Argent sunt de acord, totuși, că e de așteptat un atac. Suspectează clanul Yu, dar, în ceea ce mă privește, mă întreb dacă atacul n-o să vină din altă parte.

— De asta a coborât Joad pe-aici?

Iago lăsă capul un pic într-o parte. Considera, ca regulă generală, că era mai bine să nu răspundă la întrebările pe care i le puneau surorile. Răspunsurile erau, până la urmă, scopul vieților *lor*. Pentru asta fuseseră concepute.

— Politică, zise într-un târziu Eva.

Apoi, surprinzător, devie de la subiect:

— MaHmele sunt *dezamăgite* de mine, crezi*?*

Iago cugetă.

— Ai putea să le întrebi pe ele.

Eva, însă, ridică brațul drept, lăsându-l apoi să cadă sub influența gravitației.

— Chiar dacă ar *fi* dezamăgite, nu mi-ar spune. Nu ca să mă cruțe, evident, ci fiindcă, precum Dia, sunt ceea ce au făcut din mine. Să fie dezamăgite de mine ar fi ca și cum ar fi dezamăgite de ele

însele. Și, cu toate că excelează în multe, dragele mele MAHme nu se pricep la autocritică onestă. Oglinda adâncă și întunecată a adevărului.

Tăcură, preț de o clipă, amândoi. Dincolo de fereastră, o lumină nesfârșită cădea pe pământul primitor; străvechiul Pământ, galben, cafeniu și înțesat de verde sub cerul sacru, albastru. O siluetă se deplasa grăbită la o oarecare distanță, de la dreapta la stânga, străbătând iarba mai înaltă dintre măslini. Un exercițiu atât de istovitor în arșița zilei! Mișcarea prin iarbă a ghetelor alungă un nor de fluturi, vibrând în cenușiu și în verde-albăstrui strălucitor în vreme ce se răspândeau în văzduhul dintre pomi.

Iago, în cele din urmă, trase aer în piept și zise:

— Diana spune că a rezolvat misterul morții lui Leron.

Ochii Evei sclipiră scurt la conexiunea bId-ui cu memoria.

— Servitorul mort. Am rezolvat-o ieri, cred. Unul dintre *ceilalți* servitori a făcut-o.

Iago nu răspundea, așa că Eva continuă:

— Și? A rezolvat enigma?

— Nu mi-a spus soluția, rosti Iago. Și susține că mai are câteva detalii de pus la locul lor. Dar cred că da, are rezolvarea.

— Unul dintre ceilalți servitori, zise Eva. Asta dacă n-o crezi pe madam Joad și povestea ei cu teleportarea magică a lui Jack-din-Sticlă. Una din două.

Îl privi țintă.

— De ce ne-a spus Joad poveștile alea de adormit copiii?

Iago aștepta. Eva mîji un pic ochii.

— De ce am impresia că e vorba de-un test? Toată chestia? Nu prea contează ce soluție alegi. E doar un servitor omorât.

— O ființă umană ajunsă la maturitate deplină, zise cu tristețe Iago. Cu toate capacitățile

emoționale, intelectuale și practice pe care le presupune asta.

— Sunt mii de miliarde de ființe umane din astea în Periferie. Numai că *nu*-i asta, corect? Știm amândoi că nu-i asta. Testul… ea sau eu?

— Din cât înțeleg, părinții voștri și-ar dori ca voi două să *colaborați*, spuse Iago. Sună a platitudine, aș zice, dar asta vor, cu adevărat.

— E un fel întortocheat de a spune că ea trece testul și eu nu, zise mohorâtă Eva.

— Tu…, dădu Iago să spună, dar Eva îl întrerupse cu un gest.

— Nu mă trata cu condescendență, Iago. Chiar n-aș suporta așa ceva.

Bărbatul înclină capul.

Eva privi iarăși prin peretele transparent. Chiparoșii arătau nefiresc de drepți și de țepeni pe fundalul cerului, ca niște urechi ciulite de câine, gata să audă vești rele. Însă fata știa că momentul deja trecuse, că un val o despărțise de Diana și că fusese aruncată pe partea *greșită*. Ciudat era că simțea asta, în clipa aceea, ca pe un soi de ușurare. Era probabil ușurarea că durerea mai acută asociată cu momentul crizei se afla deja în trecut. Însă, oricum, o păștea o ditamai dezamăgirea și posomoreala. Aveau să vină negreșit.

— Ce a fost? întrebă în cele din urmă. Politica?

— Mereu e politica, zise Iago. Politica e totul. Statutul Clanului Argent depinde de capacitatea de a surmonta turbulențele politicii, zi de zi și ceas de ceas.

— *Pot* să înțeleg politica, spuse Eva, fără să-și poată stăpâni o intonație rugătoare din glas. Ca sistem, pot. Nu vreau să mă vait pe-aici, dar *pot* să mă descurc! A, poate că n-am instinctele ei empatice. N-am fost făcută așa. Însă capacitatea mea de soluționare probabilistică este…

Se opri. N-avea sens să se ciorovăiască cu Iago. Era, până la urmă, doar un mesager.

— O să-mi termin doctoratul, adăugă posomorâtă Eva. Nu-mi pasă ce spui tu acolo.

— Știu.

— Și ce-i între tine și MAHme, până la urmă? Le ești loial pe stil vechi, așa-i?

— Le datorez foarte multe, spuse Iago. M-au luat sub aripa lor. Nemaizicând că lucrăm pentru același țel. Miza este enormă.

— Serios? Nu-i doar politichia zumzăitoare obișnuită?

— Nu, zise Iago arătând foarte serios. E adevărul gol goluț. Adevărul final. Miza e mai mare ca oricând. Riscul e mai mare decât orice a înfruntat până astăzi omenirea.

— Nu vreau să știu, zise Eva și, spre cinstea ei, chiar nu voia să știe.

— Nu *simți* nimic pentru Leron, mort pe dușumea. Și de ce-ai simți? Nu l-ai cunoscut. Îl vezi ca pe un atom într-o acumulare cvasi-gazoasă de… cum zici tu… mii de miliarde de ființe umane. Iar pentru Diana, problema a fost exact aceea de a se apropia de punctul tău de vedere. De a vedea aceste miliarde ca pe o resursă, nu ca pe o congregație a omenirii.

— Ți-ai transmis mesajul, zise Eva. Aș vrea să pleci acum, ca să-mi văd mai departe de cercetare.

Iago se ridică stângaci în picioare, cu rotulele pocnind.

— Diana o să vrea, probabil, să-ți explice soluția misterului după ce se trezește. E mândră că a reușit.

— Da, da, zise Eva. Hai să ne-adunăm toți în bibliotecă și să aflăm întocmai cum a făcut-o majordomul. Ori doctorul. Era și-un doctor. Parcă, de obicei, *doctorul* e criminalul în poveștile astea.

El ajunse la ușă înainte ca Eva să strige în urma lui.

— Acum, că am picat testul, presupun că am dreptul să știu. PVL era o pistă falsă?

— Nu, nu era. Îmi pare rău să ți-o spun.

Eva pufni disprețuitoare.

— Crimele PVL! declară. Iar ucigașul *a fost* unul dintre servitori, cum am spus, nu? Ori a fost Jack-din-Sticlă, cum insista madam Joad? Nu mă îndoiesc că surioara mea a ales varianta corectă. Dar nu mă pot dezbăra de senzația că, și dacă aș fi ales *oricare* variantă, tot aș fi greșit.

Iago dădu din cap aprobator.

— Știam eu! Nu-i *niciuna* dintre ele!

— Sau sunt ambele. O zi bună, domnișoară.

Eva se retrase în PI-ul ei. Era dezamăgită, și n-avea sens să pretindă că n-ar fi fost. E întotdeauna iritat să pici la un test, iar situația era făcută *și mai* iritantă de faptul că aflase cu întârziere că *fusese* un test. N-avea, desigur, să fie excomunicată din intimitatea clanului. Partea ei înțeleaptă încerca să-i sugereze că ar fi putut vedea asta ca pe o binecuvântare — i-ar fi lăsat mai mult timp să-și facă temeinic studiile de astrofizică. Și nu-i putea purta pică MAHsurorii sale pentru că triumfase (oare își dădea seama, măcar, Diana că *triumfase?*) Starea de neplăcere pe care o simțea era, decise, *altceva*.

Încercă să-și vadă de munca la Supernova Șampanie, însă cuvântul acela idiot, „politică”, îi tot clămpănea prin minte. „Politică”! În absolutul gerului veșnic și al depărtărilor fără margini politica nu însemna cu desăvârșire nimic. Obiectul ei de studiu era mai depărtat de politică decât orice altceva.

Intră în Palatul ei și, oțelindu-se, pătrunse (cum s-ar spune) printr-un portal. Nu era o ușă virtuală oarecare, ci, dimpotrivă, un portal mascat *cu grijă* undeva pe la spatele PI-ului. Nu se putea să stai și să aștepți, pasiv, pentru totdeauna. Uneori era necesară acțiunea.

Și Eva acționă.

Bărbatul ce pășea grăbit prin livada de măslini, ceva mai devreme, pe arșița cea mai mare, cu osteneala cea mai mare. De ce se grăbea oare așa?

Diana era la ea în cameră. Făcu, un timp, să apară o fereastră mică în perete; un hublou ce dădea către imensitatea de plastic a cerului albastru (albastru!… ciudată culoare pentru un cer, dacă stăteai să cugeți la asta, o asemenea diulare bizară a negrului natural). Lărgi hubloul, îl transformă într-un monitor mai mare și spori volumul sunetului. Era după-amiaza târziu de-acum. Peisajul era dominat de pâcla de arșiță și de nemișcarea Korkurei. Singurele zgomote erau fâșâielile ca niște oftaturi ale valurilor și foșgăitul leneș al lăcustelor ascunse în iarbă. Nu mișca nimic. Cerul arăta ca un ecran. Două bețișoare albe se desenau pe el, pornind de la două aparate cu jet ce zburau spre același punct, sau cel puțin așa i se părea Dianei din poziția în care se afla. *Simțea* cumva căldura chiar și în calmul echilibrat termic al iatacului ei.

Șterse fereastra și se cuibări în patul cu gel.

Somnul veni îndată.

Îl visa pe Iago. Ciudat, fiindcă arareori îi visa pe servitori. Se afla pe un delușor verde, pe Pământ, dacă era să judeci după gravitație, dar mai răcoros și la o latitudine mai ploioasă decât cea a Korkurei. Iarba era bine tunsă, însă tulpinile erau îndeajuns de lungi pentru a răspunde apăsării nevăzute a vântului. De jur împrejur erau doar câmpii verzi, iar înspre stânga o întindere albastru-verzuie de teren împădurit, ca un nor lăsat pe pământ. Era frig. Cerul era albicios și cenușiu, iar aerul mirosea a ploaie. Știa, cumva, că un turn înalt, acum ruinat, se ridicase cândva pe culmea dealului. Privind în jos, Dia vedea rămășițe masive de granit îngropate doar parțial în țărână: rămășițele a ceea ce fusese, cândva, o structură impunătoare.

Iago se afla la câțiva metri de ea.

— Unde sunt? îl întrebă, și, fără să-i aștepte răspunsul, continuă: Ce facem aici? *Niciodată* nu te visez.

— Dacă-i ceri visului să interpreteze visul, ai șanse mari să provoci un scurtcircuit, replică celălalt, cu vocea lui croncănită de boșorog.

Alături de el se afla un RACdroid, cu trupul metalic lucind slab în lumina de iarnă.

— De ce-ai adus un droid? O să fim martori la un contract, noi doi?

— Ai trecut testul. Sora ta nu. Vei fi instituită ca moștenitor oficial al Clanului Argent.

— Nici n-ai auzit soluția măcar! zise ea, apoi: Cât despre soră-mea — mai mare rușinea.

— Trebuie să sperăm că-și acceptă rușinea, proclamă misterios Iago.

— Nu voiam să zic „rușine” în sensul ăsta!

Apoi:

— Ruine. Aici… cu tine. De ce visez dărâmături?

— Totul stă în felul în care formulezi întrebarea, nu?

Încercă iar.

— Bun! *Ce* anume, care-i ruinat, ar trebui să visez?

— Mai bine! zise el, iar fata simți un râcâit mărunt de iritare din cauza aerului său condescendent.

Diana ridică privirea. Cerul se umplea cu nori de furtună: purpură imperială, negru și albastru neguros. Erau formațiuni noroase imense, mișcându-se precum obiectele solide, precum părți ale unei structuri arhitectonice. Se apropiau cu o viteză nefirească.

Iago spuse, atunci, ceva neașteptat.

— Stelele sunt ruinate. Așa, deodată, ajung făcute bucăți și sunt aruncate din loc mai iute decât lumina pe care o împrăștie.

Ce lucru straniu își găsise să zică! Norii de furtună acopereau acum cerul întreg. Lumina scăpăta.

— Propria lor lumină, spuse ea.

Începeau să se prăvălească picături de ploaie, grele ca metalul. Pământul scotea un sunet de tobă lovită cu degetele, învăluitor. Dia simți o străfulgerare de intuiție: picăturile de ploaie erau, toate, micuțe capete de ciocan, iar firele de iarbă erau, fără excepție, ființe umane și *pffam!* — ce-a fost asta? Fulger! Și din nou — *pffam!* — iar Diana ridică privirea către Iago. Fața îi era umedă, iar pielea i se înfiora de frig. Era udă leoarcă! Abia dacă-l deslușea prin semiopacitatea rafalei de ploaie. Un fulger, structura sa strălucitoare și suplă vizibilă o microsecundă doar, însă rămânând imprimată, spectral, pe retină. Fiecare străfulgerare era moartea inexplicabilă a unei stele.

— *Ce* s-a ruinat? zicea Iago scuturând capul în care stropii deși de ploaie ricoșau, spărgându-se în picături mai mici, ce-l înconjurau dese ca un abur. Noi.

Să ne înțelegem: Dia nu era obișnuită cu genul ăsta de vis. Sincer, o cam călca pe nervi. Ceea ce a înrăutățit situația a fost că a trezit-o cu *de-a sila* din el altcineva — era o invazie *fără precedent* a intimității ei. Se trezi stropșindu-se, rotind brațele în încercarea de a se apăra de monstru, de abuzator. Însă gravitația o slăbea prea mult, iar loviturile sale ricoșau slab din pieptul celui care o trezise.

— Domnișoară! Domnișoară Diana!

— Cum îndrăznești, icni ea cu gura uscată. Să mă întrerupi din visat! Trebuie să visez ca să procesez informația…

— Domnișoară, trebuie să *plecăm.*

Era Jong-il. Chiar în clipa în care furia începea să-i zumzăie în cap, fata își dădu seama că ceva e teribil de greșit.

— Jong-il, zise cu voce spartă, ce se-ntâmplă?

— Nu sunteți în siguranță, domnișoară, spuse garda de corp ajutând-o să se ridice din patul cu gel. Trebuie să plecăm imediat.

Furia ei se slei.

— Am timp să mă spăl, se răsti, ori trebuie să o iau la fugă cu șuvițe de *gel* atârnând?

— Vă rog, domnișoară, rapid, o grăbi Jong-il.

Și ea se mișcă rapid: spălatul dură doar câteva momente, iar pusul pantofilor-târâtori alte câteva.

— Chiar suntem atacați? întrebă urmându-l pe Jong-il afară din dormitor.

Iago era în hol, părând (chiar dacă ploaia lipsea) deranjant de asemănător cu versiunea din visul ei.

— Mă tem că da, domnișoară, rosti el. Îmi cer iertare că te-am trezit, dar e absolut necesar să plecăm chiar acum din Korkura.

— Cine?

— Asta-i un pic neclar: ori Clanul Aparaceido, ori Clanul Yu folosind logistică Aparaceido.

— E război?

Iago clătină din cap.

— Mă îndoiesc. S-ar putea, firește, să fie, dar mai probabil mi se pare să fie vorba despre un atac oportunist. Se bazează pe informații care te-au identificat pe tine și pe sora ta ca prezente aici, pe insulă. Acționează în speranța că vă pot elimina pe amândouă. Ar fi un inconvenient major pentru părinții voștri.

— Pentru mine ar fi un inconvenient și mai mare, replică sec Diana. E sigur? Se întâmplă acum?

— Nu acum. Spionii noștri susțin că se va întâmpla în următoarele douăsprezece ore.

— Șanse?

— Cincizeci și șapte la sută.

Fata încuviință. Era cu siguranță un motiv suficient de bun pentru evacuarea insulei.

— Unde-i Eva?

— O să plecați separat, zise Iago. Părinții voștri sunt de neclintit în privința asta. Nu pot risca să fiți amândouă în aceeași navetă în același timp.

Părea să aibă sens.

— Să-i zic la revedere atunci, și să-i dăm drumul.

Cei trei merseră la Eva în dormitor, iar cele două surori se îmbrățișară. Aveau aceeași expresie amândouă: sobră, dar concentrată.

— Iartă-mă că n-am putut să fiu Hastings la Holmes al tău, zise Eva. A fost urât din partea mea.

— Nu contează, spuse Diana. Și e Mycroft. Hastings e cu Poirot.

— Ți-ai dat deci seama cine l-a ucis de fapt pe servitor? întrebă Eva.

— Ai avut dreptate, zise Diana, era un alt servitor. Cine altcineva?

— Ha! râse Eva. Am trecut deci testul până la urmă? E cam ironic, date fiind circumstanțele.

— E mai complex de-atât, spuse Diana. Ia stai, ce vrei să zici?

— Nimic. Sau poate doar că ar trebui să rezolv mai multe cazuri din astea cu crime misterioase? Ți-aș putea contesta dominația.Ție și fetei ăleia după care ți s-au aprins călcâiele, pe care-o ții așa secretă, care joacă și ea. Cum îi spune?

Diana gemu și-și feri privirea, iar Eva înțelese brusc.

— N-are a face, spuse simțind cu adevărat că voia să-și consoleze MAHsora. Pericolul e *bun* pentru noi. E ca gravitația — dacă trăiești o viață fără ea, ajungi slăbănog. O să ne descurcăm noi.

Diana, însă, roșea.

— O să-mi dai voie să-mi cer scuze?

Eva, serioasă, cugetă la asta un timp.

— În regulă.

Se îmbrățișară iar.

— Dragostea te duce la lucruri nechibzuite, spuse Dia.

— Știu, zise Eva.

— *Trebuie* să plecăm, domnișoară, spuse Jong-il aplecându-se spre ele. Îmi pare teribil de rău, dar trebuie.

— Avem lansator balistic pe insulă, normal, murmură Iago. Dar o lansare directă — ținând seama că inamicul știe probabil unde ne aflăm —

ar fi prea periculoasă. Sunt vreo jumătate de duzină de stații de plasmasere instalate pe coasta Mediteranei; ar fi mai sigur să iei o cabină. Domnișoara Eva și Jong-il or să meargă până la Tobruk, ca să se lanseze de acolo. Domnișoara Diana, Deño și eu o să luăm un plasmaser italian ceva mai târziu.

— Nu văd de ce-ar fi mai greu de doborât o cabină plasmaser decât o capsulă balistică, zise Eva.

— Nu este, încuviință din cap Iago, recunoscând justețea observației. Ba chiar e mai mare, merge mai încet și-i mult mai ușor de țintit, de fapt. Dar vehiculul ar fi plin de mărfuri valoroase și ar avea de asemenea și mulți alți oameni la bord, așa că doborârea sa ar fi, neîndoielnic, un act de război. Altceva e să dobori un transport balistic privat. Mai ușor de negat, mai simplu de explicat, dacă trebuie. Nu credem că agresorii, din ce Clan or fi, chiar doresc să declare război.

Eva nu mai avu întrebări. Plecă imediat cu Jong-il.

10. GRAVITAȚIE SAU VINOVĂȚIE?

Diana abia aștepta să plece, dar accepta că trebuia să mai zăbovească până ce sora ei se îndepărta suficient. Așa că se duse afară și se așeză într-un șezlong pe peluza din față, în vreme ce Berthezene lua o poziție discretă la douăzeci de metri mai încolo, cu arma scoasă. Se simțea nerăbdătoare, dar nu se temea. Oare, fiind păzită continuu, i se tocise capacitatea de a simți frică? Nu privea, cu siguranță, viitorul cu ochi prea buni.

Văzu avionul Evei țâșnind, planând peste vârfurile măslinilor cu un vâjâit înfundat și făcând livada să se agite violent de la turbulența atmosferică.

Plecase.

Se făcea după-amiaza târziu. Iago îi aduse Dianei un pahar cu apă de la gheață și fructe feliate, de mai multe soiuri.

— Am văzut-o pe Eva plecând.

— Părinții voștri nu vor să fiți în aer în același timp. E o precauție doar. Când domnișoara Eva va fi aterizat la Tobruk și avem confirmarea că mașina plasmaser e gata, o să plecăm.

— În cât timp?

— Puțin. Douăzeci de minute.

— Știm sigur cine ne-a trădat?

— Nu putem ști *sigur,* zise el.

Diana sorbi din apă și mâncă o felie de măr. Avea o consistență ca de burete dur, umed, fără aromă. Mai luă o felie.

— Știu că ai impresia că eu am fost, zise ea la repezeală, fără să-l privească în față. Am contactat-o pe Anna, adică. Știu că tu crezi că… de la asta ni s-a tras. Dar ar trebui să te gândești măcar la

posibilitatea ca altcineva să fie responsabil. În afara servitorilor aduși aici cu noi, trebuie să mai fie încă vreo treizeci de oameni pe insulă care știu că suntem aici. Oricare ne-ar fi putut trăda.

— Li s-au administrat tuturor doze mari de FEC. Îi cam pleoștește, le ia din inițiativă, îi face să fie emotivi, toate lucruri care nu-s tocmai ideale în termeni de… cum să spun… *organizat* treaba pe aici. Dar mai înseamnă și că n-ar putea în veci, conștienți fiind, să te *trădeze*.

— Dar inconștienți, ori accidental?

— Am închis toate căile de acces, ca și toate formele de comunicație. Nimeni n-ar fi putut să dezvăluie locul accidental. E musai s-o fi făcut intenționat.

Cugetă un pic la asta, mestecând o felie foarte dulce de pară. Ce gust minunat! Bucățica avea culoarea, forma și (în ceea ce-o privea) aroma adevărată a lunii. Se uită lung înspre vest, către mare. Pe linia vestică a orizontului se adunau nori, în vreme ce soarele, roșu de efort parcă, se lăsa tot mai în jos pe cer.

— Și cei doi polițiști? Cei care-au venit la noi după ce-a fost găsit mort Leron? Sigur că a trebuit să urmăm litera legii Ulanov, și desigur că nu puteam refuza accesul unei autorități polițienești avizate. Dar nu erau servitori, nu? Puteau foarte ușor să trimită un mesaj altora.

Iago clătină din cap.

— Iau și ei FEC și sunt absolut loiali clanului.

— Chiar? Dacă stau să mă gândesc, de fapt, mi s-au părut ei cam lenți și fără inițiativă. FEC ar explica asta. Nu durează o săptămână sau două până are efect asupra creierului? Chiar și în doze mari?

— Ba da. Dar amândoi indivizii în cauză au fost tratați în avans.

— Zeiță! Chiar? Prudența e mama înțelepciunii, nu?

Bărbatul o privi, părând să-i evalueze reacția, apoi zise:

— Nu prea mai contează acum, domnișoară.

Știa că el se referea la mesajul pe care ea îl strecurase. Roși din nou, apoi încercă să-și recapete expresia demnă.

— Sunt o proastă, îi spuse simțind că o împungeau propriile vorbe, deși erau adevărate. N-am nici șaisprezece ani… dar asta nu-i o scuză. Dacă am judecat-o greșit pe Anna... ei bine, atunci…

Se opri fără să termine.

— Erai îndrăgostită, zise Iago cu simplitate.

Diana strânse tare din buze, își încleștă mâinile și-l privi țintă. Dar era adevărat. Era adevărul idiot și umilitor. Era adevărul măreț și minunat. Își descleștă mâinile și le așeză pe masă. Deschise gura și trase cu putere aer în piept.

— Fainã folosire a timpului imperfect, Iago-go-go.

— Iubirea e o… emoție complicantă.

— Complicată spui? Chiar că-i așa.

— Complicantă, repetă Iago.

— Mai avem ceva timp, zise Diana. Adu-mi-o pe fata aia, Sapho.

Iago o privi pătrunzător.

— De ce?

— Mai am să-i pun niște întrebări.

— Parcă spuneai că ai rezolvat misterul servitorului ucis?

— Chiar așa. Dar mai sunt câteva mici detalii pe care încă nu le-am așezat la locul lor. Mă știi doar, ea-ga. Îmi place să acopăr întreg terenul. Îmi place să pun cruce la „t” și punctul pe „j” mic.

Stângaci, Iago făcu o plecăciune.

— O să pun să fie adusă, domnișoară. Numai că…

— Numai că ce?

— N-o putem lua *cu* noi, să știi.

— N-am intenția asta! izbucni Diana, surprinsă cu adevărat de idee.

Iago se înclină iarăși și se îndepărtă. Diana se cufundă în scaunul cu gel, privind cerul vestic, a cărui frumusețe devenea tot mai copleșitoare. Apusul, ca o sobă cu ușița deschisă. Culorile acelea sublime, de lavă topită și de flacără portocalie. Norii lungiți peste orizont, supuși. Mai mâncă o felie de fruct.

Patru minute mai târziu apăru o mașină, zumzăind pe drumul de coastă și cu o coadă de praf negru după ea. Lumina apusului licărea rubiniu în parbriz. Intră în zona rezidențială principală și se opri la două sute de metri mai încolo. Două persoane coborâră: un polițist — mărind imaginea cu ajutorul bId-ului, Diana își dădu seama că era vorba despre agentul Avraam Kawa — și servitoarea Sapho. O ținea în poziție verticală sprijinind-o la subsuoară cu umărul său osos. Parcurseră agale întinderea peluzei.

Iago reapăru lângă ea, postându-se tăcut, ca valetul Jeeves din povestirile acelea atât de amuzante.

— Înțelegi, domnișoară, că mai avem un sfert de oră, nu mai mult.

— N-o să dureze, Iago.

Sapho, gâfâind, fu așezată într-un scaun în fața Dianei. Agentul Kawa se proțăpi în spatele ei, de parcă statul drept la gravitație deplină ar fi fost lucrul cel mai ușor de pe lume — ceea ce, pentru el, și era. Așa că Diana îl trimise înapoi la mașină și îi spuse s-o ia din loc — „te chemăm când o să fim gata”. Iar polițistul, după ce îi aruncă o privire lui Iago, plecă.

Zumzetul mașinii se combina cu vuietul slab al valurilor.

— Deci, Sapho, zise Diana, vrei un pic de fruct?

Servitoarea privi cu ochii mari.

— Domnișoară?

— Încearcă para. E adevărată, crescută aici pe Pământ. Nu-i cum sunt chestiile alea din capsulă, pun rămășag.

Sapho întinse precaută o mână tremurătoare (de la gravitație? sau de la vinovăție?), luă o felie de pară și o băgă șovăielnică în gură.

— E bună?

— Da, domnișoară, zise servitoarea, apoi, privindu-l nefericită pe Iago, adăugă: Noi avem pisici.

— Pisici?

— Pe Smirr — pe capsula mea natală. Sunt mulți șoareci, e de fapt o invazie. Așa că ne-am făcut rost de pisici.

Diana dădu aprobator din cap.

— Crezi că asta fac eu aici? Că sunt o pisică ce se joacă cu șoarecele? Nu-i așa. Și, mai ales, n-am timp de așa ceva. Am doar cincisprezece minute.

— Douăsprezece, zise Iago.

— Douăsprezece minute. Voiam doar să mai schimbăm rapid câteva vorbe, atâta tot.

Aflat mai încolo, spre dreapta, Berthezene își schimbase poziția. Îi aruncă o privire, întrebându-se ce-l deranja. Urmărindu-i privirea, îl văzu pe Deño, pe drumul de coastă, privind către mare. Se pregăteau să o scoată de acolo, presupuse. Dar tot mai avea un pic de timp.

— Uite ce-am găsit printre date, zise. Afilierea ta religioasă la Ra-Allah.

— Da, domnișoară.

— Spune-mi ce presupune asta.

— Nu-i un cult secret, domnișoară. Nu este ilegal. Informațiile despre credința noastră sunt accesibile pe deplin.

— Spune-mi cu cuvintele tale.

Sapho privi către soarele ce apunea.

— Ra este soarele, domnișoară. Allah este Dumnezeul Universului, principiul legii și compasiunii, al milei și tăriei. Mohammed a fost profetul său pe Pământ, dar noi nu trăim pe

Pământ. Pentru noi, Ra e mai mult decât un profet, mai mult ca un înger. Ra este lumina lui Allah, ce se împrăștie în cosmos.

— Veneraţi soarele?

— Îl venerăm pe Ra-Allah. Pe unicul Dumnezeu, și recunoaștem că Soarele este Noua Mecca, Noul Metatron.

— Și cu Ulanovii cum e?

Sapho o privi pătrunzător.

— Ce-i cu ei, domnișoară? Sunt niște ființe umane, ca mine și ca tine. Nu-i venerăm pe ei.

— Dar nu ar fi cazul, zise Diana aruncând o privire spre Iago, care îi stătea impasibil în spate, să-i consideri pe Ulanovi sacri și binecuvântați? Și să respecți, mai presus de orice, Pravila Ulanova?

— Ulanovii, spuse cu încetineală Sapho, au interzis apropierea de Sfânta Față a Soarelui.

— Au făcut ca zburatul pe orbita internă a lui Venus să fie ilegal, dar asta fiindcă vor pentru ei Mercur. Din motive comerciale, să știi. Mare parte e fier în formă solidă, planeta aceea. O resursă fantastic de valoroasă.

— Nu ne preocupă asemenea lucruri, zise Sapho.

— Știai că Ulanovii sapă chiar acum pe Mercur cu navele lor? Ca să nu mai vorbim de toate navetele poliției și restricțiile necesare pentru menținerea unei blocade legale. Zboară pe orbita lui Venus. Nu te deranjează asta?

— Dacă altă putere ar prelua Sistemul Solar, zise Sapho, și i-ar răsturna pe Ulanovi, crezi că ar păstra spațiul din jurul Sfintei Fețe a Soarelui chiar liber de contaminare? Relativ liber, domnișoară, fiindcă, e drept, nu e cu totul gol. Zic doar că lucrurile stau mai bine decât ar putea să stea.

Dia încuviință lent din cap.

— Am înțeles. Dar e și chestia asta: Leron nu era un discipol al lui Ra-Allah, așa-i?

Sapho plecă imediat privirea.

— Nu, domnișoară.

— Ce era?

— Adora Dumnegravitația. O credință oribilă, credință de bătăuși și de păgâni.

BId-ul îi furniză câteva detalii.

— Oribilă fiindcă îți neagă ție zeul?

— Neagă *natura unică* a lui Dumnezeu. Ei cred că gravitația este principiul divin al Universului, că doar gravitația dă formă și ordine cosmosului. Consideră că orice fărâmă de materie are potențialul de a fi divină, dar că, atunci când se acumulează dincolo de un anume punct, aceasta capătă, literalmente, dumnezeirea. Venerează găurile negre — devoratorii — ca pe adevărații zei, iar asta înseamnă că venerează *zece milioane de zei*. Ei cred că *toate* obiectele astea drăcești vor forma un Dumnezeu uriaș la sfârșitul timpului, care se va numi Fenrir și ne va înghiți pe toți. E o religie sălbatică, domnișoară. Leron credea că doar *forța* oferă formă, ordine și sens naturii. Credea că forța e frumoasă.

Toate acestea îi ieșiră pe gură într-un monolog lung și rostit iute; arăta, după ce-l terminase, îmbujorată și necăjită.

— A folosit forța cu *tine*, Sapho?

— Domnișoară, recunoscu ea închizând ochii și deschizând gura.

Buza de jos îi tremura de necaz, ori poate din cauza neiertătoarei apăsări a gravitației.

— Pare ciudat, cugetă Diana, ca două religii aflate într-o asemenea antiteză să ocupe aceeași capsulă de periferie. De obicei, din câte am înțeles, fiecare capsulă conține câte o comunitate de câte o singură credință. Că nu-i foarte mult spațiu pentru altceva.

— Leron și familia lui au venit de pe altă capsulă, domnișoară, zise Sapho îndreptându-se nițel în scaun. Le-a distrus-o o navetă de poliție și s-au refugiat la noi.

— Frumos din partea voastră să le oferiți un cămin.

— Ra-Allah răsplătește compasiunea. Și, pe lângă asta, au plătit.

— De ce le-a făcut poliția zob capsula?

— Fiindcă, zise Sapho aruncând o privire piezișă spre Iago, sunt oameni rebeli și ticăloși. Nu respectă, ca noi, autoritatea Ulanovilor. Plănuiesc revoluții. Sunt prieteni cu Jack-din-Sticlă, care urmează principiul de *force majeure* în politică.

— Ce curios! zise Diana uitându-se spre Iago, aflat în picioare, cineva care a verificat personal acești douăzeci de servitori să permită accesul unui asemenea individ, cu intenții criminale și vederi politice periculoase?

— Două minute, domnișoară, rosti impasibil Iago.

— Erai informat, Iago, că răposatul Leron era un discipol al Dumnegravitației?

— Sigur că eram, domnișoară Diana, zise Iago. Sapho exagerează cu părțile revoluționare ale credinței în cauză. Unii dintre ei nutresc idei teroriste, recunosc. Dar cea mai mare parte nu.

— Totuși… să recrutezi servitori de pe o capsulă cu două religii aflate în competiție și în război una cu cealaltă, spuse Diana făcându-i complice cu ochiul. Cam ciudat, nu?

Iago se uita către mare, unde se profila Deño, tot în picioare.

— *Mai puțin* de două minute, domnișoară, zise el.

— Sapho, făcu Dia, redevenind atentă la servitoare, mă tem că trebuie să plec imediat. Dar aș vrea să înțelegi ceva. Știu că Leron te-a agresat sexual.

Sapho îi răspunse cu o privire neclintită.

— Domnișoară.

— Și cred asta. O să fac tot ce pot ca pedeapsa ta să fie minimă.

— Pedeapsa, domnișoară? tresări Sapho.

— Uciderea unei ființe umane rămâne uciderea unei ființe umane, chiar dacă cel pe care l-ai ucis

era un ticălos. Și Pravila Ulanova nu poate fi ignorată, desigur. Dar cred că *pot* să-mi folosesc influența pentru a obține o sentință mai blândă. Se pare că influența mi-e, hm, hm, în *creștere*.

Sapho o privi cu ochi obosiți. Pentru o clipă, poate, fu pe cale să nege totul. Dar momentul trecu. Coborî iarăși privirea și rosti, cu voce extenuată:

— Pedeapsa pentru omor e moartea. Moartea nu se poate îmblânzi.

— Nu neapărat e așa. Vei ajunge în schimb la închisoare mulțumită circumstanțelor atenuante, cred, zise Diana. Te mai violase. Presupun că încerca s-o facă din nou când l-ai ucis, nu?

Soarele care apunea le strălucea pe fețe, contopind nuanțele și cuprinzându-i pe toți într-un sângeriu intens. Cu toate că gravitația îi strâmba fața și i-o făcea să cadă, părea aproape frumoasă.

— Da, zise ea.

Și Diana:

— M-am uitat prin magazie — unde s-a întâmplat — de două ori.

Vorbea pentru Iago, deși se uita încă înspre Sapho.

— Mai întâi m-a abătut o teorie prostească, cum că ucigașul activase un robot de grădinărit ca să comită crima, dar evident că nu era așa. Și, cu toate că l-am ignorat la început, detaliul crucial mi-a stăruit în minte. Nu mă puteam opri să nu mă gândesc la el. Pereții erau ornamentați cu *aripioare* — palete — cu un soi de aripi mici și groase. Nu m-am gândit imediat de ce, și nu le-am dat mare atenție. Fiindcă nu eram învățată cu ele. Nu-mi trebuie în spațiu. Dar mi-am amintit ieri, în cabină. Știam ce-s paletele, aripile acelea. Se cheamă *rafturi*. Pe-aici oamenii le folosesc ca să depoziteze lucruri. Pui ceva pe un raft, vezi, și gravitația ține lucrul acela acolo. Poți pune lucruri ușoare. Sau poți pune lucruri grele.

Iago se uita spre ea, dar părea că n-o vedea. Verifica ceva pe bId.

— Sapho, zise Diana, Leron te-a alergat, nu?

— Voia să-i fac anumite lucruri, sexuale, în vreme ce stătea pe spate, spuse Sapho. N-am vrut și asta l-a înfuriat. A dat să se apropie de mine și am fugit — deși era așa de greu să fugi, și ne mișcam amândoi lent, țepeni, ca prin apă, ca printr-un coșmar, din cauza gravitației.

— Ai fugit în magazie.

— Da, domnișoară.

— Și aproape te-a ajuns — dar te-ai cățărat pe carapacea unuia dintre roboții depozitați acolo.

— Voiam să scap de el, domnișoară.

— Trebuie să fi fost greu, cu atâta gravitație! Dar cumva ai izbutit — un picior pe cotul robotului, altul pe umăr, apoi pe raftul fixat de perete. Era prea extenuat, obosit de gravitație ca să poată urca după tine?

— Da, domnișoară.

— Deci a rămas jos, a încercat să te intimideze. Ți-a zis să te dai jos?

— Da, domnișoară.

Diana zâmbi.

— Poate că ar trebui să spunem autorităților că ce s-a întâmplat după aceea a fost un accident. Ar fi putut foarte bine să *fie* accident, să știi.

— N-a fost accident. Am văzut barosul pe partea cealaltă a raftului, și m-am strecurat într-acolo, ca un șoarece. Și, jos, Leron se sălta pe loc, încerca să mă ajungă. Era foarte furios. Striga la mine, pufnea și gâfâia de efort. Mi-a zis: Mai ții minte ce ți-am făcut eu și Petero în manechinii-ametiți? Mai ții minte cum te-a durut, cum ți-a dat sângele? De data asta o să-ți fac lucruri *mai rele* de-atât. Așa a zis.

— Așa că l-ai omorât?

— Am ajuns între perete și locul unde era ciocanul, și mi-am întins brațele. A trebuit să analizez situația pe loc, domnișoară, și n-a fost

ușor. Leron era însă dedesubt, și am făcut capul greu al ciocanului să cadă drept în jos — și a făcut un *bomf!* cum lovește în carne satârul unui măcelar. Greutatea i-a spart craniul, fiindcă o viață fără gravitație subțiază oasele. L-a doborât; genunchii i s-au îndoit, a căzut lat pe burtă, s-a răsucit și a zvâcnit din picioare. Ciocanul s-a dus zăngănind mai încolo. Din capul lui Leron a ieșit o groază de sânge — dar nu s-a făcut picături cum e normal. A format în schimb ceva plat, de un roșu închis, și s-a întins pe jos ca o tumoare.

— Da.

— Am coborât pe unde urcasem, spuse Sapho. Plângeam și tremuram, domnișoară, și în inimă simțeam un soi de bucurie amestecată cu *frică*. M-am târât cu chiu cu vai în camera mea și-am căzut pe pat. Dar n-a durat mult până să apară ceilalți servitori. Nu țipetele le atrăseseră atenția. Țipetele însemnau că Leron se distra, iar ceilalți crezuseră că-i mai bine să-l lase în pace. Nu țipetele i-au făcut să cerceteze ce se întâmpla, ci bruschețea liniștii.

— Iago, zise Diana, nu cumva cele două minute s-au dus de mult? N-ar trebui să pornim?

Iago coborî privirea spre ea.

— Lucrurile stau sensibil mai rău decât ne-am dat seama, domnișoară, zise cu voce gravă. Mă tem că trebuie să ne schimbăm planurile.

Diana îi evaluă expresia, iar inima îi zvâcni tare în piept.

— Eva? întrebă ea.

— Vie, răspunse el pe dată, liberă și nevătămată. Dar liftul plasmaser Tobruk a fost sabotat.

Diana își activă cât ai clipi bId-ul și recepționă datele transmise de Iago. Văzu turnurile gemene ale structurii plasmaser din Tobruk, deșertul galben și cerul albastru. Tehnologia era destul de simplă: coborârea unei cabine-descendente, legată de o coloană de plasmă semi-aliniată, forța materia să intre într-una dintre structurile mari, în formă de

Ц, ale angrenajului principal. Plasma era manipulată cu ajutorul unui câmp constrictor de nivel fuziune, și lăsată să iasă pe celălalt coș pentru a ridica cabina-coborâtoare. În vreme ce un vehicul plin aducea pasageri sau mărfuri de pe orbită pe de-o parte, un alt vehicul era împins în sus de contra-forță. Era un sistem atât de eficient, că avea nevoie de foarte puțină energie suplimentară ca să ridice coloana urcătoare de plasmă suficient cât să propulseze cabina oricărui lift pe orbită. Însă interiorul construcției era supus unei presiuni și unei călduri extrem de ridicate, ceea ce însemna că agregatele erau vulnerabile în fața unui atac și foarte dificil de reparat odată deteriorate.

BId-ul Dianei îi arăta pagubele. Era un oval neregulat, o gaură într-o latură a liftului, cu rămășițe îndoite, ca niște flori cu petale înnegrite — și o mulțime de nisip vitrificat. Prin aer bâzâiau navete. Niște siluete se vedeau lungite la pământ.

— Eva e la sol încă?

— Da, domnișoară, zise Iago făcându-i semn lui Berthezene să se apropie. Mă tem că s-ar prea putea să avem de-a face cu un război, până la urmă. E o acțiune neghioabă, oricare Clan ar fi responsabil, iar pe termen lung sunt sigur că va funcționa în favoarea noastră. Dar deocamdată trebuie să te scot de pe insulă. Fereastra inițială de doisprezece ore a fost mult prea optimistă. Ar putea lovi aici în orice moment. Dacă *este* război, atunci nu mai putem estima nimic.

Diana se ridică în picioare, simțind c-o lua amețeala (deși poate că de la sânge, care coboară în picioare când te ridici). Servitoarea, Sapho, clipea și se uita împrejur.

— Am anunțat un polițist ca să o ia în custodie pe Sapho, zise Iago tocmai când apărea și Berthezene, respirând greu.

— Ce-o să se aleagă de mine, domnișoară? întrebă cu voce sugrumată Sapho.

— Deocamdată, îi răspunse Iago, nu pățești nimic. Confesiunea ta făcută aici e o chestiune privată. Te va prelua poliția. Până una-alta, avem treburi mai importante. Când se va calma situația, ți se va decide soarta și ție.

— Chiar o să fie război? întrebă Diana.

— O să fie scurt, zise Iago încrezător. Clanul Yu s-a cam pripit. De fapt, strategia lor mă cam surprinde. Dacă vă putem ține în viață pe voi două, nu văd cum ar putea să câștige. Dar de asta o să ne facem griji mai târziu. Cel mai important, acum, e să te ducem undeva la loc sigur.

— Trebuie să… dădu să zică Berthezene, dar Iago îl opri ridicând o mână.

Arătă ceva, și toți se întoarseră ca să se uite. Dominico Deño venea spre ei, și nu era singur.

— Lucrurile stau ori mult mai bine, ori mult mai rău decât am crezut, spuse Iago.

Pășind prin iarbă, cu expresia ei obișnuită, de necitit, pe figură, se apropia de ei madam Joad.

11. IARĂȘI MADAM JOAD

— Bună seara, fata mea dragă, rosti madam Joad. Ia te uită, măi-măi! Cum stă toată lumea la loc deschis, în picioare, de parcă gravitația ar fi un *fleac*! Toată lumea în afară de chestia aia… cine ești tu, dragă?

— Una dintre servitoarele mele, zise Diana plimbându-și privirea de la Berthezene la Iago.

— Lățită în scaun? o dojeni madam Joad. Te porți cu servitorii tăi mai bine decât mă port eu cu ai mei. Tu rămâi aici, zise înspre Sapho. Stăpâna ta o să meargă cu mine în casă, să avem o mică discuție.

Porni, zicând acestea, spre intrarea principală.

Urmând-o greoaie, în pantofii-târâtori, Diana o ajunse din urmă.

— Ce cauți aici, madam Joad? Nu că n-ar fi foarte plăcut să te văd, dar momentul e nepotrivit. Sunt zvonuri de război… plasmaserul de la Tobruk tocmai a fost…

— Știu, dragă, zise nepăsătoare madam Joad. Știu toate astea. Hai înăuntru și-o să vorbim despre ele. Abia *aștept* să aud versiunea ta asupra evenimentelor.

Dia se uită înapoi. Berthezene, Deño și Iago veneau cu ea. Sapho, în scaunul ei tras la masă, cu un platou cu fructe feliate alături, rămăsese pe loc.

— Ar trebui… s-o lăsăm aici?

— Cineva de la poliție e pe drum, spuse Iago. Nu pleacă nicăieri. Apariția lui Madam Joad e o chestiune de mult mai mare importanță.

Părea ostenit.

— *Așa e*, nu? zise madam Joad. Hai înăuntru… după tine, dragă.

Diana pătrunse pe ușa mare din față. Își prefira în minte motive posibile pentru care Ulanovii își trimiseseră sinistra adjunctă pe Korkura nu odată, ci *de două ori*, în tot atâtea zile. I-ar fi avantajat *pe ei* sabotarea unuia dintre lifturile plasmaser ale familiei Argent? Cu siguranță că nu! Probabil că atacul n-avea nimic de-a face cu Ulanovii.

Iago o urmă. Și după el intră madam Joad. La fel ca ultima oară, ușa țipă și se zgudui la trecerea ei prin cadru. Berthezene era chiar în spate — alarma suna și din cauza armei lui, evident; și-o scoase din toc și începu s-o valideze ca armă acreditată la IA-ul Casei. Alarma continua.

— Arma mea, zise madam Joad, cu același ton de falsă surpriză pe care-l folosise și ultima oară.

Intră Deño, iar ușa se plânse din nou. Își scoase arma pentru ca IA-ul casei să o verifice. Berthezene avea deja în mână un buzunar-inteligent.

— Arma dumneavoastră, madam Joad? zise el.

— Trebuie? rosti ea tărăgănat, scoțând la iveală pistolul de sub fustă.

— Mă tem că da, doamnă, spuse Berthezene întinzând spre ea buzunarul.

— Dumneata nu trebuie să respecți procedura obligatorie, domnule Iago, observă Joad, fiindcă nu ești înarmat. Nu-i ciudat ca o gardă de corp să nu aibă armă?

— Nu-s gardă de corp, doamnă, zise Iago.

— Nu, e drept, așa-i. Ești *tutore*. Te-aș putea întreba ce anume *tutelezi.* Dar cred că nici dumneata nu știi. Nu, zise privind pungulița ce i se întindea, nu cred că știi.

— Mă tem că e obligatoriu, spuse Berthezene.

— Chiar? Ei, dacă trebuie…

Scoase arma și, cu o zvâcnire iute a încheieturii, o descărcă. Fără mai mult zgomot decât ai face bătând din palme, însă efectul asupra lui Berthezene fu spectaculos.

Glonțul îi intră prin obrazul drept, *pliff,* lăsând acolo o mică adâncitură sângerie. În același timp, ieși prin partea stânga-spate a craniului, cu un *paf* ceva mai zgomotos și cu sunetul unei averse de picături izbind peretele din spate. Un jet conic de roșu și cenușiu i se întinse la ceafă, ca un soi de coadă de cal. Fu aruncat în spate. Ochii îi erau plini de surpriză. Posibil și de durere, fiindcă durerea e un lucru surprinzător. Însă, propriu-zis, părea mai degrabă uimit. Gura i se căscase, dar fără vreun sunet. O fracțiune de secundă mai târziu, se izbi tare de perete, coada de cal roșie și spectrală dispăru, brațele îi căzură moi și alunecă la pământ.

Diana țipă ascuțit, de mirare și alarmată.

Iago făcu un pas în față și se opri. Arma lui Deño era ațintită asupra lui. Asupra *lui*, văzu îndată Diana, și nu asupra lui madam Joad. Deño! Mintea ei era iscusită la așezat piesele laolaltă, repede și sub presiune, dar până și un idiot și-ar fi dat seama cum stătea treaba *aici*. Atacul nu pornise de la Clanul Apareicido și nici de la Clanul Yu. Mesajul secret de dragoste al Dianei către Anna *nu* le trădase locul (simți, deși aceste noi informații erau teribile, un fior de ușurare dându-și seama de asta.) Lucrurile se prezentau mult mai grav. Erau Ulanovii înșiși. Ulanovii înșiși atacau clanul Argent. Dianei îi trecu prin minte, rapid: Sunt MAHmele în siguranță? Puneau chiar acum mâna pe Eva? Se terminase totul?

Mintea îi făcea acel lucru uman, nedemn: repeta necontenit *trebuie să fie vreo greșeală.*

Madam Joad aruncă o privire curioasă spre trupul lui Berthezene, rămas lungit nefiresc la îmbinarea dintre perete și podea. De pe perete coborau vinișoare roșii.

Apoi vorbi.

— E neînarmat.

Se referea la Iago.

Vorbi iarăși.

— Doboară-l, dar să nu-l omori. O să am de discutat mai târziu cu el.

Iago începu să vorbească:

— Domenico, stai…

Însă Deño trase și-l nimeri în piciorul drept. Chiar în mijlocul piciorului; glonțul i-l zdrobi. Iago se roti greoi și căzu, izbind dușumeaua cu zgomot mai mare decât cel făcut de Berthezene, ținându-se de piciorul rănit, cu fața albă precum cenușa. Dar fără să scoată un geamăt, deși, deodată, respirația i se auzea tare, ca țârâitul lăcustelor.

Fusese doborât.

Iar acum pistolul lui Deño era ațintit asupra pieptului Dianei. Fata n-avea încotro: inima începu să-i bată ca un pulsar, tare și iute, iar adrenalina îi înfioră pielea și-i făcu scalpul să zvâcnească și să zumzăie.

— Nu ești al nostru, îi zise Diana lui Deño. Le aparții Ulanovilor.

— Draga mea fată, spuse madam Joad mutându-și privirea de la cadavrul lui Berthezene și înaintând un pas ca să-i stea înainte. Nu le aparținem cu toții? Și evident că *avem* oameni peste tot. Doar nu te aștepți să fie altfel.

— Mă arestați?

— Calea *legală?* zise madam Joad cu un zâmbet larg. Doamne sfinte!

Ascunse arma pe undeva și-și împreună mâinile în față.

— Miza este *foarte mare,* dragă, și uneori evenimentele sunt prea rapide pentru o procedură… așa de complicată. Am avut forțe care-o așteptau la Tobruk pe sora ta, însă oamenii voștri au aruncat în aer clădirea și au scăpat. Dar, serios, unde-or să se ducă?

Clătină din cap.

— O să punem foarte repede mâna pe ea. Și, cu toate că părinții te-au construit în așa fel încât să fii rezistentă la diverse substanțe și droguri de

anchetă, putem oricând să recurgem la metodele de interogatoriu de modă veche, nu? Cred că dacă ți-aș tortura sora în fața ta, mi-ai spune ce vreau să știu.

În capul Dianei: „*Nu pot să cred că se întâmplă așa ceva! Nu se poate!*”

Inima îi bubuia și mai iute în piept. Știa însă că madam Joad era în stare s-o facă, și că n-ar fi putut să îndure așa ceva.

— Nu-i nevoie de asta, zise încercând să-și facă vocea să nu-i tremure de frică. O să răspund la orice întrebare pot. O fac pe loc dacă vrei.

— Excelent!

Madam Joad ridică un deget.

— Dar fără s-o dai cotită.

— Cotită?

— Să te apuci de jucat jocuri. Nimic de genul! Creierul tău e ceva minunat, desigur, și ne-ar *putea* fi de folos. Însă restul corpului tău nu-i decât o mașină de generat agonie, iar eu voi activa cu bucurie *acea* mașină. O! O, dacă-ncerci să joci *jocuri* cu mine, o să-ți arăt la ce mă refer.

Cu toată frica, inima Dianei își revenea la ritmul normal, pe măsură ce valul de adrenalină inițial i se dilua în sânge. Picioarele o dureau.

— Înțeleg, spuse ea. Pot să mă așez? Gravitația asta e strivitoare.

— Nu poți, zise madam Joad cu un zâmbet răutăcios. Uite prima mea întrebare: unde-i?

Dianei îi bubuiau timpanele.

— E o întrebare cam vagă, răspunse ea.

— Deño, îndreaptă-ți pistolul asupra genunchiului domnișoarei Diana, dacă ești bun.

Deño se conformă, coborând țeava armei.

— O să te întreb din nou, dragă, și ori îmi răspunzi, ori omul meu, Dominico, va descărca un foc în genunchiul tău. O să fie, te asigur, extraordinar de dureros! — întreabă-ți majordomul de colo, domnul Iago, lățit pe podea! Și nu l-am împușcat decât în *picior!* În genunchi e mult mai

rău. Totuși, o să trebuiască să fii mai puternică decât durerea, fiindcă o să te mai întreb o dată. Și, dacă tot nu-mi răspunzi, îl voi pune pe Deño să te împuște în *spatele* genunchiului. Primul glonț, intrând direct în rotulă, o să facă o gaură și-o să scoată la iveală ceva carne. E dureros tare, dar rotula ar putea fi salvată. Al doilea glonț, însă, o să-ți facă rotula țăndări și-o să împroaște țăndările astea însângerate peste tot. O să-ți pierzi piciorul. Mă crezi că ți-aș face una ca asta?

— O cred cu tărie, zise Diana.

— *Foarte* bine. Unde *este*?

Partea ciudată era că Diana începea să se simtă *somnoroasă*. Nu-i pierise frica, dimpotrivă, frica era o presiune acută, ce-i pulsa în piept. Respira superficial, pe frunte i se înfiripau broboane de sudoare. Însă, cu toate astea, se simțea copleșită de nevoia de a adormi. *Proastă idee*, își spuse. Corpul lui Berthezene era chiar acolo, de parcă i-ar fi trebuit și alte dovezi că dispoziția criminală a lui madam Joad era autentică. Trupul lui Iago, rănit dar viu încă, era pe-acolo pe undeva — nu-l vedea, era probabil sub nivelul privirii ei. Dacă adormea, asta ar fi înfuriat-o și mai tare pe Joad. N-ar fi apucat să doarmă prea mult. Însă simțea *impulsul*.

Pentru Diana, desigur, somnul era ceva asociat îndeosebi cu rezolvarea de probleme. Și poate că nu era nimic altceva în privința acestuia: i se punea o problemă urgentă — răspunde la întrebarea lui Joad sau ajungi mutilată și schiloadă! — iar mintea încerca să se retragă în mediul ei obișnuit pentru rezolvare. N-ar fi ajutat-o, desigur. N-avea habar ce însemna întrebarea, darmite care ar fi răspunsul. Unde este *ce? Stai trează*, își spuse. Ca să blocheze somnul, își imagină proiectilul părăsind țeava armei lui Deño și gonind iute, ca un foton, către piciorul ei. Văzu, cu ochii minții, cum rotula circulară se spărgea sub forța impactului. Îl văzu explodând în toate direcțiile, într-o descărcare de energie supernouă. Se gândi la acronim.

— PVL, zise cu voce tremurătoare.

— Exact, spuse madam Joad. Dar *unde* e?

Putea face câteva lucruri, dar niciunul n-ar fi fost de folos. Dacă zicea că nu știa — adevărul — ar fi rămas fără rotulă. Inventarea unui răspuns ar fi cruțat-o, poate, măcar temporar, dar ar fi trebuit apoi să numească un ascunziș plauzibil, și habar n-avea care ar fi putut să fie acesta. Cum se putea, până la urmă, găsi PVL în vreun loc anume? Joad întreba de vreo navă interstelară funcțională, parcată pe centura de asteroizi? Voia, poate, un set de ecuații și specificații tehnice pe un datacip? Un răspuns de genul „înăuntrul capului lui cutare" ar fi mulțumit-o? Diana nu se putea gândi la vreo minciună plauzibilă de acest fel. Deschise deci gura să vorbească având mintea cu totul golită, iar când vorbele ieșiră fu la fel de suprinsă ca și ceilalți. Văzu, cu coada ochiului, mișcarea înainte a unui obiect. Dar nu se uita acolo. Se uita drept în ochii lui Joad. Zise:

— Am ajuns la concluzia, madam Joad, că nu te *plac* prea mult.

Se pregăti sufletește. Sau încercă. Cum faci, până la urmă, ca să te pregătești sufletește?

La dracu.

Se auzi o plesnitură, apoi descărcarea unei arme. Glonțul lui Deño nimeri în dușumele, cu un *buff* sonor. O fracțiune de secundă mai târziu, Diana înțelese: cineva îi zburase arma din mână lui Deño, chiar înainte ca el să tragă.

Apoi totul se întâmplă la repezeală, un staccato de acțiuni. Mai întâi, capul lui Deño dându-se pe spate, cu bărbia către tavan, și roșu, țâșnind cu vioiciune; apoi corpul lui Deño rotindu-se pe piciorul drept și căzând înapoi către madam Joad. Madam Joad nu arăta nicio expresie, dar mâna i se întindea spre tocul armei. Deño se holba la tavan, iar pe el se răspândea, gâlgâind, ceva roșu. Corpul său, prăvălindu-se, intră în coliziune cu cel al lui madam Joad. Femeia se clătină, se lăsă pe piciorul

din spate, și deodată Iago era acolo, exact în fața ei. Diana nu văzuse *cum* ajunsese așa. Parcă apăruse de nicăieri, în picioare. Tutorele lovi în față, țintind sternul lui Joad. Pumnul i se înfundă acolo și, când se retrase, din pieptul lui madam Joad țâșnea sânge.

Expresia lui Madam Joad, pentru prima oară, trăda și altceva decât siguranță de sine. Părea incomodată și mânioasă. Ochii ei priveau într-ai Dianei.

— Ne mai vedem noi, zise ea.

Dar la „noi" sângele începu să-i bolborosească pe gură, înecând cuvântul: căzu pe-o parte și izbi cu zgomot podeaua.

Diana inspiră, apoi expiră.

Inima i-o luase la galop.

Inspiră iarăși. Și expiră din nou.

Coborî privirea spre podea. Trei ființe umane, zăcând pe piatra albă. O baltă de lichid roșu-uleios întinzându-se pe pardoseală. Balta se apropia de picioarele ei; păși înapoi, ca să nu se murdărească.

Apoi ridică privirea. Iago stătea în poziție verticală. Lipsa piciorului drept era suprarealistă: piciorul se termina cu un cerc de metal, chiar sub gleznă. Însă nu se vedea sânge.

— Iago, n-ai armă, zise ea.

— Într-adevăr, domnișoară Diana, rosti bărbatul pășind peste picioarele mogâldeței căzute care era Deño și luând-o de mână.

Șchiopăta din cauza lipsei piciorului, dar își sprijinea greutatea pe capătul retezat al ciotului fără să arate a fi deranjat.

— Ușa ar fi arătat dacă ai fi avut vreo armă, repetă cam prostește Diana. Ai noroc că glonțul a ratat *toate* vasele de sânge din picior.

Dar, în timp ce spunea asta, își dădu seama că era o remarcă stupidă — înțelese că nu explica nicicum situația.

— Trebuie să pleci de îndată, zise Iago, pe un ton de un calm absolut.

Diana începea, tocmai, să priceapă ce se întâmplase.

— Ce-ai făcut? țipă ea. L-ai ucis pe Deño. Pentru numele zeiței, l-ai *omorât* de-a binelea.

— Ai fi preferat să te împuște în picior?

— Picior! zise ea cercetând cu privirea, cu altfel de groază, piciorul lui Iago, din care o bucată lipsea. Picior! Picior!

— După cum vezi, picioarele mele *sunt* artificiale, domnișoară Diana. Ambele. Mă cam încurcă faptul că mi-a zburat o bucată dintr-unul, dar aparatura pare încă să funcționeze.

Iar mintea Dianei, obsedată de rezolvarea problemelor, procesă: deci *așa* reușea să stea el în picioare, nepăsător, pe gravitația asta strivitoare.

Dar nu prea mai conta de-acum.

Înghiți în sec, o dată și încă o dată.

— Zeiță. O, O, Iago, zise Diana trăgând iarăși aer mult în piept și uitându-se la cadavre. I-ai doborât. Cum ai reușit să-i dobori pe amândoi?

Dar vedea răspunsul la această întrebare. Tutorele ținea, în cealaltă mână, un cuțit.

— De ce nu l-a văzut ușa ca pe o armă? zise ea arătând cu degetul. Ar sesiza un cuțit de metal la fel ca pe un pistol de metal.

— Unul de metal, da, răspunse Iago. Dar cuțitul ăsta e făcut din sticlă. Să mergem, domnișoară.

12. FUGA

Se întoarseră afară, în amurgul înmiresmat de pe Korkura. Sapho, servitoarea, încă mai stătea pe scaun. Ridică privirea, tresărind, cum ieșeau.

— Lucrurile stau altfel acum, zise Iago băgându-și cuțitul la loc în teacă. Nu-i o rivalitate inter-clan. *Ulanovii înșiși* ne poartă sâmbetele. Trebuie să ajungem sus, pe orbită, și nu putem avea încredere în *niciunul* dintre dispozitivele Argent. Și, cu siguranță, nici în vreun alt MAHclan; o să-și frece mâinile de bucurie la ce ocazii li s-ar înfățișa. E o situație foarte gravă, mă tem.

— MAHmele sunt bine? Eva e bine?

— Trebuie să avem încredere că o să se descurce. În momentul de față trebuie să plecăm. O să mergem la Al Anfal, am prieteni acolo. Odată ajunși, o să căutăm o cale să ne întoarcem sus. Hai.

— Ea vine cu noi, zise Diana.

Iago o privi pe servitoare, așezată, holbându-se la ei.

— Ba nu.

— Ba da.

— O să ne încetinească. E mai în siguranță aici.

— Evident că nu-i așa!

— Pe lângă toate astea, zise mohorât Iago, *este* o criminală.

— O, Iago, știm amândoi că nu-i adevărat.

Iago îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Da, ești bună, acceptă el. Deși am impresia că nu știi întreaga poveste.

— E drept, admise ea. N-aș fi putut, de pildă, să răspund, mai devreme, la fioroasa întrebare a lui madam Joad. Tu puteai?

Iago clătină din cap.

— Ea merge cu noi, spuse din nou Diana.

Iago renunță la luptă.

— Bun. Să mergem toți *trei*.

O ajută pe servitoare să se ridice. Porniră cu toții, prin întunericul tot mai dens, pășind încet și oprindu-se des. La ieșirea de pe peluză, întunericul se făcuse noapte deja. Casa, în spatele lor, era neagră. Departe, peste golf, scânteieri de lumină împodobeau orașul. Însă umbrele înghițeau orice altceva.

Deasupra, sus, se zăreau stelele.

Ajunseră la poalele măslinilor, unde se odihniră o clipă. Dar abia se opriseră când, în spatele lor, două containere luminoase și zgomotoase coborâră pe cerul noptatec și aterizară pe iarba din fața casei.

Ascunsă după un copac, Diana văzu două navete. Trapele se deschiseră și jumătate de duzină de agenți cu membre solide, sau soldați, ori polițiști (sau *ce* erau) se năpustiră afară și o luară la fugă spre casă.

— Ușurel, sâsâi Iago în urechea ei, punându-i o mână pe umăr, dar *rapid*.

Se strecurară tustrei prin livada de măslini și dădură în celălalt capăt prin spatele unui zid scund, făcut din gresie fără mortar. Nu era ușor să treci de acest obstacol, în ciuda dimensiunilor sale modeste, dar se descurcară. Iago trebui s-o ajute pe Sapho să urce, apoi să coboare pe cealaltă parte. Icnet, gâfâială, icnet. Cerul vânăt, întunecat. Traversară apoi un drum, cu asfaltul cald, încă păstrând arșița zilei. Pantofii-mergători ai Dianei țăcăneau ușor. Iago șchiopăta iute, ajutând-o cu mâna dreaptă pe Sapho să stea dreaptă. Apoi porniră să străbată un câmp de lavandă, aflat pe o pantă lată, coborâtoare. Mireasma tulpinilor întunecate era foarte tare, un parfum plăcut, curat. Deasupra lor, stelele se dezvăluiau în toată limpezimea. Licărul împrăștiat al Căii Lactee. Milioanele de puncte de cursor ale stelelor

strălucitoare. Pe undeva, în străfundurile cerului, se afla supernova-șampanie la care lucrase Eva. Gândul îi trimise Dianei o înțepătură în piept. Oare avea sora ei să mai termine ce începuse?

În spatele lor, ceva șuieră prin aer — una dintre cele două navete aterizase în fața clădirii principale a casei. Întoarseră toți capetele: mașinăria, clipind din lumini și huruind în zbor, plutea deasupra locuinței. Un megafon de lumină apăru din pântecele ei, plimbându-se de la stânga la dreapta: autoritățile cercetau terenul, în căutarea lor. Apoi porni spre coastă, îndepărtându-se.

— Trebuie să plecăm de pe insulă, gâfâi Diana.

— De acord, zise Iago.

După celălalt capăt al culturii de lavandă era un alt drum, iar Iago le conduse cam vreo sută de metri pe acesta înainte de a nimeri într-o zonă împădurită mult mai vastă. Copacii de aici erau mult mai înalți ca măslinii, iar izul de pin, deși izbea plăcut nările, era foarte puternic. Era de-acum atât de întuneric încât nu mai vedeau nimic și se deplasau cu brațele întinse, trecând de la un trunchi la altul. Sub picioare, pământul era buretos, de la acele de pin. Trecură orbește prin pădure, iar Dianei i se păru că dura de-o veșnicie.

În cele din urmă, ajunseră într-un luminiș; stelele se vedeau iarăși pe cer. Iago trase de pe o mașină-zburătoare minusculă o prelată de pânză și deschise portiera.

— Nu știam că ai ascuns un gândăcel aici, spuse Diana.

Se băgară înăuntru. Mirosea a plastic. Iago închise portiera și aprinse lumina de interior — de un galben care înțepa retina. Spațiul era cam cât într-un dulap; abia dacă încăpeau.

— Când o să pornim, o să trebuiască să conduc fără lumini, zise Iago, și la altitudine joasă. S-ar putea să vă cam bage-n sperieți, vă avertizez.

— Cât de departe ne poate duce jucăria asta? întrebă Diana în vreme ce-și potrivea centura-

strângătoare.

În lumina palidă, ca lămâia, a habitaclului mașinii, Sapho stătea stângaci, cuprinzându-se cu brațele și cu ochii mari.

— Trebuie să-ți aranjezi centura… îți arăt eu cum, zise Diana.

— Mulțumesc, domnișoară, rosti servitoarea uitându-se pasivă cum Diana îi fixa mecanismul de prindere. Ce spuneai… acasă, domnișoară?

— Ce spuneam?

— Domnul a zis că-s o ucigașă, dar tu ai zis că nu.

Sapho se uită la Iago, care declanșa interfața aparatului.

— A avut dreptate, domnișoară, sunt o ucigașă.

— E mai complicat de-atât, Sapho.

În momentul acela, Iago stinse lumina. Diana simți, cu neplăcere, că o strânge ceva de măruntaie în momentul în care mașina-zburătoare se ridică în noapte.

— Unde ziceai că mergem, Iago? întrebă fata în întuneric.

Iago făcu capota transparentă, ca la un vehicul turistic, pentru a fi în stare să se călăuzească după lumina stelelor. Silueta lui, neclară, se vedea neagră pe un fond de întuneric.

— Mergem la Al Anfal Li'llah. E mai încolo de Turque.

— O să ne ducă mașina asta?

— Nu, e prea departe. Dar o să ne scoată de pe insulă, iar asta-i preocuparea noastră de căpătâi.

Spintecară aerul, zburând atât de jos că vârfurile pinilor plesniră spatele mașinii cu lovituri intermitente și răsunătoare, ce-ți dădeau fiori. Apoi ieșiră din pădure și alunecară pe o traiectorie ce abia dacă se ținea la un metru sau doi de linia coastei. Transparența mașinii-zburătoare era deconcertantă și se adăuga la senzația de expunere și vulnerabilitate a Dianei; însă cel puțin le oferea o imagine superbă a acestei părți a insulei.

Reședința principală era acum luminată bine, iar una dintre navetele Ulanov se mai afla încă parcată pe peluză. Cealaltă era vizibilă în văzduh, mai înspre est, departe, înaintând meticuloasă, mișcându-și reflectorul înainte și înapoi ca pe un pendul.

În golful din vestul insulei era ancorată o navă maritimă impunătoare, în echilibru pe propria imagine reflectată în apă și luminată de stele. Nu fusese acolo înainte.

— E Ulanov? zise Diana pe când treceau, în liniște și zburând jos, la cinci sute de metri de vas.

— Presupun că da, a zis Iago.

Lăsară în spate vasul, iar Iago conduse mașina către promotoriu. BId-ul Dianei zumzăi, anunțând un apel în așteptare, și, până să se gândească la ce făcea, fata răspunse.

Și, lucind în mijlocul mașinii, se arătă madam Joad.

— Draga mea, zise, ce anume crezi că *faci?*

— Închide aia, solicită Iago.

— Să nu ai încredere în *el!* spuse Joad. Nu știi cine *e?*

— Știu! replică Diana.

— Păi și cum poți *să știi cine e* și să ai totuși încredere? Cum poți face altceva decât să o iei la goană îngrozită?

— Ar trebui să am încredere în tine? ripostă Diana, a cărei rațiune fusese orbită de un impuls furios. Aveai de gând să mă schilodești!

— Prostii. Ești prea valoroasă intactă… *atunci* n-am făcut decât să jucăm teatru. Și uite ce s-a ales de mine, biata și chinuita de madam Joad, cu un plămân colapsat! Dar *tu*, dragă, zbori prin noapte cu cel mai periculos om din întregul *Sistem Solar*! Întoarce-te, și uite ce-ți propun: Clanul Argent o să-și păstreze poziția dominantă ca mână dreaptă a Ulanovilor, cu tine în jilț, și tot ce mai vrea sora ta, dar în schimb îl luăm în custodie pe domnul din-Sticlă. Simplu ca bună ziua.

— Diana, zise Iago, închide te rog chestia aia.

— O să-ți pară rău… dădu să spună madam Joad, cu vocea ei plăcut modulată, în timp ce Diana oprea legătura.

— O să știe unde ne îndreptăm de-acum, zise Iago executând un viraj strâns.

Stomacul Dianei se crispă și protestă.

— Scăparea noastră a ajuns să țină mai mult de noroc.

— Îmi pare rău, spuse Diana. N-ar fi trebuit să răspund.

— Nu, încuviință Iago, n-ar fi trebuit.

Diana simțea apăsarea mustrării lui.

— A fost o reacție automată.

— Mă tem că o să trebuiască să-ți închizi bId-ul, zise Iago. A fost compromis. Dacă-l folosești câtuși de puțin, chiar pentru cel mai banal dintre motive, Ulanovii o să te localizeze. Ai putea, te rog frumos, să-l închizi și să blochezi accesul?

Diana era pe cale să obiecteze că asta ar fi lăsat-o izolată de-a binelea, literalmente — nu se mai descurcase fără bId de când era de-o șchioapă. Dar nu era cazul să discute în contradictoriu. Iago avea dreptate. Așa că-l închise și declanșă, cu șovăială, codurile de ștergere.

Senzația de vulnerabilitate, fără bId, se adâncea.

O întrebă pe Sapho dacă era înzestrată cu bId, dar evident că nici vorbă de-așa ceva: era doar o servitoare provenită de pe-o capsulă-ghetou, până la urmă.

Zburară mai departe, cu Iago aținându-se pe lângă coastă și, în cele din urmă, năpustindu-se către întinderea mării. După vreo douăzeci de minute, Diana începu să creadă că reușiseră să se strecoare și să scape.

Adormi agitată, în scaun, cu gâtul strâmb. O durea când se trezi, însă către est cerul înfățișa nuanțe superbe de portocaliu. Sapho sforăia, cu corpul prins în chingi, dar cu capul bălăngănindu-i-se. Iago pilota în continuare.

— Te simți bine? întrebă ea.

— Da. O să ne oprim în curând și-o să găsesc un mijloc de transport potrivit pentru o călătorie mai lungă.

— Mi s-a uscat gura, anunță fata. Și trebuie să-mi golesc vezica.

— O stare de fapt cam contradictorie, dacă pot spune așa.

— Nu-i toaletă în mașina asta?

— Mă tem că e prea mică pentru asemenea comodități. E un model pentru călătorii de scurtă durată. Încă zece minute, adăugă, și coborâm.

Trecură peste un peisaj cafeniu-spălăcit, cu povârnișuri abrupte și caverne întunecate, în vreme ce dinspre est lumina se pregătea, încet, să dea naștere încă unui răsărit. Abia în ultima clipă deveni clar unde mergea Iago, când trecură de-o muchie pietroasă și aterizară în curtea unei ferme mari. Consta într-un hambar cu șapte niveluri, colorat cu leduri, având pictat o siglă cu stea și semilună pe el. Patru agri-pro-uri erau parcate afară — locul era, evident, complet automatizat. Și totuși o ființă umană era în bătătură și-i aștepta.

— De unde a știut ea să fie aici? întrebă Diana în vreme ce aterizau.

— E un el. Și a știut fiindcă l-am apelat dinainte.

— De ce nu ți-ai șters bId-ul? E la fel de compromis ca și al meu.

— Sistemul meu nu-i bId.

Iago deschise portiera. O ridică pe Sapho și coborâră țepeni din mașină în răcoarea de dinaintea zorilor. Iago înaintă ca să vorbească cu străinul, în vreme ce Diana și Sapho își întindeau membrele amorțite.

— Unde suntem, domnișoară? întrebă Sapho.

— Știu la fel de mult ca și tine, Sapho.

Iago reveni.

— Prietenul meu a adus un vehicul mai mare, spuse el, dar n-avem timp de pierdut.

Dădură tustrei colțul hambarului și descoperiră o mașinărie cu dimensiuni mai convenabile, cu scut de invizibilitate. Iago deschise o trapă laterală și se suiră cu toții la bord. Diana folosi prima cămăruța toaletei, iar Sapho o urmă. Între timp, Iago pregăti și lansă câteva duzini de drone-momeală, în mai multe direcții. Diana exploră bucătăria micuță și descoperi ceva provizii. Bău niște suc-de-zahăr și mâncă o brioșă cu căpșuni. Cam veche, dar îi mai tăie din foame. Iago veni, luă o gură bună de apă și se duse iar în cabină. Diana trebui s-o bată la cap pe Sapho ca s-o convingă să mănânce ceva.

Răsăritul înroșea linia orizontului estic când decolară. Porniră drept spre est: aerul se limpezea și se lumina împrejurul lor.

Diana nu mai călătorise într-un vehicul atât de primitiv. Motorul hârâia continuu, de parcă și-ar fi ros propriile măruntaie.Vălătuci mici de fum ieșeau de pe sistemul de evacuare. Diana s-a întrebat ce fel de motor o fi fost acela. Ceva din epoca bronzului, poate, din vremea lui Homer. Ceva.

Lumină de culoarea și densitatea mierii.

De sus, de unde erau, peisajul căpăta o simplitate cartografică: forme luminoase succedând celor întunecate. Nenumărate câmpuri hexagonale cu grâne. Niște munți cioturoși, scunzi, trecură pe dedesubt, lăsând să se vadă, după ei, o întindere vastă, o cultură de culoarea cenușii — bumbac comestibil, din câte se părea.

Ajunseră aproape de o coastă estică. Înspre nord și sud marea se zbuciuma ca o pânză albastră boțită, plină de cute. Depășiră plaja și lăsară uscatul mult în urmă. Marea, dedesubt, părea o lespede imensă, nemișcată sub ei.

Zburară vreme lungă pe deasupra apelor.

Soarele era sus pe cer când li se înfățișă țărmul continental: Turque, și dincolo, probabil, tărâmul Al Anfal Li’llah, înspre care se îndreptau. Munții

se înghesuiau acum înaintea lor, cu pantele cafenii și negre, în vreme ce piscurile erau acoperite cu cușme mari de zăpadă alb-cenușie. Diana se gândi, atunci: soarele este întotdeauna adevăratul nord, indiferent de variațiile mundane ale electromagnetismului. Soarele este întotdeauna punctul de atracție. Soarele este unicul punct veritabil, stabil, în toată această incertitudine.

Stătu un timp privind, neîntrerupt, cerul ce se reînnoia necontenit, apoi se uită la umbrele pe care le desena soarele peste relief. Munții de dedesubt erau un model de monotonie. Nu creștea nimic pe ei. Mare parte a hranei venea de sus de pe orbită, sigur, de la nenumăratele Fac-uri și capsule. Unele produse de lux, ca și unele culturi de subzistență, erau crescute jos. Dar mare parte din pământ era pârloagă. Ori se lăsase cuprins de deșertificare.

Își abătu privirea de la soare, alb ca hârtia, și de la cer, albastru ca apa, și închise ochii. Somnul nu venea. În schimb, se înfățișau, alarmante, siluetele fantomatice ale MAHmelor, făcând-o să-i deschidă la loc. Iată cabina. Puse palma pe peretele de alături și-l simți vibrând.

Plângea, iar asta nu era bine deloc.

Se așeză, așadar, pe o banchetă și-și spuse: nu avea de ce să creadă că MAHmele ar fi fost moarte. Nu avea nicio dovadă că Eva ar fi fost moartă, sau măcar că fusese capturată de Ulanovi. Trebuia să se poarte precum cineva ce deținea un caracter călit, în stare să îndure adversitățile și să le înfrângă. Plânsul nu rezolva nimic.

Așa că lăsă deoparte autocompătimirea și se duse să stea alături de Iago. Priveliștea din carlingă era aceeași ca pe hublourile cabinei: munți divers colorați, văi în care brazi uriași tronau ca niște turnuri de minarete peste coroanele copacilor obișnuiți. Același cer, soarele de neevitat. Soarele era durere. Durerea era la fel de fierbinte și inevitabilă ca și soarele. În jurul ei ne rotim cu toții viețile, indiferent că ne dăm sau nu seama.

— Așadar, zise ea, ești Jack-din-Sticlă.

El începu să fredoneze ceva, o melodie pe care fata n-o recunoștea, patru note identice urmate de o melodie coborâtoare, cu un tril în mijloc. Apoi zise:

— Unii îmi zic așa.

— Joad spunea că nu-i numele tău real.

— Întregul concept al numelor reale, răspunse Iago, nu-i cine știe ce coerent, cred.

— Și că ai omorât oameni. Mii de oameni!

— Milioane, zise el aruncându-i o privire scurtă. Dacă ar fi să crezi unele povești.

Diana se gândi la asta.

— N-ai ucis milioane de oameni.

— Nu.

— Nici mii?

— Nu.

— Ai omorât totuși oameni?

— M-ai văzut chiar tu cum am pus capăt vieții lui Dominico Deño. Păcat. Îmi plăcea de el. Jucam Go împreună.

— Și te-am văzut când ai înjunghiat-o pe madam Joad. Dar n-ai omorât-o.

— Puteam să mă descurc mai bine, recunosc. Numai că nimeni nu-i perfect.

— MAHmele mele știu cine ești?

— Știu.

— Și te-au angajat totuși? Mă aștepți să te cred că s-au grăbit să te angajeze ca să lucrezi foarte aproape de fiicele lor?

— M-au angajat nu în ciuda a ceea ce eram, ci tocmai de aceea. Au plătit pentru picioarele astea și au aranjat ca fața să îmi fie remodelată chirurgical. Știu ce am făcut și de ce. Pur și simplu clanul Argent și cu mine împărtășim aceleași țeluri; iar protejarea ta și a Evei ține de atingerea lor.

— Ulanovii, zise Diana.

— Exact. Prăbușirea lor. Cât despre plasarea mea pe lângă tine și sora ta… ei bine, am și eu

anumite abilități. Cum am demonstrat cu madam Joad și agentul ei. Deși *abilități* e un cuvânt cam tendențios aici, presupun. O abilitate, aș spune, trebuie să fie ceva constructiv. Ce-am făcut de curând nu prea se încadrează aici.

— Genunchii mei îți mulțumesc, zise ea, oricum ar fi.

Bărbatul zâmbi.

— Nu pot să cred că MAHmele au putut să plănuiască ceva atât de… seismic.

— Nu poți? Sau nu poți să crezi că n-ai luat parte?

Diana aruncă o privire pe hublou.

— Nici măcar n-am împlinit șaisprezece ani.

— Drept. Dar îți dai seama de ce, dată fiind miza pusă în joc, MAHpărinții tăi au socotit necesar să accelereze chestiunea alegerii unei succesoare. Nu au avut încotro. Evenimentele le-au forțat mâna.

— Dar tu ești revoluționar! Pot crede că MAHmele au ceva de-mpărțit cu Ulanovii, însă revoluționarii vor să descompună *toate* structurile puterii. Nu-i așa? Toate structurile, inclusiv MAHfamiliile. De ce s-ar alia MAHmele noastre cu cineva dedicat propriei lor *răsturnări?*

— Sunt la fel de multe cauze revoluționare câte religii există, zise Iago. Unele vor să facă una cu pământul întregul Sistem. Altele se mulțumesc să lucreze cu ierarhiile existente, să le purifice de nedreptate și de tirania Ulanovilor, pentru a îndrepta omenirea spre stabilitate și prosperitate. În ceea ce mă privește, am motive, personale ca și ideologice, ca să-i urăsc pe Ulanovi. Mi se pare însă că orice sistem, chiar și unul utopic, are nevoie de funcționari publici — și asta sunt Clanurile de fapt.

Tuși, sau hohoti de râs, Diana nu-și putu da seama. Apoi zise:

— Însă, desigur, avem un motiv mai presant.

— Cum așa? Motiv pentru ce?

— Pentru ca părinții tăi să aibă încredere în mine, să se alieze cu mine și cu forțele pe care le reprezint.

Fata simți o furnicătură în creștet, o gaură în stomac și se înfioră de parcă ar fi fost aproape de vreo însemnată revelație.

— Ce motiv?

Iago o privi.

— O nouă amenințare, suficient de mare cât să pună în umbră orice noțiune de joc de putere. Chiar și pentru persoane ca părinții tăi.

— Ce amenințare?

— Sfârșitul omenirii.

Diana rămase fără replică. Părea o exagerare grosolană, mai ales venind din partea cuiva ca Iago; aproape că se întreba dacă nu era o glumă.

— Cât o să avem de stat în acest Al Anfal al tău? îl întrebă după puțin timp.

El o cercetă cu o privire lungă, grijulie, apreciativă.

— Nu pentru totdeauna, zise tutorele, iar fata își dădu seama ce voia să spună: *vreme îndelungată*. Dacă Ulanovii iau poziție împotriva Clanului, atunci… ei bine, lucrurile sunt cât se poate de *volatile* în momentul ăsta. Sus pe orbită, adică. Și prin întregul sistem. Asta înseamnă că lucrurile sunt volatile și pe-aici, fiindcă ce e Pământul dacă nu o canalizare prin care se scurge tot căcatul Sistemului?

Cuvântul obscen o făcu să tresară.

— II-aa-goo! Ai grijă ce vorbești!

— Scuză-mă, Diana, spuse el grav, îndreptându-și privirea spre înainte.

Nu-i mai spusese *domnișoară.*

Aterizară abia pe la prânz. Iago cârmi vehiculul într-o vale îngustă, cu pereți abrupți, undeva în centrul Anatoliei.

13. DESPRE MULTITUDINI

Casa era primitivă, dar confortabilă: două niveluri, clădită aproape de peretele stâncos dinspre vestul văii și ascunsă bine, dacă n-o căutai cu tot dinadinsul de sus. Diana habar n-avea pe unde erau și nu-i plăcea că (fără acces la bId) nu reușea să-și dea seama. La ce distanță era cea mai apropiată aglomerare urbană, de unde aveau să le parvină provizii când se termina mâncarea din casă — acestea erau mistere. Apa provenea dintr-o *fântână*, o fântână reală, ca pe vremurile lui Homer și *Homo erectus*: un puț săpat în roca de culoarea bronzului, de unde se pompa în casă.

— De unde *știi* că-i curată? întrebă ea, iar Iago îi răspunse:

— E curată și gata.

Își potrivise, în partea de jos a piciorului, un glob de plastic gol pe dinăuntru. Era mai grosolan decât o talpă, dar asta nu părea să-l incomodeze. Pășea, acum, doar cu un șchiopătat abia sesizabil.

— N-ai putea, întrebă Diana, gândind încă precum cineva extrem de bogat, să-ți faci rost de un picior de schimb ca lumea?

— Picioarele astea, replică el, și chiar fața asta, figura asta nouă — au fost piese foarte costisitoare, realizate de specialiști. Nu le pot înlocui cât ai bate din palme cu niște proteze oarecare. MAHmele tale au plătit nu doar pentru realizarea lucrării, ci și pentru ținerea ei secretă. A doua parte a fost de departe cea mai scumpă.

Diana pufni, țâfnoasă.

— Mă întrebam de ce ești așa de ridat. Să ai atâtea riduri la vârsta ta!

— Suntem capabili de multe lucruri uimitoare, încuviință Iago. Dar țesuturile cicatrizate se agață

încăpățânate de corporalitatea noastră. Le putem ascunde în micro-riduri, dar nu le putem netezi pur și simplu și să refacem pielea ca pe un strat de mortar.

— E revoltător.

Viața ei trecea într-o etapă nouă. Nu simțea cu prea multă acuitate, pentru început, lipsa vieții sale îndestulate; părea să se afle mai degrabă într-o vacanță aventuroasă. Dar o agasa nespus lipsa de acces la bId.

Aerul era mai rarefiat aici și mai rece decât pe insulă, dar se aclimatiză repede. Încă o funcție datorată unei vieți trăite sus pe orbită.

Sapho le gătea și făcea curat. Își vedea de-ale ei, dormea în cea mai mică încăpere a casei (cu toate că existau camere mai spațioase) și vorbea puțin. În unele seri, dacă Diana insista, va cina împreună cu ei.

În prima zi, Diana nu făcu decât să chibzuiască. Îi dădea un sentiment acut de înstrăinare faptul că n-avea acces la rețea. Faptul că nu era în stare să analizeze informații, să-și satisfacă feluritele curiozități, era, desigur, un inconvenient; își dădu seama că în casa asta nu existau niciun *fel* de datafluxuri — niciun panou de comandă, niciun terminal, nici măcar vreo colecție străveche de codexuri îmbrăcate în piele. Se simțea, fără informații, goală pușcă; o situație fără precedent și extrem de inconfortabilă. Lipsa accesului extern era o problemă mai mică, fiindcă era obișnuită să fie izolată de rețeaua mai vastă de contacte și știri, din motive de securitate. Însă, într-un anume domeniu, simțea intens privațiunea: nu știa ce se alesese de Clanul său. Nu știa dacă MAHmele erau bine sănătoase, dacă se aflau în custodia Ulanovilor (sub ce acuzație, se întreba) ori dacă erau moarte. Nu știa dacă Eva era în siguranță, ori ce se întâmplase cu zecile de mii de membri și clienți ai Clanului. Iago îi putea spune prea puține,

deși părea să aibă cumva, în afara bId-ului, acces la informații.

Dormi prost în prima noapte: casa nu era dotată cu paturi cu gel și trebuise să se întindă pe o saltea. Și încă: pereții nu reglau automat temperatura, așa că îi fu frig și trebui să se ridice și să dea prin taste comanda pentru mai multă căldură unui dispozitiv aflat într-un ungher. Aerul se încălzi, apoi se încinse; trebui să se dea jos iarăși și să-l închidă. Adormi în cele din urmă, dar abia înainte de răsărit și, cu toate că se mai trezi de câteva ori, dormi până la prânz.

Și așa începu o nouă zi. „Sunt încă vie", își zise. Era ceva.

Lumina zorilor era cenușiu-albicioasă, ecranată. Își făcu singură cafea și mâncă niște paste. Apoi începu să hălăduiască prin casă, absentă. Dădu peste Iago, așezat într-un scaun în salonul din fund și uitându-se la nimic pe fereastra străveche.

Ploua, dar fără forță. Cenușiul din văzduh se lichefia-se și picura peste ei o puzderie de stropi.

Diana se așeză alături, iar într-un târziu spuse:

— Tu *ai fost* de vină pentru toate astea.

El o privi.

— Mă bucur că ți-ai dat seama. Cu toate că, evident, mă așteptam la asta de la tine.

— Ce-a fost? Un cadou de ziua mea?

— A fost.

Fata îl privi.

— Părinții tăi cred că ideea le-a venit lor, dar nu, rosti el sec. Eu le-am plantat ideea. Eu știam cât de pasionată ești de mistere polițiste. Le rezolvi cât ai bate din palme, dar îți plac oricum. M-am gândit deci să aranjez unul real. Pentru ziua ta.

— Știam eu că-i ceva aiurea cu toată faza, zise Diana. Un servitor a fost ucis cu brutalitate, la doar câțiva metri de locul în care dormeam eu și Eva! MAHmele noastre, în orice alte circumstanțe, ne-ar fi *retras* de acolo pe loc. Omor violent? Stați unde sunteți, rățuștele mele.

Scutură din cap.

— A fost… necaracteristic. Și toată pălăvrăgeala despre cum FEC-ul din sângele servitorilor ne va păstra în siguranță?

— Chiar *era* un mecanism de siguranță, zise Iago. Și *erai* bine păzită. Sau, cel puțin… — se strâmbă amintindu-și de Domenico Deño — așa am crezut. Și criminala n-avea nimic de împărțit cu tine. Era pornită pe altcineva.

— Cum ai selectat-o?

— Am căutat o situație probabilă. Și n-a fost greu de găsit. Capsulele-ghetou sunt spații claustrofobice. Tensiunea crește. Am ales vreo șase posibile grupuri de servitori, dintre sute de posibilități, și i-am trecut pe toți prin antrenament gravitațional și instrucție. Când individul ăla, Petero — un tip oribil, într-adevăr — a fost ucis, am evaluat situația. Și am văzut potențialul din Sapho. Asta m-a făcut să mă decid.

— Nu puteai fi *sigur* că o să-l omoare pe Leron.

— Nu, recunoscu el, dar era foarte probabil. Știam dinamica grupului. Și aveam, până la urmă, trei săptămâni până la ziua ta. La un moment dat, urma să devină insistent, iar ea nu avea să accepte asta. Sau ar fi acționat preventiv. Preocuparea mea de căpătâi era să nu fie o crimă prea lipsită de mister, prea evidentă pentru tine. Dar, chiar și așa, rămânea să rezolvi misterul mai cuprinzător. Mă așteptam să-ți dai seama de la început că Sapho e ucigașa, dar voiam să-mi dau seama dacă te prinzi cine se afla cu adevărat în spatele întregii povești. Eu.

— Asta n-a fost greu, zise ea mohorâtă, apoi într-o izbucnire de furie ostenită: Cadou de ziua mea? E un cadou cam dement, nu crezi? Să-i oferi unei fete, la a șaisprezecea aniversare, *un cadavru*.

— Asta a fost și ideea, zise Iago întorcându-și către ea palmele.

— *Asta* e? Furia mea?

— Da.

Mânia i se aprinse ca o flacără.

— Mișelule, ce *rost* a avut? O ființă umană e moartă! Nu era el un sfânt… dar cine este? Zeiță, e *vreun* sfânt printre noi? Și a *murit*.

Cu cât vorbea, cu atât retorica îi alimenta furia.

— Nu-i un *joc!* Aproape am murit eu!

Iago clătină din cap.

— Joad nu te-ar fi omorât în veci. Ești prea valoroasă vie pentru Ulanovi. Și sora ta la fel.

— Taci din gură! Un asasin a îndreptat arma spre mine *zâmbind*! Nici șaisprezece ani n-am și deja simt moartea că-mi suflă în ceafă. Ăsta nu-i joc. Cum îndrăznești…

Vorbea tare acum, deși răgușit; se revărsa din ea un uriaș rezervor de furie, resentiment și amărăciune. Și nici măcar nu știuse că era în ea!

— Cum îndrăznești să te joci cu viața și moartea? Pe post de *cadou?*

Figura lui impasibilă. Fata nu putu să mai îndure. Se ridică, luptând cu gravitația ridicolă, reuși s-o facă și ieși în trombă. Sapho era la ușă și se uita înăuntru, atrasă de vocile ridicate. Însă Dia nu voia să vorbească nici cu ea (deși nu era nicidecum ceva din vina *ei*), așa că se duse glonț la ea în cameră și se înfofoli cu o pătură. Era frig. Abia sfârșit de vară și cu toate acestea era frig. Locul ăsta era complet aiurea. Totul, în viața ei, o apucase aiurea.

Erau la altitudine. Așa era vara în creierii munților.

Privește în *jos* de la înălțime. Mânia ei se înălța ca un vultur. Cum *îndrăznise?* Să se joace cu ea, folosind ființe umane pe post de pioni? Chiar crezuse că avea să se bucure că primea *un cadavru* drept cadou de aniversare?

Una dintre curiozitățile furiei, desigur, e că, cu cât o îndrepți mai mult spre exterior și-o azvârli înspre nedreptățile lumii, cu atât îți zgândărește mai mult autocompătimirea și ciuda. O înfuria că Iago tratase viața și moartea lui Leron cu o

asemenea lipsă de respect existențial? Clar că nu. Își spuse asta după o clipă de chibzuială. Cum să o miște soarta unui om pe care nu-l cunoscuse, altfel decât abstract? Furia, până la urmă, nu era stârnită de abstracțiuni. Ce o călca, deci, pe nervi? Viața ei. Închisoarea existenței sale, păzită de gardieni care-și spuneau gărzi de corp. Lipsa a orice putea fi considerată *alegere liberă*. Poate că nu era vina lui Iago aici, cu excepția faptului că, deocamdată, făcea și el parte dintr-o structură de control mai vastă. Cu excepția faptului că era vina lui. Și că era unul dintre cei care o înfuriau.

Se gândi la multitudine.

Mii de miliarde de ființe umane, înfășurate ca o pâclă împrejurul stelei lor. Mintea se poticnea în fața acestor numere. Dar dacă etica însemna cât de cât ceva, atunci însemna ca mărimea populației nu trebuia lăsată să copleșească faptul moral că viața se trăiește individual și că, până și aglomerate în roiuri de milioane și miliarde, ființele umane meritau, fiecare în parte, și altceva decât să fie folosite ca unelte. Însemna că majoritatea copleșitoare a imensei populații umane era săracă, trăia vieți mizere în capsule-ghetou, mânca gelatină din spori și bea apă reciclată — iar asta făcea totul și mai adevărat. Erau oamenii cel mai puțin capabili să se ajute singuri. Ar fi trebuit ajutați, nu exploatați.

Matricea genială pentru care fusese concepută, întru care fusese antrenată, capacitatea sa de a vedea problemele tridimensional, din toate unghiurile posibile, dar integrate în același sistem — abilitatea asta îi stăvili furia. Îi spunea așa: ce-ai făcut tu ca să ajuți miliardele aflate în sărăcie absolută? Îi spunea: ce s-ar putea face *vreodată?* Nimic, nimic, nimic. Le-ai acordat tu miliardelor ăstora, fie și în treacăt, vreun gând, vreodată? Nu. Niciodată. Indignarea ta e doar un reflex etic, sau ceva mai simplu, mai fundamental și mai omenesc — sentimentul individual că ai fost tratată cu

nepăsare? O rană ce despică pielea tare a mândriei tale?

Furioasă, ghemuită în poziție fetală și înfășurată în pătură, adormi. Cum altfel?

Și, ca de o mie de ori înainte, visă. Visă interioare.

MAHmele ei se aflau într-un hol Ludovic al XXII-lea, numai lemn cafeniu, ornamentații cromate și oglinzi până în tavan pe toți pereții. Ferestre mari lăsau să pătrundă o lumină albă, ca o ninsoare proaspătă, ce strălucea de-ți lua ochii. Lumina se deplasa cu o încetineală bizară, ca înțepenită; Diana înțelese că particulele de praf din aer erau de fapt fotoni: umflați de un proces fizic misterios și plutind cu relaxată insolență. Fiindcă lumina curgea atât de lent, timpul însuși era dat peste cap: era ca și cum s-ar fi năpustit prea repede *și totodată* s-ar fi scurs prea încet. Se simți prinsă, ca într-o carceră de coșmar. Însă MAHmele zâmbeau.

— Ce se petrece? întrebă.

Răspunseră la un unison atât de perfect, că vocile li se contopiră.

— Furia ta a încetinit timpul, ziseră ele.

— Și furia mea nu-i justificată? N-a avut niciun drept să se poarte așa cu mine!

— *Cu tine?*

Simți un ton mustrător.

— Nu, nu cu mine. Cu bărbatul mort — Leron. Cum să te porți așa cu o persoană? Chiar și cu cineva de la Periferie. Chiar și cu, continuă fata, deși mânia i se domolea, un om rău, ca el. Nu-i corect. O ființă umană e o ființă umană. O ființă umană nu e o jucărie.

— N-avem *încotro,* folosim oamenii aflați sub noi ca pe o resursă, dragostea mea, ziseră cele două MAHme ca una. Asta înseamnă să fii la putere. Ai de ales între a respinge pentru totdeauna puterea ori de a accepta acest fapt și de a folosi oamenii în scopuri bune.

Diana se uită la toți pereții, în toate oglinzile. Oglinzi. MAHmele erau, desigur, reflectate acolo, însă Diana nu părea să fie. Începu să se holbeze, încercând să-și dea seama dacă asta se datora poziției sale ori faptului că, în vis, era invizibilă.

— Dacă suntem puternici, intonară mamele ei, putem îmbunătăți situația, dar devenim necurați fiindcă avem putere. Dacă suntem neajutorați, rămânem curați, dar nu putem îmbunătăți situația.

Vocile lor aveau, împreună, o profunzime și rezonanță nefirească.

— E o falsă dilemă, zise ea.

— Întocmai! Asta încercăm să te învățăm. Acesta a fost cadoul de ziua ta.

Diana făcu un pas înainte. Simți ceva ca o alunecare și, stupefiată, își dădu seama cu întârziere că pe holul bine luminat nu erau, de fapt, oglinzi. Fiecare oglindă era de fapt o intrare largă, iar ce presupusese că ar fi reflexii erau de fapt alte siluete — MAHmele, într-o duzină de versiuni ale lor însele. Fiecare intrare ducea într-o altă cameră și la MAHmele din cameră, iar în spatele lor erau alte intrări și alte MAHme, din alte perspective. Își dădu seama că vedea un șir infinit de camere. La Periferie erau mii de miliarde de ființe umane, dar părinții ei existau în cantități infinite.

Și, dându-și seama de asta, se trezi.

Se ridică în șezut și-și înfășură pătura mai strâns peste umeri. Exista oare vreo tehnologie mai primitivă decât pătura? Și lumina avea ceva neobișnuit: o albeață mai metalică. Dură un moment până să-și dea seama că ningea.

Zăpadă.

Se întoarse în salon. Iago era încă acolo, iar față în față cu el stătea Sapho. Ridică vinovată privirea la intrarea Dianei, se ridică în picioare stângace, dădu din cap și se grăbi să iasă. Diana se apropie și se instală pe locul tocmai eliberat. Acesta era cald încă.

— De ce s-a speriat așa, parcă era vinovată?

— A auzit ce discutam, zise Iago cu voce potolită. A vrut să știe ce se întâmplă, și presupun că are dreptul ăsta… mai ales ea. I-am zis că n-a fost responsabilă pentru uciderea lui Leron. Deși ea a dat lovitura, eu aranjasem scena. I-am spus că știam că o abuzase și că am folosit-o ca braț al justiției.

Diana se gândi la asta.

— Te-a crezut?

— De ce nu? A plâns, de fapt. Cred că au ieșit la iveală, până la un punct, sentimentele de vinovăție.

— Iago, îmi pare rău, n-ar fi trebuit să mă răstesc la tine.

El deschise ochii o câtime mai mult. Apoi zise:

— Mulțumesc.

— Ești surprins?

— Să zicem, replică el, că ai ajuns în locul ăsta mai iute decât am anticipat.

Fata ignoră această remarcă.

— Chestia nu era de fapt doar un cadou, nu? Era, adică. Dar era un cadou menit, anume, aniversării de *șaisprezece* ani. Un cadou ce are de-a face cu maturitatea. Da?

Iago, în stilul său pieziș, răspunse:

— Sigur că nu e confortabil să te gândești că ființele umane, care respiră, simt și speră ca și noi, sunt o resursă destinată exploatării. E un lucru oribil. Dar alternativa ar fi să duci o viață de pustnic. Și miza e prea mare pentru asta.

Diana socoti că răspunsul lui însemna „da”.

— Așadar, zise ea, uite ce-am dedus. Cadoul tău a fost un mister polițist real. Te-ai așteptat să-l rezolv.

— Sigur.

— Dar nu era cadoul cel adevărat, este? Te așteptai să rezolv enigma, apoi să descopăr ce se afla în spatele ei… să-ți deslușesc implicarea.

Bărbatul, privind-o, încuviință cu lentoare.

— Aveai *nevoie* să fiu furioasă. Voiai să mă simt folosită, să mă indigneze utilizarea unei vieți de

om într-un asemenea joc. Voiai să simt *asta* ca să mă pot confrunta cu realitățile puterii. Condusul înseamnă să tratezi astfel oamenii.

— Chestia, repetă Iago, este că miza e foarte mare.

— Răsturnarea Ulanovilor?

— Ha! hohoti el, luând-o prin surprindere. Nu, nu. Asta ar fi politica puterii… răsturnarea tiraniei, un obiectiv, cred, foarte de dorit, și pe care sper, cu adevărat, să-l putem îndeplini. Asta speră și părinții tăi. Dar e cea mai veche monedă în afacerile omenești. Politica puterii. Se întâmplă, sau nu, iar *Homo sapiens* își vede de-ale lui mai departe. Nu, mă refer la ceva mult mai important de-atât.

— Ce? întrebă Diana.

Iago privea, pe fereastră, coborâșul fulgilor de zăpadă. Fiecare mai mic decât o unghie, și mai subțire, și mai puțin durabil. Dar veneau din ce în ce mai mulți. Lumea, afară, se făcea albă. Și era încă vară!

— Să vorbim despre asta, zise el.

14. A TREIA LITERĂ A ALFABETULUI

— Joad voia să știe unde *este*, spuse Iago. *Lucrul* e ceva nespus de periculos, ceva care valorează sume de bani inimaginabile. Lucrul fiind…

— PVL, zise fata.

El îngână o aprobare.

— Mai la obiect, *chestia* e un lucru anume, ascuns în plină vedere. Plutește în spațiu. Joad caută un singur peștișor în oceanul acela incomensurabil.

Iago își privi unghiile, făcând o comparație între cele două mâini. Apoi spuse:

— Nu, e mai greu de-atât. Spațiul e incomparabil mai mare decât orice ocean.

— Spațiul e mare. Cât de mare e obiectul, chestia pe care o căutăm, ce-o fi ea?

— Cât o ființă umană. Exact dimensiunea asta. Știi ce? … de fapt mă interesează asta. Știai că media dintre masa unui proton și masa întregului Univers este masa unei femele umane tipice? Ai auzit de asta? De micuțul fapt divers?

— *Chestia* e o femelă umană? întrebă Diana.

O zdruncinare stranie i se produse în piept, iar inima îi bătu tare. Și mai era ceva. Capul părea, simultan, să i se umfle și să se strângă, cu un bizar efect halucinogen. Undeva în aer se simțea mirosul de pâine coaptă. Se întrebă de unde acest freamăt brusc al trupului ei, dar știa că nu era cazul să se întrebe, fiindcă știa… știa ce-i șoptea vocea în puțul gravitațional ascuns bine în mijlocul minții ei imateriale. Vocea spunea *Tu, tu, ești tu.* Spunea: *lucrul pe care l-au căutat, artefactul pentru care merită să omori atâta lume, lucrul acela*

inimaginabil de prețios, inimaginabil de periculos ești tu.

— O femelă umană, zise iarăși, cu voce înfiorată.

— Ce-i? rosti Iago privind-o.

— Știu că nu-s o femelă umană obișnuită, zise ea aruncând zorită cuvintele. Sigur că am citit despre posibilitățile permise de MAH-concepție. Și, să știi, am avut mereu senzația că… ă nu râde… dar am avut mereu starea asta, că mă așteaptă un *destin special*…

— Un bărbat, zise Iago.

— Nu, nu asta. A, nu vreau să aleg celibatul și nu mă deranjază să-mi folosesc sexualitatea în felul ăla. Dar bărbații sunt nimic, de fapt mai puțin ca nimic.

Se opri brusc, fiindcă-i venise în minte că ceea ce spunea ar fi putut suna insensibil pentru Iago.

— Ziceam doar, adăugă drept precizare, că povestea aia cu Dragostea Romantică… ei bine, ăla e un vis de *bărbat*. E o cale de a limita femeia la…

El o întrerupse, însă blând.

— N-am fost clar. E un bărbat mort.

— Un bărbat mort, repetă ea.

Apoi înțelegând cu uimire:

— Un mascul uman mort? Asta caută Joad?

— Asta căutăm toți. Cadavrul lui, care plutește în imensitatea spațiului.

— Ooh, făcu ea. Ce aiurea mă simt!

— Nu-i nevoie, zise Iago zâmbind pe sub mustață.

— M-am grăbit cu concluziile.

Diana privi pe geam la pământul nelucrat de afară. Inspirând și expirând, cu un zgomot ușor, ca un foșnet de mătase. Indiferent cât de mult stăteai la sol, indiferent cât de aclimatizat te-ai fi crezut, adevărul era că respiratul era ca o pâclă de efort și durere reziduală. Voia acasă. Voia din tot sufletul să urce înapoi acolo sus. Ființele umane n-aveau

ce căuta în acest mediu trudnic. Zăpadă. Apă înghețată, transformată în tăciuni albi, ca niște floricele de porumb, de procesele meteorologice ale Pământului. Câțiva fulgi căzători, călătorind pe trasee întortocheate până pe cealaltă parte a ferestrei; apoi, deodată, o mulțime. Se mișcau cu o insultătoare imitație a lipsei de greutate, iar uneori se înălțau pentru a coborî iarăși, alene.

Lumina își schimbase nuanța, devenind, din gălbuie, albă precum oxidul de argint, de o vioiciune și răceală metalică. Iago solicită verbal aprinderea luminilor, însă Diana le ceru să se stingă iarăși. Îi plăcea să simtă răceala amurgului în mijloc de zi. Îi plăcea.

— Pardon, zise el. Ziceam de femela umană fiindcă așa ies calculele, atâta tot — cineva un pic mai puțin robust decât masculul uman tipic.

— Asta cu „tipic” e o prostie. Cum *știm* care e media măcar, când populația are mii de miliarde și majoritatea e răsfirată prin milioane de capsule izolate?

Suna însă un pic mai dușmănoasă decât se simțea, așa încât completă:

— Sunt cam egoistă, mă tem. Ce neghiobie din partea mea să reacționez astfel! Ce neghiobie să fiu dezamăgită când aflu că nu sunt, până la urmă… mesia.

Chicoti la gândul de glorie deșartă, acum că-l formulase în viu grai.

Iago zâmbi, apoi zise:

— Impresia mea ar fi că ești remarcabil de neegoistă.

Dar urmă și înțepătura:

— Pentru cineva dintre bogați, vreau să zic.

Deodată, lumina cenușie din jurul ei păru monstruoasă, de parcă întreaga cameră ar fi fost cufundată brusc sub nivelul apelor unui ocean terestru. Asta era. Avea rău de *jos*, îi era silă că fusese gonită în adâncurile abisale ale gravitației

planetei, și ultimul lucru pe care-l voia era să se scufunde și mai mult încă.

Ceru luminilor să se aprindă, iar acestea se aprinseră strălucitoare, acide precum zeama proaspătă de lămâie. Se așeză mai bine în scaun și trase o gură lungă de aer.

— Zi-mi despre acest bărbat decedat, rosti ea. Miza e uriașă, ziceai? Cum poate să însemne atât de mult un singur cadavru?

— Numele lui e Mkoko, spuse Iago. *Era*, adică, în timpul vieții.

— Și ce făcea?

— Era matelot pe o șalupă numită *Hesperus*. De fapt, numele vasului era *Hesperus 33a10*, fiindcă o groază de nave spațiale au numele ăsta. Inginerii nu-s foarte plini de imaginație când vine vorba de nume.

— Și cum a ajuns să plutească mort prin spațiu?

— A fost un incendiu la bord, iar el a fost ucis. Ars de viu, din păcate. Supraviețuitorii l-au înmormântat în spațiu.

— L-au înmormântat în spațiu, repetă Diana. Pare o risipă de carbon folositor.

— Ei, așa-i. Dar să-ți mai spun ceva despre ingineri. Aproape toți sunt religioși. Adesea în vechile feluri, din cele unde — dacă vezi lucrurile din afară — credințele religioase *trebuie* să intre într-un conflict oarecare cu cunoașterea lor științifică și tehnică. Dar inginerii au ceva care le inflamează imaginația când vine vorba de zei. Nu știu ce. Și diferitele flote n-ar zbura fără ei, desigur, așa că au loc de-ntors când vine vorba despre libertăți și practici religioase.

Își drese vocea. Diana îl privi. Văzu, pe fața luminată puternic de sus, cât de *bătrân* era. Pe fața lui, ridurile aduceau cu crevasele de pe suprafața rotundă și albă a satelitului Callisto.

— Deci Mkoko ăsta a fost ucis pe-o șalupă și corpul i-a fost aruncat în vid, zise Diana. În regulă, zi-mi acum de ce-i așa de important.

— El *nu*-i important.

— Ai-a-go, îl mustră ea. Ești evaziv, iar asta e o chestie obositoare.

— De fapt, nu știu prea multe despre Mkoko, zise Iago. Nu-i vorba de el personal. E vorba despre ceva ce are asupra lui. Cadavrul. Vezi tu, pe nava aia mai activa și-un alt inginer, pe nume McAulay. *El*… cu el e altceva.

— Cine? Stai așa, spuse ea încercând să-și amintească. Numele-mi spune ceva. Dacă aș mai avea acces la bId, aș putea să verific. Îl știu cumva? Am auzit vreodată de el?

— Poate că nu. N-are a face. A inventat ceva, atâta tot. Și după aceea s-a răzgândit în privința invenției.

— A inventat ceva și după aia și-a schimbat părerea?

— Exact.

— Ce-a inventat?

— N-a vrut să zică.

— Dar l-a întrebat cineva?

Iago slobozi, brusc, un hohot de râs. Un zgomot atât de nefiresc, provenind de la el, încât Diana tresări.

— Scuze, zise Iago, controlându-se. Pardon. Dar da, lumea l-a întrebat. În repetate rânduri. L-au tot întrebat. Au fost tare insistenți în privința asta. Așa de insistenți, că a murit.

— Oo, făcu Diana, înțelegând.

— A fost… neîndemânatic și prostesc din partea lor, pe lângă că a fost — și se uită într-un colț al tavanului, rostind cuvântul de parcă l-ar fi încercat cum sună — imoral. Dar acum McAuley e mort și nu ne mai poate zice nimic despre invenția lui.

— N-a dezvăluit nimic sub… interogatoriu?

— Era mult mai încăpățânat decât credeau anchetatorii. Credință religioasă. Ca pe vremuri. Nu erau pregătiți pentru așa ceva. A decis că preferă să moară decât să spună ceva. Știi ce-i aia vacuumizare?

— Nu.

— Expui fața cuiva la vidul spațiului… întreaga față. Există un hublou mic, special, în… camera de anchetă. E tare neplăcut. Nu poți respira, evident, iar asta e înfiorător; și e ger, într-un chip greu de imaginat. Foarte dureros, totodată: vasele de sânge se sparg, ochii îți ies din orbite și buzele îți îngheață bocnă. Ăă… subiectul, de obicei, se zbate, strânge pleoapele, își ține răsuflarea. Apoi, după un timp, îl tragi înapoi. Și adesea o să-ți spună ce vrei să știi, mai ales dacă a fost tratat în prealabil cu Oxy-urile potrivite. Șmecheria e să scoți rapid informațiile, fiindcă nu peste mult fața o să i se umfle de vânătăi și-o să devină incoerent. Adesea, în funcție de cât îl vacuumizezi, carnea buzelor se necrozează și moare, se înnegrește de la ger și se desprinde. Există o șansă mare să-și piardă vederea la un ochi sau la ambii.

— Nu te mai întreb, zise ea, de unde știi toate astea.

— A, n-am fost niciodată anchetator. Pentru *așa ceva* n-am avut vână.

— Tu! zise ea hohotind scurt, cu toate că, la rostirea silabei, simți fiori în pielea capului și cum i se ridicau perii pe ceafă.

El zâmbi.

— Iago-din-Sticlă, spuse. Iago, Jago, Jac… știu. Am *ucis*, da.

Diana, care-l asculta atentă, nu detecta în vocea lui nimic cavernos.

— Este unul dintre jalnicele adevăruri ale naturii: mă pricep la ucis oameni. Dar nu-mi face plăcere să-i *rănesc*. Omorâtul e curat, însă tortura e mizerabilă, iar mie îmi repugnă mizeria. Omorul e final, capătul drumului. Dar să îi faci rău cuiva e o formă nefericită de deschidere… adeseori la modul propriu. Asta, pentru mine, e anatema, zise și o privi. Nu spun asta ca să mă dau bine pe lângă tine. Sunt ceea ce sunt.

— A este egal cu A, spuse ea. Presupun că nu-ți pasă ce gândesc eu, oricum.

— Ba da! se grăbi el să zică. Chiar îmi pasă, n-aș vrea ca *tu* să mă privești cu dezgust.

— Sigur că nu. Ai fost tratat cu cel mai bun FEC pe care și l-au putut permite MAHmele mele.

— N-am luat niciodată FEC. Părinții tăi au o încredere absolută în mine, și pe bună dreptate. Toți ceilalți servitori sunt, desigur, tratați, dar ar fi o greșeală să-mi dea mie drogurile alea. Ai nevoie de inițiativa și de… ăă… discernământul meu.

— Ah, făcu ea.

— A este egal cu A. Corect, zise Iago. Da, am omorât oameni, dar am încercat s-o fac cât mai curat cu putință. Nu mă mândresc cu ce fac, fiindcă mândria e cealaltă față a vinovăției, iar matricea asta emoțională e străină naturii mele.

Își lipi palmele una de alta, ca într-un salut oriental.

— Nimeni — adică nimeni dintre cei care știu cine sunt cu adevărat — nu m-ar angaja ca torționar. Pentru chestionarea lui McAuley au fost angajați anchetatori. Și nu l-au înțeles. Era… o persoană remarcabilă. Au băgat în el exact Oxy-urile la care te-ai aștepta, fiind niște tipi previzibili, dar nu le-a ajutat la nimic. S-au gândit, așadar: durerea și spaima morții o să-i deschidă gura — până la urmă niciun om conștient nu le poate evita în asemenea situație, oricât de pregătit ar fi. L-au torturat și a rezisstat. L-au vacuumizat, iar el, în loc să se zbată, a dat afară tot aerul din plămâni. Cânta, cred.

— Cânta?

— Un imn întru gloria lui Dumnezeu, cât putea de tare, în mediul absolut silențios al spațiului cosmic. Un imn tăcut, din toate puterile. Anchetatorii nu și-au dat seama. Subiecții, de obicei, nu reacționează așa. Și trebuie să fi durut ca naiba. Ca și cum mâna înghețată a diavolului i

s-ar fi vârât pe gâtlej, până în plămâni, și i-ar fi desprins carnea.

Iago clătină din cap și-și încrucișă brațele pe piept.

— Dar avea… voință. Până să-și dea ei seama ce făcea și să-l tragă înapoi, deja două treimi din creier îi muriseră.

— Și secretul odată cu el?

— Hm. Asta ne aduce înapoi la Mkoko. Se pare că McAuley ar fi încărcat detaliile invenției sale pe un datacip și l-ar fi ascuns în corpul lui Mkoko înainte de a-l azvârli peste bord.

— De ce?

Iago rotunji buzele în formă de „o” și scutură din cap.

— Avea, cred, motivele lui.

— Secretul e deci acolo… doar să găsim cadavrul?

— Exact.

— Și secretul este PVL?

— Nu știm detalii, ți-am zis, chestii, mărunțișuri. Nu știm cum a rezolvat McAuley problemele ce-i stăteau în cale. Dar da. Invenția lui era planul unui nou tip de propulsor spațial. Călătorie peste viteza luminii.

— Deci e adevărat, zise Dia simțind cum o gâdilau perișorii de la ceafă. E nemaipomenit. *Dacă* e chiar adevărat. Dar nu poate fi, așa-i?

— De ce nu?

— Vreau să zic: există vreo cale de a călători peste viteza luminii.

— McAuley a găsit o cale.

— Păi e minunat! ridică vocea Diana, simțind că inima își sporea bătăile.

Intensificarea bătăilor însemna că *simțea viața* din ea.

— Sunt… sunt vești incredibile!

— Minunate, zise Iago cu voce neutră. Nu, nu, n-aș spune așa.

— N-ai zice că-i minunat?

— Aș zice că-i înfricoșător.

— Dar e biletul către restul Universului! Scoate Sistemul Solar de la borcan! Miile de miliarde se pot răspândi pe oricare stea! Pot să scape de regimul Ulanovilor, pot să scoată gâtul din lesă. Înfricoșător? Dimpotrivă, e începutul unei noi epoci de aur!

Iago o privea scrutător.

— Ești încântată, observă el.

— Cum să nu! Să descopăr că până la urmă e posibil? E libertate! E libertatea cea mai cea!

— Moartea, zise Iago.

Afară, ninsoarea se oprise. Un șarpe alb dormea pe pervazul ferestrei, iar spațiul golaș al curții devenise moale și albicios.

— Hai, nu fi absurd! strigă ea. Ar fi mortal să *rămânem*. Pe termen lung o să stagnăm și-o să murim toți dacă rămânem!

Se opri un pic, apoi urmă:

— McAuley trebuie să fi zis cuiva despre invenție. A refuzat să le spună anchetatorilor, în regulă. Dar prietenilor? Colegilor?

— Nu, spuse Iago. Înțelege un lucru: McAuley a fost un geniu. Avea și el nebunia lui, una religioasă. Dar asta i-a sporit inventivitatea, în loc să i-o afecteze. Un prieten de-al meu mi-a zis odată că McAuley avea cea mai strălucită minte de la Newton încoace. E corect, cred.

— Face, deci, lucrul ăsta extraordinar. Inventează cheia care ar deschide poarta închisorii omenirii. Și preferă să *moară* decât să spună despre ce-i vorba?

— Eu socotesc, zise Iago, că atunci când i-a venit ideea a simțit, mai întâi, un val de euforie. Poate că într-adevăr a visat la viitorul strălucit al omenirii, răspândită pe toate stelele din cosmos… și tot ce-ai zis. Scosul de la borcan și așa mai departe. Poate că asta i-a dat bucurie spirituală cât a lucrat la detalii. Dar, foarte curând, și-a schimbat

părerea. A decis că, dacă munca lui ar fi cunoscută, ar duce la dezastru. Așa că a distrus datele.

— Dar de ce?

— Ei, de fapt n-a distrus toate copiile. Și aici merită să ne-ntrebăm, de fapt, de ce *nu* a făcut-o? A eradicat toate urmele, cu excepția uneia: datacipul, pe care l-a prins de corpul prietenului Mkoko și l-a azvârlit în spațiu. Presupun că asta a reprezentat acordarea unei șanse. Dumnezeul în care credea avea să fie arbitrul final, să decidă dacă corpul va fi vreodată descoperit. Poate nu s-a putut îndura să distrugă complet ceva ce era — evident — realizarea sa de căpătâi. Ceva la care omenirea visează de sute de ani. Avea totuși destulă mândrie pentru a lăsa o copie să supraviețuiască.

— Nu, zise Diana. Eu tot cred că întrebarea mea era cea corectă. De ce să vrea să priveze omenirea de darul ăsta? A fost vorba de bani? Fiindcă ar fi putut cu siguranță să vândă tehnologia pentru orice preț ar fi avut chef să ceară!

— N-a fost vorba de bani. Provenea dintr-o familie înstărită. A renunțat la moștenirea sa… până la urmă, lucra ca inginer secund pe o șalupă spațială hodorogită. Disprețuia banii. Făcea parte tot din logica religiei lui.

— Atunci pentru ce? spuse Diana lăsându-se moale pe speteaza scaunului. E-o nebunie. Cu o clipă în urmă habar n-aveam că un asemenea lucru ar fi măcar posibil! PVL! Mamă-mamă!

— Nu te gândești temeinic, zise cu blândețe Iago.

Fata se simți atinsă.

— Bun, o să mă gândesc adânc… domnule profesor. O să trec prin toate variantele negative. Dar știi ce? *Știu,* știu *dinainte* că toate o să fie copleșite cu mult de avantajele deschiderii întregului Univers ca să fie locuit de oameni. Deci, zise și-și puse un deget pe gropița din bărbie, o asemenea tehnologie ar fi disputată. Ar putea fi

confruntări. Ba chiar războaie. Pravila Ulanova păstrează ordinea de atât timp că am uitat ce înseamnă un război extins. Despre asta e vorba?

Dar, până să răspundă Iago, își răspunse singură.

— Nu, e o nebunie. Cine să se lupte? Diseminezi datele peste tot, introduci copii prin toată virtulumea, faci miliarde peste miliarde de copii. Lași informația liberă și nu mai ai pentru ce te lupta. Ce-ar mai fi? Poate… poate motorul poluează extrem de mult?

— Nu, din câte știu, replică Iago.

— Atunci *ce?* Ce consecință neplăcută ar avea înaintarea omenirii către stele? Te temi să nu ne întâlnim cu extratereștrii?

— Deloc.

— Atunci *nu* pricep. Gata! Am zis-o.

Iago se uita pe fereastră.

— Ninge iar, spuse el.

Și așa era: de data asta cu fulgi mai mici și mai rari. Câțiva, precum moliile, se izbiră de geam. Iago și Diana stătură, o vreme, ca să se uite. Apoi Iago spuse:

— Ultimul act al lui McAuley, cântatul imnului, a devenit un soi de mitologie. O legendă. Printre cei care știu, adică. Un grup select. Ce *anume* cânta, cu ultima răsuflare?

— De unde să știm?

— Exact, zise Iago. Exact. Însă, cu toate astea, lumea speculează. Cineva cunoscut are o teorie întreagă, complicată, și-a scris-o ca pe o poveste. Crede că McAuley era răvășit de credința că mândria sa era păcătoasă; că Dumnezeu a dat viteza luminii ca pe o constantă și că depășirea ei ar însemna blasfemie.

— Serios? Nu sună foarte plauzibil.

— Spui asta fiindcă nu împărtășești credința religioasă a lui McAuley. Dar, de fapt, sunt de acord cu tine. Poate a avut și asta vreun rol. Dar e speculație, iar nouă nu ne trebuie speculații. Nu trebuie să atribuim religiei șovăiala sa de a

împărtăși tehnologia PVL. Eu, de pildă, nu cred în religia lui, dar *îi împărtășesc* șovăiala.

— Da? zise Diana, uimită peste poate. De ce?

— Nu te gândești temeinic, spuse iarăși Iago, pe un ton grav.

— Nu le văd, încuviință ea. Nu văd dezavantajele.

— O să trebuiască să plecăm curând, spuse Iago, adăugând apoi: Ai învățat despre Einstein la grădiniță, desigur. Dar, cum se întâmplă cu multe chestii de la grădiniță, tindem să le uităm înțelesul, pe cel complet. Le luăm de bune.

— Să uităm *ce* înțeles?

— Uităm ce înseamnă când spui „viteza luminii este maximul la care putem călători". Nu este o limită arbitrară, precum limita de viteză de pe o șosea. Mai degrabă e o expresie a geometriei fundamentale a Universului.

— Parcă ai fi Eva, zise Diana. Mereu a insistat, vehementă, că PVL este imposibilă.

— Și de ce asta?

— Dacă aș avea bId-ul, și-aș recita tot ce-i relevant în…, porni să rostească Diana. Dar nu-mi trebuie! Bine, o să intru în joc. Toți vectorii din spațiu-timp sunt aspecte ale *aceluiași* vector: o săgeată care însumează totalitatea mișcării, în opt aspecte ale sale — vest-est, nord-sud, sus-jos, înainte în timp-înapoi în timp — aceste opt coordonate care, împreună, constituie spațiu-timpul. Dacă ai fi în spațiu, absolut nemișcat, săgeata ar indica direct axa înainte în timp, fiindcă te deplasezi, oră cu oră, cât de „rapid" poți, înainte în timp. Dacă începi să te miști spre est și să accelerezi tot mai tare, atunci săgeata se mișcă puțintel către axa estică, iar vectorul înaintării în timp se reduce un pic. Acesta este efectul de dilatare a timpului pe care l-a descoperit Einstein. Deplasează-te rapid mai înspre est și săgeata se mișcă într-acolo; ca atare, înaintezi mai puțin iute înspre înainte în timp. În cele din urmă, când

săgeata o să arate chiar spre „est”, te vei deplasa direct într-acolo și deloc înainte în timp. Ca să mergi „peste viteza luminii” ar trebui să rotești săgeata, cumva, *mai mult orizontal decât vertical*. Și e ușor de văzut ce prostesc lucru e *ăsta*. „Peste viteza luminii” e ca și cum ai spune „mai drept decât absolut drept.” Ca și cum ai căuta a patra latură la triunghi. Dacă o cauți, înseamnă că *n-ai înțeles ce-i acela triunghi.* Toate astea sunt, cum spuneai, chestii de grădiniță.

— Și ce rezultă?

— Cum adică?

— Îți cer să te gândești bine la implicații.

— Ale călătoriei PVL? Ipotetic, adică? Presupun că PVL ar însemna generarea unei geometrii noi a spațiu-timpului.

Cu un gest condescendent, Iago alungă cele spuse.

— Asta e clar. Nu la asta mă refer.

— Bine, zise Diana înciudată. La *ce* te referi?

— Nu poți depăși constanta c, cum nu te poți roti la mai mult de trei sute șaizeci de grade. Singura alternativă ar fi să schimbi c. Și asta înseamnă…

Era pe cale să spună „libertate”, când adevărul o izbi ca un mai, în moalele capului.

— O, rosti simțind că-i cădea fața. Oh!

El dădu din cap aprobator.

— Faci Mașinăria McAuley. Bun. Apoi? O pui pe-o navă și călătorești spre Orion. Ori faci din ea o…

— O bombă, icni ea.

Înțelegea, în fine, despre ce miză era vorba.

— Pe care s-o arunci în Soare, încuviință el. Gândește-te la *E=mc pătrat.* Să zicem că mașinăria lui McAuley resetează constanta la un indice de un milion de ori mai mare — genul cu care să poți străbate spațiul interstelar într-un interval rezonabil: 120 de ani lumină înseamnă, până la urmă, un milion de ore-lumină. Stabilești

deci un c de un milion de ori mai mare. Aplici ecuația lui Einstein. Gândește-te ce-ar face asta reacțiilor energetice ale stelei noastre.

— O bombă, zise ea din nou.

— Cea mai mare care-a existat vreodată. Corelația este obligatoriu atașată tehnologiei PVL. E o trăsătură inevitabilă a sa.

— Pentru numele zeiței, spuse Diana abia auzit.

— Pricepi acum de ce tot zic că miza e mare. Înțelegi de ce pierderea unei vieți, sau chiar a zeci de vieți individuale e un preț ce-ar merita plătit… pentru a salva atâtea miliarde.

Diana se cutremură.

— Când a inventat tehnologia asta, cred, McAuley gândea la deschiderea porților închisorii, la accesul omenirii în cosmos. Cum ai zis. Poate că gândul l-a orbit. Dar prost nu era. Să-ți spun ce a inventat de fapt. A inventat un mod aparte de a crește c. Asta însemna, desigur, că găsise o cale de a transforma ecuația într-o armă de *ucidere a întregii specii umane*.

— Nimeni n-ar folosi așa ceva, zise Diana. Ar trebui, să fie nebun! Nimeni n-ar fi așa de dement.

— Dar putem risca? spuse Iago. Crezi că ar fi bine ca tehnologia asta să cadă în mâinile Ulanovilor? Sau în ale oricui?

— O, Doamnă a Cosmosului.

Întrebarea ocupă după-amiaza, plutind în aer, zumzăindu-i Dianei în minte cu toate că, sau poate fiindcă, răspunsul său era, atât de evident, *nu.*

Descoperi sub scări o debara cu pulovere de lână și de plastesătură, paltoane, căciuli și fulare, se înfofoli în ele (deși pentru membrele ei alungite de spațiu erau cam scurte) și ieși la o plimbare. Frigul era tăios. Pașii ei alcătuiau o succesiune lentă, șovăielnică, iar pământul se simțea denivelat sub tălpi. Când cărarea apucă în sus, ascensiunea ei deveni o trudă extenuantă, ce o făcu să gâfâie panicată, de parcă ar fi făcut o criză de astm. Iar când cărarea începu să coboare, pășitul se dovedi

și mai greu încă, deși în alt fel: fata era mereu pe cale să se împiedice și să cadă, lucru dureros, ce i-ar fi adus probabil și vreun os rupt. Aerul părea cu totul altceva decât un mediu limpede, penetrabil: era rece până aproape de limita înghețului, presărat cu fulgi rătăciți, ce cădeau agale pe solul bej. Pe de altă parte, fiind *în munți* și nevăzându-i ca de obicei de deasupra, căpătase o înțelegere a motivelor pentru care, istoric vorbind, munții obsedaseră într-atât omenirea. Uluitoarea lor dimensiune și masă lăsau impresia unei indiferențe cumva *divine*. Păreau soliditatea *întruchipată*. Era imposibil să-ți închipui că asta avea, vreodată, să treacă. Și totuși, își aminti ea, nu doar munții, ci și întregul Pământ, Luna, Marte și miliardele nesfârșite de oameni ce trăiau în casele, conacele și capsulele-ghetou ce orbitau Soarele — toate acestea ar fi putut fi spulberate într-o clipită dacă ceea ce spunea Iago ar fi fost adevărat.

Gheața, pe un bolovan, arăta ca niște solzi. Diana înaintă, luptându-se cu propriile limitări. Nu-i făcea plăcere să se gândească la asta, dar nu se putea opri din gândit, ceea ce însemna că nu se putea opri din gânditul la asta.

În cele din urmă, gâfâind ca un câine, ajunse la capătul proprietății: un zid de cărămidă de două ori mai înalt ca ea și o poartă veche de fier — metal cafeniu presărat peste tot cu rugină de culoarea tomatelor. Se așeză pe o piatră veche, rotunjită și-și recăpătă suflul, întrebându-se dacă era vorba despre vreo bucată dintr-o coloană grecească antică, ori o porțiune de zidărie modernă, sau poate un bolovan ce căpătase formă cilindrică sub acțiunea intemperiilor. Nu se putea spune. Dincolo de gratiile porții, văzu cum drumul avansa într-o vale puțin adâncă, plină cu pietre reci, golașe.

Se înapoie tocmai la timp pentru cină.

— Bun, zise cu voce voioasă, în vreme ce Sapho punea farfuriile pe masă. Ce foame mi s-a făcut!

Însă erau toți trei, în seara aceea, într-o dispoziție mohorâtă. În întunericul munților, interiorul casei, luminat de doar câțiva stâlpi, lăsa impresia unui loc depărtat, la mare distanță de orice.

— Mi-am dat seama de ceva, zise Diana, când am ieșit la plimbare.

Iago și Sapho o priviră răbdători, în așteptare, făcând-o să gândească: „Cu asta mă ocup. Asta așteaptă de la mine. Să văd, prin păienjeniș, în inima misterului”.

Simți că o furnica pielea.

— Mi-am dat seama că Eva a avut *dreptate*.

— Dreptate? repetă Iago.

— A visat, iar în vis a aflat că soluția misterului polițist avea o legătură directă cu propriile ei cercetări. Cel mai recent doctorat al său, despre „Supernovele-Șampanie”, stelele acelea care explodează strălucitoare ca supernovele, chiar dacă le lipsește masa necesară.

— Da, zise Iago înclinând abia sesizabil creștetul, în vreme ce un val ca de ocean se ridica în privirea lui. Da, a zis iar, ducându-și o mână la falcă. Sigur că da.

Părea, în lumina stâlpilor de iluminat, extrem de bătrân.

Diana a zis:

— Nici ea nu credea asta, dar a avut dreptate! Orice Supernovă-Șampanie, absolut oricare, e rugul funerar al unei civilizații extraterestre. Fiecare marchează câte o formă de viață avansată până la punctul în care au descoperit ce-a descoperit și McAuley. Iar *apoi*, accidental sau printr-un act deliberat de război, din răutate ori din convingeri religioase prost gestionate, tehnologia a fost întoarsă asupra propriei stele din sistem. Emisie de energie crescând instantaneu de un milion de ori, exact cum ai spus. Zeița să ne apere și să ne păzească.

Rămaseră, multă vreme, tăcuți. Apoi, cu un zâmbet strâmb, Iago spuse:

— Recunosc, *asta* nu mi-a trecut prin minte.

— Nu crezi că am dreptate?

— Sunt sigur că ai. Explică supernovele altminteri inexplicabile pe care le studia domnișoara Eva. Sunt sigur că explică și unele dintre supernovele mai convenționale. Când te gândești! Întregi civilizații consumate într-o clipă. Pe vechiul Pământ se îngrijorau în privința energiei atomice, că ar fi putut distruge omenirea. Dar armele atomice sunt ca niște pocnitori pe lângă *asta*.

— E ceva monstruos, zise Sapho.

Diana își plimbă privirea între Iago și ea. Aici era, însoțită de doi criminali adevărați; cu toate acestea, ambii conștientizau cu groază posibilitatea morții omenirii. Ea însă, care nu asasinase pe nimeni niciodată, simțea în inimă o întunecime când își lăsa gândul să zboare la asta.

— Mă face să mă simt, zise căutând cuvântul potrivit, bătrână.

Iago încuviință sumbru.

— Poate că e inevitabil, continuă grijulie Diana. Individul ăsta, McAuley, *el* a descoperit tehnologia. Și acei… acei oameni de știință extratereștri, necunoscuți. Chiar dacă nu localizăm fructul cercetărilor lui McAulay, datacipul, chestia pe care o caută toți… ei bine, până la urmă cineva din miliardele astea de maimuțe ingenioase o să obțină aceleași rezultate ca McAulay. Poate că suntem, pur și simplu… blestemați.

— Paradoxul Fermi, zise Iago.

— Ce? făcu Sapho.

— Închipuie-ți, încuviință Diana, că viața este ceva obișnuit în Univers și că, odată cu un anumit nivel de dezvoltare tehnologică, e inevitabil să obțină și capacitata PVL. Dar făcând asta, ajunge, inevitabil, să se autodistrugă. Și de asta n-am întâlnit niciodată ființe de pe alte planete.

Sapho clătină lent din cap.

— Zeița să ne apere, zise iarăși.

— Nu e un gând prea liniștitor, confirmă Iago. Dar nu înseamnă că ar trebui să ne dăm bătuți. Simt că orice efort, oricâte costuri ar fi, merită… dacă ținem departe de amenințare omenirea.

— Chiar și dacă oamenii din tot Sistemul Solar te consideră un monstru? îl întrebă Diana.

— Un preț mic, dacă ții seama de ceea ce-i în joc. Și mai sunt și oameni care mă știu cu adevărat.

După ce Sapho strânse farfuriile și se apucă să le spele în bucătărie, Iago zise:

— Nu mai putem sta mult pe-aici. Trebuie să mergem sus, pe orbită.

— Vin după noi?

— E treabă grea să ții pasul cu ceea ce se-ntâmplă în lumea largă fără să alertezi forțele Ulanov. Dar simt că se apropie. Dedică resurse imense găsirii noastre, până la urmă. Fiindcă ei cred că schema aparatului e la noi. Cred că tu o știi, sau că știi unde sunt eu — Jack-din-Sticlă adică — și că *eu* o știu.

— Și așa e?

— Clar că nu. Dar nu contează, important e că așa *cred* Ulanovii. Ar face orice, absolut orice, ca să pună mâna pe noi.

— Vor planurile, mai întâi, ca să oprească pe oricine altcineva să le obțină, zise automat Diana. Și în al doilea rând fiindcă ei cred că posibilitatea călătoriei peste viteza luminii va dezvălui minunate ocazii de bogăție și putere. Crezi, totuși, că sunt conștienți de potențialul distructiv?

— Tu ți-ai dat seama, la scurt timp după ce ai aflat de existența tehnologiei. Crezi că n-o să facă aceeași deducție? Vorbim despre un c sporit la proporții imense, iar E=mc la pătrat nu e tocmai o ecuație obscură, puțin știută. Eu m-am prins imediat cum am aflat de posibilitatea asta. N-am făcut legătura cu cercetările surorii tale, deși, acum că am discutat și asta, pare o teribilă confirmare.

— N-ar trebui să fiu naivă, zise Diana. Sigur, faptul că-și dau seama de puterea sa distructivă doar îi face să și-o dorească și mai mult. Sigur că da. Mai mult încă decât bogăție fără măsură, puterea tânjește după tehnologii ale distrugerii. E bine să fii avut, dar și mai bine să rămâi la putere — și, cu cât armamentul aflat la dispoziția ta e mai impresionant, cu atât mai capabil ești să faci asta.

Iago înclină bărbia a încuviințare.

— Suprafața Pământului e întinsă, spuse, și am mulți prieteni aici. Dar un ascunziș și mai bun e prin centura verde.

— Adică la periferie?

— Printre miile de miliarde, da. Mâine.

— Și Sapho?

— Poate veni cu noi, sau o putem lăsa să se descurce singură ca să ajungă sus. Important e să plecăm.

— Mâine, zise Diana gândindu-se la Supernovele-Șam-panie a Evei: fiecare flăcăruie ardea peste cimitirul comun al câte unei civilizații — poate câteva civilizații, pe mai multe planete, dar eliminate toate împreună, dintr-o lovitură. Simți că răsuflarea i se poticnea în gâtlej.

— Mâine, repetă ea.

PARTEA A TREIA

ARMA IMPOSIBILĂ

Nici n-a început
Și s-a și terminat
Jos ne-am dat
Nimeni n-a câștigat.

Thom Gunn, „Balansoar”

1. MISTERUL RACDROIDULUI STRICAT

— E vorba de a merge *înapoi* în timp, într-o eră în care *democrația* era calea de guvernare a umanității! E vorba de a ne *înapoia în acel Paradis*, omul și votul!

Cei adunați fizic împrejurul oratorului începură să scandeze, un murmur grav, mai degrabă de ritual religios decât de adunare politică. „OHOV, OHOV”. Vorbitorul nu li se adresa lor, desigur; tehnologia îi transmitea mesajul miilor de persoane din fiece suburbie a sferei — și, totodată, celor șapte capsule legate prin tuneluri ca și tuturor adăposturilor omenești și aparatelor de recepție din zonă.

Totul se petrecea în timp real, în aer liber. Erau, evident, căi mult mai eficiente de a te adresa unui public numeros, în diferite virtulumi. Însă imitarea unei adunări civice de modă veche de pe Pământ era parte integrală a spectacolului.

— Democrația e dreptul nostru de ființe umane, prin naștere! țipa oratorul, ridicând vocea ca să fie auzit peste scandările murmurate ale mulțimii. Ne-a fost *furată* de Gongsi, de MAHfamilii, dar mai ales de Ulanovi!

Scandările, aici, fură înlocuite de ovații zgomotoase. Să critici MAHfamiliile nu era politic, însă nici ilegal; însă criticarea Ulanovilor era, legal vorbind, un act de trădare. Asta voia mulțimea să audă. Aici, în adâncurile Periferiei, se simțeau destul de feriți ca să ia în derâdere Pravila Ulanova.

— Ei îi zic revoluție! striga oratoarea peste ovații și scandări, printre care se mai distingeau

încă cele de „OHOV”. I se spune revoluție și se susține că ar fi ilegală! Eu spun că asta *este* legea — legea veritabilă a omenirii. Spun că *este* revoluție — așa cum planetele au mișcare de revoluție în jurul Soarelui și revin la punctul de pornire al ciclului, tot astfel va reveni și omenirea la dreapta sa moștenire! Grecia antică! Senatul roman! Parlamentul britanic! Revoluția Americană! Revoluțiile de catifea și de iasomie! O revenire la drepturile noastre naturale!

O mulțime mare ce se lasă dusă de extazul propriu, la zero g, e o priveliște ce atrage privirea. Oamenii, inițial, se adunaseră într-o manieră mai puțin compactă, determinată de cablurile de ancorare și de prizele de pe ziduri, pentru a permite o vizibilitate maximă unui număr cât mai mare de persoane. Însă, pe măsură ce frenezia crescuse, lumea își dăduse drumul din punctele de fixare și plutea, sau înota, într-un fel asemănător unui banc de pești. Cea care vorbea nu se mai zărea. Scandările se auzeau mai tare acum. Alții începură să strige „Mithras! Mithras!” cu o vehemență mistică. Camerele de luat vederi erau lovite — intenționat sau accidental — și deplasate de pe poziție. Întreaga adunare se dezintegra în haos. Sau, dacă preferați, se integra, devenind, din rigidă, o adevărată mulțime democratică, fluidă, omenească.

Din cealaltă parte a spațiului unde se ținea adunarea, la nici două sute de metri mai încolo, mulți alții stăteau și priveau, cu aprobare, interes sau dezgust. Iar printre aceia se aflau trei persoane a căror soartă ne interesează îndeosebi: două femei tinere, amândouă cu părul negru, și un bărbat mai în vârstă, cu o față pe care ai fi putut-o numi brăzdată de griji. Dacă te uitai atent, puteai să observi particule de rugină la rădăcina părului său, ca și cum s-ar fi murdărit cumva și n-ar fi apucat să se spele cum trebuie. Întâmplător, chestia cu care se murdărise era nu rugină, ci sânge.

Și nu era sângele lui.

În spatele lor se găsea un RACdroid — unul dintre acele dispozitive pentru legalizarea și înregistrarea contractelor. De ce să fi adus o asemenea mașinărie într-un asemenea loc nu era tocmai clar. O singură privire aruncată în jur arăta fără urmă de îndoială că întregul loc se deda unei sărbătoriri carnavalești a revoluției democratice.

Una dintre femei îi zise bărbatului:

— Locul ăsta e destul de inflamat.

Iar el:

— Sunt credincioși adevărați.

— Și tu la fel, Jack, zise ea. Îți pot spune Jack? Parcă nu sună bine.

— Rămâi la ceea ce știi, o sfătui el.

— Ți-au găsit până la urmă casa, zise cealaltă. Crezi c-or să ne dea de urmă?

— Nu putem sta mult pe-aici, e drept. Dar ne trebuie carburant. Trebuie s-o găsim pe Aishwarya cât mai iute cu putință, ca să vadă ce are RACdroidul ăsta. Apoi e cazul s-o luăm din loc.

— Și să aflăm cine l-a ucis pe Bar-le-duc, zise Diana.

— Bar-le-duc, făcu cealaltă. Cel mai vestit polițist din Sistem, și cade pe noi să-i anchetăm moartea, zise țâțâind nemulțumită.

— Moartea lui mă preocupă mai puțin, Sapho, zise Iago. Mai mult îmi pasă de autenticitatea RACdroidului.

— Droidul are răspunsul la întrebarea privitoare la moartea lui Bar-le-duc, replică Sapho.

— Dacă e cușer. *Dacă.* Hai.

Veniseră la bordul unei mici șalupe, o navă privată: compactă, cam de mărimea unui container de marfă și nu cu mult mai elegant concepută. Se numea *Rom Roșu 2020*. Zona de andocare era înțesată de aproape vreo sută de nave, dar dispuse alandala: se apropiau cât puteau de mijlocul harababurii de capsule, dar trebuia să-și desfășoare tubul de ancorare mai bine de treizeci de metri

până să găsească un punct de acces. Era un aspect al noii sale vieți cu care Diana se obișnuia tare greu. Ca fiică privilegiată a unei familii mari și puternice, se obișnuise cu parcarea privilegia-tă — de la navă în casă ori înapoi nu fusese decât o chestie de pășit pragul. Însă aici, la Periferie, printre SubMujici, era ca și cum ar fi fost trasă printr-un mat gol; și, de fiecare dată când se întâmpla asta, un gând îi venea în minte: doar câțiva milimetri de material defel impenetrabil mă separă de moartea în vidul cosmic. Experiențele din Dunronin, cu doar câteva zile în urmă, îi sporiseră temerile.

Adunătura asta de capsule-ghetou se numea Garland 400. Era vârâtă adânc în Periferie, găzduia profunde sentimente anti-Ulanovi și agitație democratică ilegală. Doar depărtarea o proteja de atenția poliției. Asta și amplitudinea relativ minoră a forfotei revoluționare. Poliția dădea iama și spărgea mii de capsule în fiecare an, pedepsind exemplar încălcările Pravilei. Garland 400 era însă una dintre milioanele de comunități delincvente care nu atrăsese atenția asupra ei.

Era greu de înțeles cum de nu fuseseră luați la ochi. În vreme ce Iago, Diana, Sapho și RACdroidul își croiau drum de-a lungul cablurilor capsulei principale, erau înconjurați din toate părțile de revoluționari extatici: intoxicați cu alcool sau canabinoizi, conectați la legături corticotopice, conectați la diamondane. Erau în dreapta și-n stânga, în susul și-n josul lor, în față și-n spate, scandând „OHOV! OHOV! OHOV” ori cântând imnuri adresate lui Mithras, sau răcnind Marseilleza (ori versiuni ale acesteia). Mulți erau goi, iar unii copulau în grup, zvârcolindu-se. Era o cursă cu obstacole cacofonică. Poate că femeia de la tribună mai vorbea încă; dacă așa stăteau lucrurile, nu mai putea fi auzită. O bătrână cu riduri superbe, goală de la brâu în sus, pluti în jurul

lor, cu oferta repetată de a le cumpăra droidul. Câțiva încercară să-i atingă.

Reușiră să ajungă la capăt, prin tub, în cel de-al doilea glob — mai mic și mult mai liniștit. Era clar că petrecerea se desfășura în spațiul principal. Locul avea ceva înveselitor: un bar lung, de la un perete curbat la altul, servea alcool; câțiva chibițau, cu brațele sprijinite pe metalul tejghelei, beau și se uitau la cele ce se petreceau alături, pe ecrane sau prin rețeaua PI, discutau animați cu prietenii și cântau.

— Pe aici? întrebă Diana, bucuroasă că ieșise din spațiul rebeliunii.

— Următoarea, mai încolo.

— E uimitor că poliția nu închide chestia asta, țipă ea ca să acopere zgomotul.

— Dacă ar ști că există ar face-o, zise Iago.

— Mă iau fiorii, fiindcă recunosc cu groază ce-i pe aici, rosti Sapho. Am crescut în locuri ca ăsta — rebele, fără credință în zei. Ra-Allah nu privește cu ochi buni bețianeala. Pune zahăr în struguri, dar strugurele face alcool doar dacă e ascuns de lumina sa.

Continuară, plutind spre una dintre ieșiri, bazându-se pe memoria lui Iago, sau mai degrabă pe accesul său la misteriosul bId-care-nu-era-bId. Trecură printr-un tunel scurt și nimeriră într-un spațiu verde: vegetația îi înconjura, nutrindu-se direct din lumina soarelui și îndesindu-se în jurul tuburilor de iluminat. Dianei îi luă un moment ca să se adapteze la nuanța albastru-marină a luminii. Își dădu seama că, prin vegetație, erau răsfirate mai multe colibe.

— Aishwarya, zise Iago gesticulând.

Sau făcând din mână individei cu acest nume, care plutea înspre ei. Încă se mai auzeau, clar, zumzete din prima sferă, cea mai mare, dar care nu afectau, cumva, pacea acestui loc. Fețe se iviră la ușile colibelor și dispărură iarăși. Cablurile se întindeau de la un perete la altul și erau garnisite

cu viță. Tomatele se înălțau pe niște fâșii lungi, atârnând ca niște muște gigantice lipite de hârtii imense, adezive.

— Jack-din-Sticlă, zise Aishwarya apropiindu-se, fără să pară bucuroasă că-l vedea. Arăți altfel.

— Mi-am mai schimbat mutra un pic, zise el. Dar nu și ochii.

— Nu, încuviință femeia. Ochii sunt la fel.

Era o persoană foarte în vârstă: părul, tuns scurt, era șaten-închis și presărat cu porțiuni albe, membrele îi erau lungi și subțiri ca grisinele, pielea îi era brăzdată de o rețea de linii, spirale și șănțulețe, precum imaginea mărită a unei amprente digitale. Trecuse, evident, vreme lungă de când pusese piciorul pe fundul unui puț gravitațional. Avea un nas magnific, un apendice ca un corn, a cărui perfecțiune era pătată doar de o zonă ovală, roz, de unde (o privelițte obișnuită în așezările orbitale) fusese cândva tăiată o tumoare. Însă ochii săi îți atrăgeau atenția. Deși înfundați în cap și împrejmuiți de piele negricioasă și veștedă, posedau o strălucire neîndurătoare, aproape nemuritoare — erau niște adevărați ochi de matelot de pe vremuri.

— Aishwarya, rosti Iago. Vreau să ți-o prezint pe Diana. E prima persoană pe care am întâlnit-o de zeci de ani care s-ar putea să fie mai isteață decât tine.

Aiswarya făcu o mutră acră.

— Ea? E doar un pui golaș. Câți ani ai, puișor?

— Șaisprezece.

— Înțelepciunea adevărată vine cu vârsta, drăguță, și… o!o! stai așa! Ești Diana *Argent*?

Diana îl privi mai întâi pe Iago, dar răspunse:

— Eu sunt.

— Măi să fie! Te iert, Jack-din-Sticlă, că m-ai deranjat, de vreme ce mi-ai făcut cunoștință cu o asemenea ființă umană! Și tu? Servitoarea ei?

— Mă cheamă Sapho, zise cam răstit Sapho.

— Așa. Deci *nu* ești servitoare.

— Sapho nu și-a mai luat FEC-ul de vreo câteva luni, explică Iago. De când a trebuit să părăsim în grabă, hm… Pământul. Dar tot e loială Clanului Argent. Nu-i așa?

— Evident, zise un pic morocănoasă Sapho.

— Sevrajul de FEC duce la efecte emoționale *complexe*, rosti cu aer cunoscător bătrâna. Dar e mai bine fără substanțele acelea în sistem, drăguță. Îți tocesc inițiativa. Și inițiativa ne cam trebuie, este? Trăim, până la urmă, vremuri interesante.

— Ei așa par să creadă, zise Iago arătând cu degetul mare în spate.

Gestul păru s-o agaseze pe Aishwarya.

— Sunt *așa* de idioți! Nu mă deranjează, îndeobște, idioții, dar să fii atât de extremist! O să ne aducă tuturor distrugerea. Am o navă gata, ca s-o iau din loc când amușină primul vehicul de poliție.

— Crezi că o să se ajungă la asta?

Bătrâna pufni.

— Poate că nu. Dar sunt *așa* de idioți! S-au îmbătat și li se pare c-a venit vremea revoluției. Mâine, când o să se trezească, o să înceapă iar cu văicărelile și cu ciorditul de pe la vecini — nu că ar fi ceva care să merite ciordit. O viață cu încăierări tâmpite între găști și un trai ca de animale. Am stat o săptămână ca să cresc niște roșii speciale, luna trecută, și-un grup de adolescenți le-a făcut zob! Nici măcar nu le-au furat ca să le mănânce! Sau să le fure și să mi le vândă tot mie, ca niște gangsteri isteți! Nu, le-au făcut zob numai așa, de-ai naibii.

— Sărăcia îi degradează pe oameni, e drept, zise Iago. Dar poate ar trebui, măcar, *să luăm în considerare* faptul că au dreptate într-o privință.

— Ce privință?

— Timpul. Poate e timpul pentru revoluție.

Ea pufni.

— Nu e, cum să fie. Ce, crezi că actualele *instabilități* politice ar putea ajuta la germinarea

unei revolte în întreg Sistemul? Nu, nu. Suntem martori aici — dacă nu punem la socoteală prezența ta, drăguță — la una dintre tulburările minore ocazionale care *definesc* ierarhia. Capii gemeni ai clanului Argent au fugit ca să se-ascundă; una dintre moștenitoare e cine știe pe unde, cealaltă… aici, chiar în fața ochilor mei! Sigur că și celelalte familii sunt… cum se zice? În cursă pentru poziție. *Evident* că Ulanovii își fac simțită puterea. Nu e *revoluție*. Lumea merge mai departe. Dar idioții ăia… ăia cred că Mithras o să se manifeste și că va călăuzi o revoluție ce va arde ca o flacără în întregul Sistem!

Un stol de rațe alese momentul acela pentru a o lua din loc, măcănind, înfoindu-se și agitând aripile, cu mișcări bizare, pentru a se deplasa prin atmosfera lipsită de greutate. Săltau de pe ziduri, aproape de Aishwarya, zburau stângace prin glob și aterizau de cealaltă parte.

Filtrele capsulei fuseseră concepute ca să arate a mini-arbuști și a tufe. Părți ale globului erau plantate cu păduri miniaturale. Petice galbene și verzi precum broccoli. Mesteacăn, stejari, ferigi, copaci-sintetici de un verde nefiresc, strălucitor, de plastic.

— Și eu care credeam că ești religioasă, zise Iago. Sunt sigur că ai fost *cândva*.

— Să cred în *Mithras?* chiți ea împingându-l cu palmele în piept pe Iago și dându-se înapoi jumătate de metru ca rezultat al impulsului.

Fără să se uite, găsi o prinzătoare de picior pe un cablu și se trase înapoi.

— Nu mă insulta, Jack-din-Sticlă. Știi că sunt o adeptă a lui Christos Hindusul.

— Nu-i același tip?

Doar atunci își dădu seama Diana că Iago o tachina intenționat pe bătrână.

— Asta-i *blasfemia* blasfemiilor, cârâi Aishwarya. Dobitocii ăia cu Mithras nici nu-și *cunosc* istoria! Cred că romanii erau democrați!

Dau senatul roman ca model… de parcă cineva i-ar fi *votat* pe senatorii romani! Dar trebuie să pretindă că-i așa, fiindcă Mithras a fost, știi, un zeu roman la origini. Christos a făcut altceva: li s-a opus romanilor, fiindcă erau Ulanovii acelor vremuri. Christos știa că adevărata democrație începe cu democrația spiritului și se răspândește prin comunism apostolic. Christos organizează un adevărat congres democratic, cu toți cei trei sute treizeci de milioane de zei.

— Foarte bine, zise Iago. Și totuși *ei* sunt cei care dau petrecerea.

— Ar face bine să fie atenți, își dădu și Sapho cu părerea. Cultul lui Mithras e interzis.

— A, dar ei știu asta prea bine, iar eu la fel, zise Aishawarya. Știe toată lumea. Dar au impresia că nu mai trebuie s-o facă pe ascuns. OHOV nu-i ceva ilegal de strigat — doar fiindcă Ulanovii nu știu ce înseamnă — dar cei care scandează „Mithras, Mithras" au cam fost luați de val. Ei bine, să sperăm că poliția e prea ocupată cu altele ca să vină și să le strice adunarea rebelă. Așteptați să vă invit în coliba mea?

— Da, făcu Iago.

— N-o s-o fac. Nu v-am chemat eu, ați apărut din senin. Ce poftiți?

Diana se uită iarăși înspre Iago și văzu că tutorele zâmbea.

— Ăsta-i un RACdroid, zise bărbatul.

— Văd prea bine că-i un RACdroid, lătră Aishawarya, plesnindu-l din nou peste umăr, atât de tare că-l făcu să se răsucească un pic, silindu-l să-și corecteze poziția. Călărești pe un cal galben și moartea te însoțește. De ce aduci la mine droidul? Nu vrei să legalizezi niciun contract, presupun.

— S-ar putea să fie deteriorat, zise Diana. Sigiliile îi *par* în ordine, dar nu-s expertă. Însă datele i-au fost date peste cap.

— Trebuie să știu dacă sigiliile sunt cu adevărat în ordine, zise Iago.

— Oho! exclamă bătrâna, căreia ultima propoziție i se păruse ciudat de amuzantă. Și nu-l poți duce pur și simplu la autorități! Oho-ho!

Râse o vreme de una singură.

— Bun, bun, pot arunca o privire. Ce plătești?

— Cât ceri?

— O sută de credite.

— Optzeci.

— Nouăzeci, zise bătrâna. Să te bagi în măruntaiele unui RACdroid e o infracțiune serioasă în Pravilă.

— Nu-ți cerem să te bagi nicăieri, ci doar să-i verifici sigiliile.

— Prostii! Nu-s autorizată de lege, iar tu-mi ceri să fac ceva ilegal.

— Ascultă scandările, observă Iago. Ăia instigă literalmente la o revoluție alături. Iar tu îți faci probleme că intervii ilegal asupra unui droid? Optzeci de credite.

— Optzeci și cinci.

— Optzeci, repetă Iago.

Preț de o clipă, un demon al furiei îi schimonosi bătrânei fața.

— Fie ca Mahadeva Isus Christos să arunce *distrugerea* pe capul tău de mișel, Jack-din-Sticlă, fiindcă ai înșelat cu cinci credite o femeie bătrână!

Dar furia îi dispăru pe dată, și femeia zâmbi din nou.

— Optzeci să fie, zise voiasă. Hai, deci.

Aishwarya îi conduse, împreună cu RACdroidul, către o colibă. Dispăru înăuntru și reveni îndată cu o mănușă pe mâna dreaptă. Începu să umple la robot, care o urmărea cu acea răbdare inepuizabilă a mașinilor.

— Sigiliul pare în regulă, zise ea. Mașina e cușer. E pe bune. Ohh! Văd că *acest* RACdroid aparține celebrului Bar-le-duc.

— Îl știi? întrebă Diana.

— Sigur că da! E cel mai vestit dintre polițiștii veterani ai Ulanovilor! A, adică dacă-l cunosc *personal?* De fapt, ciudat lucru, a fost pe-aici acum câteva zile. Ar trebui să-l întrebi, mai bine, pe tovarășul tău. Bar-le-duc e un vechi amic de-al tău, așa-i, Jack-din-Sticlă? Ai, așadar, droidul lui. Ce mai face Bar?

— A murit, zise Iago.

Zâmbetul se șterse de pe fața bătrânei.

— Serios?

— Da.

Când?

— Acum două zile. Și, de vreme ce vrei să știi, o să-ți spun. A fost tăiat în două.

— *Tăiat în două?* repetă Aishwarya.

Când se încrunta, ca acum, sporindu-și numărul de riduri de pe față, ochii îi dispăreau aproape cu totul în fundul capului.

— Vaporizat. Transformat în atomi. A fost împușcat cu o armă imposibilă.

Bătrâna căzu pe gânduri.

— Cum adică, Jack-din-Sticlă, o armă imposibilă?

— Cu un tip anume de proiectil, zise Diana. Doar că proiectulul a dispărut. Într-un fel imposibil.

— Ca, de altfel, și *trăgătorul*, rosti Iago. Putem spune că circumstanțele morții lui sunt… misterioase. E unul dintre motivele pentru care trebuie să accesăm datele dinăuntrul RACdroidului. A fost acolo. A fost martor.

— Dar… un *asasinat?* icni Aishwarya.

— Da, asasinat. Însă și altceva. Înainte ca Bar-le-duc să fie ucis, el și cu mine am căzut de acord asupra termenilor unui contract. Unul cu valoare legală. De aceea a adus droidul cu el, pentru legalizare. Contractul garanta imunitate însoțitoarei mele, Diana. Aș vrea să mă asigur că încă mai este un contract valid.

— Avea autoritatea să facă o așa înțelegere? întrebă Aishwarya cu voce uimită.

— Avea autorizația directă a Ulanovilor.

— Binecuvântată să fiu, să mă protejeze Saraswati. Și a venit aici! Acum o săptămână! Plutea chiar acolo unde ești tu! E bine că prostovanii nu răcneau chiar *atunci* „Mithras-Mithras", fiindcă îmi dau seama acum că venise în delegație oficială!

— Ce căuta aici?

— Pe tine te căuta, Jack-din-Sticlă.

— I-ai spus unde să mă găsească?

— Nu! Cum să crezi așa ceva? Și de unde să *știu*? Dar, presupun, te-a găsit până la urmă.

— Dintre toate locurile din Sistem pe care le putea vizita, zise Iago încruntând sprânceana. Dintre toate crâșmele, tocmai *aici*? Și-apoi… glonț la mine acasă? E cam cusută cu ață albă, trebuie să fii de acord.

— Nu trebuie nimic. Cred că era pe urma ta. Cred că-ți vizita vechii prieteni, zise bătrâna ridicând din umeri.

— Am o groază de prieteni vechi, rosti Iago, și-s cu toții foarte răsfirați.

— Și-acum e mort, zise Aishwarya. Cu adevărat, moartea te urmează oriunde te-ai duce, Jack-din-Sticlă.

— A, dar nu *Jack* l-a ucis, zise Diana. Era chiar lângă mine când s-a întâmplat. Și RACdroidul la fel: apărem, în fluxul de date, împreună toți trei. Pe amândoi ne-a stropit sângele lui. Cine a tras glonțul fatal ne avea *pe toți* în cătare. Doar că ea a ales să-l ucidă numai pe Bar-le-duc.

— Ea?

— Sau el, desigur.

— De ce?

— Nu știu. Și nici cine era ea sau el, ori pentru cine lucrau. Am analizat fluxul de date al droidului, normal, ca să căpătăm indicii. Dar asta a încurcat și mai tare lucrurile. Adică datele păreau

să fi fost afectate. Dar cum să fie, dacă sigiliile sunt cușer? Ar putea fi un defect de fabricație?

— Dacă sigiliile sunt în bună regulă, zise Iago, cel puțin mărturia sa va avea recunoaștere la tribunal. Contractul, cel puțin, o să rămână valabil. Deși s-ar putea ca magistrații să fie nedumeriți de cele stipulate.

— În ce fel au fost deteriorate datele? întrebă Aishwarya.

— Lucrurile apar într-o ordine… greșită, zise Iago.

— Adică înregistrarea e în dezacord cu ce vă amintiți voi? În acest caz, aș sugera cu respect că poate memoria îți joacă feste.

— Înregistrarea e în dezacord cu legile fizicii și cauzalității. Și asta-i doar un lucru mărunt. Întreaga chestie e o imposi-*bilitate*. Bar-le-duc a murit înăuntrul unei capsule sigilate, o mică sferă-casă, în casa mea, de fapt. Cine l-a ucis trebuie să fi fost înăuntrul acelei sfere la comiterea crimei. N-ar fi avut cum să scape de acolo după crimă. E o capsulă mică, are doar o singură trapă de aerisire. Droidul nu a scăpat-o din vedere, iar prin ea nu a trecut nimic. Nu mai sunt alte ieșiri, iar capsula și-a păstrat integritatea. Așadar, cine l-a ucis pe Bar-le-duc ar fi trebuit să rămână acolo și *după* crimă. Însă am căutat foarte meticulos peste tot și nu era nimeni. Ca și cum asasinul s-ar fi evaporat.

— Un mister cu cameră încuiată, zise bătrâna dând din cap, încruntându-se puternic și zâmbind, apoi, cu toată gura.

— A, îmi pare *rău* pentru bătrânul Bar-le-duc! Dar îmi spun, pe de altă parte, că și-a dedicat viața slujirii Ulanovilor! Și asta mă face să-mi pară mai puțin rău și un pic bine. Cu toate acestea ar fi bine să știm cine l-a omorât.

— Sigur, încuviință Iago. E un mister ce te lasă cu gura căscată. Și mai căscată, încă, dacă ar fi să credem ce arată datele acestui RACdroid.

— Droidul nu s-a stricat, zise Aishwarya. Pot să verific sigiliile încă o dată, dar vă zic de pe-acum că mașinăria e cușer. Putem trece împreună prin date, dacă vreți. Diana Argent, pe sufletul meu! Aici, în curte la mine. Drăgălașo, așadar: Jack-din-Sticlă m-a numit cândva cea mai deșteaptă femeie din Sistem, iar acum zice că *tu* ai fi cea mai deșteaptă. Bun, atunci nu crezi că, amândouă, am putea să-i dăm de capăt poveștii ăsteia?

2. COȘMARUL DE LA GIDEON

—

Trebuie să ne întoarcem în timp ca să pricepi cum am ajuns aici. Trebuie să legăm moarte cu moarte: de la Leron, Berthezene și Deño, vieți pierdute în gravitația Pământului, la moartea explozivă a lui Bar-le-duc, în spațiu. Și putem face legătura între ele.

Uite ce s-a întâmplat. Fii atent. Diana și Iago au trecut printr-o sută de insule, de la conace grandioase cioplite în asteroizi la șiruri de capsule-ghetou, ba chiar și prin globuri solitare, aflate la mii de kilometri de orice altceva. Sapho îi însoțea și se ruga la zeul ei, Ra-Allah, să-i apere. Iar rugăciunile, până una-alta, păreau să meargă.

În majoritatea locurilor acelea Iago avea cel puțin câte un prieten. Cu cât petrecea mai mult timp alături de el, cu atât Diana se simțea mai copleșită de faptul că știa despre Iago atât de puțin. În fiecare nou mediu, era altcineva, iar niciuna dintre întruchipările acelea n-avea nimic a face cu servitorul respectuos ce constituise o prezență atât de constantă în fosta viață a Diei.

Fosta ei viață. Se gândea la ea adesea, desigur. Trecuseră șase luni de când tot ceea ce știuse fusese răsturnat, dar acea viață trecută căpăta o patină a depărtării, una aproape istorică. Chiar dusese o existență atât de retrasă? Cea mai fugară privire aruncată în oglindă îi amintea, firește, de sora ei — sau, dacă adăuga câteva riduri imaginare, de părinți. Însă, înăuntrul său, nu simțea decât un soi de detașare ermetică. „N-ar trebui să-mi fie mai dor de ei?” îl întrebase la un moment dat pe Iago, pe parcursul încă unui zbor de două zile între o capsulă și alta. „O să-i vezi

iarăși,” replicase acesta. Abia mai încolo, după ce se înfofolise în pătură și se legase cu centura de perete, gata de somn, își dăduse seama că răspunsul nu avea de-a face cu întrebarea.

Se mai gândea și la explozia brutală de violență de pe Korkura. Și asta, în amintire, i se părea ireal, mai degrabă ținând de virtual decât de lumea concretă.

Apoi avusese primul coșmar.

S-a întâmplat într-o adunătură de capsule numită Gideon. Era o comunitate mixtă de câteva mii de locui-tori, dintre care majoritatea venerau o zeitate numită Christosul Temporal. Iago oprise pentru provizii, iar atât Diana, cât și Sapho se bucuraseră că puteau scăpa din spațiile strâmte ale lui *Rom Roșu 2020*.

Teologia roiului de capsule le-a fost explicată pe larg de o femeie foarte bătrână, îmbrăcată pudic, până la brâu, cu o eșarfă albastră și bluză cu mâneci lungi, dar fără altceva, mai jos, decât niște chiloței mici și sexi. Urmele ovale și circulare ale tumorilor operate se vedeau, în câteva locuri, pe picioarele sale. Numele ei, destul de improbabil, era Delphinium Junceum. Se vedea clar că-l știa de multă vreme pe Iago. A pălăvrăgit voioasă cu ei, alăturându-li-se la o masă formată din gelatină tratată și fructe cresute în capsulă.

— Credința noastră, zicea, *nu* e aceea că timpul ar fi o iluzie, indiferent ce-ar spune dușmanii noștri!

— Eu n-am crezut una ca asta, a asigurat-o Diana cu gravitate, deși auzise de secta respectivă abia de jumătate de oră.

— Nu, a insistat Delphinium, nu credem defel că timpul e o iluzie! Credem, mai degrabă, că timpul a *existat doar* vreme de treizeci și trei de ani, când Dumnezeu însuși a fost prins în elementul temporar. Timpul s-a sfârșit odată cu ascensiunea sa în rai.

— Mai înainte n-a existat?

— Nu. Când Christos s-a născut în Betleem, atunci a fost zămislită și lumea. Nașterea sa a fost creația. Sigur că Universul a fost creat cu urme ale trecutului său imaginar: în clipa aceea au fost create fosilele din roci, amintirile despre trecut, dovezile arheologice și cărțile — precum Talmudul. Dar nimic din toate astea nu s-a întâmplat. E doar un cadru imaginar, atașat lumii la crearea ei.

Delphinum le-a explicat ce semnifica broșa ei, o cruce înconjurată de un cerc.

— Cercul este deschizătura femeiască de natură fizică prin care Christos a pătruns în cosmos, crucea este instrumentul crucificării sale, care l-a sustras cosmosului. Împreună arată precum cadranul unui ceas. În Christos este mereu amiază și ora trei, ora șase și nouă, la fel cum întotdeauna este fără un sfert, și jumătate ori și un sfert. Este tot timpul, timpul întreg, în Christos.

— Am înțeles, a zis Diana, care, fără bId, era silită să-și scormonească memoria în căutarea felului în care arăta un cadran de ceas de altădată.

Au băut vin local, dulce-acrișor, iar Diana s-a afumat nițel. Au venit plutind și alți locuitori de pe Gideon și s-au alăturat discuției. Se părea că existau disensiuni doctrinare referitoare la ce se întâmplase *după* crucificarea și învierea lui Christos. Unii susțineau că timpul, într-adevăr, se oprise, dar că reîncepuse nu de mult — din nou înzestrat cu cadrul iluzoriu al unei istorii ce includea un mileniu și jumătate — lucru pe care îl socoteau o dovadă a faptului că a doua venire a Mântuitorului era iminentă. Alții insistau că timpul nu reîncepuse, că trăiau într-un cosmos lipsit de durată și că aparența trecerii timpului era o iluzie doar, ca un ecou slab al vastei plenitudini a adevăratului timp-Christos, care trimisese un soi de val încremenit în mediul existenței. Diana a descoperit că îi plăcea să-i necăjească în privința implicațiilor esoterice ale acestor teologii

contradictorii, explorând limitele structurilor autoargumentate, de nefalsificat însă, firește, iluzorii. Asta, cumva, a rezolvat problema. Apoi au cântat și s-au fugărit, ciocnindu-se, printre crengile rămuroase ale baobabului. Când, în cele din urmă, s-a legat de o creangă și s-a pus să doarmă, Diana zâmbea.

Așadar, ținând seama de context, coșmarul fusese neașteptat. Era din nou în gravitația apăsătoare a Pământului, pe podeaua de marmură a casei din Korkura. Madam Joad era acolo, iar alături de ea o entitate neclară care și ea — Diana știa cumva asta — era *tot* madam Joad, cu toate că nu părea să aducă deloc cu ea la fizic. Iago zăcea mort pe dușmea, iar sângele i se târa pe podele într-un simulacru hidos, monstruos de viață. Era ca o tenie gigantică, ce sticlea, de un roșu închis. Care, înfiorător, s-a întors și s-a târât peste cadavrul lui Iago. Părea să-l devoreze. Era nespus de scârbos de privit. Diana și-a luat seama și a văzut că nu se afla de fapt în casa din Korkura. S-a speriat la gândul că nu știa unde se afla. Madam Joad a vorbit, făcând ca mici flame și scântei să-i joace în colțurile gurii.

— Pene sau plumb? întrebase. *Trebuie* să alegi, dragă. Pene sau plumb?

Diana știa că orice răspuns ar fi dat ar fi avut consecințe oribile asupra ei.

— O, te rog, a plâns ea îngrozită deja, cu lacrimi prelingându-i-se, *aș putea* să evit întrebarea?

Însă Joad a repetat:

— Pene sau plumb?

Și în mână avea un cuțit, făcut din sticlă brută, nelustruită, pe care i l-a băgat Dianei sub nas. Undeva, în spatele ei, se făcea auzit un vuiet tot mai mare, ca sunetul scos de frânele unui ascensor spațial la coborâre; zgomotul se făcea tot mai puternic și mai înfiorător, iar Diana se gândea: „Nu pot evita să răspund și orice aș răspunde are șanse mari să fie greșit. Așadar, deși mi-e cu totul străin

de ce *sunt* și de ce *pot face*, trebuie să ghicesc. Să ghicesc și gata". A deschis gura ca să răspundă la întrebarea imposibilă și chiar în clipa aceea a înțeles ce era vuietul. Era sunetul propriei sale morți, pe care îl auzea cumva în afara timpului, percepând urmarea evenimentului înainte ca să se petreacă acesta. Iar limaxul de sânge s-a aruncat cu un plescăit de pe cadavrul lui Iago, s-a lipit de fața ei și i s-a strecurat în gură.

S-a trezit tușind și țipând răgușit printre accese de tuse. O *ardeau* plămânii. Sapho era lângă ea.

— Ce-i, domnișoară? Ce s-a întâmplat?

Groaza însă pătrunsese în sufletul Dianei, iar fata nu-și putea veni în fire. Multă vreme n-a reușit să spună decât: „Sânge! Sânge! Sânge!" punctându-și vorbele răgușite cu accese de tuse. Repetiția asta a alarmat-o pe Sapho îndeajuns cât să-l trezească pe Iago. I-a adus un pocal de apă-cola, care a ajutat-o să-și liniștească tusea.

— Ce-a fost? Coșmar? a întrebat-o el.

Fata a dat din cap că da.

— Doar un vis urât, a zis bărbatul cu o voce ce se voia, poate, liniștitoare. Nu-i real!

— Nu pricepi, a icnit ea. Visele sunt o parte crucială a felului în care… în care fac ceea ce fac. Un asemenea vis… e moartea! E *moartea*, e distrugerea ce va să vină.

Plângea ca un copil zicând toate acestea, însă vorbitul o ajuta să-și limpezească gândurile. Amintirea feței crude a lui Joad, a bizarei creaturi informe făcută din sânge negru, a stării de sufocare îi erau foarte vii în minte.

— N-am niciodată coșmaruri, a zis, *niciodată.* Visele sunt locul meu de muncă.

Interiorul globului era luminat ca ziua, cu toate că aproape toată populația dormea.

— Prea mult vin dulce-acrișor, a fost părerea lui Iago.

Sapho s-a legat de ramura Dianei și a îmbrățișat-o, reușind s-o mai liniștească. Nu peste mult timp,

Sapho s-a cufundat în somn, însă nu și Diana. Începea să simtă ca pe ceva constrângător prezența celeilalte fete. S-a desprins dintre membrele lui Sapho și s-a dus mai încolo, pe ramură. În cele din urmă, după o lungă foială, a adormit la loc.

Dimineața, Iago a petrecut o oră sfătuindu-se cu o duzină de gideoniți. Diana și Sapho au explorat marginile micuței lumi, însoțită de Delphinium. Coșmarul o posomorâse pe Diana, care rămăsese agitată și zguduită.

— Înseamnă moarte, i-a zis lui Sapho, înseamnă că ne pândește moartea.

— Moartea pândește întotdeauna, domnișoară, a replicat Sapho. Ra-Allah ne dă voie să știm atâta lucru. Nu ne ascunde decât momentul.

— Momentul, a zis Diana cu voce pierită, e aproape.

Când Iago a ieșit din iurta principală a sferei, arăta oarecum tulburat.

— Despre ce-ați vorbit? a vrut Diana să știe.

— Revoluție, i s-a răspuns. O vor acum. Nici nu vor să audă că n-ar fi timpul potrivit.

— Și se așteaptă ca *tu* să o inițiezi? a întrebat neîncrezătoare Sapho.

Au părăsit în acea după-amiază Gideon, după ce s-au târguit pentru un bloc de carburant. Târguielile erau, cum altfel, ceva firesc pentru viața de Periferie. De obicei, se desfășurau gălăgios, cu multă vehemență și pasiune. Pe Gideon, totuși, ofertele lui Iago fuseseră primite cu incantații corale de contra-oferte. Era încântător, deși negocierea nu era mai puțin dură din cauza expresiei sale muzicale.

Vremea plecării. S-au prins cu toții în chingile banchetelor-g și-au zbughit-o iar, lăsând în urmă o spirală ca o cochilie de melc. După accelerația inițială, Diana s-a apropiat de hublou și s-a uitat îndelung la vidul de-afară. Ar fi trebuit să poată vedea urmele de combustie ale celorlalte nave, fregate și șalupe. Să vadă, în gloria lor, răsfirarea

miliardelor de capsule. Nu vedea însă decât o întunecime presărată ici și colo, insuficient, cu stele.

— Încotro mergem? l-a întrebat pe Iago.

— În vizită la niște prieteni *buni*.

Dar, după o zi și jumătate de călătorie, au descoperit că destinația lor era golită de lume, fără vreun indiciu despre soarta ocupanților. Era un șir de patru capsule, dintre care trei crăpate și goale. Luminițe încă licăreau în interior, însă vegetația era congelată și tot felul de resturi se învârteau alene în vid.

— Ce s-a întâmplat aici? a întrebat Diana, în vreme ce *Rom Roșu* aluneca printre rămășițe.

— Poliția, presupun, a replicat Iago.

A patra capsulă era încă intactă și iluminată în interior; dar, când au oprit acolo și-au deschis ușa, au găsit un spațiu ce gemea de vegetație crescută alandala și lipsit de vreo prezență umană. Aerul te lua de cap, fiind supraoxigenat.

— Presupun că poliția a străpuns celelalte trei globuri ca să mâne populația în ăsta, a zis Iago. Când îți crapă capsula, cum se întâmplă uneori, o zbughești ca șobolanul prin trapele de salvare și ajungi la următoarea. Poliția trebuie doar să le spargă pe rând pentru a aduna toți locuitorii într-un singur loc. Și apoi îi pot aresta și-i pot duce cu navele.

— De ce? a întrebat Diana, cu palma la nas.

Duhoarea plantelor era surprinzător de intensă și, ciudat, mai degrabă animală decât vegetală. Trebuie să fi fost vreun bulb sau fruct modificat genetic, conceput pentru a suplimenta groaznica dietă cu gelatină de spori.

— Din ce motiv, adică?

— Cine știe? Oficial au fost, probabil, socotiți disidenți politici. Deși se poate să fi fost fraudă comercială. În Periferie se fac multe schimburi și, de vreme ce trocul este, strict vorbind, ilegal, poliția are un pretext ca să apară oricând are chef.

— Dar de ce *să-și bată capul?*

— Poate or fi avut vreun motiv particular. Sau aveau nevoie de victime pentru muncă silnică ori servicii contractate. Dacă vorbești cu un polițist oarecare, o să ți se plângă de faptul că trebuie să-și facă normele de arestări. Plus că uneori e avantajos să confiști lucruri de prin case. Deși, de obicei, nu e. Oamenii sunt prea săraci ca să aibă lucruri prea valoroase.

Iago a dat un impuls motorului, înspre spațiul deschis. Au zăcut doar, un timp, îndurând presiunea accelerației. Impulsul s-a sfârșit în cele din urmă, iar ei au putut să se desprindă din chingile banchetelor-g.

— Am aflat ceva noutăți, a anunțat Iago. Bârfe, de fapt. Sau e același lucru?

— Ce noutăți?

— Mai întâi, părinții tăi sunt bine. Deduc asta din faptul că autoritățile nu i-au detectat încă, în ciuda unei febrilități furibunde. Numărul doi, madam Joad… o mai ții minte?

Diana a zâmbit, dar fără amuzament.

— Ei bine, a fost pedepsită pentru că a eșuat în a ne captura. Ulanovii nu au fost foarte mulțumiți de activitatea sa.

Diana simțea că bucuria îi umflă pieptul.

— Chiar? Și-au executat-o?

— Asta nu. Dar a fost coborâtă mult în ierarhie.

Coșmarurile, însă, continuau. Chiar în noaptea aceea, Diana s-a trezit dintr-unul cu sânge și moarte, orchestrat de apariția în subconștientul său a nălucii lui madam Joad. Mai puțin năucitor decât primul, totuși deosebit de neplăcut.

Trecură două zile de zbor până la următoarea destinație: un Fab. Și nu o operațiune ilegală, le asigurase Iago, deși se afla la suficientă distanță de rondurile obișnuite ale șalupelor de poliție pentru a-și cultiva și ceva sustragere de la lege.

Fab-ul era format dintr-o serie de ovaluri presurizate, legate între ele, înăuntrul cărora se

creștea carne, în hălci semiconștiente. Iago a salutat echipa umană, o duzină de bărbați, nicio femeie, toți cu pecetea solară a lui Ra-Allah tatuată pe frunți. Sapho i-a întâmpinat cu zâmbete și-au intonat împreună un cântec solar. Apoi au băut bovricol, au jucat mahjong și au râs și cântat din plin.

— Regula celor șaptezeci la sută ne-a afectat grav, le-a spus Samm, unul dintre cei mai energici fermieri.

— Regula…?

— Pravila Ulanova presupune că treizeci de procente din toate tranzacțiile făcute în Periferie reprezintă frauda, le-a explicat un bărbat pe nume Chilli, a cărui piele albă ca hârtia era însemnată cu numeroase cercuri și ovaluri de un roz spălăcit, urme rămase prin locurile pe unde-i fuseseră scoase tumorile.

— … e o recunoaștere a realității, presupun, dar e, totodată, și o cifră arbitrară — mai în adâncurile Periferiei cam *tot* comerțul e fraudulos: dacă poți numi crescutul de smochine ori de roșii și schimbatul lor pe cărăbuși copți ori uree pulbere *ilegal*. Dar în mare parte a Periferiei viața înseamnă subzistență: gelatină, lumină solară, fără vreun surplus *pentru* comerț. Pe de altă parte, în zona noastră, mai aproape de Pământ… hm, dacă am putea reuși să avem o piață neagră de treizeci la sută, tare ne-am bucura. Numai că nu putem. Cam toată carnea pe care o creștem e vândută în vrac, iar banii trec prin conturi cușer, iar tarifele și taxele sunt automat deduse de IA-uri. Din păcate, activitatea noastră e aproape complet legală.

— Dar e bine așa, nu? a întrebat Diana. Cel puțin nu vă aflați în atenția poliției.

Samm a pufnit a lehamite.

— Regula celor șaptezeci de procente e integrată în lege, a zis, cu accent pe *integrată*. Așa-i cu Pravila — reglementează până și nivelul de ilegalitate. Suntem, deci, taxați nu pentru 100%

din producția noastră, ci pentru 143%. Pentru a lua în calcul și presupusa noastră activitate pe piața neagră. Povara noastră fiscală este deci mult mai ridicată decât ar fi în altă situație.

— Și totuși faceți ceva profit?

— Abia-abia, a zis Chili. Sunt unul dintre proprietari; ar trebui să mă bălăcesc în lux alături de alți șefi de indus-trii, ar trebui să beau și să iau soma. Dar, în loc de asta, locuiesc la etajul prăvăliei, mănânc gelatină și trimit tot ce-mi prisosește nevestei și fiicei de pe Marte. Studiază, știți, la Academia Aresiană. Și taxele de studiu sunt… dar să lăsăm problemele mele.

— Adevărul, a spus Samm, e că, dacă poliția ar vrea să ne pună la colț, ar putea. Doar că n-au *de ce*, suntem prea mărunți ca să-și bată capul cu noi. Trebuie doar să rezistăm.

— Până?

— Până o să am destui bani ca să-mi fac casa.

— Când îmi fac suma, o să vând și-o să mă mut pe o orbită mai respectabilă, a încuviințat Chilli. Dar mai sunt ani buni până atunci.

Echipa de pe Fab i-a dat lui Iago trei containere cu carne conservată și alte chestii de mâncare, iar acesta le-a oferit, la schimb, o tabletă de un metru pătrat a cărei proveniență și funcționalitate rămâneau un mister. Trocul era cea mai veche formă de comerț uman; acum — de vreme ce banii *propriu-ziși* erau marcați, pentru a fi taxați la trecerea prin conturi bancare sau alte asemenea baze de date — devenise mai obișnuit decât oricând. Revenind la bordul *Romului Roșu 2020*, Diana a descoperit că Iago negușase, sau ceruse, ori obținuse cumva un ditamai bolovanul de gheață, pe care-l legase la exteriorul navei.

— Mergem undeva departe, a dedus Diana. Zic asta fiindcă, na, avem o groază de gheață.

— Geniu deductiv, a surâs Iago.

— *Unde* mergem? a întrebat Sapho. O să rătăcim așa, din capsulă în capsulă?

— Vă duc la mine *acasă,* a spus Iago. Nimeni n-a mai fost, în afară de mine, adică. E cel mai privat loc pe care-l știu. Dar mai întâi aș vrea să folosesc legătura de date a Fab-ului ca să strecor un mesaj.

— Mesaj? a făcut Diana.

— Am aflat unde-i sora ta.

Diana a simțit că-i sărea inima.

— E bine? Unde e?

— Pe Marte… sau, mai degrabă, e în *drum* spre Marte. Au trecut luni de când a pornit, cred că ar cam trebui să ajungă. Și da, e bine. Are grijă să *se țină în mișcare* și așa trebuie să facem și noi. O să treacă ceva, mă tem, până o să vă puteți întâlni fizic. MAHmele voastre au pregătit totul cu grijă, iar o bună parte din forțele Clanului au reușit să se strecoare prin ochiurile plasei Ulanovilor. Lucrurile, acum, sunt cam neplăcute însă: celelalte Clanuri se bat pentru poziție, Ulanovii investesc resurse imense întru suprimarea familiei Argent — e vorba despre sume care-ți taie respirația.

— Aș putea vorbi cu ea?

Iago s-a scărpinat în cap.

— E un risc, a zis precaut, când vine vorba să stabilești un fir de comunicație. Dacă alertăm autoritățile, o să rupă spațiul în bucăți ca să pună mâna pe noi. Dacă ar prinde-o pe sora ta, ar căpăta un avantaj, dar dacă v-ar prinde pe amândouă jocul s-ar sfârși.

— Asta înseamnă da sau nu?

— Înseamnă da. BId-ul tău a fost contaminat, presupun că al ei la fel; dar pot să-mi folosesc rețeaua — e nonstandard, e doar a mea și sunt foarte atent s-o mențin curată. Plus că ne vom conecta la sistem aici, pe Fab. Și suntem destul de bine plasați ca să tăiem legătura și s-o ștergem în caz că apare vreun semn că lucrurile au fost compromise.

Diana a stat în rețea o oră, din care a obținut câteva minute de discuție în stil vechi, față în față. Întârzierea în comunicație era de cincisprezece

minute din fiecare direcție, ceea ce era frustrant din cauza timpului scurt. Nu era tocmai o întâlnire clasică în virtulume, așa că nu și-a putut nici măcar îmbrățișa sora. Dar o *putea* vedea, putea să-i vorbească, iar asta era destul ca să le facă pe amândouă să surâdă printre lacrimi. Eva a pus-o la curent cu aventurile sale: ajungând la plasmaserul din Tobruk se trezise, aproape imediat, în mijlocul unei lupte.

— Din fericire am reușit să scăpăm înspre sud. Am luat, în cele din urmă, o veche navă balistică spre orbită, de la Ivoire.

— Cam prăpădită călătorie, nu? a zis Diana zâmbind printre lacrimi. Iago și cu mine ne-am propulsat cu un tun-g de pe muntele Aborra! Când au pornit motoarele vasului, am crezut că o să ne facem bucăți-bucățele.

— Tare mă bucur că ești vie, dragostea mea! a zis Eva. Trebuie să ne ascundem până se mai liniștesc nițel lucrurile. MAHmele sunt bine amândouă, le-am văzut în carne și oase, sunt în regulă. Dar se ascund și asta trebuie să facem și noi. N-o să te întreb unde te ascunzi, fiindcă e mai bine să nu spui nimănui, nici măcar mie… cu toate că te iubesc nespus de mult.

Diana și-a șters ochii cu un fald al tunicii.

— Așa o să fac. O să am grijă, până…

O furtună de paraziți a înghețat imaginea Evei, trasând pe ea sute de linii strălucitoare haotice.

— Gata, a zis Iago. Legătura s-a întrerupt.

3. DUNRONIN

S-au cufundat deci în banchetele-g din cabina *Romului Roşu* (era loc pentru patru, deşi spaţiul părea insuficient şi pentru trei) şi-au pornit-o la drum. Diana, strâmbându-se de la apăsarea şi strânsoarea acceleraţiei, a plâns din nou de uşurare, ştiind că sora ei era teafără. A aţipit apoi — prea turtită de impuls ca să poată dormi cumsecade. Era în anticamera somnului, în crepusculul minţii, şi a simţit cum, deodată, licărea o geană de lumină. Şi-a spus: „Poate e o Supernovă-Şampanie, aflată la o mie de ani lumină, ori poate o străfulgerare minusculă la un metru, pe care o pot atinge dacă întind mâna. Dar cum aş putea să ştiu?” Muşchii i s-au încordat, dar nu putea ridica mâna împotriva apăsării forţei g. A auzit atunci huruitul din coşmarurile ei, iar creşterea înceată a volumului a înspăimântat-o foarte. Era sunetul unei explozii uriaşe, dar pus să se deruleze invers, astfel că sporea şi se transforma într-o cutremurătoare cacofonie în loc să se diminueze. În întuneric erau lucruri ce-i voiau răul. Poate că scânteierea fusese licărul de lumină de pe o lamă îndreptată spre ochii ei. Zgomotul, deodată, a crescut tare în intensitate, fata a simţit că o luau fiori şi s-a încordat din răsputeri ca să ţipe, însă din gură nu-i ieşea niciun sunet. S-a trezit, simţindu-se tot strivită şi turtită de acceleraţie. Sau poate încă dormea, iar asta făcea parte din coşmar.

Apoi însă forţa g s-a diminuat şi, în cele din urmă, a dispărut cu totul. Diana a deschis ochii şi şi-a dat seama că icnea, iarăşi şi iarăşi, cuvântul „durere”.

Sapho a ajutat-o să se ridice de pe banchetă. *Romul Roşu* aluneca acum prin spaţiu, scăpat de

gravitație și tăcut.

— Mai avem trei zile și ajungem, a zis Iago, atârnând cu capul în jos din tavan, ca un liliac. Ai mai avut un vis urât?

— Nici n-am apucat să adorm, a gâfâit Diana.

Însă era leoarcă de sudoare și, de vreme ce sudoarea se evapora greu la zero-g, se simțea neplăcut de fierbinte. Fața îi era roșie.

— Nu pricep. N-am mai avut coșmaruri niciodată, toată viața mea.

— Toată viața ta cea lungă, a zis Iago, zâmbind.

— Dar am văzut… nu știu.

— Ce?

— Moarte. Și durere.

— Poate, a sugerat Sapho, un sedativ? Ca să poți dormi?

— Nu pot lua sedative, a zis din reflex Diana. Visele sunt căi importante de procesare și rezolvare a problemelor. Nu pot să-mi afectez somnul. Nu-mi pot îneca visele în opiacee.

— Nu sunt probleme de rezolvat în următoarele trei zile, a spus Iago. Doar să treacă timpul până ajungem acasă la mine.

— Of, Iago, a zis ea cu tonul condescendent pe care adolescenții îi mustră pe cei mai vârstnici, întotdeauna sunt probleme de rezolvat!

În acea perioadă, când zburau în zero-g, coșmarurile au încetat să apară. A dormit, liniștită, tot drumul. Dar în situații când trebuia să se lege de banchetele-g pentru a face vreun ocoliș prudent în traiectorie, senzația de greu-tate din oase și din piept o făcea din nou conștientă de frica ei. Și decelerația finală a însemnat o jumătate de oră de consum nervos claustrofobic (*niciodată* nu mai încercase așa ceva până atunci!), panicat, oribil. Chestia avea, cu alte cuvinte, ceva de-a face cu gravitația. Ori poate o asociere nefericită între apăsarea exercitată de Pământ și violența bruscă, neliniștitoare.

Voiajul, altfel, a fost lipsit de evenimente, ca și cele de dinainte. Iago crezuse, la un moment dat, că sunt urmăriți, dar, după ce trecuse prin date, decisese că era vorba doar de un ecou al senzorilor.

— Nu poate fi un vas de poliție. Și nu doar fiindcă habar n-au cine suntem, ci fiindcă amprenta vasului urmăritor arată exact ca a noastră. Întocmai. E un dublu. Un ecou.

Ecoul dispăruse după șase ore, tinzând să confirme teoria lui Iago.

Și, în cele din urmă, au ajuns. Au tras vasul la singura cale de acces a unei capsule mici, ce lucea verde pe cerul negru.

— Diana, Sapho, a anunțat Iago, asta e casa mea. Sau, de fapt, *bârlogul* meu. Sunteți primele ființe umane, cu excepția mea, care au ajuns aici. Sper că va fi un loc sigur, cel puțin o vreme. Ulanovii au niște IA puternice, care monitorizează toate miliardele de obiecte de pe orbita solară, clar; dar am muncit din greu și-am dat o sumedenie de bani ca să mă asigur că Dunronin arată exact ca o mică gospodărie din Periferii. Din perspectiva autorităților, aici locuiesc persoane cât se poate de obișnuite, ca atâtea alte miliarde, ce trăiesc cu gelatină și raze de soare, crescând o brumă de legume ca să-și mai completeze dieta, venerând vreun zeu bizar. O să ne ascundem în mulțime.

— „Dunronin”[4]? a făcut Diana.

— Așa îi zic. Un soi de glumă, cred. Oricum, casa nu-i mare, dar e semnificativ mai spațioasă decât cabina lui *Rom Roșu* 2020, așa că să *ieșim* din cutiuța asta și să ne dezmorțim picioarele.

Spațiul, înăuntru, era într-adevăr *mic*: diametru de o sută de metri, pereți transformați în sisteme de filtrare sau în panouri trasparente. Erau îndeajuns de aproape de orbita lui Venus pentru ca Soarele să apară semnificativ mai mare și mai strălucitor, iar umbrele se deplasau, blocuri compacte de negreală, pe măsură ce capsula își executa lenta

rotație. Erau și straturi de legume, dar nu găzduiau decât buruieni.

— N-am mai trecut pe-aici de mulți ani, a băgat Iago de seamă. Dar putem curăța ierburile și să avem destul de repede o recoltă. O să aduc niște gheață. Și uitați-vă la pomul fructifer! L-am cumpărat și pentru că are o genă de încetinire a creșterii, de vreme ce nu prea sunt pe aici ca să-l curăț de uscături. Dar chiar și așa, cred că s-a făcut *de patru ori mai mare* de când nu l-am mai văzut!

Diana n-ar fi recunoscut în veci, în încâlceala de ramuri negre, terminate cu flori albe în formă de limbă, cu petale cauciucate, un *pom fructifer*.

— Mai întâi că nu-i niciun fruct în el, s-a plâns fata.

— Pot să declanșez gena de fructe, acum că am ajuns, a zis Iago. E un flacon revitalizant într-unul dintre cuferele de lângă ușă. Pulverizează-l la rădăcini și-o să avem fructe proaspete în doar câteva săptămâni.

Au descărcat *Romul Roșu*, treabă nu prea îndelungată. După care Diana a pornit să exploreze noul spațiu. Existau opt cabluri pentru structură și ușurarea deplasării, dar niciunul nu trecea prin zona centrală a sferei. Diametrul de o sută de metri făcea ca locuința să aibă o suprafață — în interiorul zidurilor curbate — de peste 30 000 de metri pătrați. Unii ar fi zis că era destul de mare. I-a luat ceva timp să treacă în revistă diferitele unghere, petice de vegetație și încăperi: dormitoare, cabine de toaletă, diferite spații pentru provizii și dispozitive pentru exerciții fizice.

— Știu că ești învățată cu reședințe mai mari, a zis Iago plutind înspre ea.

— Spațiul e îndeajuns de mare, a afirmat fata. Vreau să spun că o să mă învăț cu el, adică. Sinceră să fiu, Iago, mai mult îmi fac griji să nu mă plictisesc-plictisesc-*plictisesc.*

— Fără al tău bId, bId, *bId,* a replicat Iago. Înțeleg. Avem niște cărți pe-aici și câteva medii

virtuale închise, de modă veche. Dar tare mă tem că o să avem perioade mari de tândălit pur și simplu pe-aici. Cel mai bun lucru mi se pare cultivarea grădinii. Nu-i nicio grabă; și trei hectare de teren pot absorbi o groază de muncă, chiar și cu plante concepute să fie ușor de îngrijit. O să ne ia o săptămână să curățăm bălăriile, de pildă, înainte să ne gândim măcar să semănăm, să facem straturi, să plantăm culturi noi și din astea.

— N-aș vrea să par nerecunoscătoare, a zis Diana răsucindu-se prin aer ca să-l poată îmbrățișa. Încă nu m-am învățat, știi. Să nu fiu în rețea. O să mă obișnuiesc.

— Avem timp din belșug.

Dar greșea. Până la urmă, timpul avea să se dovedească extrem de puțin. Au avut o zi și o noapte, amândouă la fel de luminoase, și gata. Și-au petrecut vremea făcând curat, mâncând și pălăvrăgind, jucând jocuri de societate. Însă a doua zi, devreme, autoritățile le-au dat de urmă.

Petreci șase luni în fugă, ținându-te departe de Lege. Ajungi, în fine, într-un loc sigur și chiar atunci Legea pune gheara pe tine.

E frustrant.

Mai întâi, Diana, Sapho și Iago au văzut o strălucire luminoasă, foarte vizibilă prin pereții transparenți ai casei. Pliveau în grădină: s-au oprit toți ca să se uite.

— Ce-a fost asta? a întrebat Diana.

Ceva, deodată, un soi de furnicătură a intuiției, îi spunea că lucrurile aveau să se schimbe.

Iago a verificat IA-ul casei.

— Sunt foarte aproape. La o distanță între douăzeci și treizeci de mii de kilometri, nu mai mult, a zis. Nu-i o veste bună.

— Ce e?

— Nu știu?

— Ceva nu-i cum trebuie, a spus Diana.

— Poate fi evacuarea unei nave care accelerează? a întrebat Sapho.

— Cam prea luminoasă, a răspuns Iago, părând tulburat.

Și-a privit palmele, ca și cum răspunsul ar fi fost scris acolo.

— Și prea aproape… prea aproape ca să stăm liniștiți.

— A explodat ceva? a sugerat Diana.

Iago a scanat spațiul, mai detaliat, în direcția aceea. IA-ul său era destul de lent, dar a dezvăluit îndeajuns de rapid existența navei.

— O șalupă, a zis Iago și a oftat. O șalupă de poliție și vine drept spre noi. E camuflată destul de bine, dar dacă te uiți drept la ea o poți deslușii. Și e *sigur* că vine încoace.

— Dar cum? a chițăit Diana. Spuneai că locul ăsta e…

— Este!

Mândria dădea vocii bărbatului o bruscă ferocitate.

— Atunci cum ne-au găsit?

— Nu *știu*. Dar e clar că se apropie. Dacă n-ar fi fost lumina, nici n-aș fi observat.

— De ce s-ar da în vileag în felul ăsta?

— *Nu* știu.

— Treizeci de mii de kilometri, ziceai, a insistat Diana. Avem timp pentru evacuare? În *Romul Roșu*… ne pot ajunge, dacă o luăm la sănătoasa?

— Ne prind cât ai bate din palme, a zis Iago. Și, oricum, aproape au ajuns! Nava n-are a face cu străfulgerarea luminoasă. Nu cred, cel puțin, asta… direcția e diferită.

A înjurat.

— N-avem vreme să *încercăm* să scăpăm.

— Atunci ce-i lumina aceea? Trebuie să aibă legătură.

— Altfel ar fi o coincidență improbabilă, a zis Iago. Cu toate că e greu de văzut ce anume le leagă.

— Un… semnal, poate?

— Șalupele de poliție nu au obiceiul de a-și alerta prada cu semnale luminoase.

— Bun, atunci… altă navă, cineva prietenos care încearcă să ne avertizeze… să ne ajute. Mai e *vreun* vas pe acolo?

— Nu, a zis Iago verificând din noi IA-ul Casei. Nu mai e nimic. Doar nava de poliție.

A închis ochii.

— Mă simt tare bătrân. Veștile sunt groaznice. Nu *putem* cădea în mâinile Ulanovilor. Ar fi un dezastru pentru familia ta dacă ți se întâmplă *ție,* Diana. Iar dacă pic *eu*… ei bine, ar fi un dezastru pentru întreaga omenire.

— Acum, a zis cu voce seacă Diana, să nu exagerăm.

— Nu! a făcut, cu bruscă vehemență, Iago. Ani întregi m-am dat de ceasul morții ca să evit să fiu capturat. Am făcut niște lucruri de-a dreptul groaznice. Și nu ca să-mi salvez pielea… până la urmă, ce contează pielea mea? Am *făcut-o* pentru că viitorul rasei umane este amenințat! Nu a fost ceva personal. A fost un imperativ al speciei. N-am găsit altceva care să aibă întâietate față de acel imperativ. Nu… nu până acum, a adăugat rotindu-și privirea prin propria capsulă.

— Ce putem face?

— Opțiunile, a zis Iago cu voce scăzută, *sunt* limitate. Nu-i putem înfrunta. Nu putem fugi.

— Suntem prinși! a țipat Sapho.

Iago și-a întins articulațiile prin aer.

— Avem nevoie de mai multe informații.

Dar n-a făcut altceva decât să plutească spre un robinet, să se spele pe mâini, să le frece într-un norișor de picuri de apă și să le usuce. Dia și Sapho îl urmau îndeaproape. Iago s-a desprins de cablu și a plutit până la ușă, ca să pregătească mijloacele de apărare pe care le poseda casa.

— Nu-i cine știe ce, am două pușți electromagnetice, dar n-o să poată afecta ceva atât de mare ca o navă de poliție.

Atunci, cu Sapho și Diana plutind alături, a inițiat un apel către navă.

A apărut o figură, cu trăsături alungite și lugubre.

— Jack-din-Sticlă, pe cinstea mea, a rostit fața, fără să arate surprindere.

— Bar-le-duc! a răspuns Iago. *Tu* ești!

Părea atât de înviorat la vederea lui că Diana, un moment, s-a gândit că nou-venitul ar putea să nu reprezinte o amenințare. Însă impresia n-avea să dureze mult.

— Voiam să zic *a trecut multă vreme, Jack,* a replicat cu voce cumpănită Bar-le-duc. Dar timpul e un concept alunecos, în ceea ce te privește… așa-i?

— Ai venit să mă arestezi, a zis Iago.

— Chiar așa. Autoritățile, prietene, *au pus mâna pe tine*. O să te tortureze, probabil o să te omoare, și ăsta o să-ți fie sfârșitul. Dar știai de destulă vreme că asta te paște. Nu-i cazul s-o fac prea mult pe profetul cu *așa* ceva.

— Încă n-ai pus mâna pe mine, Bar, a zis Iago.

Însă vorbise fără aroganță. Părea, dimpotrivă, plin de osteneală și lehamite.

— E drept! Cumva, în ciuda camuflajului, ne-ai descoperit *înainte*. Planul meu era să te abordez folosind elementul-surpriză — să decupez niște intrări de urgență și să te iau ca din oală. Dar ne-ai descoperit! Bună treabă.

— Dacă nu voiai să fii observat, de ce-ai dat drumul la semnalul acela luminos?

— Semnal? N-am dat drumul niciunui semnal! Ne crezi idioți? Am presupus că *tu* l-ai activat, ca să ne informezi că ne-ai *văzut.* Mai mult mă interesează… ce ne-a dat de gol? Veneam încetișor, foarte atenți. În câteva minute te-am fi *prins*.

— Serendipitatea îi favorizează pe îngeri, a zis Iago.

— Te felicit, oricum, a zis Bar-le-duc. Îmi permit, acum, să fiu generos! Acum, că te-am prins în cele din urmă!

— Cariera ta n-a avut de suferit, Bar, de ultima oară când ne-am văzut? a întrebat Iago cu bunăvoință batjocoritoare.

— Ce?

— Mă îngrijoram că ultima noastră întrevedere ți-o fi afectat viitorul în slujbă. Ai auzit, poate, de madam Joad? Era o agentă preferată de-a Ulanovilor. Apoi nu a izbutit să mă aresteze și acum a fost izgonită în întuneric.

— Am auzit de ea, da, a replicat Bar-le-duc cu o mohoreală respectuoasă în glas. Ce păcat! Să treci de la a fi cineva la a fi nimeni trebuie să fie dificil pentru oricine; pentru ea e de două ori mai greu. Eh, îți mulțumesc pentru grijă, prietene! Sigur că nu m-a ajutat în carieră faptul că mi-ai *alunecat* printre degete.

Vorbea rar, răspicat și pe un ton destul de deprimat, de parcă comunicarea cu alții ar fi fost o tristă obligație.

— Totuși, a adăugat cu un zâmbet subțire, acum te-am prins.

— Cine *este* omul ăla? a întrebat Diana.

— N-ai auzit de vestitul Bar-le-duc? a rostit pe un ton de înmormântare reprezentarea holografică a vestitului Bar-le-duc.

— E de la *poliție,* asta e, a zis Iago.

— Ei, hai! a obiectat imaginea. Mai *mult* decât poliție.

— Lucrează pentru Ulanovi. E specializat în arestări. Caută și capturează. A mai încercat o dată să mă aresteze. Numai că a eșuat.

— Am încercat mai mult decât *o dată*, dragul meu, a rostit Bar-le-duc.

— Și ai dat greș mai mult decât o dată. Poate o să dai greș și acum.

— Nu prea *cred*, a murmurat Bar-le-duc. Nu și de data asta. Nu poți fugi. Nu poți lupta. Nu poți

face nimic.

— Aș putea să-ți plătesc mai mult decât prețul pus pe capul meu, a sugerat Iago. Să-ți plătesc… să zicem… de trei ori suma?

— Nu, s-a mulțumit să rostească Bar-le-duc.

Ceva structural se prăbușea în spiritul lui Iago. I se citea pe chip.

— Atunci mai avem o opțiune. Pur și simplu n-o să te las în casa mea. Fă câtă zarvă vrei.

— Ba cred că o să ne lași, a zis întristat Bar-le-duc. Capsula ta, mi se pare, arată foarte ușor de spart.

— Să spargi capsula? a zis Iago căutând șalupa pe geam cu privirea. Fă-o și-o să murim, iar dacă murim n-o să capeți nimic.

— Sunt sigur c-o să te putem pescui din vid. Deși n-aș putea spune același lucru despre prietena ta. Sau te-am putea trage cu un harpon. Șalupa asta e cu Propulsie Tahionică, să știi — are destulă putere ca să vă târască cu totul, tocmai până în Lagrangeward.

— Încearcă tu asta și sparg *eu însumi* capsula.

— Cred c-ai face-o, a zis Bar-le-duc pe tonul său îndurerat și lent. Ești cam limitat când vine vorba despre posibilitățile vieții, Jack. În privința asta, ești aproape un *copil*. Îți trece prin minte doar câte un lucru odată, ha? Cât de ignorant în privința vieții! Cu toate că, desigur, nu există ceva legat de *moarte* să nu știi. Sigur că o să te sinucizi. Dar… ea?

Iago i-a aruncat *ei* o privire, iar Diana a simțit cum un fior de groază îi strângea stomacul. Nu mai încăpea îndoială: *asta chiar se întâmpla*. Se petrecuse pe neașteptate, iar în ultimul timp viața ei fusese o asemenea succesiune de întâlniri ciudate și de schimbări neprevăzute încât trebuia să facă un efort ca să se convingă că de data asta era altfel. Însă, deodată, Diana a devenit conștientă de posibilitatea *ca ea să moară*. Puteau să moară cu toții, aici și acum. Putea să fie sfârșitul. A

încercat să se gândească la alternative — era, desigur, specialitatea ei — dar n-a găsit nimic. Sunt doar două moduri în care se poate sfârși, și-a zis fata: ori ne arestează poliția și ne lasă pradă cine știe căror orori, ori murim aici, pe loc.

Niciuna dintre alternative nu era acceptabilă.

— Și de ea cum de știi? a izbucnit Iago. De unde ai aflat unde locuiesc? Cum ai *reușit* asta, Bar?

— Am și eu sursele mele. Nu-ți face griji în privința asta. Dar *trebuie* să vii cu mine, micuțul meu personaj de baladă. Să pornim neostoit la drum. Nu mai sunt alte opțiuni, îmi pare rău că ți-o spun.

Și chiar suna ca și cum i-ar fi părut rău.

Iago s-a cercetat cu privirea; s-a răsucit aproape complet în aer. Părea să-și treacă reședința în revistă; însă acolo nu era nimic, nimic ce l-ar fi putut ajuta.

— A fost o neghiobie să vin aici, a zis, mai mult pentru el decât pentru ceilalți. Trebuia să mergem din capsulă în capsulă, să rămânem în mișcare. Dacă aș putea întoarce timpul, aș face altfel.

— Nici chiar tu nu poți întoarce timpul, a zis Bar-le-duc.

Iago s-a întors iarăși cu fața spre hologramă.

— Vreau să fie absolut clar, a rostit răspicat. Merg cu tine dacă îmi garantezi că *ea* n-o să aibă nimic de suferit, că o să fie lăsată în viață și eliberată.

— Iago! a zis Diana.

— *Dacă*, a zis iarăși Iago fără s-o privească, poate să plece liberă.

— Liberă, a făcut Bar-le-duc, de parcă vorba asta ar fi fost, pentru el, de neînțeles.

— Știi la ce mă refer. Să poată pleca unde poftește, după voia ei.

— De ce-aș face-o?

— Fiindcă altfel omor pe toată lumea.

— Dar dacă aș fi de acord?

— Atunci o să vin cu tine de bunăvoie.

Capul-hologramă a început să cumpănească. Apoi Bar-le-duc a schițat un zâmbet.

— Cum poftești, a zis. Dacă e așa de important pentru tine conceptul ăsta de libertate — sau pentru ea — atunci fie. Dar, până la urmă, suntem *cu toții* la închisoare. Cum zicea poetul ăla din vechime, despre Sistemul Solar care e o pușcărie cu multe celule, echivalente existențial cu traiul într-o coajă de nucă? Cine era… Shakespeare? De obicei e Shakespeare.

— Fără vorbe în doi peri, a zis Iago. Accept bucuros că Sistemul Solar e, într-un sens mai larg, o închisoare. Dar trebuie să fii de acord ca Diana să se ducă în orice porțiune a sa alege, fără să i se facă vreun rău.

— Prea bine. Dar știi ceva, prietene?

— Ce?

— Dacă ceea ce se spune despre tine e adevărat, atunci Sistemul n-o să mai *fie* o închisoare! Poți deschide poarta și umanitatea s-o zbughească toată în cosmos!

— Eu n-aș crede tot ce se spune, a mârâit Iago.

Apoi, rostind clar:

— Cum să am încredere în tine? Ai vreun RACdroid la bord?

— Sigur că am. Sunt ofițer superior acreditat al Pravilei Ulanova. Poate fi martor la contractul nostru. Totuși, un contract prin care să eliberez un delincvent? Nu-s sigur că e cu totul legal.

— Nu legalitatea mă preocupă, a zis Iago. Ci că trebuie *înregistrat*. Astfel încât, mai încolo, să nu fie o chestiune de cuvântul meu contra al tău.

Până și râsul lui Bar-le-duc suna trist: o succesiune de sunete ca niște cloncăneli.

— Și crezi c-o să fie și un „mai încolo” pentru tine! Bietul meu prieten.

— Să iei droidul cu tine.

— Deci ne-am lămurit, a zis Bar-le-duc. O las în plata zeilor pe amica ta din Clanul Argent, iar în

schimb te predau *pe tine* autorităților. O să te dezmembreze organ cu organ, în șuvoaie de sânge, ca să scoată ce-i în capul tău. Ești sigur că vrei să continui? Te întreb de dragul vremurilor de altădată.

Iago a tras aer în piept, cu putere.

— Adu odată RACdroidul. Cu… hmmm… *restul* mă descurc când o fi să fie.

— Te descurci! a repetat Bar-le-duc, chicotind mâhnit. Dragă prietene, mi-am petrecut așa de mult din viață vânându-te! Aproape că-mi pare rău că s-a ajuns la asta.

— *Tu* poți veni înăuntru, Bar. Ia și droidul. Globul ăsta are o singură intrare, iar șalupa mea e deja andocată acolo; o să trebuiască să te legi la trapa din spate a navei mele și să treci prin ea ca să intri. O să cer IA-ului să deschidă.

— Prea bine.

— Singur, Bar. Doar tu și robotul.

— Nu, dragule, nu! Singur în bârlogul leului? Crezi că nu știu *câți* oameni ai ucis? Nu. O să-mi iau patru oameni cu mine, care să-mi protejeze carnea fragedă de ascuțișul lamelor tale de sticlă.

— Poți să iei doi, a zis Iago.

— Patru.

Holograma a dispărut. Conversația se sfârșise.

— Iago, a zis Diana. Adică Jack… doar nu te gândești să te predai cu adevărat? Ai auzit ce-a spus!

— În momentul ăsta, a zis bărbatul aruncând o privire spre Sapho, pot să merg cu ei ori, altfel, toată lumea din capsulă moare.

— Doar Ra-Allah ne mai poate ajuta acum, a zis Sapho.

— Trebuie să aflu cum ne-au găsit! a zis Iago. Treaba mea e să nu fiu găsit, și totuși… uite-i.

S-a uitat la cele două tovarășe.

— Nu vă faceți griji pentru mine. Am mai scăpat din închisoare. Pot să scap iarăși.

4 Joc de cuvinte, bazat pe asemănarea dintre „Dunronin” și „Dunrobin”, al doilea fiind un cunoscut castel scoțian. Totodată, „ronin”, care desemnează în limba japoneză un samurai lipsit de feudă și de stăpân, adesea infractor, e o aluzie la stilul de viață al lui Jack-din-Sticlă. (N.tr.)

4. SFÂRȘITUL LUI BAR-LE-DUC

Șalupa lui Bar-le-duc era mult mai mare decât *Romul Roșu*. Diana, Iago și Sapho au urmărit manevrele greoaie cu care una dintre ușile de acces încerca să se alipească de trapa din spate a sasului ambarcațiunii mai mici. Nu ieșea bine. La un moment dat, șalupa a dat peste zidul casei, făcând întreaga structură să se deformeze și să se umfle, scoțând un *boing* răsunător, puternic, și făcând să zboare prin spațiul central frunze și alte rămășițe zdruncinate.

— Stai așa! a mormăit Iago.

Dar, în cele din urmă, manevra a fost făcută. Șalupa de poliție, impozantă, în formă de sabie, domina peisajul ce se vedea prin ferestre; o linie tangentă groasă pornind de la curba sferei. Sunetul deschiderii ușii din spate a *Romului Roșu* a rezonat prin spațiu.

— Uite-i că vin, a bolborosit Iago.

RACdroidul a ieșit primul din sas; avea o figură circulară, albastru-argintie, lipsită de expresie, un tors în formă ovoidală și patru membre flexibile de gel; s-a suit în sferă și și-a croit drum de-a lungul unuia dintre cabluri, oprindu-se la jumătatea distanței. Bar-le-duc a ieșit după robot. Era, în carne și oase, un bărbat înalt, cu înfățișare distinsă. Părul lung i se înfoia în gravitația zero și poate că trăsăturile îi erau un pic cam largi pentru fața de un cafeniu deschis. Însă linia triunghiulară a nasului dădea o covârșitoare impresie aristocratică, iar ochii se uitau fix, ca ai unui vultur. Purta o armă, pe care a ținut-o ferm îndreptată spre Iago cât a ieșit din sas și a intrat în spațiul mai larg al casei.

— Jack! a rostit zâmbind, însă a căpătat pe loc o figură contrariată. Sunteți trei? Credeam că sunteți doar tu și domnișoara Argent?!

— Sursele tale nu-s infailibile, se vede treaba, a zis Iago. Mă bucur să aflu asta. Ea este Sapho. Nu reprezintă o amenințare pentru tine.

— Ra-Allah să ne apere, a bolborosit Sapho.

— *Nu-i o amenințare?* a repetat Bar-le-duc. Măi, măi, poate că nu. Oricum, trebuie să te invit, doamnă Sapho, să *iei distanță* — du-te mai încolo, unde-s tufele acelea cu frunze vinețiii. Stai la vedere, dacă ești bună, dar să nu pleci din proximitatea mea. Te împușc dacă faci mișcări bruște — crede-mă.

— Te cred, a zis Sapho și, cu ajutorul unui cablu, s-a lansat spre peretele din stânga lui Bar-le-duc.

Când acesta a socotit că se afla destul de departe, i-a zis să se oprească acolo.

Între timp, cei patru oameni ai lui Bar-le-duc (toți bărbați) pătrundeau unul după celălalt. Inima Dianei bătea mai iute acum. Chiar se întâmpla. Se întâmpla *pe bune*. Armă nu avea și nici idee cum ar fi putut Iago să doboare *cinci* agenți înarmați și instruiți. Începea să pară că, până la urmă, avea să fie luat în custodie. Și apoi ce urma? Nu spusese Bar-le-duc cu gura lui? Autoritățile aveau să-l dezmembreze organ cu organ, într-o cascadă de sânge, ca să afle ce avea în cap.

— Iago, a zis alarmată, ce ne facem?

— O să stăm cuminți, a răspuns Iago cu voce calmă.

— Bun sfat, doamnă Argent, a zis Bar-le-duc.

S-a desprins ușor de un cablu și a plutit prin aer până la ei. La zece metri mai spre dreapta, puțin în spate, RACdroidul i-a țintuit cu privirea, înregistrând totul.

— Am adus droidul, cum vezi, a spus Bar-le-duc. Deși acum, că suntem *aici,* nu-s sigur că ne mai trebuie.

— Asta-i înțelegerea, a zis Iago cu voce limpede și tare, pentru droid. Ia forma unui contract. Tu, Bar-le-duc, ești de acord, prin puterile legale investite în tine, să îi permiți Dianei Argent să plece în libertate. O vei lăsa în acest loc, cu însoțitoarea ei, Sapho, și cu nava spațială funcțională ce este actualmente andocată — vasul se numește *Romul Roșu 2020*. Atât ele, cât și vehiculul sunt identificate precis în acest contract. Ești de acord să lași sfera asta și nava neatinse *și* ești de acord să nu le molestezi pe doamna Argent și pe prietena ei și să nu le hărțuiești legal. În schimb, accept să merg cu tine fără să opun rezistență.

— *Fără* violență, a repetat tare Bar-le-duc.

— Defel. Accept prin contract să nu te atac pe tine, echipajul tău și echipamentul și să te însoțesc la orice destinație ai alege.

— Te-aș putea înhăța și gata, Jack, a zis Bar-le-duc fluturând un deget înspre el.

— Ai putea să încerci. Dar nu-ți permiți să mă ucizi, de vreme ce ai nevoie de conținutul minții mele. Și sunt foarte priceput să provoc moarte și durere altor ființe umane. Ți-aș putea face… foarte multe greutăți.

Bar-le-duc l-a privit. Ochii săi, de un albastru-violet izbitor, n-au clipit și nici nu și-au ferit privirea.

— Și dacă sunt de acord cu condițiile?

— O să vin cu tine atunci, cum am specificat, fără să vatăm nimic. Detaliile sunt înregistrate de droid de-acum.

— RACdroizii pot fi distruși.

— Dacă se întâmplă asta, atunci imunitatea legală a doamnei Argent este și ea distrusă. Crede-mă, e ultimul lucru care aș vrea să se întâmple. N-am deci impulsul de a face rău ori de a afecta droidul. Propun ca buna mea conduită să fie legată, legal, de imunitatea *ei*. Ăsta e contractul. Ești de acord?

După un moment de tăcere, Bar-le-duc a zis:

— Da.

Apoi, mai tare, ca să fie bine auzit de droid, a rostit:

— Eu, André Bar-le-duc, accept condițiile contractua-le specificate de Jack-din-Sticlă.

— Iago, s-a băgat Diana, nu poți să pleci cu el. Te duci să-ți cauți moartea!

— Aduce a gest eroic, nu? a zis Bar-le-duc, vorbind nu în batjocură ci, mai degrabă, cu o precizie demnă și întristată. Sacrificiu de sine. Numai că-l știu pe Jack de mai multă vreme decât tine. Plănuiește el ceva, are vreun as în mânecă. Așa-i, Jack?

— Nu mă interesează decât ca imunitatea legală a Dianei să fie asigurată.

Se uita la oamenii lui Bar-le-duc, unul câte unul, cântărindu-i din priviri. Dar ce putea face? Erau înarmați cu toții, antrenați și loiali șefului — iar loialitatea le era întărită cu FEC.

— E gata, a zis Bar-le-duc. Droidul are contractul. Trebuie să spun, Jack, că a mers mai ușor decât aș fi crezut.

Diana a simțit cum creștea în ea panica.

— Nu mă lăsa, a zis.

— Ești liberă, Diana, a rostit Iago, dar fără s-o privească.

A clătinat din cap Bar-le-duc.

— Urât din partea ta, Jack, să te joci cu inima fetei!

— Ei, *ce* vrei să zici? s-a răstit Iago. Nu vorbi prostii.

Părea cu adevărat agasat.

Bar-le-duc i s-a adresat Dianei.

— Doamnă Argent, draga mea, a zis. Crede-mă când îți zic: Jack-din-Sticlă se uită la oameni cam cum s-ar uita un artist sau arhitect la materialele brute. Nu-l interesează acelea — tu — ci doar ceea ce poate *face* cu ele, cu tine. Poate că are impresia că ce-o să facă cu oamenii, cu miile de miliarde de

ființe umane, *merită*, e ceva virtuos, sau ceva menit unui bine mai mare. Poate că așa crede cu adevărat! Dar mi se pare că asta nu-i scuză comportamentul. Scopul nu scuză mijloacele. Oamenii n-ar trebui folosiți ca instrumente. Ci, mai degrabă, tratați ca oameni.

— Tu, adică, ai de gând să te porți cu *mine* omenește? a zis Iago, evident enervat de prelegere.

— Asta *este* altceva. Și tu o știi, ca și mine. Slujesc justiția și legea-ordine. Dacă n-am avea pedepse dure și drepte pentru încălcarea legilor, atunci ce-am mai…

Și în exact acel moment Bar-le-duc a fost despicat în două — măcelărit, ucis, distrus.

Totul a luat-o razna în capsulă. Decompresie explozivă. Aerul din glob a început să se învârtejească, supt afară cu zgomot.

Diana a fost zgâlțâită și târâtă într-o parte. A început să se răsucească, a pornit să se învârtă iute. Rapiditatea brutală a mișcării i-a ridicat și i-a întins membrele, făcând-o să arate ca o stea de mare.

Haos.

Era haos și beznă.

În ciuda rapidității cu care se desfășurau evenimentele, Diana a priceput pe dată ce se întâmpla. În vreme ce se năpustea prin aer și se izbea tare de materialul capsulei, pierzându-și suflul, și-a dat seama că într-un loc capsula se despicase. Și-a dat seama că toracele lui Bar-le-duc se transformase într-un nor de picături roții care se întindea tot mai mult.

Of!

Dar mai era ceva, imediat după explozie, altceva. Cine zisese asta? Shakespeare oare? Căutându-și prin memoria lipsită de bId originea citatului, a decis că da, Shakespeare era potrivit: *piesa a luat-o razna*. Era cea mai bună descriere la care se putea gândi. Simțea o stranietate anume, ceva îi umbrea abilitatea nu doar de a procesa, ci

chiar de a *analiza* realitatea. Preț de o clipă, realitatea căpătase aroma de neconfundat a virtulumii; după care revenise, cu o senzație de *rupere* (una aproape *tangibilă*) la forma inițială. Ceva se umflase, ori se strânsese; frica îi cuprindea mintea. Poate că din cauza simțurilor sale atât de bine reglate, atât de bine integrate în ea, și-a spus fata. O avertizaseră că acest lucru era pe cale să se întâmple. Și se și întâmplase.

Cineva îl împușcase pe Bar-le-duc cu o armă de calibru greu. Corpul îi fusese literalmente, și în mod oribil, tăiat în două. Proiectilul trecuse prin peretele capsulei, și rupsese în două și șalupa ancorată. Folosind numai-zeița-știa-ce-tehnologie, cineva de *afară* îl luase pe Bar-le-duc în colimator și trăsese un proiectil superrapid, prin zidul capsulei și *prin el*.

O întrebate la fel de presantă precum *cine?* era *cum?* Însă ceva și mai urgent era: cum să oprim această hemoragie de aer?

Diana se vedea aspirată către gaura din peretele globului. A văzut și cum trei dintre oamenii lui Bar-le-duc se dădeau de-a rostogolul plutind, pe aceeași traiectorie. Al patrulea nu se vedea pe nicăieri. Stătuse, și-a amintit ea, chiar lângă locul unde era acum spărtura, deci fusese, probabil, tras în hău.

Ca de o tornadă.

RACdroidul se lăsa înspre ea, deși se ancorase, automat, de cablu.

Sapho, pictată bizar — stropită cu roșu într-o singură parte — zbura într-o direcție tangentă cu Diana. A văzut-o nimerind printre tufe, agitând mâinile ca să absoarbă impactul și zbătându-se ca să reziste.

În haosul provocat de impact, Iago fusese aruncat în partea *opusă* spărturii — Diana l-a văzut dispărând în pădurea miniaturală. Părea, ca și Sapho, că fusese pulverizat cu o peliculă fină de vopsea roșie.

Roșul acela fusese, cu câteva clipe în urmă, Bar-le-duc.

Diana și-a dat seama, atunci, că Iago fusese probabil supt printr-o *a doua* gaură. Fiindcă spărturii de intrare îi corespundea, musai, și una de ieșire. Proiectilul străbătuse capsula și făcuse o gaură pe cealaltă parte — de aceea era Iago târât într-acolo. Asta însemna, pentru el, moartea. Dispăruse; probabil că plutea, fără aer, azvârlit în vid. Dar însemna și moartea *lor* — niciun glob de mărimea asta n-ar fi putut rezista la două spărturi majore. Aerul s-ar fi scurs precum apa prin sită. Le mai rămâneau doar câteva clipe.

Aveau să moară cu toții. Gândul s-a cristalizat pentru scurt timp în mintea Dianei: Iago spusese că *astea* erau variantele! Să se lase dus de Bar-le-duc ori să moară cu toții.

S-a izbit de perete cu destulă forță cât să-i alunge aerul din plămâni. A ricoșat și s-a răsucit. La trei sute șaizeci de grade. L-a surprins cu privirea pe unul dintre oamenii lui Bar-le-duc, ce tocmai dispărea în gaura de intrare a proiectilului. Individul avea brațele deschise larg, figura schimonosită de panică și se agăța de marginea găurii, încercând să se țină. Marginile însă erau alunecoase, muchia curbată a spărturii nu-l avantaja deloc, iar forța curentului de aer era prea mare. A dat să se mai prindă cu degetele, o secundă, și-apoi dus a fost. În vreme ce gonea pe diagonală, către gura spărturii, Diana a privit, scurt, chiar în aceasta — într-un haos de fragmente metalice rotitoare și moloz, apoi, dincolo de toate, în întunericul negru.

O spărtură în țesătura lumii, iar aerul, căldura toată și viața, fâsâind pe-acolo.

În jurul ei lumea urla, gurile funcționau și se mișcau. Aproape că auzea și bla-bla-bla-ul cuvintelor rostite, deși erau înecate și distorsionate incomprehensibil de zgomotul asurzitor al aerului ce țâșnea cu putere.

Un al doilea impact, atenuat de frunziș. Diana s-a agățat de crengile elastice și a simțit că tufa întreagă dădea să se înalțe, ca și cum ar fi vrut să se desprindă din zid. A rămas însă unde era, permițându-i să se agațe cu puterea disperării. Cei doi oameni de-ai lui Bar-le-duc rămași își găsiseră și ei cam același gen de obiecte de care să se prindă.

Întorcând capul ca să evalueze haosul dezlănțuit în dom, Diana a văzut ceva masiv și colțuros zburând prin aer. Obiectul, ce-o fi fost, l-a izbit pe unul dintre oameni în cap. Coliziunea i-a alterat foarte puțin traiectoria — era foarte dens, se vedea clar — și obiectul a săgetat prin aer către spărtură.

Dacă ar fi ajuns la spărtură cu partea frontală, obiectul s-ar fi strecurat cu ușurință prin ea. Dar Providența, ori zeița, a făcut ca dispunerea sa, înaintea găurii, să fie în așa fel încât partea colțuroară să se blocheze acolo, în deschizătură. Peretele s-a cutremurat, însă obstacolul a rămas.

Tot bătea un ditamai viforul, ce-o trăgea pe Diana și încerca s-o absoarbă în spațiu și-n moarte, însă acum, că gaura fusese parțial astupată, forța vântului mai scăzuse întrucâtva.

Și, pe neașteptate (ia stai! nu trebuia să fie *mort?*) — iată-l pe Iago însuși. Viu. *Nu* fusese supt în spațiu prin gaura de ieșire, de fapt, ci apărea plutind din cealaltă parte a capsulei, în brațe cu un cearșaf-gel.

A ajuns la spărtură și a acoperit zona cu cearșaful, dintr-o singură mișcare iscusită. Cearșaful s-a întins singur, marginile i-au căutat circumferința spărturii, fără să fie defel incomodat de obiectul greu ce rămăsese îndesat acolo.

Și într-o clipă spărtura a fost astupată.

Tăcerea suna ca un clopot în urechile Dianei.

Gâfâia tare, căutând aer cu niște plămâni ce păreau să nu funcționeze.

Iago s-a împins din nou cu piciorul și a străbătut aerul, în linie dreaptă, spre un cufăr-magazie

amplasat într-o tufă de iarbă-neagră de pe perete. În doar o secundă, a pornit aerul de rezervă și, cu un fâsâit delicios, presiunea a început să crească în capsulă.

Zgomot alb. Respiratul a devenit, încet-încet, mai ușor.

Respiră. Respiră.

Diana a înghițit în sec. Urechea ei internă dreaptă a scos un pocnet, apoi cea stângă; i se înfundaseră. Inima îi bătea sălbatic în piept.

Și-a venit în fire suficient cât să se uite în jur. Spațiul din „Dunronin”-ul lui Iago arăta ca un glob cu zăpadă zgâlțâit: tot soiul de resturi plutitoare, frunze și mingiuțe de sânge (bleah!) învârtindu-se alene prin aerul greu.

Sapho se agățase de o tufă din celălalt capăt al capsulei. Măcar *ea* era în siguranță! Doi dintre oamenii lui Bar-le-duc dispăruseră în spațiu, însă mai rămâneau doi în casă. Unul stătea atârnat de-o creangă, nu departe de Diana: altul se deplasa, dând să o șteargă spre celălalt capăt, cu arma în mână.

Erau, cum altfel, înarmați. Inima ei se zbătea și bubuia.

Și uite-l pe Iago, cu fața ajunsă o mască de furie intensă. Nu-l mai văzuse să arate așa de *înfricoșător*. S-a împins cu piciorul în cufărul-debara și s-a propulsat drept spre ea. A apucat-o de umeri.

— Ești bine? a întrebat. Ai pățit ceva?

— Sunt în regulă, a răspuns ea, simțind că nu avea destul aer. Cum ai sigilat a doua gaură?

— A doua?

— Cea de ieșire — of, *yargo*, am crezut că ai fost tras în spațiu! Am crezut c-ai fost absorbit pe cealaltă parte și-ai murit!

— Nu există gaură de ieșire, a spus el arătând un pic nedumerit.

Apoi, împingând cu piciorul într-o parte, a sărit înspre bărbatul ce stătea agățat nu departe. L-a

apucat nu de umeri, ci de gât.

— Cum? a răcnit.

Diana nu-l mai văzuse până atunci să-și piardă cumpătul. Locuise, efectiv, *ani* cu el — în camere apropiate — dar nu-l mai văzuse atât de întărâtat. Efectul era și mai înfricoșător fiindcă era acoperit cu o pojghiță lucioasă, lipicioasă, de un roșu intens.

— *Cum*? Cum de-a știut unde eram?

— Știe că ai PVL, a icnit omul.

Ochii lui Iago, preț de o clipă s-au făcut mari. Apoi a zis:

— Ce?

— El a zis *asta*. A zis! Ulanovii nu știu, altfel ar fi trimis o armată să cucerească locul ăsta. *Monsieur* voia să te prindă el însuși și să te ducă plocon stăpânilor.

Era bărbatul ce fusese izbit de bucata voluminoasă — ce-o fi fost. Avea o rană adâncă pe frunte, din care se iteau șuvițe și picuri de sânge. Picăturile globulare se desprindeau din aceste secreții lichide și se alăturau mulțimii de picături sângerii răspândite prin aer. Lovitura părea să-l fi năucit. A aruncat o privire spre tovarășul lui. Avea un braț petrecut pe după un tufiș, iar în celălalt își ținea arma. Părea, însă, că nu prea știa ce să facă.

Iago nu și-a slăbit strânsoarea.

— Cum te cheamă?

— Cum mă cheamă? a repetat prostește bărbatul.

— *Da*, numele! a țipat Iago.

— Mahyadi Panggabean.

— Indonezian?

— Vin, a zis Mahyadi Panggabean, de pe o așezare numită Acces 17, ce orbitează…

— Nu fi *idiot,* s-a stropșit Iago, pricepi doar la ce mă refer. Ai origini indoneziene?

Bărbatul încerca acum să-și șteargă sângele din ochi, nefăcând însă decât să și-l întindă și mai bine

pe față. Clipea și strângea spasmodic din sprâncene. A slobozit o serie de sunete tânguitoare.

— Știu ce întrebi de fapt, a spus. Știu. *Sunt* mulți indonezieni care lucrează pentru Clanul Yu, e drept. Dar indonezienii lucrează pentru *toate* clanurile — și pentru Gongsi.

În atitudinea lui Iago se deslușea o ferocitate *bestială*. Diana chiar a tresărit un pic, privindu-l. Iago a apucat capul lui Mahyadi Panggabean și i-a zgâlțâit întreg corpul, ca pe-o păpușă, prin aer. Individul a gemut, iar sângele a început să-i curgă de-a binelea din rana de la cap.

— E-o schemă a *Transporturilor*? a urlat Iago. E Clanul Yu, care încearcă să pună mâna pe PVL? *De asta ați apărut?*

— Sukarno! s-a văietat Mahyadi Panggabean, che-mându-și colegul.

Însă, cu toate că celălalt avea o armă în mână, n-a făcut decât să se ascundă și mai bine în frunzișul ce creștea din perete.

— N-o să tragă, s-a rățoit Iago. N-o să mă împuște, fiindcă i s-a spus că ori sunt prins viu, ori o să fie el însuși ucis. Mă vor viu pentru ceea ce *cred* ei că aș avea în cap. Și Sukarno n-o să împuște nici pe altcineva, fiindcă știe, a urlat Iago, că dacă face asta o să-i *desprind carnea de pe oase*, la modul propriu. O să-l ciopârțesc de viu cu cuțitul meu ascuțit de sticlă.

Sukarno s-a vârât și mai în adâncul tufei.

— Spune-mi cine a *patronat* raidul ăsta!

— Nu… a început să se jeluiască individul.

— A fost Clanul Yu? Spune-mi.

— Clanul Argent! a chițăit Mahyadi Panggabean, de parcă vorbele i-ar fi fost scoase cu forța din gură. O să mă *execute* fiindcă ți-am zis! Ei au fost!

Iago i-a dat drumul. Flăcăul a început să se rotească în spațiu, cu mâinile pe față, fără să facă vreun efort pentru a-și corecta orientarea.

— Clanul Argent! a exclamat cu voce calmă Iago.

Întreaga furie îi dispăruse instantaneu.

— Totul e în fierbere. Ulanovii au recunoscut un nou cap al Clanului — cei doi lideri mai în vârstă au dispărut, zvonurile susțin că ar fi murit, bolborosea, învârtindu-se în jurul axei, indonezianul. Arma asta nouă, atât de periculoasă… supraviețuirea *omenirii*. Asta a zis Monsieur! Nu poate fi inventată, domnule. Care ar fi, deci, mediul cel mai potrivit pentru a ține închis un asemenea lucru groaznic? Noul lider al Clanului Argent îi va sprijini pe Ulanovi, n-o să se poarte cu mănuși. Mai bine așa decât haosul unui război civil sau revoluția — cu o asemenea armă în circulație? Dacă Ulanovii sunt dați jos, războiul o să cuprindă Sistemul întreg. Într-un asemenea vârtej, dacă o facțiune sau alta își încearcă norocul cu… *chestia* aia?

— Chestia, a repetat Iago.

— PVL-ul ăsta, a icnit individul.

Cu o serie de gesturi controlate, Iago i-a șters dârele de sânge de pe față și mâini. A cercetat amănunțit, cu privirea, interiorul locuinței sale distruse.

— Domnule Sukarno, a strigat Iago, fără să întoarcă privirea spre tufele unde se ascundea acela. Poți să ieși acum. Nu-ți fac nimic.

— Am o *armă*, domnu' din-Sticlă! s-a auzit, din vegetație, vocea tremurătoare a lui Sukarno.

— Știu. Dar nu afectează cu nimic situația, acum.

— Am *omorât* oameni, domnu' din-Sticlă!

— Dar astăzi n-o să omori pe nimeni, i-a replicat Iago. Hai, ieși din tufișuri. N-o să te ucid. E drept, o să trebuiască să te las aici. În casa mea, vreau să zic, vreo câteva săptămâni cel puțin. Dar e multă gelatină la dispoziție, mediul e plăcut, iar în vreo săptămână o să înceapă să crească fructele. Promit că o să anunț autoritățile ca să te salveze.

Deși e foarte probabil că știu de prezența dumitale aici.

— Nu cred că știu. Monsieur Bar-le-duc voia să vă prindă singur și să capete întreaga recompensă. Nu cred că a informat autoritățile încotro se ducea.

— În cazul ăsta o să le informez că te afli aici.

Urmă un moment de liniște.

— N-o să se bucure când o să descopere că Monsieur Bar-le-duc a murit!

— Nu, a zis Iago, deloc.

Sukarno a ieșit din tufe și s-a propulsat ușor către ceilalți. În aer era atât de mult roșu că nu s-a putut împiedica să nu se mânjească trecând.

— Regret daunele produse casei dumneavoastră, domnule. Chestia e că domnul Bar-le-duc zicea că era *sigur* că aveți tehnologia PVL, a spus Mahyadi Panggabean, al cărui cap rănit se bălăngănea pe umeri într-un chip bizar. Era *chiar* sigur.

— V-a explicat natura relației noastre? a întrebat Iago.

— Da, domnule.

Era remarcabil, și-a zis Diana, cât de iute ajunseseră cei doi să preia roluri de subordonați ai lui Iago. Era și mai ciudat ținând seama de faptul că încă se mai gândea la el ca la un servitor. Dar știe, desigur, ce se petrece. Bar-le-duc îi tratase cu FEC. Îi făcea loiali și le eroda capacitatea de inițiativă și acțiune independentă. Acum, că le murise stăpânul, erau pierduți. Acționând hotârât, Iago le stimula nevoia de certitudine a creierelor.

— Domnule din-Sticlă, a zis Sukarno punând mâna pe colegul său și oprindu-l din rotația lentă. Cer permisiu-nea să întreb: *aveți* acest PVL?

Un crâmpei din furia de mai înainte a scânteiat în ochii lui Iago.

— *Chiar* crezi că aș sta să pierd vremea pe-aici dacă aș avea un dispozitiv care să mă transporte cu viteze peste cea a luminii? Crezi c-aș risca tortura și moartea în mâinile Ulanovilor? Dacă aș deține PVL, aș avea o navă care poate depăși Propulsia

Tahionică, nu? Nicio șalupă de poliție n-ar putea să mă prindă vreodată. Aș putea să plec de tot. Aș putea să-mi șterg de pe bocanci praful Sistemului Solar și să explorez întreaga galaxie. Nu? *Voi* ceați face?

Cei doi și-au coborât privirea spre bocancii proprii.

— *Chiar* ai face asta? a întrebat Diana.

— N-aș împușca doi iepuri cu un glonț? a replicat el. Presupunând că dețin un PVL funcțional și știu cum să-l fabric. Zburatul către o stea depărtată ar îndepărta pericolul pentru omenire și în același timp m-ar pune și pe mine în siguranță.

— Dar nu ai PVL. Atunci de ce a crezut Bar-le-duc altceva?

— Ar mai fi o întrebare, replică Iago, una mai presantă chiar.

— Care?

— Cine l-a ucis?

Au pornit, mai întâi, să treacă în revistă pagubele. Iago a desfăcut un filtru de aer uriaș și a început să treacă prin el aerul. Mai întâi cu greutate, apoi din ce în ce mai iute, rămășițele și picăturile de sânge din aer au fost îndepărtate. Respiratul nu mai însemna, deci, să scuipi bucățele de frunze sau să te îneci (oribil) cu picuri de roșu ce aveau gust de fier. Filtrul se umpluse de nu mai puțin de trei ori până la finalizarea curățeniei, atât de îmbâcsit era spațiul din interiorul sferei. La fiecare blocaj, Iago desfăcuse filtrul și răzuise de pe el ceva ca un cocoloș negru, aruncându-l într-un sac negru apoi. Între timp, Sapho bandajase capul lovit al lui Mahyadi Panggabean, lăsându-i urechile pe afară și înfofolindu-l într-un soi de cușmă albă.

Sigiliul pus pe spărtură rezista. A fost un pic de panică atunci când trapa sasului — aflată cam la zece metri de spărtură — a refuzat să se deschidă. Au forțat-o cu bare de fier până ce s-a degajat.

— Metalul îmbinărilor și balamalele au fost deformate, a anunțat Iago, ținându-și levierul ca pe o sabie. Deloc de mirare, la ce forțe violente au acționat asupra sferei.

Dar au deschis-o în cele din urmă, iar asta însemna că puteau vedea că *Romul roșu* scăpase nevătămat. Presiunea atmosferică era încă bună, sistemele electrice funcționau, însă vasul cu care ajunsese Bar-le-duc era făcut fărâme. Traiectoria proiectilului fatal — ce-o fi fost — se intersectase cu vasul lui Bar-le-duc ca și cu corpul său, transformându-i interiorul într-o pâclă scăpărătoare, și săpase în ceea ce mai rămânea din fuselaj niște găuri mari, înconjurate de fâșii de metal dispuse ca niște petale imense. Aici decompresia fusese totală, iar distrugerea structurală instantanee și catastrofală. Era imposibil să fi supraviețuit cineva.

S-au înghesuit tuscinci la bordul *Romului* și au privit dezastrul, cu gurile căscate. Iago a solicitat IA-ului casei să caute urme de activitate afară, dar inteligența artificială n-a găsit nimic.

— Asta nu poate însemna, a zis Diana, decât că nava care a tras în noi e bine camuflată. Atâta tot. Nava lui Bar-le-duc era legată de a noastră, a continuat fata, cu ochii holbați de oroare. Am avut noroc că n-a spulberat și *Romul Roșu* din clemele de andocare, altfel am fi rămas blocați aici.

— Se prea *poate* ca *Romul* să fi suferit presiuni structurale, a zis Iago. O să-l verificăm bine, musai, când va veni vremea plecării. Dar nu asta mă îngrijorează cel mai tare.

— Ce te îngrijorează cel mai tare?

— Uită-te la distrugeri, a instruit-o Iago. Vezi?

La început, Diana n-a văzut, dar s-a uitat mai bine. Și a văzut.

— O, pentru numele zeiței, a rostit abia auzit, întorcându-se ca să se uite, prin sas, în interiorul capsulei.

Sukarno era acolo și el, Mahyadi Panggabbean și Sapho la fel.

— Ar trebui să plecăm, a zis agentul. Oricine-o fi pe-acolo, ne-ar putea împușca iarăși, în orice moment.

— Prostule, a spus Sapho. Pot să facă zob o navă care zboară la fel de ușor pe cât pot s-o facă cu o capsulă de periferie.

Mahyadi Panggabean a vorbit, articulând lent vorbele.

— Poate că nava care v-a atacat capsula a și plecat? Fiindcă, într-adevăr, dacă mai e pe undeva, prin vecinătate, ne putem întreba de ce nu a tras iarăși.

— Gândește, a zis Iago. Uită-te la probe. Raza armei ăsteia, sau proiectilul pe traiectoria sa, a fost suficient de puternic pentru a vă *zdrobi* șalupa, pentru a găuri zidul capsulei mele și pentru a-l transforma pe ultimul vostru patron într-un abur roșu. O asemenea descărcare energetică ar fi fost îndeajuns pentru a trece și prin celălalt pol al sferei mele. N-ar fi avut, de fapt, cum altfel decât să treacă drept prin ea.

— Dar nu a fost așa, a zis Sapho pe un ton ce arăta că începea să priceapă ceva.

— Poate că s-a epuizat forța percutantă a glonțului, a zis Mahyadi Panggabean, la impact… sau… nu mi-e bine. Le văd pe toate dublu.

— Hai! *Uite* numai ce i-a făcut lui Bar-le-duc, a intervenit Diana. Nu doar că a fost împușcat, dar și transformat în vapori. N-aș zice că lipsea forța percutantă. Și uite la ce dezastru e-n partea asta a capsulei, și cu nava voastră. Vezi cum materialul e îndoit înspre afară? E leziunea de ieșire.

S-a oprit.

— Pot să zic leziune? Presupun că da, cuvântul e *leziune*.

— În concluzie, a spus Iago, totul e destul de clar. *Nu* a fost un proiectil tras din afara sferei spre

interior. Dimpotrivă, a fost tras din *interior* spre exterior. Ceea ce înseamnă…

— Că cel care a tras e încă înăuntrul casei. Nu se poate să fi fugit, deci e tot înăuntru.

Prezența a cinci ființe umane făcea cabina principală a *Romului Roșu* să sufere de spațiu insuficient; însă toți cinci au privit în spate, prin trapă, simțind că-i lua cu tremurici.

5. CĂUTAREA

— Domnule, cu respect, a zis Sukarno, trebuie să plecăm acum. Ar trebui să plecăm neîntârziat. Închideți trapa și decolați, până ce individul care e-n casa dumneavoastră nu trage iarăși.

Și-a scos din nou arma și a ațintit-o spre sasul rămas deschis.

— Sub nicio formă, a zis Iago.

— Pardon, domnule, vă întreb din nou cu respect… de ce nu?

— Mai întâi că nu plec fără RACdroid. Apoi, nava asta nu a fost aprovizionată. Până la următoarea locuință prie-tenoasă sunt trei zile la accelerație completă, și o săptămână până la o așezare suficient de mare ca să ne putem reface proviziile. Uită-te în jur, Sukarno. Suntem cinci, și doar patru banchete-g avem. Dacă ți-aș lua în serios sugestia, ar trebui să mă limitez la o accelerație abia de vreo doi g — ar dura săptămâni să ajungem *undeva*. Nu.

Dar Sukarno nu se lăsa.

— Poate că o să fie disconfort, a zis, însă individul care ne-a omorât șeful e încă în casa dumneavoastră. Dacă plecăm acum, îl prindem, sau o prindem, înăuntru. Putem anunța autoritățile să revină aici și să-l aresteze pe răufăcător.

— Nu era nicio navă andocată când am venit, totuși răufăcătoarea — cum i-ai zis — era deja înăuntru. Cum o fi reușit asta?

— O fi transportat-o cineva, a zis Sapho.

— E singura explicație logică, a încuviințat Diana. Asta dacă nu s-a *teleportat* pur și simplu înăuntru. Dar dacă a lăsat-o cineva, atunci același cineva poate reveni să o culeagă. Deci ideea asta cu prinsul înăuntru nu merge.

Discursul o făcea pe Diana să tușească. Izul de sânge, sudoare și altceva încă, ceva duhnind a pârlit și a putoare, îi ardea nările.

— Dar *cum* au reușit să-l lase aici pe individ, sau pe individă? a zis Iago făcându-și vânt până la trapă și băgându-și capul în ea. La ușă am mai multe încuietori, codificate atent, și niciuna nu e spartă. Dacă a lăsat cineva un ucigaș în casă, a făcut-o fără să declanșeze niciuna dintre alarmele mele.

— Cineva suficient de deștept ca să păcălească încuietorile? a zis Diana.

— Încuietorile reacționează doar la prezența mea, a insistat Iago. Și n-am mai fost pe aici de ani buni.

— Poate n-a intrat pe ușă? a sugerat Sukarno.

— Atunci cum? Când o să găsim persoana, cine-o fi, ei, atunci o s-o întrebăm.

— Adică să cercetăm casa? a zis cu glas înfricoșat și abia inteligibil Mahyadi Panggabean.

— Domnule, a zis Sukarno. Cu respect, ar fi un risc aproape cât o sinucidere să revenim în spațiul acela închis! Să hăituim un criminal care e înarmat, în mod evident, cu o armă extrem de puternică? Nu vă așteptați, doar, la asta din partea noastră!

— Individul, oricine ar fi, putea să ne fi ucis deja cu ușurință, a zis Iago uitându-se prin fantă înăuntrul locuinței proprii. El, sau ea, n-a făcut-o. De ce ne-ar omorî acum, dacă n-a făcut-o deja?

— Din nou, cu respect, domnule, a zis Sukarta. Până acum nu l-am *vânat.* Cineva hăituit reacționează altfel.

— În fine, a zis Iago.

— Ai dreptate, a spus Diana trecând prin cabină și venind să plutească alături de Iago. Oricine este, ne-ar fi putut ucide pe toți, și n-a făcut-o. Nu cred că a acționat la întâmplare. Cred că a așteptat până ce ai fost pe punctul să fii luat în custodie, Jack.

Cred că l-a împușcat pe gardianul nostru. Cred că interesele tale îi sunt scumpe.

— Sau cele ale omenirii, a replicat Iago.

— Ți-ai făcut un obicei prost. Să pretinzi că siguranța ta personală și soarta întregului Sistem Solar sunt una și aceeași.

— Voi medita pe marginea acestei diferențe, a zis Iago, când o să am un moment de pierdut.

Diana l-a privit. Arăta ceva de speriat — nu mai avea decât ceva dâre de sânge și praf pe chip, însă cele două erau oribil de prezente pe restul îmbrăcămintii. Apoi l-a văzut zâmbind.

— Tu rezolvi probleme intuitiv. Ce crezi că e acolo?

Diana, fără să știe de unde veneau cuvintele, a rostit atunci, mânată de un fior de inspirație:

— Madam Joad. Nu voia să fii prins de Bar-le-duc, fiindcă își dorește să te prindă ea însăși. Ca să crească din nou în ochii foștilor stăpâni.

— Cum să fie ea, e posibil? s-a îndoit el, absent, uitându-se țintă prin trapă.

— Nu știu.

— Atunci e doar speculație nefondată. Poți mai bine de-atât. Să-l *găsim* pe răufăcător și-o să căpătăm și răspunsuri. Hai.

A pus piciorul pe buza trapei și a împins, propulsându-se în linie dreaptă către centrul casei. Ceilalți s-au bulucit spre cadrul ușii, privind înăuntru. Iago se apucase de un cablu și atârna acolo, cuprinzând cu privirea tufișurile scunde.

— Păi, a zis Diana, hai să intrăm, toată lumea.

Mahyadi Panggabean, au fost toți de acord, era într-o stare prea proastă ca să participe. L-au poziționat lângă ușă și i-au spus să fie atent. Droidul a fost și acesta mutat acolo: înregistra totul, fără zarvă și eficient, ținându-i în obiectiv pe toți patru. Iago l-a reglat ca să dea alarma dacă sesiza o a șasea siluetă umblând prin casă.

— Să mergem, a zis Iago.

Una dintre caracteristicile unei sfere este că orice loc al peretelui interior e la fel de bun pentru a obține o imagine cuprinzătoare a oricărui alt punct al peretelui. Cei patru căutători au pornit de la ușă și au înaintat metodic pe patru trasee ortogonale.

— N-ar trebui să fim înarmați? a întrebat Sapho destul de neliniștită, privind către Sukarno.

— Nu, a replicat Iago cu voce tare, asigurându-se că era auzit în întreaga sferă. Nu vrem să-i facem rău nimănui. Doar să știm cu cine împărțim spațiul nostru… și poate să stăm de vorbă.

Nu a primit vreun răspuns.

Era, de fapt, evident încă de la început că singurul loc în care s-ar fi putut plasa trăgătorul sau trăgătoarea — când slobozise proiectilul, adică — era un petic de arbuști înalți de doi metri, întins pe câteva sute de metri pătrați, aflat, mai mult sau mai puțin, în partea diametral opusă față de ușă. Între timp, probabil, se mișcase de-acolo: cei patru și-au croit drum, la iuțeală, pe traiectoriile lor, examinând toate posibilele ascunzișuri. Pomul fructifer oferea cel mai bun camuflaj: Diana s-a suit în partea cea mai rămuroasă a coroanei și a cercetat fiece rămurică. Nimeni. Când a ieșit pe cealaltă parte, a văzut că ceilalți se aflau la marginea tufișurilor. A plutit peste tăvile goale pentru crescut legume și li s-a alăturat.

— Aici trebuie să fie, a zis Iago arătând spre tufișuri.

— Dacă o fi pe undeva.

— Dacă nu cumva s-a teleportat miraculos de aici, a zis Diana.

Sapho i-a aruncat o privire.

— Nu există teleportare, a adăugat, simțindu-se rușinată că vorbise.

— Vino afară, a răcnit Sukarno înspre petecul de vegetație. Sunt înarmat!

— Domnule Sukarno, a zis Iago fără să-l privească, ești, dacă-mi permiți, prea atașat de

strigătul ăsta, *am o armă.*

— Dacă-i acolo, a zis Sapho, persoana asta, asasinul, și dacă dăm de el… ce facem?

Nimeni n-a spus o vorbă.

Apoi Diana a strigat:

— Oricine ai fi… nu vrem să-ți facem rău. Ne-ai făcut un serviciu, l-ai salvat pe Iago de la arestare. Vrem să vorbim doar!

Tot niciun răspuns. Gogoloaie de sânge, resturi și frunze încă se învârteau alene prin aer.

Privirile tuturor erau ațintite spre desiș.

— Văd prin tufe până la un punct, a notat Diana, dar nu le pot străbate complet cu privirea.

— Trebuie să ne băgăm acolo ca să fim siguri, a zis Iago. Lasă arma deoparte, te rog, domnule Sukarno. Ai șanse mari să-l împușți pe vreunul dintre noi.

Sukarno, cu degete neîndemânatice, și-a băgat arma la loc în toc.

— Bun, a rostit Iago trăgând aer în piept. Să ne uităm.

Și au înaintat cu toții spre desiș.

Ținând seama de cât de redus părea ca dimensiune de afară, Diana a fost surprinsă de lărgimea interioară a desișului. A pătruns într-un labirint scobit de tuneluri. Ramurile și frunzișul erau netede, însă țepene, și acoperite cu un strat ca de ceară, pentru păstrarea umidității. Cele mai multe frunze erau mărunte și tari, iar multe părți erau prea dese ca să te poți aventura. Însă existau numeroase spații goale și căi de acces. Dia s-a strecurat cu ușurință. Auzea vibrațiile produse de mișcările celorlalți, transmise de tulpinile plantelor. Spațiul era întunecat și verde.

Mișcare: un picior, împingând spre ea. A slobozit o lovitură directă, care și-a atins ținta cu un pocnet răsunător, împingând-o, potrivit principiului acțiunii și reacțiunii, în peretele acoperit cu vegetație.

— Ei! Eu sunt, a strigat Iago. Eu sunt, ce s-a…

Diana respira greu.

— Știam că tu ești, a gâfâit fata. Tu și afurisitul tău de *picior* de tinichea.

— Ceva mai scump decât tinicheaua, a spus el, avansând prin cavitatea în formă de L.

Sapho, de sus, și-a vârât și ea capul.

— Domnișoară?

— Scuză-mă, a spus Diana, m-a speriat Iago.

Tăcere. Apoi Iago a zis:

— Nu-i nimeni aici. Nu-i picior de om prin boscheții ăștia.

— Am găsit… un tub, a zis nesigură Sapho. Nu un tub adevărat. Nu un lucru. O *absență*.

— Vorbești aiurea! s-a stropșit Iago. Ce tot spui?

— Voiam să zic *o cărare*, a spus Sapho. Tăiată prin vegetație. Uite, se poate vedea. Dacă te uiți în lungul ei, vezi că-i îndreptată spre ușă.

— Arată-mi, a zis Iago și s-a avântat după ea.

Silindu-se să respire mai lent, Diana s-a apropiat la rândul ei. A trecut peste un soi de țeavă cotită și și-a băgat capul într-un spațiu încăpător, suficient de mare cât să aibă Iago și Sapho loc în el.

Era, cum zisese Sapho, ca un soi de horn prin vegetația densă.

— Ar putea fi traiectoria proiectilului, zicea Iago, cu fața înspre zidul de verdeață. Sau o cărare naturală.

— Marginile par… pârjolite, nu?

— Greu de spus, a zis Iago trecând cu degetele peste marginile spațiului defrișat. Nu e fierbinte. Mai degrabă opusul.

— Dacă aici a stat ucigașul, a zis Sukarno, atunci nu mai e aici.

— Caz în care Mahyadi Panggabean l-ar fi zărit, a băgat Iago de seamă. Îl văd pe *el*, prin tubul ăsta, e acolo, la ușă. Mahyadi Panggabean! Ai văzut pe cineva să iasă din boscheți?

Niciun răspuns. Au ieșit din tufiș dezbărându-se de crengile dese și s-au propulsat înspre el, dar au descoperit că dormea.

— Rana, a zis Sapho ca pentru a-l scuza, l-a făcut să se simtă ostenit.

— Dar a adormit oare? E inconștient? a întrebat Iago.

L-au zgâlțâit și l-au plesnit, făcându-l să se trezească și să se holbeze la ei.

— Sunt obosit, a zis.

L-au lăsat să-și vadă de somn.

— Droidul, a zis Sapho. Ăsta nu doarme.

— Să ne uităm la ce-a înregistrat, a încuviințat Iago.

Să faci ca mașinăria să deruleze datele vizuale era simplu. Alte funcții decât modul video ar fi fost, desigur, mult mai greu de accesat. Și orice intervenție la complicatul sistem de sigilii al dispozitivului ar fi marcat toate datele ca alterate. Dar, ca să vadă, trebuiau doar să apese pe butonul de pornire. Modelele strălucitoare alcătuite din lumină și umbră se derulau cu iuțeală, dar în sens invers. S-au văzut dispărând cu spatele în tufe și, după o perioadă de forfotă bizară, s-au văzut reapărând.

— N-am alungat pe nimeni de-acolo, a observat Diana. Nu *era* nimeni de alungat. Apoi, dându-și seama: Nici n-a fost nimeni acolo vreodată.

— Atunci cine a tras? a întrebat Sapho. Femeia invizibilă?

— Cel care a tras a evadat *cumva* din casă, a opinat Sukarno. Doar că nu știu *cum*. Prin zonă nu mai sunt nave… și l-am fi văzut.

— Pereții sunt intacți? a întrebat Diana, evaluând posibilități.

— Din câte arată IA-ul casei, a zis Iago, cu excepția spărturii de lângă sas, întreaga suprafață exterioară a casei e în stare bună și nepenetrată.

— Mi se pare că avem aici un mister al casei încuiate și încă *jumătate*, a zis Diana privindu-l pe Iago cu o expresie vicleană. Cineva a intrat în capsulă *fără* să mai iasă apoi pe singura ușă, dar și fără să spargă pereții sau să fie văzut. S-a ascuns în

tufele de colo, l-a împușcat pe Bar-le-duc și a plecat din capsulă: din nou fără a folosi ușa sau fără a găuri pereții. Și, din, nou, fără să fie văzut.

— Imposibil, a făcut Sapho.

— Concluzia logică e că *nu* a plecat, și-a spus părerea Iago.

— Atunci unde-i?

— Unde nu ne-am uitat?

Au străbătut din nou casa, deschizând fiecare container, chiar dacă era imposibil ca în el să poată încăpea o ființă umană. Diana și-a dat seama că nu se uitaseră în jardinierele goale. Ar fi putut ascunde o persoană — pe cineva foarte slab — în lăcașurile acelea înguste. Însă le-au desfăcut unul câte unul, fără a găsi înăuntru altceva decât pseudosol negroponic.

După alte două ore, a devenit clar că în capsulă se aflau doar ei cinci.

— Pune RACdroidul să deruleze mai departe, a zis Diana. Trebuie să fi înregistrat crima însăși. Se prea poate să fi înregistrat și o imagine a criminalului.

Sukarno a făcut întocmai. Imaginile au pornit să curgă pe repede înapoi, până la o scenă stranie: ființe umane — ei înșiși — dispărând pe ușa din față. Casa, goală și tăcută în absența lor. Apoi au intrat din nou, cu spatele, și-au început să se foiască de sus în jos și din față în spate, părând să ia vinișoare și bureți cu mizerie roșie și să răsfire mizeria prin toate direcțiile. S-au adunat după aceea, s-au separat și-au început să plutească alandala peste tot. Iago a săltat de lângă Mahyadi Panggabean și a apucat-o pe Diana. Apoi a săltat spre ușă, după care, deodată, întreaga scenă s-a transformat într-o mișcare browniană energică, haotică.

— Derulează mai lent, a sugerat Iago. *Aia* e împușcătura… chiar acolo.

— Domnule? a zis Sukarno.

— Derulează până înainte de crimă, iar apoi dă pe „înainte”.

Imaginea a mai rulat ceva, apoi a încremenit. Erau acolo cu toții, încremeniți: Bar-le-duc în mijloc, arătând lugubru și mulțumit. Umbre de zâmbet i se zăreau pe la colțurile gurii, ca niște virgulițe. Mâna dreaptă îi era un pic în față, iar stânga pe lângă corp. Se uita țintă la Iago. În spate, la perete, Sapho era vizibilă clar: cu brațele încrucișate, plutind. Diana era lângă Iago. Iar Iago avea capul îndreptat, ușor, într-o parte, cu o expresie sceptică pe chip — ascultându-l pe Bar-le-duc. Brațele îi erau coborâte, cu palmele desfăcute, la cel puțin zece centimetri de corp. Și, în cele din urmă, cei patru agenți ai lui Bar-le-duc se zăreau în diferite locuri de prin glob. Mahyadi Panggabean era de partea lui Sapho, în vreme ce Sukarno se găsea în cealaltă jumătate a sferei. Iar ceilalți doi bărbați, ale căror nume Diana nu apucase să le audă, se aflau ceva mai aproape de ușă.

Sukarno a pornit filmul. Acela era momentul morții. Bar-le-duc a dispărut într-un nor de pulbere sângerie. Se întâmplase instantaneu, fără să se facă bucăți, o tranziție imediată de la o stare solidă la una gazoasă. Era uimitor. Și totul, în casă, era haotic; corpuri azvârlite, împinse de suflu, frunze și stropi de sânge izbucnind în toate direcțiile.

— Stop, a zis Iago. Dă înapoi. Și acum pornește înregistrarea, dar pe viteză mai mică.

Sukarno a făcut întocmai. A derulat și a pornit-o iarăși. Și din nou Bar-le-duc s-a spulberat fără nimic intermediar între impact și pâcla roșie.

— A fost lovit, a zis Iago, cu forță *extremă*. Ori poate cu o rază termică extrem de concentrată. Putem să reducem și mai mult viteza?

— Cât îmi permite dispozitivul ăsta, a zis Sukarno.

Era ceva hipnotic în vizionarea repetată a evenimentelor. Trecerea de la un organism viu,

coerent la o masă de particule lipsite de organizare. Mortalitatea, concentrată într-o clipită infinitezimală.

Însă, a treia oară, evenimentele au durat atâta să se desfășoare, că pe Diana a apucat-o plictiseala. Unele lucruri erau, totuși, evidente. Cineva trăsese focul ce provocase moartea violentă a lui Bar-le-duc, iar acel cineva nu se număra printre ceilalți șapte care apăreau clar în înregistrare — cei patru agenți ai lui Bar, Iago, Diana și Sapho se vedeau bine acum și nu păreau să facă nimic la producerea evenimentului. Unul dintre gardieni avea arma scoasă, dar nu către Bar-le-duc, și se vedea bine că nu se trăsese cu ea.

Au privit, iar lucrurile s-au petrecut din nou. Peretele s-a desfăcut și, simultan, toracele lui Bar a început să se dizolve într-o baltă de roșu. Imaginea a încremenit.

— Proiectil de înaltă viteză, a notat Iago.

Iago din înregistrare încă îl privea în față, sardonic, pe Bar-le-duc, părând să n-aibă cunoștință, defel, că ceva nu era în regulă. Cu o asemenea viteză se petrecuse totul. Până și Bar-le-duc însuși, într-un chip bizar și oribil, părea să nu-și dea seama câtuși de puțin că ceva se întâmpla prin partea mediană a trupului său. Fața îi era calmă chiar și în fracțiunea de secundă în care burta i se evapora, ca și cum sfârșitul ar fi fost mai iute decât impulsurile sale nervoase.

Mai departe, în înregistrare, norul roșu îl înfuleca pe Bar-le-duc cu totul. După încă o clipă, expresiile facia-le ale lui Iago și Dianei se schimbau în surpriză și dezgust. Diana s-a uitat la chipul lui Iago: tresărirea nu era falsificată, fusese la fel de surprins ca și ea de acel oribil eveniment.

— Verificați prin boscheți, a sugerat Iago. Poate vedem măcar flama împușcăturii, sau ceva de genul ăsta.

— Nu văd nimic în tufe, a zis Sapho. Nici mișcare, nici flamă sau altceva.

— Nici eu, a confirmat Sukarno.

Pe Diana o mânca pielea capului. Ceva nu era cum trebuie.

— Dă înapoi, i-a zis lui Sukarno.

A mișcat imaginea înapoi în timp, încet, încetișor, iar norul roșu s-a comprimat, dezvăluind capul și picioarele lui Bar-le-duc, apoi brațele și șoldurile.

— Încearcă să oprești exact în momentul în care îl lovește proiectilul, a spus fata.

Imaginea, ceva mai în spate, lăsa să se vadă un nor și mai redus ca dimensiuni, care se strângea și se concentra într-un punct, un pic mai jos de diafragma polițistului. Apoi norul a dispărut de tot, iar în momentul acela Sukarno a făcut stop-cadru.

— Acolo, a zis Diana.

— Dar, a zis Sukarno privind, cum e posibil?

Se uitau la o imagine cu Bar-le-duc, cu o fracțiune infimă de secundă *înainte* să fi fost lovit. Nu se zărea nimic prin tufele din cealaltă parte a globului. Ceilalți șapte oameni prezenți atârnau în spațiu fără să facă nimic, Bar-le-duc nu fusese încă împușcat. Era chiar pe punctul să fie împușcat, precum iepurele lui Zenon pe cale să depășească țestoasa. Însă, cât se poate de vizibilă, apărea o linie ștearsă, roșie, ce-i conecta plexul solar cu peretele din apropierea ușii. Iar peretele era deja găurit.

— De aia n-am găsit pe nimeni în boscheți, a zis Diana. Bar-le-duc a fost, până la urmă, împușcat de afară. Uitați traiectoria proiectilului.

— Aduce cu o rază de energie concentrată, a zis Sukarno.

Iago a privit imaginea.

— Dar *cum…?* a întrebat.

— Cineva te-a urmărit, a zis Sapho.

Diana a scuturat din cap.

— Bar-le-duc te-a găsit. Dacă el a putut, și altcineva a fost în stare. Un vas, ce stătea de pază

afară. A văzut că ești în pericol și a acționat ca să elimine amenințarea… omorându-l pe Bar-le-duc.

Însă Iago clătina din cap.

— Asta nu explică îndoiturile. Fâșiile de plasmetal erau îndoite către *în afară*, nu înspre înăuntru. Și… de ce n-a ieșit glonțul prin cealaltă parte a casei? Ce s-a ales de el?

— Cum explici un glonț care dispare, a zis Diana. Asta *da* provocare.

6. UN GLONȚ CARE DISPARE

Iago a decis, apoi, că ar trebui să mănânce cu toții ceva.

— O problemă se rezolvă arareori pe stomacul gol, a anunțat, deschizând o conservă și punând la încălzit niște legume. E și niște vin pe undeva, i-a zis lui Sapho. Și sacul de duș îl puteți folosi îmbrăcați complet sau goi — în primul caz o să vă curețe și hainele, deși *prea* curate n-o să se facă. N-avem decât un sac totuși, și-o să-l supraîncărcăm dacă-l folosim toți, cred. Asta ar fi trebuit să fie o casă pentru o singură persoană.

— Deci niciunul dintre noi n-o să fie de o curățenie sclipitoare, a zis Sapho. Și ce-i cu asta?

Sapho a înfășurat sacul împrejurul lui Mahyadi Panggabean, până la gât. Astfel, bandajele rămâneau la locul lor câtă vreme trupul îi era curățat. Apoi, ceilalți au făcut cu rândul la sac. Iago l-a folosit ultimul, când dispozitivul era murdar deja și filtrul parțial îmbâcsit, așa că n-a fost spălat cu prea mare eficiență. Însă arătau, cu toții, mai bine după aceea decât arătaseră înainte.

Mahyadi Panggabean a băut un glob întreg de suc. Ceilalți au sorbit vin și-au mâncat porții de tăiței încălziți.

După care Sapho a rupt tăcerea:

— Ce *înseamnă* asta?

— Înseamnă că vânătoarea noastră prin tufișuri a fost o alergătură după stele căzătoare, a zis Diana și a oftat. Trăgătorul n-a fost în casă, încă de la început. Imaginea arată traiectoria glonțului între perete și corpul lui Bar-le-duc, *înainte* să-l lovească — linia aceea ștearsă, portocaliu-închis. S-a tras de afară.

— Ca să repet: *dacă* așa stau lucrurile, a intervenit Iago, atunci de ce marginile rupte ale peretelui sunt îndoi-te spre înafară? De ce a fost *împinsă* nava lui Bar-le-duc de lângă casă de proiectilul care a distrus-o? Și, mai ales, *ce s-a întîmplat cu glonțul?* Ați văzut cu ce forță l-a vaporizat pe bietul de Bar.

— Poate a fost un miracol, a zis Sapho cu glas pierit. Ra-Allah intervine uneori pentru a-i pedepsi pe cei răi.

— Să lăsăm deoparte miracolele, a sugerat Iago. Un proiectil capabil să facă o șalupă țăndări și să transforme în aburi roșii un trup omenesc — un asemenea proiectil, tras de-afară spre interiorul capsulei, *n-ar fi putut* să dispară în plin aer. Trebuia să-și fi continuat drumul și să facă o gaură în cealaltă parte a globului, după care să-și vadă de drum. Și nu asta s-a întâmplat.

— Nu pot să explic, a recunoscut Diana, cu o mutră nefericită. Dar uite ce e: avem de ales între un glonte dispărut… sau o ființă umană întreagă dispărută.

— O ființă întreagă?

— Cea pe care am căutat-o în boscheți! Teoria A este glonțul dispărut. Teoria B este că o Persoană Necunoscută l-a omorât pe Bar și apoi a dispărut brusc. Briciul lui Ockham sugerează că prima e un afront mai mic adus logicii decât cea de-a doua.

— Briciul lui Ockham, a pufnit disprețuitor Iago. Cea mai ridicolă utilizare a oțelului metaforic din toată istoria gândirii.

Diana a scuturat din cap.

— Ehei, nu trebuie să ne dezbărăm de logică. Logica e tot ce avem. Droidul arată că niciunul dintre *noi* nu l-a omorât pe Bar-le-duc. Stăm toți și plutim, fără să facem nimic, în timp ce el e terciuit sub ochii noștri. *Altcineva* nu mai este înăuntrul sferei. Am cercetat-o amănunțit. Singura concluzie *logică* e că ucigașul nici n-a pus piciorul în capsula asta.

Iago a privit-o stăruitor.

— Mai e o explicație posibilă, la care nu te-ai gândit, a zis.

— Care?

— Dacă înregistrarea e eronată? L-am crezut pe Bar când a zis că robotul e cușer. Dar dacă nu e? Dacă e defect cumva? Poate i s-au falsificat complet datele, ori vreun algoritm le-a distorsionat cumva. În care caz… ei bine, în care caz contractul asupra căruia am căzut de acord cu Bar-le-duc, chiar înainte să moară, n-ar avea nicio putere legală.

Diana a pufnit neîncrezătoare:

— Uitasem de contractul ăla ridicol.

— Să nu uiți, domnișoară Diana, a zis cu gravitate Iago. Este garanția legală a păstrării libertății tale. Nu-l arunca la gunoi atât de degrabă.

S-a lăsat, un timp, tăcerea.

— Dar ar fi ușor de spus, a rupt Sapho liniștea, ștergându-se cu un dreptunghi de pânză-inteligentă pe la gură, dacă RACdroidul e sau nu defect?

— *Arată* cușer, a zis Iago, dar nu-s expert. Pe de altă parte, știu pe cineva care e.

Și-a îndreptat spinarea, întinzând brațele și picioarele. Apoi și-a frecat fața.

— Trebuie să plecăm oricum din locul ăsta, a rostit apoi. Nu mai e sigur. Trebuie să mergem, Diana și Sapho.

— N-o să-mi pară rău după el, a zis Diana. Aș dormi mai bine fără să simt iz de sânge în nări.

Iago a mârâit aprobator.

— Domnule? a spus Sukarno, cu moacă de înmormântare. Recunosc că spun asta din cauza cantității mari de FEC din sistemul meu, dar vă rog să vă gândiți la posibilitatea de a ne lua cu dumneavoastră pe mine și pe Mahyadi Panggabean.

— Nu, a răspuns Iago, nu putem. Trebuie să stați aici până sunteți recuperați. Voi informa autoritățile despre poziția voastră. Dar dacă

lucrurile stau așa cum bănuiesc eu că ar sta, autoritățile or să apară oricum, cât de curând.

— Înțeleg, domnule, a zis Sukarno, cu ochii umezi.

Ceva mai încolo, spre stânga, Mahyadi Panggabean a început să se smiorcăie încetișor.

Sapho și Iago au încărcat felurite provizii în *Romul*. Diana nu i-a ajutat. A dat deoparte niște vegetație și-a privit prin materialul transparent. Atâta negru! Și învălmășeala luxuriantă a stelelor. Apoi capsula s-a învârtit, a apărut Soarele, iar stelele și-au retras cornițele în cochiliile lor negre.

Urmărind mișcarea piezișă a Soarelui pe cer, a încercat să-și acordeze mintea la ritmurile ascunse ale problemei. Lumina Soarelui era strălucitoare, de un galben palid, aproape alb, în afară de centura centrală, unde sticlea în nuanțe vag verzui. Întunecimea cotropitoare. Vidul hrănitor, vidul devorator.

Concentrează-te, și-a spus. Problema, însă, părea blocată între două improbabilități — dispariția ucigașului pe de-o parte, dispariția glonțului pe de alta. O soluție veritabilă ar fi însemnat dizolvarea uneia dintre imposibilități, dar nu-i era clar care dintre ele era mai vulnerabilă. Și-a lăsat mintea să rătăcească. *Bruschețea* cu care sucombase Bar-le-duc. Liniuța aceea roșie, subțiratică. Cum faci pe cineva să dispară?

Îl faci să explodeze. Îl atomizezi.

Nu-l căutaseră pe Bar deoarece fuseseră convinși că se transformase în vapori.

A simțit o furnicătură în burtă. Era… ceva. Firișoarele de păr de pe ceafă i s-au zbârlit.

Dacă cele două probleme — persoana dispărută, arma dispărută — *se anulau una pe cealaltă?* Nu-i era clar cum anume, dar avea senzația că soluția misterului era pe undeva pe-acolo… cumva.

Și-a spus, apoi: au explodat două chestii: Bar-le-duc și învelișul capsulei. Dacă ultima nu fusese un efect secundar al morții bărbatului, ci… *cauza*. A

încercat să-și imagineze o armă conținută în textura pereților casei, trăgând cu forță asimetrică, atât spre interior, cât să-l facă zob pe Bar-le-duc, cât și spre exterior, suficient ca să-i rupă nava în două. Era oare posibil?

Era plauzibil?

Soluția nu părea, totuși, prea nimerită, ci incompletă, sau perpendiculară pe un răspuns mai elegant. Însă nu *complet* greșită, a cugetat Diana. Avea și ceva corect. Diana fusese mereu bună la intuirea corectitudinii unei soluții, chiar și înainte să aibă detaliile care să i-o confirme.

Raționamentul respectiv avea și o problemă adiacentă, desigur. Cine să fi plasat o asemenea armă în peretele casei?

Cine, dacă nu proprietarul?

Iago a plutit alături de ea.

— O să-mi pară rău după casa asta. Fiindcă nu cred că mă mai pot întoarce aici vreodată.

— Ce păcat, a zis ea, cu buzele strânse.

— Va trebui, a zis Iago cu o ezitare neobișnuită pentru el, să călătorim, o vreme, din loc în loc. Diana, îmi cer iertare dacă asta te face să te superi pe mine.

Fata i-a aruncat o privire scurtă, apoi a continuat să se uite afară.

— Nu fi absurd, a zis cu arțag, de ce să mă supăr? *Nu* m-am supărat.

— Ai auzit ce-a zis mai devreme Mahyadi Panggabean?

Diana s-a simțit copleșită de osteneală și agasare, și și-a întors fața de la el.

— Bar-le-duc a fost autorizat de propriul meu Clan. Da, am auzit. Nu-i așa de surprinzător, nu? Puterea are oroare de vacuum. Ulanovii n-ar dezmembra întreaga structură a Clanului. Ar pune vreo marionetă în scaunul de pilotaj… sau altceva, poate niște membri cu inițiativă ai Clanului au pus mâna pe putere și-au ajuns la o înțelegere cu

Ulanovii. Atâta timp cât părinții mei sunt bine, iar sora mea la fel, nu-mi pasă prea mult.

— Diana, a dat el să spună.

— Aș prefera să fiu singură acum, Iago, s-a răstit ea.

N-a mai insistat: a lăsat-o în pace și și-a văzut mai departe de încărcat *Romul*.

Ultimul lucru dus la bord a fost RACdroidul, apoi — după ce și-au luat iute rămas-bun de la Mahyadi Panggabean și Sukarno — el, Sapho și Diana, încă mohorâtă, au urcat la bord și-au închis după ei trapa principală de acces.

Plecarea a fost întârziată, totuși, de dificultatea de a se debarasa de nava distrusă a lui Bar-le-duc. Andocase chiar la sasul din spate al *Romului*, însă zona de prindere fusese deformată de explozie, strâmbând îmbinarea porții cu vreo cinci grade. Abia după o oră, folosind o cheie energetică, au izbutit să oblige încăpățânatul metal al navei spațiale să revină la configurația inițială. Nu chiar cum fusese la început, asta s-a dovedit imposibil, însă suficient pentru deblocarea mecanismului. Iago a acoperit întreaga poartă cu material izolant și, într-un târziu, s-au depărtat de Dunronin și-au accelerat la un sfert de g în întunecime.

7. PE GARLAND 400

Călătoria a durat trei zile bătute pe muchie până la Garland 400, adunătura de capsule antinomiene unde locuia (așa promisese Iago) o expertă în droizi care putea stabili, o dată pentru totdeauna, dacă mașinăria se defectase sau nu. Iago a decis să pornească la drum pe un traseu intenționat greșit, vreme de șase ore, la accelerație maximă, făcând ca începutul călătoriei să fie un interval foarte puțin confortabil, înăuntrul banchetelor-g. Apoi a urmat o oră de zbor fără gravitație, timp în care au mâncat ceva. După aceea, pentru a recupera timpul pierdut, încă patru ore la accelerație maximă, în banchetele-g. Diana se simțea ca naiba, nici adormită nici trează, mâncată de un disconfort neîntrerupt. Gândurile i se roteau, prinse în aceeași buclă: Bar-le-duc murise, Bar-le-duc nu murise, Bar-le-duc murise, Bar-le-duc nu putea fi mort. Pene sau plumb? gândea. *Pene sau plumb? Pene sau plumb?* Îl făcuse arma să explodeze pe Bar-le-duc sau Bar-le-duc făcuse să explodeze arma. Trebuia să fie asta sau cealaltă. Trebuia să fie asta sau cealaltă? Până și întrebarea în sine *trebuia să fie asta sau cealaltă!* Pene sau plumb? Pene sau plumb?

Când, în cele din urmă, au stablit cursul corect, iar forța g s-a topit, Diana era deja nervoasă și extenuată. A luat o cină ușoară și a privit de una singură o carte, încercând să ignore conversația lui Iago și Sapho. Sapho voia să învețe să piloteze o navă de acel tip, iar Iago îi explica interfața de comandă, îi trecea în revistă slăbiciunile și poticnelile, consumul de combustibil și așa mai departe.

Diana, într-un târziu, s-a prins cu centura într-un ungher și s-a culcat. Iago a micșorat intensitatea luminilor și s-a culcat și el. La fel și Sapho.

Însă somnul Dianei era agitat. Se tot trezea și atârna acolo, în aer, fără să facă altceva decât să se uite țintă la cabina nemișcată, la licărul albicios al panoului de comandă, ascultând zumzetul motorului. A adormit iar, s-a trezit și a adormit din nou.

Și a visat. Era vorba despre o serie de vise ce se întrepătrundeau, cu aer gotic și atmosferă terifiantă, dar nu reținea detaliile, ci doar că totul era înfiorător de complicat. Era un lucru deranjant în sine. *Întotdeauna* ținuse minte visele. Era ceva necesar pentru talentul său de a rezolva probleme. Dar de data asta nu și-a putut aminti decât ultima parte a visului. În vis erau trei: Diana, madam Joad și o a treia persoană, în spatele ei, pe care n-o putea vedea sau numi. Stăteau cu toții pe țărmul unei mări roșii, de un roșu intens, ca al roșiilor, un roșu artificial. Era de sânge marea asta, o ditamai băltoaca de sânge aflat sub influența gravitației. Talazuri mici se spărgeau de mal la picioarele ei, cu sunete oribile, ca niște sorbituri și plescăieli. Era tare și îndesat nisipul. „Cu un pic de căldură," zicea madam Joad, „știi în ce o să se transforme acest nisip? După o mică explozie atomică. Vom detona, vom detona." „Dar mai întâi să ne luăm timp ca să ne depărtăm," zicea Diana, neliniștită, îngrijorată că, dacă nu erau atenți, avea să se producă un dezastru. „*Sub* valuri, draga mea," zicea madam Joad, „acolo o să ne ducem! Trebuie să înveți să respiri în apă. Asta făceai în uterul matern, nu? Respirai fluidul dătător de viață al mamei tale — înseamnă, pur și simplu, *să te întorci în acel timp*. Îți. Vei. Aminti." „Nuu," a țipat Diana, însă fluidul roșu se înălța ca un val înainte-i; n-a mai fost, apoi, decât ea: dădea din mâini și din picioare într-un acces epileptic de panică, iar chestia îi intra în gură.

S-a trezit asudată, gâfâind după aer. Inima îi bubuia în piept. Somnul ieșea din discuție, așa că fata și-a desfăcut centura și a început să plutească prin cabină. A băut un pic de apă, apoi — crezând că ar fi ajutat-o cu noianul forfotitor de gânduri și cu frica din suflet — a luat câteva guri de votcă de orez. Dar i s-a făcut rău și atât. Priveliștea, văzută prin hubloul principal avea acea nemișcare stranie pe care o călătorie spațială de calitate i-o înfățișează călătorului. Oricâte mii de kilometri pe secundă ai străbate, arată mereu ca și cum nu s-ar mișca nimic. Diana și-a zis: „L-am respirat pe Bar-le-duc făcut vapori, l-am tras în plămâni. Toți am făcut asta. L-am absorbit. Canibalism involuntar. Despre asta am visat.”

A început să plângă.

Părea că o să bocească pe vecie, dar, în cele din urmă, a contenit. Sigur că da. S-a dus plutind către priciul ei, și-a prins centura din nou și s-a întins. Orele au curs în felul lor misterios, de nemăsurat.

Următoarea zi a fost ca o pâclă. Și în noaptea de după a fost atât de ostenită că a dormit unsprezece ore, iar la trezire nu ținea minte să fi visat defel.

8. DIANA E MÂNIOASĂ

Trecerea de la nemișcarea silită și de la interacțiunile vagi de zi cu zi din cabina *Romului* la petrecerea nebună din prima capsulă de pe Garland 400 a fost, într-o oarecare măsură, șocantă. Au lăsat-o pe Sapho pe vas și și-au croit drum prin mulțimile care scandau, se adăpau cu alcool și copulau. Au trecut apoi prin capsula alăturată și prin cea de după ea. Aici Iago i-a prezentat-o pe Aishwarya, iar bătrâna a verificat cu atenție sigiliile RACdroidului și l-a declarat întreg, cușer și deloc defect.

Asta însemna că trebuia ca datele să fie luate în serios.

Băură cu toții câte un glob de coca neagră, rece, iar Diana simți un bâzâit stimulator prin vene.

— Așadar, până la urmă, împușcătura care l-a ucis pe Bar-le-duc trebuie să fi provenit, până la urmă, din afara capsulei, zise Iago.

— Scânteia aceea de lumină, îi reaminti Sapho. Am văzut lumina. Trebuie să fi făcut parte din toată tărășenia.

— Poate. Deși străfulgerarea s-a produs cu destul de mult timp înaintea impactului.

— Poate, făcu Aishwarya, lumina nu a avut absolut nimic de-a face cu moartea lui Monsieur Bar-le-duc. O fluctuație cuantică. O bucată de gheață lovită de un micrometeorit. Ar putea fi zeci de lucruri. Experiența m-a învățat că avem tendința, adeseori, să vedem legături acolo unde nu-i decât coincidență. Conștiința caută structură. Așa-i cu maimuțele antropoide, știi doar.

— Dar aici, aici, aici — în înregistrările droidului, adică — avem *date*. Sunt de

necombătut, zise Iago. Nu ne putem certa cu ele. Focul a fost tras din afară.

— Într-adevăr, încuviință Aishwarya.

— Ce s-a întâmplat, deci, cu glonțul? insistă Iago. A fost destul de puternic ca să facă țăndări o navă spațială din metal, să pătrundă prin jumătatea de metru de plastic a zidului casei și să-l vaporizeze pe Bar-le-duc. Însă, în loc să țâșnească prin cealaltă parte a capsulei… pur și simplu dispare? Cum explici așa ceva?

Sorbiră din băuturi, mestecară și, un timp, tăcură.

— Să vă spun ce cred eu că-i interesant aici? zise Diana. *Coordonarea*. Șalupa lui Bar-le-duc a reușit să se strecoare nevăzută de sistemele tale de alarmă, e pe cale să andocheze, să-ți facă praf pereții și să ne ia pe toți ca din oală. Apoi o sclipire misterioasă de lumină — spumă cuantică, sigur, sau asteroid hoinar, ce-o fi fost — se nimerește *să se aprindă*, precum Steaua Magilor, pentru a ne avertiza.

— Coincidență, sugeră Iago, după cum tocmai a zis buna mea prietenă…

Dia îl ignoră.

— Și *apoi* Bar-le-duc ne abordează, cu gorilele lui, iar tu nu poți face altceva decât să negociezi o amnistie legală pentru mine.

— Pe mine nu m-ar fi lăsat în pace orice i-aș fi spus, zise Iago. De prea mulți ani mă urmărea. Eram marele premiu al carierei sale.

— N-ai fi putut să te lupți? întrebă Aishwarya. Nu cumva ai *uitat* cum se luptă?

— Dacă mă luptam, am fi murit cu toții, spuse Iago. Asta s-ar fi întâmplat cu certitudine. A venit însoțit de patru agenți mercenari. Și, pe lângă asta, înțelegerea făcută cu el — imunitate legală pentru doamna Argent, aici de față — depindea de supunerea mea la arestare. Înțelegerea era importantă. Așadar, nu am opus rezistență arestării.

— Exact asta zic și eu, zise Diana. Momentul *trebuie* să fie semnificativ! Erai pe cale să pornești cu el — și *exact în acel moment* un individ necunoscut se întâmplă să-ți zboare pe lângă casă și-l reduce la o pâclă de sânge și organe. Madam Aishwarya crede în coincidențe, iar eu îi respect pe deplin experiența de viață superioară. Dar am impresia *că prea bine se potrivește* ca să fie întâmplare la mijloc.

— Întâmplare, rosti inexpresiv Iago.

— Ții ascuns ceva de mine, Jack, zise Diana.

— Chiar așa? De obicei mi se pare o strategie bună.

— Of, știu că nu *tu* l-ai ucis, spuse fata. Eram acolo lângă tine, și RACdroidul confirmă. Însă, chiar dacă n-ai tras tu, mă-ntreb dacă, totuși, n-ai ceva de-a face cu asta.

— Domnișoară Diana! obiectă, neașteptat, Sapho. Cum poți spune așa ceva?

Iago însă râse, iarăși.

— Ai fost acolo, Diana. Ești alibiul meu! Până și *alibiul* crede că-s vinovat, atunci ce șansă…

— Și droidul de asemenea, completă Aishwarya.

— Ce?

— Și el e alibiul tău.

— Și el, da. Și încă un alibi infailibil. A, dar mașina asta e nespus de valoroasă, zise Iago întinzând mâna și bătând afectuos cu palma suprafața metalică a robotului. Vedeți voi, mai înainte de orice, *dacă* l-am ucis pe Bar asta înseamnă că m-am împotrivit arestării, iar una ca asta ar invalida contractul. Și nici imunitatea ta n-ar mai fi validă.

— Imunitatea mea! repetă, batjocoritoare, Diana.

— Crede-mă, îi zise el cu glas decis, că aș face totul ca să împiedic invalidarea imunității tale legale.

Fata reușise, până atunci, să-și țină în frâu starea de agasare, dar asta era prea de tot. Era picătura

care umplea paharul. Diana se săturase de pălăvrăgeala asta fără rost, așa că se împinse tare cu ambele picioare și se depărtă de-acolo, fără să zică rămas bun. Era, desigur, o grosolănie. Dar nu-i mai păsa.

Iago avu înțelepciunea de a o lăsa pe Diana, o vreme, în apele ei. Fata exploră întreaga suprafață verde din capsulă, apoi își petrecu jumătate de oră holbându-se în spațiu. Băștinașii se holbau la ea, de pe ramuri ori de pe feluritele verande înclinate și geamuri din jur, iar asta o speria. Nu o abordă nimeni, darmite să fie violenți, însă supravegherea lor mută era simțită ca o apăsare de Diana.

— Domnișoară Diana?

Era Sapho.

— M-a enervat. Mă *calcă pe nervi*.

— Jack? Sunt sigură că-ți vrea numai binele.

— Cum îl poți apăra? se răți Diana la cealaltă fată. El a provocat toată situația, pe Korkura. Te-a pus în aceeași încăpere cu bărbatul care te-a violat. Pentru el a fost un *joc!*

— A fost dreptate numai, ripostă demnă Sapho.

Altcândva aceste vorbe, și felul în care le spusese Sapho, ar fi făcut-o pe Diana să renunțe. Însă se lăsa purtată de orbirea propriei mânii.

— Dreptate? A fost oribil, mi-a dat coșmaruri! Sânge, moarte și mutilare. Oribil.

— Crezi că pentru mine n-a fost oribil? zise, roșind, Sapho. Eu am împins barosul către capul lui. Și pentru mine a fost oribil. Dar vin de pe o lume unde locuitorii nu-s izolați de orori, precum cei bogați.

— Sapho! țipă, surprinsă, Diana. Ce-i cu obrăznicia asta?

Fața smeadă a lui Sapho s-a întunecat și mai tare, iar mâinile au prins să-i tremure.

— El înțelege dreptatea. Tu nu. Tu nu-l înțelegi deloc.

— Pentru numele zeiței, Sapho… asta-i fiindcă ești în sevraj după FEC?

— Zeița ta-i o farsă, continuă, aprinsă, Sapho. Ra-Allah o să o ardă scrum cu lumina măreției Sale.

Apoi, fiindcă substanța psihoactivă nu fusese întrutotul metabolizată de sistemul său, și fiindcă o asemenea neascultare era cu totul împotriva felului în care fusese învățată, Sapho izbucni în lacrimi.

— Domnișoară! Îmi pare rău… îmi pare rău, tare rău!

— Serios, Sapho! zise Diana făcând ochii mari. Parcă nu ești tu!

— E adevărat. E adevărul. Îmi pare rău, domnișoară… mii de scuze. Mă întorc pe *Rom*. Și-o să stau acolo până mă adun cu firea. Până îmi revine politețea, domnișoară.

Și, zvâcnind cu putere din picioare, Sapho țâșni spre ieșirea din capsulă.

Diana rămăsese perplexă — servitorii nu vorbeau în acest fel cu stăpânele. Toată lumea își trata membrii gospodăriei cu FEC, desigur, dar nimeni nu voia să creadă că substanța ar fi fost singurul motiv al credinței lor.

Iago pluti înspre ea.

— Era Sapho, parcă, ieșind din capsulă? Încotro se duce?

Diana nu mai putu să reziste.

— Vrei să știi de ce am ciudă pe tine? zise.

Deși părea cam surprins, el încuviință din cap.

— Nu e fiindcă că ai un înger păzitor. Înger păzitor, care te ferește de închisoare și te scapă de dușmani… ăsta e un lucru *teribil* de folositor. Nu e din cauza asta.

— Dia, ce s-a întâmplat?

— E felul în care insiști să vezi lucrurile, de parcă ai avea o *perspectivă* angelică. E inuman.

— O să trebuiască să dezvolți asta un pic, zise cu precauție Iago.

— Așa deci? Ascultă: pe Korkura mi-ai oferit cadoul unui mister polițist real. Știai că-mi plac enigmele criminalistice. Mai mult de-atât, știai că

am o *pasiune* pentru ele. Mi-ai oferit, deci, moartea unei ființe umane.

Felul în care-l trăgea la răspundere păru să-l aprindă pe Iago.

— Ce-am făcut? Am aranjat ca un violator să fie pus în calea uneia dintre victimele sale. Am aranjat în așa fel ca victima să-i poată plăti fapta. Și tu îmi spui că a fost rău.

— Nu pretind că… el…

Fata dădu să se lege, automat, la rețeaua bId-ului pentru a căuta numele uitat, dar era, desigur, deconectată. Mai prelungi deci momentul de ezitare, pierzându-și din elanul furiei în vreme ce-și răscolea memoria după…

— Leron. Leron, da, nu pretind că ar fi fost vreun martir inocent. Dar nu trebuia să-i aranjezi moartea! De ce te-ai băgat *tu*? *Există* Pravila Ulanova, iar violul e trecut acolo la infracțiuni. Ai fi putut alerta autoritățile competente.

— Chiar așa, Diana? replică el. Crezi că, în mijlocul Periferiei, legea Ulanovilor e interesată de asemenea mărunțișuri?

— Violul nu-i deloc un mărunțiș!

— Fii realistă, Diana! Știi pentru ce se dau cele mai multe sancțiuni după Pravilă? Pentru fraude comerciale. Corporațiile mai mici și bandele, uneori și negustorii pe cont propriu, care încearcă să scape de birul comercal și de taxele pe vânzări. În periferie, unde trocul e ceva obișnuit și supravegherea puțină, se ocupă cu infracțiunile mai bătătoare la ochi, ce nu respectă regula celor 70%. Fac niște raiduri mari când și când și arestează persoane ce prezintă disparități între bunurile materiale și averea declarată și trecută în conturi legitime. Alte infracțiuni sunt pedepsite doar dacă se produc în locuri onorabile. Tu *chiar* crezi că poliția ar fi fost interesată de necazurile unei persoane ca Sapho?

— Mi-ai oferit moartea omului drept *cadou!* Mie, o fată de șaisprezece ani! Ți s-a părut

potrivit?

Iago începea să-și piardă cumpătul.

— Doar n-o să-mi spui că nu-ți *place la nebunie* să rezolvi cazuri de crimă? Te-ai băgat în mii până acum. Crima este *pasiunea* ta.

— Îmi place să pun cap la cap piesele, zise ea ridicând prea tare vocea. Nu *moartea.* Nu sunt morbidă, Iago. Îmi plac enigmele! Am fost făcută să rezolv mistere.

— Dacă ar fi adevărat, mârâi el, ți-ai trece vremea rezolvând enigma Diamantului Imperial furat, sau pe cel al răpirii moștenitoarei. Ai fi ca Eva, ai încerca să dai de capăt unor mistere pur intelectuale, precum Supernovele-Șampanie. Dar nu faci asta. Revii, iar și iar, la acest tip anume de enigmă. Sigur, îți place să îmbini piesele… dar știi că-i și altceva la mjloc. Moartea e cea care te fascinează. Rezolvând cazuri individuale, te apropii de rezolvarea celui mai mare mister dintre toate — mortalitatea însăși.

Îl privi, desumflată, și zise cu voce slabă, neconvinsă:

— Nu.

— Hai, Diana! Nu poți să-mi spui, doar, că simți *pe bune* aceeași *satisfacție* când rezolvi un caz de omor ca atunci când elucidezi un furt sau o fraudă. Când ai auzit că Leron a fost omorât, la ce te-ai gândit? Te-a apucat jalea, fiindcă nicio femeie nu-i o insulă și fiece moarte a unui om atentează la ființa ta? Sau erai *încântată*?

— Să n-aud *deloc*. Mi-ai făcut cadou o *moarte* la a șaisprezecea aniversare, zise din nou Diana. Nu-ți dai seama ce grotesc poate fi?

— Indignarea ta e o reacție pur intelectuală, spuse Iago. Nu simți scârba în măruntaie. Bar-le-duc zicea că moartea este mediul meu. N-am ales să fie așa, dar poate avea dreptate. Ei bine, să-ți spun ceva: e și al tău.

— Nu, replică ea. Deloc-*deloc* nu-i așa.

— Suntem aidoma. Asta nu te face psihopată. Nu *cauți* moartea altora. Ești însă moștenitoarea unui Clan bogat și puternic, iar moartea e moneda puterii. Dacă ai fi prea sensibilă ca să ai de-a face cu asta, emoțional vorbind, atunci…

— Atunci ce? N-aș lua conducerea MAHclanului? zise Diana clătinând din cap. Dar am avut vreodată de ales?

Și furia lui Iago se potolise. Își duse palma stângă spre creștetul capului, iar cu cea dreaptă se apucă de bărbie. Era un gest bizar de contemplativ, aducând cu cel al unei maimuțe antropoide.

— Sunt multe ascunzișuri în Sistem, presupun, zise. Dar ar însemna exil. Ar însemna evitare. Individual vorbind, moartea înseamnă întotdeauna brutalitate, violență. Însă, la o privire mai de ansamblu, moartea e ca un grafic în formă de curbă pe care stă în echilibru cosmosul. Fără ea n-ar funcționa nimic, totul s-ar prăbuși, îmbâcsit, stagnând. Moartea e *curgere*. E lubrifierea necesară a mișcării universale. Nu este, în sine, demnă nici de laude și nici de vină.

— Moartea, totuși, e mereu individuală, obiectă ea cu glas scăzut, pentru persoana care sucombă.

— E drept, încuviință el și-și împreună degetele de la mâini, aducându-le înaintea sa. Ar trebui s-o vedem din ambele perspective, ai dreptate. Dacă n-ai decât viziunea de ansamblu asupra morții, ești un soi de monstru și nimic mai mult. Dar, invers, dacă nu vezi decât aspectele *personale*, atunci politica, la scara miilor de miliarde care locuiesc în Sistem, va fi pentru tine un domeniu opac.

— Să fii necruțător… zise Diana.

— Nimeni nu poate răsturna un dictator fascist fiind mai drăguță decât el. Motivul e acesta: prin definiție, toți ceilalți sunt deja mai drăguți decât dictatorul fascist.

— Sunt prea tânără ca să conduc o revoluție, zise Diana.

— Ha! făcu Iago și zâmbi. Nu *vârsta* e un impediment. Starea *minții* tale e impedimentul. E o chestiune de… duritate, desigur. În fine, am niște vești pentru tine și cred că o să te bucure. Dar nu știu sigur.

— Ce vești?

Mai întâi Iago tăcu, aruncându-și privirea prin capsulă. Aishwarya, sau alți localnici, aranjase de-a lungul pereților, în formă de șiruri și constelații, o mulțime de prisme și bile transparente. Când întreaga structură se rotea, iar soarele pătrundea pe geamuri, cristalele produceau o succesiune de curcubee și scânteieri, de la sângeriu către galben, apoi verde, până la indigo-ul ce reprezenta doar un ton mai deschis al culorii spațiului. Luminițele și peticele de culoare se alergau, imprevizibil, prin verdeața de felurite nuanțe.

— Bar-le-duc a venit direct la mine acasă, zise Iago. A apărut îndată ce-am terminat de andocat și de descărcat bagajul. *Știa* că suntem acolo. Cum ar fi putut? Nu i-am spus eu, iar Sapho *n-ar fi putut* să-i spună. N-ar fi avut acces la mijloace de comunicare nici să fi vrut.

— Ei bine, *eu* nu i-am spus, obiectă Diana.

— Ba, totuși, da, zise Iago. N-ai *vrut*. Dar ai vorbit cu Eva. Eva a folosit conversația ca să introducă un program-spion în IA-ul navei. Un program, de altfel, foarte iscusit. Mă așteptam, adică, să o facă, și am avut instalat un vânător-de-coduri, unul dintre cele mai bune. Virusul s-a răspândit, multiplicându-se de opt milioane de ori, și a ajuns *peste tot*. Un program foarte dificil de curățat. Am crezut că am izbutit, dar se pare, evident, că n-a fost așa.

Diana îl privea țintă.

— E ceva cotrafactual, o glumă sau vreun fel de… așa-i?

— E cât se poate de real.

— Despre sora mea vorbim.

— Îmi… zise Iago și se uită împrejur, la diferitele construcții, parapete și cabluri, la sutele de nuanțe de verde și la trapezul luminos, cu muchii rotunjite, format de lumina ce pătrundea pe geamul principal în timp ce structura se răsucea încetișor. Îmi pare rău, termină într-un târziu.

— Mai putem fi urmăriți?

— Nu. Adică sper, dar, sincer, nu cred. Se implantase în conectorul informațional al *Romului roșu*. De obicei îl las să meargă fiindcă… fiindcă o navă *deconectată* dă mai mult de bănuit decât una conectată la fluxul general de date. Dar am deviat urma și am deconectat nava, așa că nu cred că mai putem fi urmăriți.

— Eva, zise Diana vorbind lent și răspicat, de parcă ar fi existat vreun pericol de care Iago nu era conștient, e sora mea, și mai mult decât o soră. De ce-ar face una ca asta? *Dacă* ea a făcut asta.

— La condițional, notă Iago. Ei, vezi, la asta mă referem. Sistemul e brutal și nemilos. Dacă refuzi să accepți asta, te va distruge. Așadar, întrebarea este: cât de repede se poate adapta la brutalitate mintea ta? Aceasta a fost adevărata natură a darului meu pentru tine, la ultima aniversare. Să vezi ce se întâmplă cu abilitățile tale de analiză și sinteză când *dacă* devine *este.* Când ficțiunea unui posibil caz de omor, existent într-una dintre miile de miliarde de lumi virtuale, a devenit un cadavru adevărat, la ușa ta.

— De ce să facă Eva așa ceva? repetă Diana cu voce mai cumpănită. *Sora* mea. Sora *mea*.

— De ce? Putere, presupun. Și ideea că Ulanovii ar fi în stare să arunce în aer stația de plasmaser de la Tobruk ca să o oprească pe Eva să ajungă în spațiu… asta nu prea s-a *potrivit*. De ce să n-o aresteze? A fost o cacealma. Și cacealmalele îmi dau de bănuit.

— Ai suspectat-o în tot acest timp?

Bărbatul dădu din cap că da.

— Cred că și tu, deși conștient nu ți-ai fi permis să-ți dai seama.

— Dar e sora mea, zise Diana.

— Și tu ești sora ei. Iar *ea* trebuia să accepte că, în vi-itor, ar fi fost numărul doi, după ce părinții tăi se retrăgeau.

— Eva este perfect mulțumită cu cercetările academice, zise Diana. N-o interesează puterea defel. Când rostesc vorbele astea, completă strângându-și la piept genunchii, îmi dau seama că-s greșite. Nu? Evident că o interesează puterea.

— E umană, admise Iago.

— Sigur că nu-i mulțumită să facă doar cercetare, zise Diana. Bun. Ce-a făcut, deci?

— A făcut, presupun, o înțelegere cu Ulanovii. Le-ar prinde bine, socotesc eu, dacă ar putea menține Clanul Argent într-o poziție subordonată. Dar nu mai au încredere în părinții tăi, și nici în tine. Eva, desigur, ar fi mai potrivită decât cineva din afară, ori vreun colaboraționist. Ulanovii o cred mai dintr-o bucată, mai ușor de ținut sub control, politic, decât pe părinții tăi sau pe tine. Trebuie să fi acceptat să vă predea pe tine și pe părinții voștri — nu cred că Ulanovii ar fi primit altă învoială. Probabil că a stabilit, prin contract, să plătească impozite mai împovărătoare și să ofere acces sporit la datele stocate de Clanul Argent. Și în schimb i-au spus că poate conduce Clanul.

Diana simți că undeva, în plexul ei solar, se învârtejea ceva. Nu era plăcut, dar nici deosebit de chinuitor.

— Nu cred o iotă, zise fata.

Dar credea, cum să nu. Pricepuse pe dată cum stăteau cu adevărat lucrurile. Așa că, scrupuloasă ca întotdeauna în asemenea chestiuni, se corectă:

— Sau, poate, *cred,* să zicem. Dar nu văd cum…

Nu mai putea continua. În acel moment, de fapt, vedea prea bine. Vedea jocul tot, integral.

Iago îi sfârși propoziția:

— Nu vezi că ar fi în stare să-ți facă orice? Sunt sigur că ar *prefera* să n-o facă, dacă circumstanțele o permit. Dar nu văd cum te-ar putea lăsa slobodă.

Furia Dianei căpătase, între timp, forma unei apăsări, a unei stări de plâns, devenise un nod în piept. Alese, cu un efort de voință, să nu plângă. Deschise gura, în loc de asta, și zise:

— Întreaga viață mi-a fost întoarsă pe dos și eviscerată.

Era pe punctul să izbucnească în lacrimi, dar se abținu.

— Și pentru ce? Reconfigurări tectonice ale blocurilor de putere? Clanul Onbekend suie, Clanul Argent coboară? Felul ăsta *alandala* în care se petrec lucrurile mă enervează cel mai tare.

— PVL a fost catalizatorul, sau mai degrabă zvonul că ar exista PVL, zise Iago. Posibilitatea unei arme care ar putea distruge Soarele. Gândul la zborul spre stele. Cum să nu influențeze starea de fapt așa ceva?

— Dar nu-i *real!* zise Diana aprinzându-se iarăși de furie și înlocuindu-și dorința de a plânge cu cheful de a pocni pe cineva. Nu este posibil teoretic și cu siguranță nu-i *actual!* Pe tine te vânează fiindcă își închipuie că ai în cap schemele lui McAuley… și nu le ai! Sau da?

— Nu, zise el, nu le am.

— Ulanovii au ajuns așa de obișnuiți să impună legea, că acum au impresia că pot impune și legilor fizicii. E… atât de provocator!

Fata băgă de seamă cum o privea el și, deodată, începu să râdă.

— Eu știu, zise ducându-și o mână la gură. Ce cred ei… asa contează de fapt. Nu adevărul. Dar să fii hăituit, distrus și amenințat pe baza unui *zvon*… e așa de absurd.

Diana râse, iar el zâmbi. Fata nu mai simți, în clipa aceea, niciun pic de furie. Îl îmbrățișă pe Iago.

— Sigur, e vorba de ce miză are jocul, zise Iago întinzându-și picioarele în aer și căscând. O să mă întorc pe navă un pic. Mă duc să văd ce face Sapho, dacă a terminat cu rugăciunile către Ra-Allah. Să mă asigur că petrecăreții din capsula aia nu-i dau de furcă. Vii și tu?

Diana se simțea îmbărbătată acum. Părea că era mai ușoară pe dinăuntru, dar nu-și dădea seama, exact, de ce. Însă cel puțin plânsul și mânia se retrăseseră înăuntrul său, ca niște cornițe de melc.

— Vin și eu mai încolo. Mai stau un pic pe-aici.

— Prea bine, domnișoară, făcu Iago, imitându-și manierele de altădată.

— Până la urmă, zise ea, cineva l-a ucis pe Bar-le-duc. Nu-mi dau seama nici cum, darmite cine a făcut-o. Și asta mă roade.

— A, domnișoara Diana din Clanul Argent, concepută ca să rezolve probleme — dacă *tu* n-o poți face, nimeni nu poate. Să las cu tine RACdroidul?

— Da, vreau să mă mai uit pe înregistrări.

— Adu-l pe *Romul roșu* când ai terminat cu el, da? Aș prefera să-l țin încuiat, la loc sigur. După Aishwarya, avem șanse mari ca petrecăreții de alături să încerce să-l fure de îndată ce se trezesc îndeajuns cât să-și dea seama că-i de valoare.

Și, zicând acestea, o lăsă singură.

9. MISTERUL E REZOLVAT

—

O rază ascuțită de soare aluneca extrem de lent peste frunziș și peste pământul acoperit de mușchi. Rațele, invizibile printre crengi, măcăneau în voie. Diana trase în piept aerul oxigenat. Poate că lucrurile erau departe de a fi în regulă, dar atât timp cât mai putea să *rezolve probleme*, totul avea să fie bine. Ce altceva era viitorul, dacă nu o serie de probleme încă nerezolvate?

Pe de altă parte, nu orice enigmă are și soluție.

Modelul refuza să i se adune în minte. Ceva îi stătea în cale. Buna ei dispoziție, abia căpătată, începea din nou să se dezumfle.

Trecu, iarăși, prin datele aflate în RACdroid. Nu era nimeni, din câte vedea, prin tufișuri. Lovitura care îl ucisese pe Bar-le-duc nu pornise de acolo. Nu trăsese nici unul dintre agenții lui Bar, și cu atât mai puțin Iago, Sapho sau Diana însăși. Asta era clar. Însă, oricum ar fi sucit datele, nu putea spune dacă glonțul fatal venise din exteriorul capsulei sau din peretele însuși.

Aishwarya pluti într-acolo ca să vadă ce făcea fata.

— Văd că parcurgi ultimele momente ale lui Bar-le-duc.

— Încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Cine l-a ucis nu putea fi în casă. Trebuie să fi tras de afară. A fost o lovitură suficient de puternică încât să facă țăndări o navă spațială, să spargă învelișul dintr-o parte a casei și să-l transforme pe Bar-le-duc în vapori roșii. Atunci de ce n-a trecut, la ieșire, prin partea opusă a peretelui?

Aishwarya ridică din umeri.

— Crezi că *asta* e întrebarea interesantă?

— Este, zise precaută Diana, *o* întrebare. Încotro a apucat-o proiectilul?

— Poate a avut noroc de un ricoșeu și a ieșit pe unde-a intrat, zise bătrâna. Poate a fost un soi de cartuș special, proiectat să se dizolve când dă de carne umană.

— Dar *există* asemenea gloanțe? întrebă Diana, cu ochii mari.

— De unde să știu eu! zise Aishwarya. Nu-s armurier! Chestiile astea tehnice mă obosesc la culme. Lucrurile nu-s așa de interesante ca oamenii.

— Bine, rosti Diana, merg pe ideea ta. Momentul uciderii *este* interesant. Bar-le-duc era pe cale să-l ia pe Iago — pe Jack, adică — și să plece. Nu, ori momentul uciderii e absolut întâmplător, ori ucigașul a ales exact acel moment pentru a *opri* ceea ce urma să se petreacă.

— Dar cine ar vrea să nu-l vadă pe Jack-din-Sticlă în închisoare? întrebă Aishwarya. La închisoare îi e locul.

— Chiar așa, cine?

Diana simțea o mâncărime în pielea capului și pe ceafă, semn că se apropia de ceva important. Prietenii? Camarazii revoluționari?

— De ce ar face din asta un secret, dacă ar fi ei? Să zicem că o șalupă antinomiană ar fi trecut întâmplător pe acolo, ar fi văzut — Christos-Hindusul știe cum, dar să presupunem — că Jack era pe cale să fie capturat de faimosul polițist al Ulanovilor. Și-a azvârlit deci proiectilul magic din arma imposibilă și l-a ucis pe ofițerul care executa arestarea. N-ar fi vrut echipajul, după aceea, să ne dea de știre? „Hei, Jack, ți-am salvat viața”…?

— Scenariul ăla, zise Diana simțind că mâncărimea se diminuează, nu *pare* corect. Nu pare plauzibil.

Aishwarya ridică iarăși din umeri.

— Neîndoielnic. Dar e totuși o ipoteză. Da? Bar-le-duc și Jack, știi, au fost prieteni. Acum

multă, multă vreme. Dar Bar a și lucrat multă vreme pentru Ulanovi.

Ceva i se înființă la periferia conștiinței. Cât pe ce să prindă gândul răzleț. Cât pe ce! Însă dispărea deja. Arma imposibilă, își spuse. Glonțul imposibil. Ceva *lipsea* din cadru. Bar-le-duc murise. Știa asta fiindcă… fiindcă ce?

Cum știa asta?

— Mai e ceva sânge de-al lui prin părul lui Iago, zise cu voce tare.

— Cum adică?

— Am presupus că Bar-le-duc e mort. Și *cu siguranță* că așa arată. Doar numai un neghiob are încredere în aparențe. Spune-mi, Ayshwarya, ai putea analiza ADN-ul din niște sânge închegat?

— Da, dacă aș avea echipament, replică bătrâna. Numai că huliganii din afurisitele astea de capsule de periferie mi-au furat de mult tot ce aveam de valoare. Știi unde ar trebui să te duci? La Northface. E o prietenă de-a mea. Vorbește cu ea — e la două zile de zbor la 1 g, nu departe. Capsula ei se cheamă „Penny Lane”. Abordeaz-o cu atenție, totuși; nu-l place prea tare pe Jack. Dar o să-ți facă analiza de ADN. La un preț foarte rezonabil.

— Mulțumesc, zise fata.

Diana luă controlul RACdroidului și-l manevră către intrarea în capsula adiacentă, apoi către sfera mare, unde petrecerea continua. Petrecărețiii, deja, nu mai erau în stare să vorbească. Mulți pluteau în derivă, morți de beți, cu mâinile și picioarele desfăcute și fețele îndobitocite de inconștiență. Mai erau și câteva cupluri care făceau sex, dar nu atât de multe ca mai devreme. Erau mai puține grămezi unde oamenii se cățărau unii peste alții precum broaștele la vremea înmulțirii. Diana, cu droidul, trecu de toate acestea și ajunse pe culoarul de andocare.

Trapa de acces a *Romului* era închisă, probabil mulțumită lui Sapho, care era, justificabil,

precaută. Bătu cu palma în metalul rotunjit al navei spațiale și auzi cum bătaia rezona înăuntru.

Mecanismul se declanșă. Trapa se deschise.

Sapho era acolo. Plângea, cu fața strâmbată și înroșită. Asta ar fi trebuit s-o alerteze de îndată pe Diana, evident, însă emoțiile se escaladaseră într-o asemenea măsură, în acea zi, încât nu i s-a părut că vaietele ar fi fost ceva prea din cale-afară.

— Sapho, zise, poți să bagi RACdroidul ăsta în compartimentul de depozitare?

Diana împinse droidul înăuntru, apoi intră la rândul său. La bordul *Romului*, Iago tocmai întindea mâna după ceva. Sau unghiul din care vedea ea îi făcea corpul să pară mai alungit decât era. Însă impresia nu dură decât o clipă; văzu că nu era Iago defel. Sapho închise trapa și se ghemui la spatele ei.

— O, stăpână, începu să se vaite, agățată de ea.

Silueta din cabină era madam Joad.

— Bună, draga mea, zise ea.

— Ce cauți *tu* aici? întrebă Diana.

— S-ar zice că din *loialitate*, spuse madam Joad. Lucrez acum, până la urmă, pentru sora ta. Iar Sapho, aici de față, mai degrabă ar muri decât să trădeze Clanul! Însă Jack-din-Sticlă al tău nu e membru al *acelei* familii, nu?

— Lucrezi pentru Eva, zise Diana procesând noua informație. Ce-ai făcut cu Iago?

— Jack? Te preocupă soarta lui, deci? Păi nu l-am omorât, oricum, nu *încă*. Nu. L-am înțepat cu un mic agent paralizant pe care-l țin cu mine: paralizie musculară. E selectivă. Am uitat ce vertebre anume afectează, dar poate încă să respire… și să vorbească. L-am băgat într-una dintre banchetele-g. Pentru *bună* păstrare.

Diana se răsuci, ajutându-se de un mâner din perete: și iată-l pe Iago, întins în bancheta-g și arătând aidoma unui cadavru băgat în sicriu.

— Îți spun de pe-acum că *nu-mi place* să pierd vremea, zise madam Joad. A fost cât pe ce —

tânara Sapho, binecuvântată fie-i loialitatea, mi-a explicat cât de aproape a ajuns oribilul ăla de Bar-le-duc să pună mâna pe Jack. Și el, să știi, lucra pentru Eva. Pentru propria ta MAHsoră! Și eu tot pentru ea, normal. Nu fac decât să merg pe urmele lui. Ca să mă asigur.

— Nu pot să cred că Eva te-a angajat pe *tine!*

— Îmi rănești sentimentele, dragă fată! E drept, după ce m-am dat în stambă pe Korkura, am fost retrogradată. Adevărul e că urma să fiu trimisă pe centură, la o muncă diplomatică neimportantă. Nu, mersi! Dar am fost îndeajuns de bine plasată ca să aflu ce urmează. Am folosit ocazia de a sări înainte să fiu împinsă. Am abordat-o pe sora ta și angajată de ea. E o femeie iscusită, Eva Argent. Știe, de pildă, că poziția ei, în momentul ăsta, e *precară*. Dar… ah, dacă ar pune mâna pe rețeta pentru PVL… asta i-ar conferi o putere de *nemăsurat*.

— Iago nu știe secretul tehnologiei PVL!

— Ba cum să nu! Că doar l-a cunoscut personal pe McAuley. Ți-a spus, nu? Poate că nu are încredere în tine. Oamenii care nu prezintă încredere ei înșiși se încred cu greu în alții.

Diana simți că informațiile, felurite, se prăvăleau în interiorul minții ei.

— Nu ți-ar fi fost de folos ca Bar-le-duc să-l prindă pe Jack, îi zise lui madam Joad. Așa-i? Voiai să fii *tu* cea care-l aduce pe Jack surorii mele. Ca să-ți consolidezi poziția.

— Ar trebui să-mi mulțumești, draga mea, zise madam Joad oferindu-i unul dintre zâmbetele ei înghețate. Mai bine să pună mâna familia *ta* pe tehnologia PVL decât Ulanovii, presupun? Chiar dacă, până la urmă, nu *tu* o să conduci Clanul. Dar sunt sigură că exilul n-o să te incomodeze prea tare. Unele închisori sunt *destul* de confortabile.

— L-ai omorât pe Bar-le-duc, zise Diana. Bar-le-duc venea după noi, iar tu după el. Străfulgerarea aceea, lângă casă, erai tu! Ai avut un… ce? Un proiectil telecomandat, și l-ai făcut

praf. După care ai urmărit până aici șalupa noastră. Ai riscat totuși, nu? Dacă arma ta ar fi dezagregat întreaga casă? Dacă n-ai fi putut controla decompresia? Puteam să murim toți, iar tu nu l-ai mai fi avut pe Iago ca monedă de schimb. Dar a fost, presupun, un risc asumat?

— Draga mea, zise madam Joad, cu o mutră plictisită. N-am idee, serios, despre ce tot vorbești acolo. Bun… o să vii de bună voie? Sau trebuie să te paralizez și pe tine? Oricum ar fi, o să *intri* în bancheta-g și-o să plecăm cât de *iute* putem. O să-mi pun nava la remorca navei lui Jack, până ce-o să folosim tot carburantul lui. Avem cale lungă — tocmai până pe Marte! — și trebuie să ne mișcăm rapid. Pari descumpănită, draga mea! Dar poate că sora ta o să-ți arate *milă*. E drept, o să te țină închisă. Măcar vreo câțiva ani, până ce pune temeinic mâna pe putere. Însă e *probabil* în interesul ei să nu te ucidă pur și simplu.

— Să nu subestimezi niciodată legătura dintre surori, zise Iago, cu voce ca un scârțâit, din spatele ei.

Diana ajunse, în câteva momente, lângă bancheta-g. Înăuntru, legat cu chingi peste piept și arătând bolnăvicios, cu o piele ce lucea albăstriu, se afla Jack-din-Sticlă. Văzu că era paralizat, capturat, prins ca o muscă în pânza păianjenului, înfășurat și strâns fără vreo speranță de scăpare. Chiar dacă-i îndepărta chingile, mușchii îi erau blocați și lipsiți de impulsuri nervoase, imposibil de mișcat.

— Încă sunt viu, zise Iago mișcându-și cu greutate buzele.

Avea chingi și pe frunte și gât.

— Nu pot să cred că se termină așa, începu să se lamenteze Diana.

Madam chicoti, rece.

— Treci în bancheta-g, draga mea. Și tu, donșoară Sapho.

— Fă cum zice, se auzi, scrâșnind, vocea lui Iago.

— Da. Urmează-i sfatul, dragă, și *fă cum îți zic.*

— O să te paralizeze dacă nu asculți, gâfâi Iago. Crede-mă, nu-i plăcut. *Arde…* la fel de mult pe cât paralizează. Am nevoie să te bagi în bancheta-g. Am nevoie ca *ea* să pornească nava.

— *Tu* ai nevoie? repetă madam Joad, care se apropiase plutind de banchetă și ținea în mâna dreaptă un obiect de forma unui stilou. Cum să nu, hai să ținem seama de nevoile *tale!* Atâta vreme cât se suprapun întocmai pe ale mele, sunt sigură că le putem da curs.

Nu rămânea nimic de făcut. Diana se băgă într-o banchetă-g liberă. În vreme ce se strecura înăntru, mintea îi trecea totul în revistă, încercând să conecteze toate informațiile între ele. Era însă *imposibil*. Era imposibil ca Iago să scape din situația asta. Paralizat cu o neurotoxină ce avea să-i înghețe mușchii cu zilele. Legat burduf într-o banchetă-g. Purtat în zbor către o destinație necunoscută, unde așteptau agenții propriei sale familii.

Se lăsă moale în cuva banchetei. Madam Joad apăru deasupra ei. Cu câteva mișcări iuți și precise, prinse chingile peste pieptul Dianei și-i blocă brațele. Îi legă apoi piciorul stâng, urmat de cel drept. Prinse o chingă peste gâtul Dianei și alta i-o petrecu peste frunte.

— Acum taci, zide madam Joad.

Preț de o clipă, ochii li se întâlniră, iar Diana simți o învolburate ciudată în propriul model mental. Cât de bătrână era femeia asta? De când trăia?

Dianei îi fusese dăruit un simț ascuțit al posibilităților viitoare. Văzu o Joad din viitor, plină de sine: *Ne-a jucat în fel și chip, de pe-o lume pe alta, prin puzderie de capsule — dar l-am prins. L-am paralizat, l-am pus la cutie și l-am adus înapoi; ba am reușit și să extragem de la el*

formula pentru PVL, înainte să moară. Iar acum Clanul are o bombă cu care să-i șantajeze pe Ulanovi și întreaga omenire! Nu putea să urmeze decât dezastru.

— Nu-i nicio glorie în asta, madam Joad, zise.

— Gloria e ca o ardere, replică femeia mai în vârstă. Interacțiunea rapidă a plăcerii și neplăcerii, consumându-se într-o flamă una pe cealaltă.

Îi aruncă un zâmbet mortal și ieși din raza vederii limitate a Dianei. Probabil ca să o lege și pe Sapho. De unde zăcea, Diana vedea doar hubloul, prin care se zărea curba verde al capsulei principale din Garland 400. Era scăldată în lumina scânteietoare a Soarelui.

Nu se putea face nimic.

Nu peste mult timp, Diana percepu tremurul și zguduitura navei care se desprindea. Arcuirea verde dispăru din geam. Simțind vag mișcarea, în stomac și în urechi, văzu cum în perimetrul hubloului apărea o bucată dintr-o altă navă, apoi cum ieșea din cadru. Era, putea presupune, vehiculul lui madam Joad. Apoi un clămpănit, destul de tare, când capătul *Romului* se conectă cu șalupa de o persoană a lui madam Joad.

— Madam Joad? bolborosi Jack din cuva lui.

— O să-mi pui răbdarea la încercare, se auzi vocea ei, din afara câmpului vizual al Dianei, dacă mă tot întrerupi.

Huruitul accelerației; dispunerea umbrelor în acea parte a cabinei pe care Diana o putea vedea. *Actualitatea* lui acum. Starea intensă de viu.

— Ai face bine să ai ceva important de spus, flăcău.

— Am, zise Iago.

— Ce?

— Vreau să spun…

Oftă, apoi urmă:

— … că sunt gata pentru tine acum.

Următoarea parte fu o harababură. Capacele banchetelor se trântiră, deodată, cu un pocnet

strident. Diana își dădu seama că era zgâlțâită *foarte* violent, asta în pofida faptului că era în cuva banchetei, legată burduf. Însă și așa simți, de la trepidația aceea, că membrele aveau să-i fie rupte din trunchi, că ochii aveau să-i iasă din cap. Dură vreme lungă. Apoi, zguduiturile se atenuară și, într-un târziu, se opriră. Și nu putea decât să zacă acolo, întinsă. Luminile din interiorul banchetei se stinseseră, iar răsuflarea proprie îi răsuna tare în urechi: când și când, ceva se izbea tare de exteriorul banchetei, trimițând prin spațiul îngust un sunet cacofonic. În rest, nimic.

O bucată bună de timp, întunericul și tăcerea stăruiră. Zgomotul răsuflării și (după ce ciuli urechile) bătăile inimii. Treptat, amândouă se domoliră. Își dădu seama, deși fără vreun sentiment aparte de neliniște, că se putea să fi murit. Poate că trupul îi murise, iar conștiința îi persista înăuntrul cutiei, fiindcă — era cam complicată noțiunea, dar i se părea potrivită cumva — sufletul ei nu-și putea găsi ieșirea. Odată și-odată capacul avea să se desfacă, își spuse fata, și avea să vină sfârșitul. Spiritul avea să i se înalțe spre alt tărâm. Eva conspirase împotriva ei și a părinților lor. Lumea se întorsese cu susul în jos. Era însă prostesc să spui așa, fiindcă în spațiu nu exista sus și jos.

În spațiul acela strâmt, mintea ei încă lucra. Era, până la urmă, concepută să rezolve probleme.

Cosmosul întreg fusese redus la ea, în întuneric. La gândurile ei.

Întunericul o calmă. Diana dormi. Visă că nu se afla defel într-o banchetă-g, ci în țeava unui pistol gigantic. Iago o însoțea.

— E arma cea mai mare, zicea. Mai mare decât oricare alta.

— Mărimea e un concept relativ, replică el. Întot-deauna trebuie să ne întrebăm: mare în raport cu ce?

Diametrul țevii era chiar mai mare decât crezuse inițial: o sută de metri. Se ridică în picioare, iar Iago făcu la fel. Din capătul țevii venea o lumină puternică. Umbrele lor le stăteau înainte, alungite ca niște stâlpi totemici. Diana se întoarse ca să privească soarele prin cercul perfect de la capătul țevii.

— E o idee bună, întrebă, să îndrepți arma asupra *acelei* ținte?

— Ce ciudat, replică Iago, că luna are faze, iar soarele nu.

Nu era vocea lui. Vorbea cu vocea lui madam Joad. Diana își spuse: „Ce bine o imită pe madam Joad!" Apoi îi veni în minte: „Dar de unde pot ști că e Iago care imită vocea lui madam Joad și nu madam Joad care imită vocea lui Iago?"

— Corect, se auzi o voce din întuneric.

Orice lumină dispăruse, totul era neguros. Se trezea. Însă auzea mai departe vocea.

— O persoană care imită o alta se află exact la jumătatea dintre doi oameni. O asimptotă imposibilă!

Era trează acum.

— Hei! strigă, speriindu-se de tăria și proximitatea propriei voci în spațiul acela închis.

Nu era cale de ieșire.

Era greu de zis, pur și simplu, când anume era trează și când dormea. I se păru că o auzea pe Sapho zicând: „Ai toate informațiile necesare ca să rezolvi misterul". Nu semăna, însă, cu ceva ce-ar fi zis Sapho.

Trebuie să fi fost adormită, fiindcă se părea că, în jur, întunecimea se dizolva într-o puzderie de puncte, strălucitoare de-i înțepau ochii: verde și violet, alb și galben, o sumedenie de particule, și fiecare era o viață umană — *mai multe*, aglomerate împreună.

Auzi, apoi, vocea Aishwaryei rostind:

— Ai făcut greșeala de a-l subestima pe Jack-din-Sticlă al meu?

— Nu.

— Nu, n-ai făcut asta.

Însă vocea continua.

— Pe aici, oamenii cred în fantome, sau cel puțin într-un soi de fantome pe care le numesc *bhuts*. N-ar trebui să le sporești populația fără să-i consulți mai întâi!

— Dar n-am sporit nimic, replică, un pic speriată, Diana.

— Nu, zise vocea. Nu *tu* ești criminalul…

— Tu ești?

— Tu ești?

— Tu?

— T.

— T.

Iar luminile se adunară laolaltă, ca o spadă de lumină strălucitoare, și Diana se trezi că se strâmba și clipea în lumină *reală*. Capacul banchetei-g se deschise. Cineva slăbise chingile care-o țineau; era Aishwarya însăși, vie precum viața și de două ori mai naturală.

— Care-i *miza* aici? zise Diana, sau dădu să zică.

Însă o ustura gâtul și vorbele nu ieșeau cum trebuie.

— Care-i miza?

— Hopa sus, drăguța mea, zise Aishwarya răstit, dar cu bunătate. Ieși de-acolo. Ești o bogătașă norocoasă și nu-i nicio muză pe-aici.

10. LA BORDUL LUI БИБЛИОМЕКА 4

Oamenii de pe Garland 400, ce-și reveneau după abuzurile din ziua precedentă, puseră mai puține întrebări decât s-ar fi gândit Diana. Câțiva văzuseră cu ochii lor cum explodase prova *Romului Roșu*, transformând și câteva vehicule ancorate acolo în confetti zburătăcite de metal. Însă explozia fusese în ton cu destrăbălarea generală, sau cel puțin nu păruse, unor conștiințe afectate de alcool ori droguri, ceva *prea* ieșit din comun. Celor care întrebară, Aishwarya și Diana le spuseră că fusese o problemă de prindere la docuri și avusese loc o decompresie catastrofală — nu cine știe ce explicație, desigur, dar îndeajuns pentru a nu fi bătuți la cap necontenit. Firește că, pe Garland 400, nimeni nu voia să implice poliția. Din fericire, prova *Romului* fusese îndreptată spre altundeva în momentul exploziei, așa că nu se produsese vreo pagubă.

— Noroc, zise Iago, că n-am avut *nimic de-a face* cu asta.

Sapho era nevătămată, însă agitată și gata să lăcrimeze din orice. Iago, totuși — vestitul Jack-din-Sticlă în persoană — *nu* era într-o dispoziție prea bună. Picioarele artificiale îi fuseseră anihilate de la genunchi în jos și distruse de la genunchi în sus. Firesc ar fi fost să le scoată și gata, însă aveau legături complicate cu sistemul lui nervos, iar Aishwarya nu se pricepea, chiar și să fi avut tehnologia necesară, să i le desprindă. Nu-i trebuiau picioare, evident, la gravitație zero, dar arăta aiurea.

Mai îngrijorător încă, Iago căpătase niște degerături prin zona toracică inferioară, de la

expunerea la vid, iar Aishwarya își exprimă îngrijorarea că rinichii i-ar fi putut fi afectați. Era greu de spus, fiindcă neurotoxina lui madam Joad încă îi ținea mușchii înțepeniți.

Aishwarya îl ținu în casa ei — un spațiu despuiat de obiecte, dar confortabil — și-l hrăni, cu mâna ei, cu bucăți de fruct. Abia după vreo două zile paralizia începu să se diminueze și abia la sfârșitul celei de-a treia ajunse tutorele să se poată deplasa cu agilitatea de altădată.

RACdroidul era neatins. Pe Iago îl bucura asta.

Fiindcă *Romul* nu mai putea fi întrebuințat, n-aveau cum să plece de pe Garland 400. Vehiculul Aishwaryei — cel pe care-l folosise ca să iasă în spațiu și să-i aducă înapoi pe Garland — *nu* era (le-o spusese tăios) la dispoziția lor. „Nu contează”, spusese Iago.

În cele din urmă, reușiră să se învârtă de-un drum cu o doctoriță itinerantă, pe nume Lydia Zinovieff. Mergea din casă în casă, din roi în roi, oferindu-și serviciile.

— Mai ales tumori, zise. Cei mai înstăriți își permit implanturi, care-i protejează în mare măsură. Însă la Periferii e altceva. Lumea se alege cu tot soiul de cancere de piele și de alte feluri, de la radiația puternică, și adesea nu-și permite decât excizia. Vedeți câți au urmele acelea ovale sau circulare pe piele — și alea-s cazuri ușoare! Mai greu e cu tumorile interne. Vor cel mai bun tratament, normal, dar n-au cu ce să plătească.

Vasul său era numit Библиотека 4. N-avea banchete-g, fiindcă dr. Zinovieff susținea că nu călătorea niciodată cu mai mult de „un g sau doi”. Și, e drept, drumul de pe Garland 400, trecând pe la două case-glob mari și ajungând la o aglomerare de douăsprezece capsule numită Polul Solar, dură aproape două săptămâni. Șalupa era însă mai spațioasă decât fusese *Romul* și, de vreme ce buna doctoriță prefera să-și petreacă majoritatea timpului în rețea, conectată la Corticotopia, Sapho,

Diana și Iago avură parte de o mulțime de spațiu privat.

Luară și robotul cu ei.

În timpul zborului, Iago împrumută niște scule și desfăcu, ori tăie, părțile cele mai distruse ale picioarelor sale retezate; asta așa (zicea el), doar ca să arate mai bine.

— Și zi, ai avut o armă acolo înăuntru? întrebă Diana.

— Nu era *chiar* o armă, replică el. Era, de fapt, doar că nu arăta defel a așa ceva. Era o sferă mică, de mărimea unei castane. Iar glonțul, foarte, foarte mic: nu mai mare decât un ghemotoc de atomi. Nu proiectilul în sine a provocat atâta distrugere, ci *viteza* cu care se deplasa glonțul.

— Arma imposibilă, zise Diana. Ha! Părinții mei știu că o ai?

— N-o mai *am,* de fapt, o corectă el. E făcută fărâme acum. Dar răspunsul e nu. Știau că sunt prieten cu McAulay și credeau că-mi încredințase secretele lui. Și asta a și făcut, într-un fel. Dar nu știau că dețin un dispozitiv funcțional.

— Îl duceai cu tine peste tot! zise admirativ Diana. Iar eu, tot acest timp, am crezut că Ulanovii vânează un spectru, un nonsens. Himera PVL. Iar tu aveai la tine un pistol PVL real, în stare de funcționare.

— Odată ce treci dincolo de *c*, zise Iago aplicându-și pe ciot o pilă automată, cât degetul de mare, și făcând să sară scântei albe, năbădăioase, prin cabină, ei bine, fizica devine ciudată. Pe măsură ce un obiect se mișcă cu viteză tot mai mare, timpul pare — din punctul său de vedere, raportat la un observator extern — să treacă tot mai încet. Cu cât ajungi mai aproape de asimptota vitezei absolute, cu atât mai încet trece timpul. Pentru un foton, care circulă cu viteza luminii, timpul nu trece deloc — nouă ni se pare că lumina din galaxia Andromeda are nevoie de milioane de ani să ajungă la noi, dar pentru lumina însăși e un

„acolo” și apoi un „aici”, instantaneu. Ce se întâmplă, deci, când te deplasezi *mai iute* decât lumina? Timpul curge invers, evident. La 2c, timpul merge cu o secundă pe secundă *înapoi*, dacă înțelegi ce vreau să zic. Trebuie să fie așa, în parte pentru a conserva cauzalitatea generală. Dar asta are și niște… efecte bizare.

— Un glonț tras mai iute decât lumina se deplasează înapoi în timp, zise Diana. Te-nvață la grădiniță, normal.

— Că *oamenii* ar putea să călătorească vreodată atât de iute… sincer, nu știu. McAuley credea că ar putea. Dar mă întreb dacă unui om, forțat să se întoarcă în timp, nu i-ar fi afectată conștiința. Până la urmă, creierele noastre au evoluat, până la o extraordinară finețe, pentru a stăpâni un mediu în care timpul se deplasează spre *înainte*.

— Nu l-am putea folosi ca să scăpăm din Sistemul Solar, zise Diana. Dar tot l-am putea folosi ca să facem din Soare o Supernovă-Șampanie.

— E al naibii de periculos, da, încuviință Iago îndoind o tijă proeminentă și lepădând-o alături. Funcționează prin alterarea *c*-ului. Ar putea să provoace o reacție în lanț, catastrofală, dacă l-ai arunca în Soare. Cât despre cum ar putea transporta omenirea… poate că ar izbuti. Nu știu.

— De unde ai luat arma imposibilă?

— McAuley. De unde altundeva?

— A construit-o el?

— Pe mine mă depășește, zise Iago.

Pluti până la un sertar și puse acolo sculele.

— Știi ce-i ciudat? N-am *ales* să-l împușc pe Bar-le-duc. Adică nu *cred*. Adică nu știu, presupun că trebuie să fi decis, totuși, asta, spuse și se scărpină în cap. Am fost la fel de surprins ca și tine când Bar a explodat într-un nor de roșu, lângă mine. Capsula s-a spart și am fost aruncat în spate, în tufele de la celălalt capăt. Și apoi arma era în mâna mea. Era în mâna mea înainte să-mi dau

seama. În clipa aceea se părea că aveam de ales? Nu știu. Glonțul imposibil fusese tras deja. Așa că am apăsat pe trăgaci, atunci, dar se întâmplase deja.

— Ai reușit să eviți prinderea, sublinie Diana. Era în interesul tău s-o faci și ai făcut-o. Asta nu se socotește o alegere?

El se încruntă un moment.

— Presupun că nu contează la fel de mult ca acțiunea însăși. Bar *e* mort, până la urmă.

— Și la fel și madam Joad.

— Hmm, făcu el aruncându-i o uitătură opacă. Asta a fost ceva mai… premeditat. NU puteam ști cum aveau să decurgă lucrurile. Mi-am asumat un risc mai mare. M-a paralizat destul de temeinic. Cred că și-a închipuit că controlul nervos pentru picioarele mele era legat la baza șirei spinării mele, iar nu, mai direct, la creier. Nu se pricepe la protezele moderne, presupun. A fost totuși greu să folosesc un picior ca să apăs în cavitatea celuilalt. Ironia e că datorită lui Joad aveam piciorul drept rupt sub genunchi — altfel n-aș fi reușit să ajung nicicum la armă.

— Se putea ca declanșarea armei în interiorul piciorului tău să te facă să explodezi pe tine, pe noi și întreaga navă.

— Se putea. Dar eram viu când am apăsat trăgaciul cu degetul mare de la piciorul stâng. Situația a fost cam agitată — ne-am zgâlțâit un pic. Dar rămăsesem în viață. Așa că, vezi tu, am știut că o să supraviețuim. Fiindcă să apeși trăgaciul este finalul procesului de declanșare a unui pistol PVL, nu începutul.

— Ce ciudat, zise ea.

— Exact. Când l-am omorât pe Bar-le-duc: primul lucru pe care l-am văzut — minute bune înainte să apară Bar — a fost străfulgerarea luminoasă.

— Așa! *Străfulgerarea.*

— Era glonțul imposibil *revenind* la viteză subluminică. Un soi de explozie fotonică. Și devenise, deja, neprimejdios: doar un proiectil extrem de mic deplasându-se foarte repede. Dacă reconstruim succesiunea evenimentelor, acestea se derulează, din perspectiva noastră, invers. Mai întâi vedem lumina. Apoi, foarte rapid, distrugerea navei lui Bar, gaura din latura casei mele, Bar însuși, spulberat, și în cele din urmă… eu, în tufișuri, apăsând pe declanșator.

Se opriră din vorbit, fiindcă dr. Zinovieff ieșise din virtulume ca să-și facă un ceai. Făcu și pentru pasageri și se puseră pe vorbit. Îl felicită pe Iago pentru treaba de calitate pe care-o izbutise cu cioturile.

— Sunt proteze de calitate, observă ea. Trebuie să fi costat o groază.

— O sumă bunicică, încuviință Iago.

În scurt timp, doctorița se întoarse la preocupările sale virtuale.

— Jack… n-aș vrea să par infantilă, sau o răzgâiată, rosti repede Diana. Dar de ce nu mi-ai *spus?*

Bărbatul inspiră adânc.

— Trebuie să înțelegi, Diana, că RACdroidul pe care-l avem cu noi e *nespus de valoros*. E ceva forte pentru negocierea siguranței tale. Dar funcționează doar dacă nu este *încălcat* contractul pe care-l poartă înăuntru. Dacă nu respect termenii înțelegerii, contractul devine nul, nefolositor.

— Și, zise Diana, sigur ai *încălcat* termenii. Te-ai opus arestării.

— Dar știm asta doar noi, zise Iago cu voce scăzută. E vital ca nimeni *altcineva* să nu știe cum stau lucrurile. Atâta vreme cât nu știe nimeni că l-am ucis pe Bar… contractul e încă valabil.

Diana simțea că avea o sută de ani.

— Iago. Sau Jack. Jack, nu te înțeleg *deloc*.

— Nu-s greu de înțeles, zise el.

— Chiar?

Bărbatul rămase tăcut mult timp. Apoi vorbi, monoton, cu voce joasă dar imperativă.

— Mi-am pus viața în serviciul unui singur lucru. Revoluția. Doar când puzderia de SubMujici vor avea ceva de spus, *împreună*, în privința viitorului lor, abia atunci vor ieși din mizerie. Doar când paznicii de închisoare ai tiraniei Ulanovilor vor fi eliminați, iar închisoarea sărăciei însăși demolată, va putea omenirea să-și atingă potențialul. *Atunci* vom fi pregătiți pentru stele, nu înainte! Dacă am răspândi acum tehnologia lui McAuley, vreo facțiune sau alta dintre triburile umane aflate în etern conflict o va folosi ca să ne distrugă pe toți. Dar odată liberi… odată ce vom fi evoluat dincolo de structurile de putere medievale și de violențele intestine pe care le creează acestea, *atunci* vom putea folosi cu responsabilitate tehnologia. Totul depinde de asta. Am omorât oameni? Am omorât. Dar numai în slujba unei cauze mai mărețe.

— Tot îmi vine greu să cred că MAHmele mele te-au angajat, știind că ești revoluționar.

— Părinții tăi sunt mai flexibili decât ai tu impresia, zise Iago. Știu că, în sistemul actual, Clanul Argent n-ar fi putut deține puterea absolută, nu singur, cel puțin, și nu au încredere în celelalte familii pentru o alianță. Nu, odată ce dispar Ulanovii totul se schimbă. Părinții tăi văd în asta avantaje, dar și pericole. Și își dau seama — ori, mai degrabă, au prevăzut — că Ulanovii se vor întoarce, în cele din urmă, împotriva lor.

Tăcu un timp, apoi vorbi iar:

— Cu ani în urmă, înainte ca părinții tăi să mă tocmească și să-mi asigure o identitate nouă, cu mult înainte de asta, eram în Periferie.

— Ca Jack-din-Sticlă?

— Ah, aveam un cu totul alt pseudonim. În fine, îmi vedeam de rețeaua mea, mă mișcam de la o aglomerație de capsule la alta, concepeam planuri de lungă durată pentru revoluție, urzeam

rebeliunea, în zece feluri diferite. Mă străduiam din răsputeri să-mi mențin anonimatul. Însă, cumva, am fost trădat… n-am aflat niciodată cum. Poliția a apărut cu șapte fregate. Eram într-un loc numit „Prepuțul lui Dumnezeu”, o singură bulă antinomiană, o comunitate religioasă dedicată lui Shiva Christos Teroarea. Și antiulanovieni devotați, desigur: însă nu se aflau atât de departe în Periferie ca să-și permită să zică asta pe față. Oricum, a sosit poliția și a arestat întreaga populație: opt sute nouăzeci de oameni. Veniseră fiindcă cineva le dăduse un pont, cum că Jack-din-Sticlă s-ar fi numărat printre cei opt sute nouăzeci. Și așa era. Știi cine comanda expediția?

— Bar-le-duc?

— Chiar el. Erau mulți: au perforat capsula și au pompat înăuntru gaz lacrimogen. Ne-au luat prin suprindere. Nu i-am putut înfrunta. Au topit porțile și au dat năvală înăuntru, cu măști pe fețe. I-au arestat pe toți și i-au amenințat cu execuția sumară — asta dacă vestitul Jack-din-Sticlă nu-și dezvăluia identitatea și nu se lăsa arestat. Un bărbat, pe nume Chag Sameach, a ridicat mâna. Nu discutasem cu el asta, nici cu alții. Dar știau cu toții că nu-mi puteam permite să fiu luat în custodie cu informațiile pe care le aveam. L-am lăsat deci s-o facă, micul lui rol cu „Eu sunt acela”, iar Bar-le-duc l-a luat în șalupa lui personală.

— Nu i-au făcut test de ADN?

— Ne-au făcut tuturor, cum să nu, dar nicio bază de date nu avea codul lui Jack-din-Sticlă. Pe atunci, cel puțin, nu. Iar lui Chag îi lipseau picioarele… ceva deloc neobișnuit pe orbită, evident. Așa că s-au lăsat convinși. Cât despre noi, ceilalți, ei bine, am fost cu toții condamnați, pe loc, la câte unsprezece ani de închisoare, pentru rebeliune și agitație politică. Absolut toți. Ne-au băgat în transportoare. Un Gongsi pe nume 344 Diyiren a cumpărat drepturile noastre de încarcerare și ne-a dus la corvoadă, să săpăm pe

rocile orbitale. Trei luni grele în banchete gravitaționale, gonind spre câmpul de asteroizi; o oprire pe o stație spațială numită 8Flora. Prizonierii, desigur, erau amestecați, pentru a diminua pericolul de asociere. În cele din urmă, am fost azvârlit, împreună cu alți șase, într-o grotă pe un asteroid mititel numit Lamy306 — câteva sute de metri dintr-un capăt în celălalt, eu și șase bărbați înclinați spre violență.

— Dar trebuie să-și fi dat seama destul de repede că nu l-au capturat pe Jack cel real, nu? întrebă Diana. N-ar fi trebuit să se prindă imediat ce a fost clar că Chag Sameach nu le putea spune nimic?

— Sigur. Eram deja în închisoare atunci, săpam încăperi în roca de pe Lamy306. Și nu mă gândeam decât la asta: că aveau, în curând, să descopere impostura lui Chag. Apoi *următoarea* lor mișcare avea să fie procesarea tuturor celor 889 de prizonieri din Prepuțul lui D. N-aveau de ce să se grăbească — nu ne duceam, doar, nicăieri. Dar nici n-aveau să amâne. Gongsi are arhive cu toate pietroaiele pe unde-au fost distribuiți prizonierii, iar în cele din urmă aveau să ajungă și la al meu. Și, odată ce ajungeau, totul se sfârșea. M-ar fi luat, mi-ar fi aplicat presiuni de neîndurat asupra minții, iar istoria omenirii s-ar fi apropiat de linia dreaptă a finișului. Trebuia să scap.

— A zis și Joad ceva despre asta, pe Korkura, zise Diana cu voce scăzută. Evadarea care a lăsat autoritățile perplexe.

— Despre asta vorbea. Am acționat cât de repede am putut, dar a durat. Și, în cele din urmă, a trebuit să-mi ucid tovarășii de ocnă ca să-mi pot efectua evadarea în bune condiții. Nu m-am bucurat să fac asta.

— Șase oameni. I-ai omorât pe toți?

— Nu, zise el, un pic prea repezit. Unii muriseră deja. Au fost… lupte în micul grup. Și unii i-au omorât pe alții. Dar după aceea i-am omorât eu pe

restul. Nu mi-a făcut nicio plăcere, dar era inevitabil. Dacă zăboveam, dacă decideam să-mi execut sentința, atunci Ulanovii ar fi pus mâna pe mine. Iar lucrurile s-ar fi înrăutățit mult pentru întreaga specie umană.

— Fiindcă aveai arma?

— N-o aveam la mine, nu atunci. Dar știam unde era ascunsă. Iar ei ar fi stors de la mine informația asta.

— Ei, dar stai așa, zise fata, care îmbina în minte elementele poveștii, agățându-se de cele care nu se potriveau. Când Bar-le-duc te-a ajuns iarăși, în propriul tău dom, ai vrut să mergi cu el. Pericolul era același, ba chiar mai rău, fiindcă aveai arma la tine. Pericolul pentru întreaga specie. N-ai fi preferat să te autodistrugi decât să le pici în labe?

De când îl știa pe Iago, Diana nu-l mai văzuse să facă asta. Să roșească. Obrajii i se îmbujorară și-și feri privirea.

— Acolo a fost altceva, zise.

— Altceva.

— Cum i-am spus Aishwaryei, dacă mă luptam cu el aș fi murit nu doar eu, ci și tu.

— Și? Cum adică altceva? În ce *fel* a fost altceva? Pe ăia din pușcărie i-ai aranjat destul de iute. Viitorul speciei era la mijloc, spui! Și era mai puțin la mijloc când Bar-le-duc te-a înghesuit în propria ta casă? Cum ar putea o viață de individ, a mea, a lui Sapho, să cântărească mai mult, în balanță, decât *acel* rezultat?

— Înțelegerea pe care am făcut-o cu Bar-le-duc a fost *contractul înregistrat de acel RACdroid.* Asta îți garantează siguranța. Era de o importanță covârșitoare.

— Zeiță, de ce? De ce merita să te predai pentru asta? insistă ea. Spui că imbecilitatea aia de contract merita să pui în primejdie întregul Sistem? Viețile a *mii de miliarde?*

El dădu să vorbească, dar își înghiți cuvintele. Își trecu palma peste perii aspri de pe obraji și închise ochii. Zise, în cele din urmă, „Da”.

— Ți-ai pierdut mințile? Toată omenirea… întregul *Sistem*? Miliarde și miliarde de vieți, la schimb pentru siguranța mea?

— Fiindcă te iubesc, zise Iago.

Auzindu-l, Diana se înfurie. Îi venea să i-o taie pe loc cu un „Nu fi absurd”, „Idiotule!” sau ceva de genul ăsta. Dar, privindu-l, își dădu seama că nu-l putea, pur și simplu, respinge. O sabie i se înfipse, deodată, în inimă, dar era milă, nu iubire. O, era stânjenitoare și acută, și mai ales *nepotrivită*. Își spuse: „Am doar șaisprezece ani! E cu o *generație* mai în vârstă. El ar trebui să știe mai bine decât mine cum stau lucrurile”. Și, într-o încercare de a deplasa chestiunea pe terenuri mai puțin primejdioase, știind totuși că încercarea n-avea să schimbe cine știe ce, zise:

— Loialitatea ta în privința familiei mele e un lucru de laudă, Iago. Însă, cu toate astea…

— N-are a face cu loialitatea.

— Nu fi prost, îl mustră ea vag.

— Pe tine, zise el. Pe tine te iubesc.

— Mi-ai zis că nici măcar *nu ai* FEC în sânge. Mi-ai zis că MAHmele nu te-au tratat, fiindcă le trebuia inițiativa ta și fiindcă aveau încredere în credința ta și așa mai departe.

— E adevărat. Când spun că te iubesc… sunt chiar eu cel care o spune.

Îl privi. Politicos ar fi fost să abordeze o expresie neutră, dar un fior oribil de repulsie o zgudui și-o făcu să se strâmbe. Își regăsi, cu ceva efort, expresia inițială.

— Ei bine, rosti repezit, n-o mai spune.

Pe figura lui apăru un zâmbet trist.

— Nu ține de *voință*, mă tem.

— Ei, îl mustră ea, știi doar că nu pot să simt același lucru, nu? N-am putut niciodată. Nu-i doar faptul că ești mascul. Nici diferența de vârstă,

sinceră să fiu, dar joacă și ele un rol. N-aș vrea să crezi, însă, că impedimentele ar consta în asemenea, hm… *detalii*. Oricât de atașată aș fi de tine, mințile noastre nu se întâlnesc cu adevărat.

— Știu, zise el simplu. E dragoste fără speranță. Dar dragostea nu-i un foc care să aibă nevoie de oxigenul speranței. E cu totul altceva. Nu pot să trec peste felul în care simt.

Diana deschise gura și o închise iarăși. Era o problemă de cu totul alt soi. Încercă să facă apel la sentimente, dar își dădu seama că nu știa ce simțea. Îi veni în minte ceva:

— E o chestie sexuală?

— Nu, nici vorbă.

— Parcă ce puteai să spui, zise ea.

Dar, privindu-l, își dădu seama că n-o mințea. Și, de vreme ce sexul, deocamdată, juca un rol atât de mic în viața sa, era destul de pregătită să creadă că nu era chiar așa o mare chestie umană, dacă se lua după lucrările de artă și bârfele din rețea. Însă, măcar, „sexul” i-ar fi permis să catalogheze sentimentele lui Iago în privința ei. Fără asta, poate contraintuitiv, sentimentele lui deveneau, pentru ea, și mai neliniștitoare. Zise, deci, din nou:

— Păi ce puteai să spui?

Iago n-o privea. Roșise. Îl mai văzuse roșind.

— De ce? E vorba despre poziția mea?

— Tu ești tu, de aceea. Nu fiindcă ai fi isteață și frumoasă, cu toate că ești, fiindcă o mulțime de oameni sunt așa. Dar numai tu ești tu.

— Mă gândesc că poate ar trebui să afli câte ceva despre tehnologia Modulării Accelerate Haptidice, zise ea, cu toate că știa că ăsta nu era un răspuns. Jack, zise, fiindcă numele lui real i să păru, pentru momentul acela, nimerit (deși se surprinse gândind „De unde știu, măcar, că ăsta e chiar numele lui adevărat?”), ai explicat concis ce simți și cred că înțeleg. Deci lasă-mă să-ți dau un răspuns concis la rândul meu, ce zici?

— Concizia înseamnă nu, presupun.

— Da, încuviință ea. Nu, vreau să spun.

Jack roși mai tare încă, apoi, după o clipă, îmbujorarea se mai reduse.

— Zeiță, nu știu ce vreau să spun.

— Am priceput, zise el.

Apoi Jack-din-Sticlă dormi. Era încă în convalescență: rănile nu-i erau ușoare, iar rămășițele neurotoxinei îl făceau să se simtă obosit continuu.

Diana se gândi la ceea ce spusese. Sigur că da. Îl lăsă în banchetă și porni să joace Go cu IA-ul navei. După patru meciuri își dădu seama că putea învinge mașina dacă avea un avantaj de opt pietre, însă cu șapte, sau mai puține, câștiga mașina.

În cele din urmă, Библиотека 4 sosi la un roi lung de capsule numit Judasalem, unde Jack susținea că avea prie-teni de nădejde. Își luară rămas-bun de la doctorița cea binevoitoare. Sapho se ocupă de închirierea unei case pentru ei trei — o simplă cochilie lipită de peretele celei de-a treia capsule. Iago, care-i plătise cele cuvenite doctoriței, dădu banii și pentru închiriere.

Mâncară, în seara aceea, la restaurant: pește crescut, se lăuda patronul, chiar în acvariul din Judasalem. Sapho nu rămase până târziu: simțea încă efectele sevrajului, după ce renunțase la dozele de FEC, așa că se duse în locuință ca să doarmă. Diana, însă, simțea că i se îmbunătățea starea de spirit. Trecuse atâta timp de când nu mai întâlnise ceva atât de civilizat, atât de dependent de oleacă, măcar, de lege și ordine, încât fata se simți invadată de un val dureros de nostalgie amintindu-și de viața ei trecută.

Iago, însă, părea trist. Diana știa că între ei lucrurile se schimbaseră irevocabil.

Mâncară, cu genunchii proptiți sub un stâlp. Peștele era adus la masă înfășurat în frunze și însoțit de globuri de hașvin. Aveau vedere către peretele curbat ce dădea spre interior al capsulei, plin de vegetație verde și de locuințe albastre.

Îl întrebă:

— Cum e să omori oameni?

— Ce întrebare! replică el, tresărind surprins.

— Pe interior, vreau să spun. Mă simt ca o străină în privința asta. Sapho a omorât pe cineva, tu ai omorât pe cineva. Sau pe mulți cineva.

Iago cugetă un pic înainte de a răspunde.

— Plăcut nu-i. O parte din mine, ca din mulți oameni dealtfel, e capabilă să o facă. Dar țin partea aceea închisă înăuntrul meu. Parcă ar fi o… cutie. O cutie, înăuntrul meu.

— Și înăuntrul cutiei?

O privi.

— E ceva arzător. O să-mi spui, acum, că trebuie să ne vedem fiecare de drumul lui, așa e?

Lipsa lui de ocolișuri o făcu să tresară, dar își menținu expresia de pe chip. Întrebarea ei fusese, până la urmă, o tentativă de a-l face să tresară pe *el*.

— De ce? se bâlbâi fata. De ce spui asta?

Dar hotărî, pe dată, că ascunzișurile n-aveau rost.

— Nu, ai dreptate. M-am tot gândit. M-am gândit la asta.

— Fiindcă?

— O, Iago, zise simțind undeva, înăuntru, cum lacrimile se pregăteau să iasă la suprafață, dar ținându-le, cu strădanie, în ea. După ce mi-ai spus pe nava dr. Ziovieff? Sunt *foarte* atașată de tine.

— E un pas spre iubire, băgă el de seamă.

— Poate că e! Presupun că așa-i. Avem o… legătură, s-ar putea spune. Îți *datorez* imens. Dar noi doi n-am putea niciodată să… niciodată… o, Iago, dragul meu! Și dacă am fi tineri amândoi, cum am putea?

— Dacă am fi tineri, cum am putea, repetă el cu voce neutră. Iarăși condiționalul. Îți place să vorbești la condițional.

Oftă.

— Eh, bine, draga mea, spuse ridicând globul de hașvin, o să fac cum crezi tu că-i mai bine.

Fata, auzindu-se chemată „draga mea”, simți ceva ca un șoc electric ușor. Era imposibil de spus dacă i se părea plăcut ori neplăcut.

— Totuși, încotro o s-o apuci?

— Nu știu. Sapho, desigur, o să vină cu mine. Presupun, zise de îndată ce gândul îi veni în minte, că o să-mi trebuiască ceva bani.

— Te pot ajuta cu asta.

— Cred că o să-mi caut părinții, zise Diana, privind lung, pe lângă Iago, către învălmășeala verde aflată lângă peretele din cealaltă parte al sferei. S-au ascuns bine, e drept, și n-o să fie ușor de găsit. Dar ce-i asta dacă nu o problemă ce se cere rezolvată? S-ar putea să mă duc, în persoană, s-o vizitez pe Anna Tonks Yu. De ce nu?

Iago își feri privirea. De unde stătea Diana, era imposibil de spus dacă-i dăduseră sau nu lacrimile.

— Toate astea mi-ar frânge inima, zise cu glas cumpănit. Dacă aș avea inimă.

— Nu fi așa, Iago. Gura poate rosti „niciodată”, mintea rațională poate socoti așa, dar nu e niciodată parte din vocabularul inimii.

Auzind asta, bărbatul se mai lumină la față, înclină capul, ba chiar zâmbi. Dar fără s-o privească în ochi.

— Avem o problemă mai mare decât locul unde se află părinții tăi, rosti răspicat. E problema sistemului ca întreg. Revoluția. Din punct de vedere istoric, presupun că revoluția e zămislită din disperare, atunci când oamenii nu au cum să coboare mai jos de-atât și nimic de pierdut. Gelatina comestibilă, însă, și colonizarea spațiului au îngreunat procesul. Problema este: cum să-i facem pe oameni să-și amelioreze situația?

— Speranță, zise ea.

— Exact. Sunt conștient, cum să nu, că există pericole. E, deja, prea puțin să mai spui că *miza e ridicată*. Dacă pistolul PVL ar fi încăput pe mâna

Ulanovilor — sau pe cea a MAHsurorii tale, ori a oricărei alte facțiuni — ar fi putut să aducă dezastrul, cu ușurință, la scara cea mai largă. Poate că, politic vorbind, ar fi fost mai simplu să distrug dispozitivul. Dar n-am făcut-o. Nu, fiindcă reprezintă nucleul speranței, al speranței că oamenii ar putea să părăsească Sistemul și să se ducă unde poftesc.

— Libertate, zise Diana.

Sorbiră din globuri un timp, iar Diana se simți simultan îndurerată și încântată, cuprinsă de un soi de febrilitate dureroasă la gândul că viitorul i se așternea înainte, deschis. Foarte adult. Deosebit de matur.

— Și, dacă ar fi să răspândim speranța prin întreg Sistemul Solar, adăugă ea, atunci putem să ținem un pic din ea și pentru tine. Nu crezi?

El zâmbi din nou, dar tot fără s-o privească în ochi.

— Ar fi frumos.

— Zici că n-ai inimă, rosti ea, căutându-și cuvintele. Dar nu te cred. Ai o inimă mare. Ești descurcăreț, isteț și mi-ai adus viață. Probabil că ăsta-i un motiv pentru speranță, n-ai zice?

— N-aș zice? repetă Jack. E una dintre cele mai bune forme de condițional.

Rămaseră apoi așezați, în tăcere.

— Înțelegi, nu, întrebă ea, de ce trebuie să plec?

— Accept, replică Iago, tot fără să se uite la ea. Ceea ce e mai bine.

CODA

Sapho, totuși, a refuzat să plece cu Diana Argent. Diana a fost surprinsă, deși n-ar fi trebuit. Sapho — sau ar trebui să spun, mai bine, *eu* (căci eu am fost povestitoarea aici, cum v-ați și dat seama, poate) — a preferat să rămână cu Jack-din-Sticlă, ca însoțitoare și asistentă. El și cu mine avem lucruri în comun; și cu cât cantitatea de FEC scade în sângele meu, cu atât mai puțin simt loialitatea aceea de câine, constrângătoare, pentru ea și pentru familia ei. Asta nu înseamnă că i-aș vrea răul. Dimpotrivă. L-am ajutat pe Jack s-o pregătească pentru călătorie: am angajat o gardă de corp — lucru, desigur, esențial — și am închiriat spațiu într-o șalupă comercială. A plecat până la urmă, cu RACdroidul după ea (pentru siguranță, a zis Jack); am plâns un pic când s-a dus, la fel și ea, numai Jack nu, deși cred că și-ar fi dorit să poată. Dar am luat decizia, și decizia e să stau alături de *el*. Să-i ascult pățaniile și feluritele întâmplări prin care a trecut în viață. Să-i spun povestea.

Să v-o spun vouă.

GLOSAR

Antinomieni: Termen general pentru diversele grupuri opuse Pravilei Ulanova, sau legii Clanului Ulanov.

bId: Biolegătura de interDate, punct de conectare cu bazele mai mari de date IA.

Capsule: Habitate orbitale, de mărimi și grade de confort diferite. Construite dintr-un aliaj silicat-carbonat (materii prime extrase de pe asteroizi sau sateliți, îmbunătățite cu molecule cu catenă lungă provenite din alge modificate genetic, ce se cresc în multe Fab-uri orbitale), ele se găsesc în număr extrem de mare; sunt sute de milioane de asemenea globuri transparente ori semi-transparente care orbitează Soarele.

Corticotopia: O răspândită asociație a „cetățenilor minții", adaptați la droguri. Membrii acestei comunități idealiste pun prea puțin preț pe confortul lor fizic, crezând, în schimb, că adevărata armonie socială a umanității poate fi obținută doar printr-un fel anume de alterare cerebrală. Natura precisă a acestei alterări este disputată între diversele secte corticopiene.

FEC: Factor de Eliberare Corticotropină: o substanță modificată, distribuită de unele organizații către angajați, pentru a garanta loialitatea. Funcționează cel mai bine dacă obiectul loialității e desemnat o singură familie sau (în mod ideal) un individ; cu toate acestea, chiar și în doze mici, reduce inițiativa și motivația independentă.

Gongsi*:* Orice organizație comercială, corporație sau companie suficient de mare și de bogată, adesea monopolistă prin natura sa. Orice companie industrială sau comercială poate fi numită „gongsi", în funcție de scara la care-și

desfășoară operațiunile. Vezi și: **Casele Comerciale.**

PI „Palatul Ideal**”:** un simulacru informațional, sau virtulume, în interiorul căruia un utilizator poate configura ecuații, experimente, discursuri, jocuri sau orice altceva îi face plăcere. Un PI se distinge de alte virtulumi prin aceea că reprezintă un mediu închis, sigur, accesibil doar unui singur utilizator.

Pravila Ulanova: După Cele Trei Războaie, Ulanovii și-au extins dominația peste întregul Sistem, cu ajutorul unui codex nou, arhicuprinzător, numit Legea sau Pravila Ulanova. Acesta avea întâietate asupra celor cam o sută de legislații locale și conținea prevederi semnificativ mai rigide decât majoritatea lor: impunerea Pravilei și pedepsirea delincvenților a devenit o industrie majoră, iar multe dintre organizațiile de al treilea rang își datorează expansiunea existenței sale.

Case Comerciale: O alianță strategică între MAHpersoane și corporații comerciale Gongsi. Inițial și Ulanovii au fost o Casă Comercială, dar după Războaiele Negustorilor și obținerea controlului au separat vechile structuri în părți componente.

MAH: Tehnologia de manipulare genetică numită Modificare Accelerată Haptidică.

Elevatoare plasmaser: Un sistem de transport public sol-spațiu (sau spațiu-sol). Cabinele elevatorului coboară, direcționate de o coloană semicoerentă de plasmă concentrată cu ajutorul laserului; forța sa de absorbție trage cabina la sol și e folosită, în același timp, pentru a *ridica* o cabină-contragreutate pe orbită. Sistemul este mai eficient și mai ieftin de amplasat decât lifturile spațiale convenționale, și mult mai convenabil decât sistemele balistice orbitale.

Poliție: Sistemul are o structură complicată a forțelor de ordine: aceasta funcționează, în general,

cu militari și angajați cu contract; câteva forțe mai mari, în mare parte independente — care în principiu impun Pravila Ulanova — se află, practic, în competiție. În sens larg, „poliție” înseamnă trupele care acționează în spațiu; „polițaii” (la origine un termen peiorativ) operează pe planete; „miliția”, ca termen, se poate referi la multe categorii de agenți înarmați.

RACdroid: Un sistem robotizat de „Registratură și Contracte”. E conceput să înregistreze și să stocheze informații privind orice contract legal, comercial sau personal. RACdroizii sunt legați la baze de date criptate. Integritatea lor este de o importanță crucială pentru buna funcționare; dacă cineva bănuiește măcar că un RACdroid a fost compromis, acesta nu mai are niciun rost.

Mujici: Poporul.

SubMujici (numiți altădată *lumpenproletariat):* Sunt de departe elementul cel mai numeros în cadrul populației sistemului. Majoritatea trăiesc în „capsule-ghetou” ieftine și mizere.

Ierarhie: Structura neoficială a rangurilor din Sistem. Ulanovii ocupă o poziție de vârf, ca „secretari” ai Sistemului. Sub ei sunt cele cinci MAHfamilii, numite uneori Clanuri (Argent, Yu, Kwong, Aparaceido și Onbekend). Fiecare dintre acestea e o organizație mare și funcțională, cu interese diverse, deși, convențional, fiecare răspunde de un domeniu anume (respectiv informații, transporturi, taxe, armată și poliție) în scopul respectării Pravilei și menținerii stării de fapt. Sub aceștia se află un al treilea nivel, ocupat de diverse organizații și companii comerciale mari, cunoscute drept Gongsi. Mai în josul lor e un al patrulea nivel al ierarhiei, ocupat de diverse culte, clanuri și grupuri, dintre care majoritatea au de-a face cu impunerea legii: polițiii, mafii, culte, miliții, familii și așa mai departe. Sub acestea se află Mujicii, un amestec de locuitori cu diferite

grade de avere și independență; aproape toți sunt în legătură și adesea obligați contractual față de organizații de nivel trei și patru. Pe ultima treaptă, fără a face parte strict din ierarhie, se află populația de la Periferie, SubMujicii.

Virtulume: Zisă și „realitate virtuală”; un mediu alcătuit exclusiv din date, un simulacru de lume generat de tehnologii de procesare a datelor. Virtulumile pot avea forma unui Consens (un nor de date cu multiple conexiuni, în care interacționează mulți utilizatori diferiți) sau a unui „Palat Ideal”, închis ermetic în sine (vezi **PI**).

MULȚUMIRI

„Supernovele-Șampanie” sunt un fenomen real, unul care îi lasă perplecși pe astrofizicienii reali. Chiar a fost botezat așa, îmi pare rău s-o spun, după un cântec al trupei Oasis. Cei interesați pot citi mai multe despre asta pe Wikipedia. Călătoria peste viteza luminii este, după cum se arată și în roman cu câteva ocazii, o imposibilitate a fizicii; același lucru este valabil și pentru teleportare.

Aș dori să-i mulțumesc lui Stephen Baxter pentru sfaturile practice legate de prima secțiune a narațiunii: la fel și lui Paul McAuley, pentru că mi-a permis să ofer numele său celui mai capabil om de știință din Sistemul Solar (numele „McAndrew”, ca în Kipling — de unde, de altfel, m-am și inspirat în creionarea inițală a personajului — n-avea destule vocale ca să-mi satisfacă simțul destul de pretențios al eufoniei). Varianta electronică a acestei cărți include două bucăți, „Mary Anna” și „Imnul lui McAuley”, publicate inițial altundeva; aș dori să le mulțumesc editorilor pentru aceste apariții precedente, și îndeosebi lui Ian Whates. Soția mea, Rachel, e o perlă de mare preț și aș vrea să-i mulțumesc. Mulțumirile mele se adresează și genialului meu editor Simon Spanton, și desigur lui Darren Nash, un adevărat Tron al redactării computerizate, ambii de la Gollancz.

La scrierea acestui roman am fost impulsionat de dorința de a pune laolaltă câteva dintre convențiile science-fictionului din „Epoca de Aur” cu cele ale literaturii polițiste din Epoca ei de Aur, cu accent mai degrabă pe ultimele decât pe primele. Deschiderea mea către ele, și mai ales înspre acei autori a căror influență e cea mai

evidentă aici (Margery Allingham, Ngaio Mars, Dorothy L. Sayers, Michael Innes) se datorează mamei mele, Merryl Wynne Roberts, care a citit mai multe asemenea romane decât am mâncat eu mese calde. Cartea îi este dedicată ei, însoțită de dragostea mea.

POVEȘTILE LUI JACK-DIN-STICLĂ

_____

BALADE DIN ÎNCHISOARE

„Nicicând viață n-a venit pe lume pentru
care să nu se fi plătit cu viață” (Kipling)

În celulă

Aicea sunt, la pușcărie
De vreo cinci luni în sferă-s încuiat
M-am săturat până în gât
Simt că mă-ntunec de urât.
Nici geam, nici ușă, sunt blocat.

Aicea sunt, la pușcărie,
Ca o albină în borcan
Mă uit cum face rondul santinela
Cum nava de poliție-ntinde vela
Mai trece-o zi, mai trece-un an.

Aicea sunt, la pușcărie
Mă răsucesc în universul gol
Zi după zi, între-ntuneric și lumină
Zi după zi, și nu se mai termină
De brațul lung al Legii nu mai e ocol.

Mary Anna

Ți-am tot plătit, de când te știi, pentru o viață dulce, și bani pe orișice capriciu
Acum, că tatăl ți-e pe moarte, ascultă-mă, îți cer și ție un serviciu!
Pot să fiu pus în COMA, cică? Doctorul a mințit dac-a zis asta.
Orice-ar mai născoci știința, eu mâine voi fi mort, și basta.
Cu Criogenizarea asta Operativ Moleculară, vracii întârzie ce nu pot lecui
Decât să zac cu anii în cuva lor murdară, aș prefera la mine-n pat să pot muri.
O, fiule, să nu te temi de moartea fioroasă, de craniul ei cel alb și neagra ei manta
Fiindcă așa a dat pe lume Domnul, e ca o gravitație din care nu mai poți scăpa.
Cât suntem vii, ne aruncăm spre stele, însă apoi, după un timp, ne prăbușim.
Și dacă am trăit un timp cu bucurie, la fel, cu bucurie, e vremea să ne-oprim.
Cincizeci de ani am străbătut Sistemul, am fost și pe Mercur, și pe-a lui Marte față
Am făcut bani, am strâns averi, și pân' la urmă cu ce m-am ales din viață?
Cu mai nimic, afar' de doi bănuți, doar două credite de așezat pe ochi
Și acest cip, ce-l strâng în pumn — vreau să ți-l dau mai înainte să mă-ngropi.
Vreau să faci lucrul ăsta pentru mine, Havel, deși te știu, o, fiule, prea bine
Ți-ai dedicat distracțiilor viața, o clipă nu ai stat să te gândești la viitor, la tine.

Ai risipit în chefuri viața ta și banii mei, plăcerile ți le-ai făcut, se știe
N-ai câștigat și tu un amărât de credit, să ai de haine, de mâncare, de chirie.
Te-ai bucurat să duci o viață de bani gata, o groază de parale cu timpul mi-ai tocat
Dar nu îți mai port pică: de faci cum îți voi spune, o să mă duc pe Ceea Lume împăcat.
Să nu mai zic de linii de transport și porturi, Fab-uri și stații orbitale și de mine
M-am făcut singur milionar, om m-am făcut, al naibii, și n-am putut să te fac om pe tine.
Pilot la douășcinci de ani și-un pic; la treizeci însurat în graba mare, dintr-odată
Am avut patruzeci de nave cargo-n spațiu și zece mii de oameni am avut în plată.

Și-acum sunt pentru lume Senatorul de onoare, și Steaua Albă eu o port în piepți
Vorbesc prietenește, la per tu, cu Șefii de industrii, cu Președinții și alți oameni deștepți.
Cincizeci de ani de trudă, și nicio clipă, deloc, de-odihnă meritată și deplină
Ba am tot investit: de la întunecatul Pluto pân' la Venus cea scăldată în lumină.
Nu am pornit ca tine, din răsfăț, ci cu o slujbă; am găsit-o și am stat pe loc.
Ca un robot trudit-am, ca o vită, și-acuma vin unii ca să-mi spună noroc.
Doamne, pe ce nave-am servit… analoage, crăpate și vechi
Cu fuselaj ca hârtia, de ne lua frigul spațial de urechi.
Banchete-g mult prea mari, unde te-nvinețeai peste tot, n-aveai cum să scapi
Ori parcă făcute pentru pitici, micuțe și joase, în care era peste putință să-ncapi.

Cu *zilele* în 4G, fără să șovăi, deși, după Pravilă, doar ore se pun

Blocuri de carburant gheboase, jegoase, făină cu gust de săpun
Mâncarea — otravă curată, și echipaje cel mai adesea rebele
Și asigurări de doi bani pentru curse atât de lungi și de grele.
Am tot umblat așa cam preț de-un an lumină, din cât am calculat
Și toți îmi spuneau Curajosul, Luptătorul cu Focul, Pilotul Neînfricat.
Ce misiuni am putut face am tot făcut fără preget, și-am luat și toți banii de plată
Dar i-am cheltuit pe prostii, i-am jucat și i-am risipit de îndată.

Pân' s-o cunosc pe mama ta, și să mă-nsor cu ea, din băiețaș am devenit bărbat:
Cu zece ani mai mare, ca o IA de înțeleaptă, un plan mi-a arătat.
Eu pilotam prin tot Sistemul, eram, în fine, tată la treizeci și trei de ani
Ea mă-nvăța să fiu bărbat și, strângătoare foarte, întruna economisea la bani.
Iar munca de pilot mi-era de-ajuns, dar ea zicea că e pe lume și mai bine:
Așa că a riscat în locu-mi, cu mult mai curajoasă decât mine.
Doar că trecutu-i aspru, pecetea de neșters a Legii, din umbră s-a ivit
Justiția-ncepuse s-o hărțuiască pentru taxe, contrabandă, impozit neplătit.
I-au tăiat orice credit, și prin spațiu defel nu mai putea umbla
Toate din simple ne-nțelegeri. Plus o săgeată de-arbaletă … trasă în capul cuiva.
M-a pus atunci pe *mine* să mă-mprumut de bani, m-a ajutat să-i folosesc, din nou
Și-am cumpărat pe piața neagră dreptul de uz pe un transportator-cargou.

Ne-ar fi pândit, pe ea ștergerea minții, pe mine închisoare pe Saturn, de eram prinși
Dar am zburat alături, soți iubitori și membri de echipaj convinși.
Zborul alături, mai mult poate decât banii, ne-a-ncurajat pe rute lungi, când
Ne era mai greu. Mamei tale-i plăcea spațiul, nu suporta să zăbovească pe Pământ.
Am cârpăcit la navă, ne-am chinuit, am acceptat orice, oricum
Am început Compania Boului Roșu cu un transportor — am treizecișopt acum.
Tot zic că eu am făcut treaba, că am muncit, că eu am izbândit
Dar fără Mary, ca să pună umărul la greu, sub nicio formă n-aș fi reușit.

Erau cargouri bune și iuți pe-atunci, iar treaba mergea frumos, ca unsă
Și pe Mercur ne-am făcut soarta, dar tot acolo a fost și moartea ei ascunsă!
Eram proprietari, de-acum, de drept ai navei, vasul fusese după ea numit
Îi zicea *Mary Anna*; acolo, într-o confruntare, draga inimii mele a murit.
Mercur, poate nu știi, e făcut tot din fontă, are puzderie de fier
Și poți să faci bani buni, pe piață, de ești calificat în meseria de miner.
Noi bani n-aveam, și nici ortaci, n-aveam echipe să lucreze pentru noi
Aveam doar mintea, vasul de transport (o navă rablagită) și-o țâră de provizii pentru doi.
Nu era-ntocmai după Lege, nici chiar sigur bombardamentul nuclear nu prea era
Noi nu țineam la forme, nu respectam regulamente orbitale, ce să mai spun, nu ne păsa.
Am aruncat deci proiectilul, de la viteză mare, pentru impactul cât mai concentrat

Și bucăți mari, frumoase, de fier mercurian, în spațiu roi s-au ridicat.
Au început să se învârtă pe orbite, bune să fie apucate, strânse și culese,
Ca aurul de prețioase pentru plănuitori, pentru curajoși, să le adune pe alese.
Nu prea ușor de pescuit, deloc de glumă, foarte primejdios era:
Eu pilotam naveta, iar maică-ta harpoane în bolovani de fier cu iscusință arunca.

Să fi avut pe încă cineva în echipaj, ea poate că n-ar fi murit
Poate că, la sosirea navei de poliție, ar fi avertizat-o și ne-am fi oprit.
Vasul, deodată, din umbra albă a Soarelui fierbinte, ca o străfulgerare-a apărut
S-a proțăpit în noi și-a tras cu tunurile toate, ah, asta cine-ar fi crezut?
Fuselajul l-au spart, punțile s-au topit, spațiul a înghițit turbat căldura
Am dat să fac ceva, să repar, s-o găsesc, dar Mary își sfârșise aventura.
La fel de frumoasă moartă era, deși arsă de flăcări, deși cuprinsă de foc
Ochii, de la vidul din spațiu, îi licăreau negri, opaci și lipsiți de noroc.
Dar nu puteam să mai stau mult cu ea, poliția ar fi ajuns, m-ar fi prins
M-ar fi închis, mi-ar fi confiscat totul, m-ar fi torturat cu fierul încins.
Am strâns-o deci odată la piept, cu jale nespusă, și-am aruncat-o afară
Am plâns, nu-i rușine, durerea m-a-mpuns ascuțit, ca o gheară.
Am stat să se urce poliția și-am început la minciuni să le torn, c-o urmă de fler
Că, în treacăt fiind, dădusem din întâmplare peste mormanul de fier.

N-au crezut ei o iotă, și am știut că nu cred, nu-mi păsa niciun pic.
N-aveau cum să probeze. Am plecat fără soață, pierdută pe veci, dar fără să-mi facă nimic.

M-am întors așadar pe Pământ, și îndată mi-am și introdus un implant psihedelic
Însă-n vis maică-ta mi-a apărut și mi-a spus că drogul e doar întuneric.
Un vis a fost poate, sau de la substanța activă, ori poate chiar spirit, nu are a face
Mi-a zis să mă țin ca lumea de treabă, și pe alții să-i las să-și vadă de treabă în pace.
Să țin bine de bani, mi-a mai zis, alții pot să își urmeze extazul, dar eu
Să am grijă să aibă de toate copilul — tu ești ăsta, Hav, fiul meu.
L-am cunoscut pe McCullough pe Lună, avea un spațiu la zidul Copernic
Și-am ridicat împreună un atelier de construcții, l-am construit pic cu pic
Reparații ieftine pentru strânșii la pungă: a mers, iar afacerea s-a tot mărit
Până și-un strung cu laser mi-am luat, și tare a mai fost nimerit.
„Mai bine să construiești decât să tot dregi," tot spuneam, dornic foarte
Însă abia dup-un an ne-am mutat întreg atelierul pe Marte.
Mai lângă centura de-asteroizi, asta-i drept, ceva mai departe de Soare
Dar cât mai feriți de traseul pe care obișnuiau polițaii terești să zboare.
Abia se-nființau pe-atunci Casele Comerciale, și toți au luat startul cinstit
Ne-am împărțit trasee de comerț și nave spațiale ca niște locuințe am construit.
Și, chiar dacă se cam împiedicau în lege, n-aș spune că erau *toți* infractori

Am reparat rable, apoi comerț, muncă și muncă, fiece zi din zori și până-n zori.
Pe tine te-am cam neglijat, e drept, deși ți-am plătit de copil cei mai buni
Profesori și mentori; dar nu te vedeam, altfel decât pe ecran, timp de luni.
Și tu simțeai iubirea mea de tată că-i goală, deși eu vorbe părintești îți rosteam
Nu mă gândeam la tine, și-o știai prea bine. Numai nave și spațiu în minte aveam.
Însă McCullough, *el* visa transportul galactic, voia căi spre-alte stele
Și-a cheltuit o groază cu echipaje noi și nave moderne și grele
Motoare uriașe, acccelerând imens, pe jumătate viteza-lumină
Dar bietul a murit în anii nouăzeci… și mie-n seara asta rândul o să-mi vină.

Știam… știam că asta vine, simțeam războiul c-o să cadă peste Case, peste noi
Și una-i să repari defecțiuni minore, alta-i să dregi cuirasate la război.
Plasmetal și bătăi cu foc. Dar îmi ieșeau bani frumoși mie, un neutru terț
Aveam program de lucru nouă ore și-am fost neprețuit pentru comerț.
Apoi am tot avut contracte pentru-armuri, dar ăstora le știa McCullough rostul
Se pricepea și la design mai bine decât mine, păcat că a murit ca prostul.
I-am căutat prin date, și i-am găsit acolo scheme, planuri și desene clare
Și dacă am doar un indiciu duc la capăt treaba, de asta evident că sunt în stare!
Copiii lui s-au supărat, dar ce puteai să faci? Am pus la cale planuri eficiente
Am început cu nave propulsate tahionic și am avut profit vreo șaizeci de procente!

Șaizeci cu tot cu rata de *eșec*, totuși dublu decât am fi făcut altfel
Am adunat un sfert de milion, Hav, pentru tine, făcând afaceri cu corăbii de oțel.
Era de-acum clar în ce direcție mergea, distrugător, războiul dintre Case
Și banii investiți în Ulanovi mi s-au părut afaceri dintre cele-avantajoase.
Apoi, după o vreme, s-a semnat și pacea, mai fioroasă și mai strictă decât vechiul Pact Solar
Dar mi-am văzut de viață mai departe, doar nu muncisem, pân-atunci, în zadar.
Știu că tu nu pui preț pe asta, dar e mai important s-obții tu însuți decât să ai de-a gata
E mai ceva decât să joci la polo hidraulic și s-arunci pe distracții banii cu găleata.
Acuși o să ai cincizeci… ba nu, șaizeci de ani, și-n lume n-ai făcut nici pic de bine
Ți-am dat tot ce-am avut, te-am educat, și tu ce faci acum pentru mine?
Te-ai însurat cu slăbătura aia, albă și searbădă ca osul vechi de vacă
Te-a aburit cu artă și cu mondenități, dar un copil de ce n-a reușit să-ți facă?
Neîntrerupt tu iei, fără să dai în loc. Ce prețuiesc disprețuiești din plin
Trăiești în lumea ta murdară, putrezită, și gura ta împroașcă cu venin.
Mai toată ziua-n virtulume, asta dacă la droguri-software nu ești conectat
Ai vreo opt case, pe patru planete, însă niciuna nu-i cămin adevărat.
Ehei, să fi avut, în locul tău, atâția bani pe mână, nici nu i-aș fi crezut ai mei
Îi foloseam ca să mă-nalț în lume, nu să-i arunc nepăsător și să-mi bat joc de ei!

Dar mi-a ajuns, vreau să mă-ntorc la început, unde ne-am construit destine, sorți

Tu'Hav, ești fiul meu — ori al lui Mary — și-al meu e numele ce-l porți.
Vreau s-odihnesc alături de-a ta mamă, deși e-n întuneric și peste poate de departe
O să mă duci acolo, ca să-ți câștigi tainul, chiar dacă după lege e primejdie de moarte.
Dar te cunosc prea bine, și lepra-ți de nevastă, cunosc și cât de scump vă place să trăiți
Și am un milion la bancă, ba chiar aproape două, dar cred că asta deja știți.
Pot fi ai tăi. Știu că Pravila cere ca de Venus să stați cât mai departe
Dar soața mi-e acolo, și vreau să fim uniți în moarte.
Ia de la docuri *Mary Anna* — e gata, pregătită pentr-un ultim drum.
Fă-mă s-ajung lângă soție, simt că nu mai rămâne prea mult din viața mea, de-acum.
Cu toate că-i acolo, de negăsit, ascunsă, pierdută în zadar
Eu cred că pân' la urmă ursita, chiar și morți, o să ne aducă împreună iar
Ulanovii își țin cu încăpățânare monopolul, să sape singuri după minereu
Dar nu le vreau eu fierul, nu-mi mai trebuie, ci un mormânt acolo doresc eu.
Mi-ar fi de-ajuns și spațiul gol și amplu, fără biserici, lințoliu și cavou
Dac-aș putea să știu, pe veci, că-n ale soației brațe voi odihni din nou.
Ea a pierit, copile, într-o clipă, și asta i-a păstrat spiritul pur,
Iar Soarta, cât o fi de crudă, o să m-ajute să fiu cu ea din nou, o jur.
Acolo, sus, ea a tot fost și este, mereu, cea mai frumoasă
Nu știi ce-i moartea, Havel? Ehei, o să înveți tu, lasă!

Cântecul unui locuitor pe asteroid

Trei generații scurse printre stele
Și-acum nepoatele-mi din pântece-or să iasă
Nici n-o s-apuc s-ajung la timp la ele
Pe Terra, sfânta noastră casă.
Mult încercată-n timp, e albă și-albastră
Precum o mărgelușă de rozariu-n rugă
E citadela din vechime, e moșia noastră
Păcat că omenirea a ales să fugă.
Așa cum se prelinge sângele din leziune
S-au scurs și oamenii spre alte zări
Porniți să părăsească a lor lume
Plecați pe-ale Sistemului cărări.
Și iată că pe-orbită, azi, plutesc
Și-orașe uriașe-n spațiu sunt
Mereu, neîncetat se învârtesc
Departe, prea departe de Pământ.
Am fost trimiși în globuri transparente
De gravitație ne-am dezbărat
Nu mai avem tărie-n brațele subțiri
Aeru-i dens și greu de respirat.
Însă și-acum tânjim după Pământ
Și îl iubim la fel ca altădat'
Nu ne țin brațele, plămânii slabi ne sunt
Dar focul inimii a fost păstrat.

Minerii de pe Lună

Am muncit fără preget, în craterul Copernic adânc am sfredelit
Câte zece ore pe zi de scobit cu perforatorul: cu treaba nu-i de glumit.
Comandând de la distanță burghie și lasere, explozii neîntrerupte
Oamenii nalți par niște pitici printre mașinării imense, mecanice brute.
Suntem mineri lunari, plătiți pe roca rece neîncetat să trudim
Doar răsuflarea-n căști și-un petec înnegrit de lume prin vizor zărim.
Căscăm în sol caverne, tuneluri nalte cât ai întinde în sus o mână
În fiecare dimineață spargem piatra-nghețată, seara doar praful să rămână.
Pe Lună ziua are două săptămâni și-i mai fierbinte ca plumbul topit
Iar nopțile-s reci precum moartea și lungi ca un coșmar nesfârșit
Și praful e fin, mai neted decât pe plajă cel mai mărunt nisip
Însă oceanele-s doar valuri încremenite de piatră, de viață nu-i chip.
Din cer, cu viteză grozavă, s-au prăvălit adesea pietre, meteori
Lăsând, de milenii, distrugeri imense sub cerul înnegrit, fără nori.
Nu-i sunet, doar vidul imens, straniu, vast, ce șoptește himeric
Sunt douăzeci de tipuri de rocă și-o mie de feluri de întuneric.

Un frig selenar, cu toate că bocancii-s ermetici, se strecoară în oase
E ger pe munții din Lună, dar mult mai ger e-n crevase.

Am săpat camera mare, am sigilat-o cu adeziv și Palmact
Am pavat dușumeaua cu lespezi plate și-am pus și drapelul, intact.
Tunelul răsună bizar împrejur, e înalt, luminat de cristalul lichid
Umbre ce par de elastic se înfășoară și joacă pe zid.
Eram negri-tăciune, din tălpi pân-la vizoarele pe ochi căzute
Și să știți ceva despre Lună: praful, pe lângă că-i des, mai și pute.
Duhnește scârbos a sulfură, ca o pulbere născocită-n genune
Nu te poți dezbăra, n-are rost să te speli, peste toate încăpățânată se pune.
Mâncăm și dormim, și-apoi suntem gata din nou, în caverne băgați
E greu și prost se plătește, dar ne simțim de *aici*, femei și bărbați.
Săpăm și săpăm, sfredelim, cu lamele de la perforatoare băgate adânc
Pe Terra s-ar fi smucit zgomotos, ar fi huruit, aici e tăcut ca-n mormânt.
Am trasat trei tuneluri noi, țintind spre recea inim-a Lunii
Și am găsit ce n-am fi crezut niciodată, ori poate ne fălim ca nebunii…

Suntem lunari și mândri. Deși marcați de Case Comerciale
E lumea *noastră,* știm să-nfruntăm tot ce ne iese-n cale
O să luăm banii lor, și-or să ne dea echipament în plus, nu că-i drăguț?

Dar munca e a noastră, și pân' la urmă viața se risipește-n puț.
Și lumea de aici e-a noastră toată, deși ne-ați cumpărat pe mai nimic
Nu suntem nicio clipă sclavii voștri, o, nu, nu suntem nici măcar un pic.
Minerii nu se tem; dac-ai ajuns pe Lună și ai săpat vârtos
Nu-ți mai e frică de nimic pe lume, ești brav și curajos
Dar m-am temut, o, da, când mânuind perforatorul
Am dat peste ce-am dat și-am înghețat de frică. Și s-a aprins albastru monitorul…

(Transmisia se întrerupe aici)

Imnul rebelilor interplanetari

O, tu, stăpân pe Venus, cu discul neted, cenușiu
Ulanovii conduc Sistemul, dar măreția ta o știu!
Acum, luptând cu tirania, cu nave ce se-abat fulgerător
O, Mithras, domn al lumii, dă tărie tovarășilor care mor.
O, tu care conduci Pământul, pestriț și-albastru, felurit
Lăsat de omenirea ce-a plecat în goană, tărâm aproape părăsit
Rămas în urmă, mic, ca puful pe care-l bate vântul
O, Mithras, domn al lumii, ajută-ne să ținem legământul!
Domn al planetei Marte, sfera făcută din roșu ruginit
Aici ești viu de-a pururi, din moarte te-ai trezit!
Pe Marte, unde puterea se scurge și din făloșii zei
O, Mithras, domn al lumii, adu tăria-n ei!
Guvernator, stăpân pe-asteroizi ce-ntruna se izbesc
Și unde milioane de oameni supraviețuiesc
Legați în lanțul hâd, de-al cărui capăt Clanul Ulanov ține
O, Mithras, lord al lumii, dă-ne speranța de mai bine!
Tu, ce-ngrijești pe Jupiter, imens, aproape-stea
Mărețe zeu noptatec, aici stă slava ta.
Ne poartă-nspre lumină, ferește-ne de rău
Slăvit fii tu, o, Mithras, și sfânt numele tău!

Scris pe fuselajul unei nave spațiale

Inginerii m-au făcut
Să-l trădez pe pilot
La prima luptă.

Să adun fier
De aproape de Soare
Sunt trimis.

Fierul adunat
Ajunge la Ulanovi
Adus din gravitație

E ca un pește de culoarea cărbunelui
Apoi coboară
Tras de gravitație.

Nu e folosit
Pentru făcut lucruri sau echipament
Ci pentru Lege.

Fierul adunat de mine
E folosit de conducători
În scopuri rele.

Sunt ca o sabie
Forjată în foc alb
Răcită în vid.

Fierul
E scos
Din gravitație

E ca un pește de culoarea cărbunelui
Apoi coboară
Tras de gravitație.

Nu e folosit
Pentru făcut lucruri sau echipament

Ci pentru Lege.

Poemul Lunii (Lucian, 1969)

Au fost odată trei bărbați, urcați mai sus de sala
Marelui turn, de-o milă, alb, făcut din lespezi grele
Vorbeau în dodii, nu ieșise bine socoteala
Voiau, cu turnul lor înalt, s-ajungă pân' la stele.
Și n-avea cum construcția la temelie să nu crape
Iar turnul să rămână în picioare. În zadar.
S-au prăbușit cu totul, cât pe ce, aproape
Să moară, însă zidul a căzut pe-un mare deal lunar.

Uriaș sunt și mult mai jinduiesc, ei da
La a Pământului adevărată stea;
Albina harnică, de vrea mierea să-și sporească
Stupul cel vechi îndat' să părăsească.

Doar doi, din trei, au nimerit unde-au voit
Șase nopți lungi, și nicio zi măcar
Pe un tărâm întunecat și mohorât
Lipsiți de apă, fără aer iar.
Praf peste tot, mai fin decât nisipul
Și ziua lungă, două săptămâni de soare
N-aveau decât o navă cu cala rotunjită
Armura de pe ei și casca protectoare.

Uriaș sunt și mult mai jinduiesc, păi da
La a Pământului adevărată stea;
Albina harnică, de vrea mierea să-și sporească
Stupul cel vechi îndat' să părăsească.

Bocancii grei au maculat, târâș, nisipuri
Și noaptea-ntunecată li se-nfățișa
Indiferentă la căldură ori la friguri
Nepăsătoare la lumina ce creștea.
Au măsurat încet, cu pasul, munte
De munte. Au prefirat deșertul de granit
Au stat și s-au uitat departe, până unde

Pământul, ca un glob verzui, se-arată-n răsărit.

Uriaș sunt și mult mai jinduiesc, păi da
La a Pământului adevărată stea;
Albina harnică, de vrea mierea să-și sporească
Stupul cel vechi îndat' să părăsească.

Însă, din doi, și mai departe unul, fără preget
A apucat-o, peste văi și dealuri, tot pe jos
Până în locul unde cerul pare-ngust de-un deget
Și se ivește fața crudă a gerului tăios.
Și a privit cu ochi atent la locurile aspre, goale
La negrul fără fund și fără de sfârșit
La creste-ntunecate și la cratere lunare
În care stăruie nisipul neînsuflețit

Uriaș sunt și mult mai jinduiesc, păi da
La a Pământului adevărată stea;
Albinei fără stup să piară-i este dat
Oricât de sus ar fi zburat.

Și cum trecea, pe drum pietros, încoace
Pe fața cea lipsită de vopsea a Lunii
Și-a spus: „Din tot nisipul sticlă dac-aș face
O ditamai lentila, ce i-aș uimi pe unii!
Ce-aș mai putea zări, c-o singură privire
De-aici! Planeta mea natală s-ar vedea
Aș pune sub lentilă, mărițI, atomii de iubire
Și oxigenul spiritual l-aș respira!"

Uriaș sunt și mult mai jinduiesc, păi da
La a Pământului adevărată stea;
Albinei fără stup să piară-i este dat
Oricât de sus ar fi zburat.

Pe cerul fără nori se vede hăt, departe
Vidul, ca mediu, nu oprește între zări
Nimic. Un om privește peste gol și moarte
Căminul său, pierdut în depărtări.
Și-a găsit, iată, lentila cea mai albă
Și parcă s-a întors pe dos și Luna
E mulțumit acum și își șoptește-n barbă:
„Ajunși la apogeu ne prăbușim întotdeauna".

Uriaş sunt şi mult mai jinduiesc, păi da
La a Pământului adevărată stea;
Albinei fără stup să piară-i este dat
Oricât de sus ar fi zburat.

Legea Ulanov

Se află și din cei ce nu suportă Clanul Ulanov, ori codul său
Unii vor spune că liderii noştri sunt tirani, criminali și mai rău
Dar eu spun că-i bine așa, pe săraci și bogați legea-i unește, zău
În special pe bogați, lor le trebuie mai multă protecție!
Cu atâtea milioane de oameni pe cer, de la Saturn la Marte
E imposibil să n-apară vreo ceartă, vreun lucru ce ne desparte
Și chiar dacă majoritatea poporului respectă legea foarte
Alții au nevoie, adesea, de câte-o corecție.
Am crescut într-o capsulă nu prea lungă, nici lată
Și-n jur cu verdeață, flori și suprafață cultivată
Un mândru fermier eram, însă mândria, câteodată
Nu știe că durerea îi va da curând de știre.
Înalt m-am făcut, cu degete iuți, dar slab și fragil
Știam să îngrijesc recolta de când eram doar copil
Îmi trebuia un spațiu ermetic, atât, și flux solar stabil
Și muncă grea, însă făcută temeinic, cu iubire.
Creșteam un soi de vaci care pluteau și rumegau, fără picioare
Și zilele treceau senine, calme, fără pic de supărare
Trăiam, iubeam, munceam — era mereu o sărbătoare
Și deveneam încet-încet o naţie.
Dar au venit Străinii. Voiau ca să ne fure gheața

S-au îndopat cu fructe, lapte și vin, ne-au sorbit viața
Ne-au jefuit și ne-au prădat de noaptea până dimineața
Au violat și au ucis populație.
După un timp au obosit de chefuri și s-au săturat
De îndopat, băut, batjocorit din plin și violat
Ucisul de nevinovați, cu toate astea, n-a-ncetat
Sângele te-mbată mai tare ca vinul.
S-au cufundat în carnagiu, cu ochii înroșiți, holbați
Au umplut aerul cu picuri rotitori de sânge. Copii, mame și tați
Le-au fost jucării. Cu cruzime nespusă au fost torturați.
Soarele arde și el, dar mai tare te arde veninul.
Apoi s-au dus, deodată, iuți, la fel de neștiuți ca la sosire
Din mii rămăsesem doar sute, procent infim de supraviețuire
Și doar puțini scăpaseră ne-njunghiați, nearși, întregi la fire
Din toți ai mei eu singur am scăpat.
Unii au spus s-o lăsăm baltă, alții c-am face bine să reconstruim
Și zid să facem cu mortarul din oasele celor uciși, ce încă îi iubim
Doar eu am insistat că cel mai bine-i după Lege să trăim
Și am fost singurul care, la urmă, a plecat.
Șalupele, de când cu jaful, fuseseră distruse complet
Abia după un an jumate, cu un cargou, am reușit să plec.
Până atunci am stat cu ceilalți, i-am ajutat, am intonat încet
Cântece mici. Dar inima-mi voia să se suie spre cer.
Apoi am mers pe Haag; m-am angajat pe-un transportor

Și șase luni m-am învârtit ca titirezul, aproape-ntr-un picior
Am încărcat, am tras mai greu ca acasă, pe-ogor
Apoi, dup-un timp, m-am făcut inginer.
Am trăit cu bani cât mai puțini, deși nu eram prea bine plătit
Am pus întrebări, și la vorbele altora urechi am ciulit
Când vorbeau despre cum sistemul legal poate fi silit
Să te despăgubească dac-ai suferit.
Și într-o zi, când mă aflam pe Lună, Liber de contract
Am tras aer în piept, la Discul Solar m-am rugat
Și mi-am purtat până la SysAdmin (Lege) naveta îndat.
Ca să-mi spun povestea poliției.
Mai mult de zece zile m-au făcut s-aștept
Mi-au ascultat raportul atenți, cu ochi deștept
Și-apoi mi-au cerut un cod de-asigurare, conform cu situația de drept
„Pentru întrunirea legală a condiției”.
Le-am spus că lumea mea, săracă, nu-i asigurată
Și că speram Dreptate, nu doar o sumă, oarecare, căpătată
Speram că Legea nu-i doar pentru pătura bogată.
Căci delincvența spațiul l-a contaminat.
N-au râs de mine cu distreț, au dat doar, trist din cap.
Unul mi-a zis: „Idealisme în lumea asta dură nu încap
Prietenii îți sunt toți morți, acuma o anchetă n-are rost să fac”,
Și am plecat cum am venit, nerăzbunat.
M-am dus cu suflet greu, spre domul Kepler am luat naveta înapoi
Am stat și m-am uitat la stele, gândind la casă și la noi
Aproape-am fost să mă cufund în vinuri, ori soma, dar apoi

Pe Ra slăvitul, m-am oprit.
Așa mi-am zis: ei au resurse mici, supraveghează miliarde mii
O, de-aș găsi o cale mai eficientă, ce minunat ar fi
Ca să obțin o forță ce s-ar putea mai bine folosi.
Ca să obțin o reparație.
Încă aveam, de la jefuitori, mai multe mostre de ADN stocat
Lăsaseră destul în urmă, aveam dosar de date completat
I-aș fi putut aduce-n fața legii, dacă… aș fi avut bani de dat.
Și-n clipa aia am avut o revelație.
Fuseseră din cei mai răi bandiții ce-mi chinuiseră poporul
Dar ne și pedepsiseră! Își jucaseră prea bine rolul.
Eram vinovați că eram prea mizeri, că nu dețineam controlul.
Săracii nu pot cere să aibă vreo țară.
Omenirea, mi-am dat seama, e purtată mereu de război
Acest lucru Pravila l-a făcut extrem de clar pentru noi
Cea mai mare crimă a noastră era să fim săraci și goi.
Cei fără bani pot să piară.
Ulanovii au multe căi de a ține Sistemul bine reglat și uns
Șaptezeci de procente din lege se aplică-n tăcere, pe-ascuns
Să iei banii vrăjmașilor tăi e cel mai adesea de-ajuns.
Viața mi-am dedicat, deci, unei misii noi și drepte.
Am trudit zece ani, și am strâns mai mult ca dușmanii
Mi-am cumpărat locul într-un mic cartel
Am fost necruțător cu toți, la dracu, le-am luat toți banii
I-am obligat pe toți să mă respecte.

Am ajutat poliția bănesc, și le-a făcut plăcere, se pare
Și-au fost de acord toți cu planu-mi acum, fiindcă oare
Nu e Justiția unealta celui ce credite are?
Eu credite aveam din belșug.
Unii, fiindcă de lucruri multe se-agață, poftesc la averi
Alții vor să trăiască în lux, răzgâiați, ca niște boieri
Eu însă mă vedeam cavaler al Dreptății de ieri.
Eram gata să-mi bag capul în jug.
Zece ani plini, până să dau de ei, atât mi-a luat, să știi
Dintre Străinii ticăloși doar vreo optzeci mai erau vii
Din care jumătate duși, distruși de droguri și beții
Să-i chinui pe aceștia, ar fi fost zadarnic.
Dar pe aceia încă-ntregi la minte amarnic i-am mai chinuit
Legați burduf, le-am spus că e-un sfârșit
Acum, la viața făr-de-lege. Și toți au trebuit
Să se mărturisească, tremurând amarnic.
Au plâns și s-au jelit, cerându-mi jalnici să îi iert
Și să fiu blând, deși puteam cu moartea ca să-i cert
Le-am spus că viața lor, dacă și-o vor, are un preț concret
Ce se măsoară, după lege, în mulți bani.
Am pus un preț: un milion de credite pe an ce trece
Plata constantă, fără scutiri, până-ți îngheață răsuflarea
Și-n cazuri de neplată moartea brutală, imediată, rece.
Erau ai mei de-acum, îi aveam sclavi pe zeci de ani.
Și-au smuls părul din cap întâi, apoi, cu greu, s-au învoit
Aflaser-adevărul: cu cel ce peste tine vine cu forță și pornit

Să te doboare, nu te pui în veci. E lucrul cel mai chibzuit.
Și viața lor e-n joc dacă-și încalcă vorba.
Ulanovii, splendoarea lumii, m-au ridicat în slăvi și lăudat
Că am găsit o cale, ziceau ei, prin care infractorul poate fi controlat
Și transformat, din criminal feroce, în muncitor onest, adevărat.
Și am făcut avere. Mai iute-am fost ca vântul.
Mi-au dat și-o Stea de-Argint să-mi prind fălos în piept
Și acum mă-nvârt printre amici suspuși, sunt socotit deștept
Mai cred că-și are rostul, pe lume, tot ce e bun și drept?
Nu fiți sărmani și faceți bani, acesta mi-e cuvântul!

Imnul lui McAuley

Doamne, eu știu că universu-i doar o umbră în slava ta plină de har
Și-am învățat încet și adevărul — că omul e menit să zboare doar *interplanetar.*
Cândva, o spun acum și-o recunosc, în cuget am fost cam tulburat,
Că Domnul nu ne permite s-ajungem sus, până la stele, e adevărat.
În angrenaje, roți dințate, pistoane și viteză eu văd, Stăpâne, mâna Ta
Gloria ta cea milostivă permite blocului de-antimaterie a fuziona.
Biblia e complexă ca o mașinărie, Doamne, părți ea are mii
Și de ești om abia de bănuiești complexitatea, nu ai cum s-o știi
Orice verset, orice cuvânt e pus acolo cu un rost precis, exact
Ca-ntr-un motor spiritual menit să poarte sufletul, intact.
Și-acest dispozitiv accelerează, viteza-i cu mult peste păcat
Puterea lui Dumnezeu — carburant și sufletul e, iată, salvat.
Și cum un inginer nu poate să aleagă ce fel e nava construită
Ci o păstrează-așa cum este, adesea dreasă și cârpită
La fel, un suflet nu poate alege printre-ale Bibliei porunci
Ori le respecți deplin, cum scrie-n Carte, ori poți de-a dreptul Cartea s-o arunci.

***

Nu se așază-n oasele bătrâne și trudite, nu-mi vine, astă-seară, somnul,
Așa c-o să stau treaz, în nava de metal, și-o să gândesc la Domnul.
Motorul zuruie: o sută de zile de-accelerat, de delta-v și presiune
În spațiu, pe după soarele-Ți și-apoi din nou pe-a noastră lume.
E prea departe drum, motorul geme stins, propulsia e cam stricată
Dar au fost treizeci de milioane de kilometri, drum întins, avaria-i justificată.
Afară-i întuneric beznă, mai negru decât noaptea, cum vrea al nostru Domn
E golul mistic, vid infinit și rece, noaptea de nepătruns, Eternul somn.
Mă schimbă Ferguson de cart. N-a mai avut permisie de trei ani lungi
Are soție, trei copii, o locuință pe Marte, doar că e tare greu s-ajungi.
Tânjește la planetă, i-e dor de casă, dar cine ar putea vreo vină să-i găsească?
Contractu-i lung, chinuitor și pare că niciodată n-o să se sfârșească.
Eu n-am pe nicio lume nimic, n-am țintă, nu-i casă pentru mine
De când ai luat-o, Doamne, pe Mia Chong… treizeci de ani? Ba și mai bine.
De atunci eu aflat-am că mediul Tău nu-i gol, nu e nici pe departe vid
Ci-i ca o floare neagră unde petale de infinită slavă și măreție se deschid.
Mă tot gândesc la Mkoko, ce-i azi pierdut în spațiu, trup rătăcit afară
În ger. Însă, găsit, ar reaprinde-n grabă goana cea interstelară.
Dar mi-e ascunsă munca! Nu i-o lăsa Domnul pe oameni să-l găsească.
Prin spațiul vast cadavrul său de-a pururi are să se învârtească.

Nu-i singur cuc, căci spațiul e plin de trupuri moarte, azvârlite-n gol
Răpuse de primejdii în spațiul crud, cu moartea ce-ți dă necontenit ocol.
A ars *Noul Apollo!* Oare a meritat călătoria asta, mai mult ca alte câte sunt?
De pe Venus spre Neptun, ca o elipsă lungă, și dup-aceea iarăși pe Pământ.
Și la ce bun? Nici bine n-a andocat pe stație, și aștepta să se deschidă trapa de la sas
Când o explozie fulgerătoare a pârjolit cam tot, doar câțiva dintre noi au mai rămas.
Și negustorii ăștia de la Flota Comercială nu-s decenți, și nu se poartă bine.
Zicea Ivanov: „Inginer McAulay, ce-ți face propulsorul tahionic, se mai ține?”
Habar nu are de tehnică, dar nu îmi stă în cale, ce altceva să-i cer?
Mă lasă la reglaje, să-i potrivesc viteza, până la urmă sunt Primul Inginer.
Însă e pisălog: „Tot la motoare? N-ai fost primul pe listă, n-ai fost primul la Cape?
Nu-ți lăudau toți munca, nu te-așteptau cu ceva genial să-ncepi?
Nu erai tu primul, cel mai bun dintre cei buni, la Universitate?
Cum ai ajuns acum printre motoare murdare, ruginite și calate?”
Drept e, am avut bursă, și la examene am fost cel mai bun din an
Însă mi-am dat seama, apoi, că *mândria* e lucrătura lui Satan.
Am lăsat deci Școala Spațială din Cape, și dus pe dat-am fost
M-am angajat la o companie, pilot pentru cincizeci de ani, să-mi fac un rost.
Atunci viteza era mică, zece la sută din viteza luminii, ineficient
Când o compari cu-acum, cincizeci și cinci la sută, pare indecent.

Și-n curând și mai iute, fiindcă, ah, câte progrese mari cu anii s-au realizat!
Nu mă-ndoiesc eu de mașini, însă mă-ntreb: cu sufletul omului ce s-a-ntâmplat?
Mai repede e bine, dar Dumnezeu a pus la spațiu și la timp o barieră
Și doar neghiobii-ncearcă să o treacă, doar păcătoșii din viața asta efemeră.
Am mers mai mult ca alții, bucăți bune de spațiu negru-am străbătut
Doi ani-lumină de drum, și-atâta de departe… o, Doamne, ce-am făcut?
Cu mine-ai fost de la-nceput, noapte și zi. Țin minte când ne-au lovit asteroizii
Când senzorii n-au sesizat nimic și s-au izbit în fuselaj bolizii.
Bucăți peste bucăți ne-au străbătut metalul navei, o ploaie de ghiulele
Douăzeci de perforații în structură și îmbinări, și alte pierderi grele
Foc, panică și-alarmă. Anson, cu piciorul retezat și moartă mai târziu
Amputată pe loc — i-a fost un gram de gheață spațială bisturiu.
Sângele ei, în cabină ca o pâclă portocalie. Pufnind ca un strașnic buldog
Am simțit prezența Satanei, suflarea grețoasă a lui Gog și Magog.
M-am rugat, așadar, și mai mult de atât: am spus și vorbe, dar am și acționat
Fiindcă spre tine cea mai curată rugă e munca — ea cântărește cu adevărat.
Am astupat găurile, am corectat traseul, motoarele le-am repornit
Nici să-mi mai șterg costumul de sângele tovarășilor n-am mai reușit
Atunci pe loc. Nu mai văzusem navă să-ndure atâtea și să scape
N-ar fi scăpat dacă n-ai fi fost Tu, cu grija Ta, aproape.

Și ce-am făcut cu mila-ți? Nici bine n-am ajuns la adăpost, pe stație
C-am și pornit după femei ușoare, de whisky mi-am luat o rație.
Încă mai port pe mine cicatrici, am urme negre pe brațe și pe spate
Dar și mai rău e că mi-e negru sufletul, în sine-mi, de păcate.
Nici focul cel din soare nu poate să mi-l curețe, să facă să nu doară
Am doar speranță-n tine, vreau în Imensitatea Ta Stelară.
Păcate noi și vechi, atâtea zeci de ani: *Pug, Hesperus* și-*Apollo*
Ah, iartă-mă, Stăpâne, m-auzi tu de departe, în norii tăi, acolo?
Atâtea nopți în care-mi priveam cu ciudă camarazii, gândeam cu urâciune
Ah, le uram iubirea și mă umpleam cu furie în loc de rugăciune.
Și ce destrăbălare, Doamne, când terminam, într-un sfârșit, traseul
Ce de desfrâu la Casa Lunii din Pataweyo; nu știam cine îmi este Dumnezeul.
Mai mult decât dezmățul, hula, dar mai ales mândria mi-a fost păcatul capital.
Ah, zece ani cu sufletu-mpietrit și-obrazul gros, un păcătos total.
Am văzut cum se clădesc orașe pe Saturn, cum cresc fructele noi sub uriașul dom
M-am minunat, uimit peste măsură: păreau ca globurile atârnate de Crăciun în pom.
Și am umblat pe ceruri, privind la constelații și la calea lungă
Ce-o aveau oamenii de străbătut. Dar eram sigur că urmau s-ajungă.
Mândrie, ce mândrie vană! Acum o știu. Cosmosul e doar către Tine-o rugă
Tu ai făcut distanțele, și cosmosul nu-i pentru oameni, să fie străbătut în fugă.

Să mă-ndoiesc de viteza luminii? O, hulă grea, o lume neascultătoare!
Puteai s-o fi făcut altfel. Dar ai făcut-o bine, nu-ncape întrebare.
Domeniul nostru este cel Solar, în Biblie se spune lămurit
Însă cântec drăcesc, cu voce de mătase, pe-orbita lui Saturn am auzit.
Mai cald ca laptele pe foc, și ispitind: „McAuley, alege-ți tu o stea!
Setează cursul, inginere… Hai, știi că poți pleca!
Și-o generație dacă ți-ar lua, tu trebuie să o pornești neapărat
Adoră-mă pe mine, Zeul Hiperspațial, și prețuiește darul ce ți-am dat.
Hai, cu viteză! Iute, iute, învață-a cerului ascuns mister
Premiul PVL atârnă-n aer. McAuley, spune: eu îl vreau, îl cer!”

***

O navă spațială-i mii de componente, care lucrează toate împreună
La fel și Biblia-i mașinărie făcută din cuvânt și concepută de-a pururi să rămână.
Începe clar: „Fie lumină”. Da, asta zice buna noastră catehеză.
Că Dumnezeu a pornit Cosmosul și-a stabilit în el restricții de viteză.
Lumină! O, și ea-i Sfântă, clară, nu poate din tărie să lipsească
Iar vocea ce șoptește-n taină e doar mândria cea drăcească.
Dar eram tânăr pe-atunci, abia dacă douăzeci și ceva de ani aveam
Și că ar fi o limit-a vitezei sub nicio formă nu credeam.
Mă obseda continuu, mereu un gând răzleț mă răscolea

A, ce-mi plăcea viteza, voiam să fie-a mea, numai a mea.
O, Doamne, inima mi-o știi, mă știi de-atâția ani de groaznic păcătos.
Eram al doilea pe *Hesperus,* la motoare; eram, de fapt, în iadul cel mai jos.
Și mi-a venit ca o străfulgerare, cum m-aș trezi neașteptat din somn:
Generează o singularitate înăuntrul unui câmp Bergson.
Și contrapune un paravan de gravitație, pentru sporit impuls
Și-apoi, cu inerția de sub-cuantum, creează o bulă de anti-gravitic puls.
Și pe *sub* bulă, da, o navă! Fregată, cu blindajul ranforsat
Pusă-ntre forțele tractoare la un punct inițiat echilibrat.
Și-n navă echipajul, din mateloți bărbați, dar și femei
Adami și Eve, porniți să cate Paradisul cu temei.
Eu eram tânăr, cu cugetul strâmbat, îmi doream gloria, nebun
Și-n loc să mă opresc, am început să strâng la bani, că voiam fonduri să adun.
Casele Comerciale se săturaseră, în fine, de război lung și de oroare
Ulanovii aveau o nouă Pravilă: dreaptă, ziceau unii, deși necruțătoare.
Dar și așa invenția eu am ținut-o numai pentru mine
Nu am înregistrat-o nicăieri, mi s-a părut c-așa e cel mai bine.
Visam la bogății, nici gând s-o fac cadou, un *dar* pentru umanitate
Mi se părea că-s lacom, pe atunci. Acuma știu: E mâna Ta în toate.
Și am avut de muncă. Navele, pe-atunci, mergeau încet

Dar am avut timp să chibzui dacă e *drept* ce fac sau doar *deștept*.
Un vers din Biblie, de la-nceputurile Cărții, în minte-mi răsuna.
„Eu din Lumină făcut-am Universul," asta în sacrul tom scria.
M-am cufundat atunci în îndoială, în băutură; simțeam că-s supărat până la oase
„Mai bine îți scoți ochii decât s-arunci cu ei spre stele priviri așa de păcătoase!"
Dar mai era o voce, o alta: „ Drumul se deschide, privește-n sus, nu-n jos
Deschide aripile, zboară, nu te târî ca un broscoi râios".
În sufletu-mi, cu-nvolburare, Domnul cu Diavolul se războia.
Și mâna dreaptă, cu îngrijorare, în pumn un cip, cu toată munca mea, strângea.
Acolo era tot, tehnologia de navigat, de stabilit coordonate
Formule matematice, ecuații, calcule și date.
Trebuia s-o distrug, sau, mai bine, s-o împart tuturor
Aveam să redau viața, ori poate pe toți, nevinovați, să-i omor?
Atunci a sunat alarma, sirena de bord a urlat tare, ca un lup turbat
Și camera de control, cadrane și controale, în roșii vâlvătăi a explodat.
Programul de ghidaj, deși făcut ca să reziste la șoc, a pâlpâit și s-a pierdut
Luminile s-au stins cu totul; orice electricitate, de orice fel, a dispărut.
Explozia l-a omorât pe Mkoko. Wei Hu Cho a fost grav rănit
Aer pierdeam, și căldură, iar motorul era înțepenit.
Era totul negru, mai negru decât un suflet în iad prăvălit
Spațiul, cernit precum moartea, și sufletul meu tot cernit.

Ne învârteam pe orbita Lunii, peste fața-i întunecată, neînsorită
Însă lumina Ta s-a arătat din nou, să fie prea-slăvită.
Doar pe-un hublou la început, o flacără, o limbă ca de lavă
Și-atunci, pe loc, exact la timp, a revenit iluminarea-n navă.
Am fost salvați și noi, și nava (Mkoko mai puțin)
De Soarele Tău, Doamne, de planul Tău divin.
Apoi pe Mkoko l-am pregătit de-ngropăciune spațială, din păcate
Și-n trupul lui cel neînsuflețit am strecurat și cipul meu cu date.
Mândrie, da, însă știam c-asupra mea nu mai puteam să-l țin
Îți văzusem lumina, îmi văzusem păcatul, ți-am mulțumit, amin!
Și-apoi ce greu a fost, să știu că nu mai pot să fiu ce am visat
Fără vise grozave de mărire, din nou sărac, însă cu sufletul salvat.

***

Motorul omenesc e un motor entropic, e ros de timp și de uzură și de boală
Și de aceea omenirea nu va putea să construiască-n veci Nava Totală.
Eu n-o să mai apuc să o evaluez, curbura să-i admir, nu mi se cade mie!
Însă prin spațiu am umblat, hăt, mult. O, mulțumită Ție!
Și-am făcut ce-am făcut, vei judeca de a fost bine, de-a fost rău.
Și-n Rai ori Iad dacă-o să nimeresc, mereu voi adora numele Tău.
Dar poate, fără gravitație, cu sufletul pe veci eliberat
Îmi vei da voie, pasager, în vasul cel divin, hiperaccelerat.

Purtat de Grație, cu Dumnezeu la cârmă, peste al anilor cei repezi infinit
Voi izbuti să zbor, să zbor senin, la nesfârșit.

***

„Unde-ți sunt însemnările, McAuley?” mă tot întreabă, mă tot îmboldesc.
„Ideile o să le pui în practică de-acum? Hai, nu așa ar fi firesc?
Spune-ne totul de la început. Scrie și desenează, ca să iasă fain
Măcar ideea cea de bază zi-ne-o, dacă te crezi așa Einstein.”
Mult m-am mândrit, prea mult m-am lăudat cu planurile mele-aventuroase
De ce nu mi-a smuls limba Dumnezeu, de ce nu mi-a smuls carnea de pe oase!
„De ce umanitatea o privezi, nepăsător, de-a ta descoperire
De ce-i refuzi un viitor de glorie, putere și mărire?”
Le-aș fi putut-o *zice*: acolo, undeva, cipul și trupul sunt.
Stau învelite-n giulgiu, spațiul le e mormânt.
Puteți să mergeți după ele, de vreți, dar e-n zadar, că nu le veți afla
Fiindcă-n sistemul nostru nimic nu trece peste voia Sa.
Da, *tehnologic* funcționează, dar nu înseamnă și *bun* fără-nconjur
Iar Dumnezeu, gelosul, trebuie slujit de preoți din cei cu zelul pur.
Inginerii! Preoții adevărați. Căci cine știe mai bine, dacă nu ei
Cum e făcută Legea, ce-i pentru oameni limita cerească și care-i rostul ei.

A D
D M

Table of Contents

PARTEA I. LA CUTIE
PARTEA A DOUA. CRIMELE PVL
- 1. MISTERUL SERVITORULUI ZDROBIT
- 2. POLIȚIA
- 3. FOLOSUL UNUI VIS
- 4. MISTERUL SUPERNOVEI ȘAMPANIE
- 5. MADAM JOAD
- 6. POARTA DE CORN ȘI POARTA DE FILDEȘ
- 7. ÎNCEPE ANCHETA
- 8. OCEANUL ALBASTRU AL LUI „DE CE”
- 9. EVA ACȚIONEAZĂ
- 10. GRAVITAȚIE SAU VINOVĂȚIE?
- 11. IARĂȘI MADAM JOAD
- 12. FUGA
- 13. DESPRE MULTITUDINI
- 14. A TREIA LITERĂ A ALFABETULUI

PARTEA A TREIA. ARMA IMPOSIBILĂ
- 1. MISTERUL RACDROIDULUI STRICAT
- 2. COȘMARUL DE LA GIDEON
- 3. DUNRONIN
- 4. SFÂRȘITUL LUI BAR-LE-DUC
- 5. CĂUTAREA
- 6. UN GLONȚ CARE DISPARE
- 7. PE GARLAND 400
- 8. DIANA E MÂNIOASĂ
- 9. MISTERUL E REZOLVAT
- 10. LA BORDUL LUI БИБЛИОМЕКА 4

CODA
GLOSAR
MULȚUMIRI

POVEȘTILE LUI JACK-DIN-STICLĂ

Table of Contents

PARTEA I. LA CUTIE 8
PARTEA A DOUA. CRIMELE PVL 110
1. MISTERUL SERVITORULUI ZDROBIT 111
2. POLIȚIA 124
3. FOLOSUL UNUI VIS 131
4. MISTERUL SUPERNOVEI ȘAMPANIE 137
5. MADAM JOAD 147
6. POARTA DE CORN ȘI POARTA DE FILDEȘ 164
7. ÎNCEPE ANCHETA 177
8. OCEANUL ALBASTRU AL LUI „DE CE” 204
9. EVA ACȚIONEAZĂ 217
10. GRAVITAȚIE SAU VINOVĂȚIE? 229
11. IARĂȘI MADAM JOAD 242
12. FUGA 251
13. DESPRE MULTITUDINI 263
14. A TREIA LITERĂ A ALFABETULUI 273
PARTEA A TREIA. ARMA IMPOSIBILĂ 292
1. MISTERUL RACDROIDULUI STRICAT 293
2. COȘMARUL DE LA GIDEON 307
3. DUNRONIN 319
4. SFÂRȘITUL LUI BAR-LE-DUC 333
5. CĂUTAREA 350
6. UN GLONȚ CARE DISPARE 362
7. PE GARLAND 400 368
8. DIANA E MÂNIOASĂ 371
9. MISTERUL E REZOLVAT 384
10. LA BORDUL LUI БИБЛИОМЕКА 4 395
CODA 411
GLOSAR 412
MULȚUMIRI 416

POVEȘTILE LUI JACK-DIN-STICLĂ 418